

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

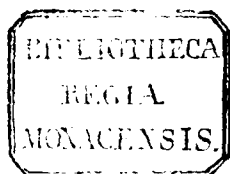
ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATĒ LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN QUINTUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C X C

BIBLIOTHECA

REGIA

MONACENSIS.

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἰατρικὴν ἐξέ-
μαθι· μανέντα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ
τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰα-
σάμενος Φαρμάκου δόσει, ἀνελκόμενος
αὐθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, με-
μνηθεὶς τὴν μητρὶν ἰάσασθαι κε-
λευόμενος, [καὶ λόγον μὲν οὐνα-
σθαι] ἀπικηρύττεται.

*Abdicatus aliquis medicinam di-
dicit. Patrem furiosum, & ab aliis
relictum medicis cum medicamento
dato sanasset, receptus est in fa-
miliam. Post haec novercam furio-
sam sanare iussus, cum non pare-
ret, denuo abdicatur.*

Οὗτ' καινὰ μὲν ταῦτα, ὧς ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παρά-
δοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν
πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ
νόμος αὐτῶ, καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικα-
στήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα
μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ
τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ
κελεύοντί· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; Θεραπεύειν ἐκ

ABDICATUS.

NON nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam
fiunt, neque nunc primum sic ira citur; sed in promptu illi
ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem
nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem cri-
men non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea
non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid
feri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-
Lucian. Vol. V. A

προστάγματος, οὐκ ἔβ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμνηνότες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἥ καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαιται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασιν σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρῶν γοῦν ἀκλῆτος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δὲ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένος, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμι· ἂν

tum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane desuit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admoveere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχῶν· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πειάς, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὧ ἄνδρες δι-
κασταὶ, ἐπὶ τῇ μητρὶ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ
ἦν καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· το δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἂ προστάττο-
μαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου,
καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἂ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχνούμενον. Δι' ἧς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπει- 3
κήρυξέ με, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκεῖνας μὲν, ὡς οἶομαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δέ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὧ, ἀπολογησομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ κατασι-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βροῶντι καὶ διατεινομένῳ,

quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero,
iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob
eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium re-
cusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob
morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non
possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari
eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promit-
tat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex
praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut pu-
to, satis respondi ipsa vita, quae infecuta est: atque ea,
quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula
de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intra-
stabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indi-
gna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa
& contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ἰλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ὥομην· ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας,
 ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀλη-
 θῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ
 τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφροσθηκότα, καὶ
 περὶ τὰ καλλίστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα,
 καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι,
 καὶ ὑπώπτευν ἦδη, ὥς οὐ σφόδρα καθεστηκότος πα-
 τρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ'
 υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταύτ'
 εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκρεβोलισμόν, οὐκ ἐς
 μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ
 νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικα-
 στήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χο-
 λῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν
 4 ποτὲ προσδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμω-
 τάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλεδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος,
 καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egressus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffra-
 gium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si ap-
 pareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui &
 in optimis studiis elaborarem, & cum *viris* verfarer opti-
 mis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar
 iam tum illud non satis mente constantis patris *iudicium*,
 quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina com-
 poneret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & mi-
 nas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post in-
 gruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in
 promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omni-
 no bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte
 aliquando medica arte futurum, exspectabam. Peregrinatus
 ergo, & probatissimorum apud externos medicorum con-
 suetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηνότες, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρῶντων, οὐδ' ἀκριβῶς Φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱόν, οὔτε ἐμνησικακήσα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰπεμπτος γενέσθαι περιέμεινα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθύς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρώτον διδασκόμεθα συνοραῖν εἴτε ἰασιμὸν ἐστὶ τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηνικαῦτα, ἣν μὲν εὐμεταχείριστον ἦ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσθροόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἣν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἰδῶμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
απτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-

4 Φιλοκρινούντων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέρχας. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcefferer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem, habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egres-sus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam afferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἱ Φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς
 κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος,
 καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ
 ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ τὸ Φάρ-
 μακον τεθάρρηκός τ' ἐνέχεον, καί τ' οἱ πολλοὶ τῶν παρόν-
 των ὑπώπτευν τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ
 5 πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρὴν δὲ καὶ ἡ μη-
 τρυῖα Φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ,
 ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρας ἐκείνον
 διακείμενον. ἡπίστατο γὰρ μόνῃ τὰ πάντα συνοῦσα,
 καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἐγώ γε οὐδὲν ἀποδει-
 λιάσας (ἡπιστάμην γὰρ οὐ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα,
 οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ
 τῆς ἐπιχειρήσεως. καί τ' οἱ καί μοι τινες τῶν φίλων συνε-
 βούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μεί-
 ζω ἐνέγκη μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati
 iam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fi-
 nes non multum egressum, observatis & accurate explora-
 tis omnibus, manum iam admovebam, audacter infunde-
 bam medicamentum; multis licet praeſentium suspectam da-
 tionem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad
 accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens
 ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metue-
 ret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim so-
 la omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi
 esset. Verum enimvero nihil ego deterreri me passus, qui
 scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me pro-
 deret, curationem, quo tempore coeperam, urſi: licet con-
 ſulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustra-
 tus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem,
 ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκῳ, καὶ μνηστοακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐ-
τοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν οὗτος εὐθύς ἦν, καὶ
ἰσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες
δὲ ἐθαύμαζον, ἐπὶ δὴ καὶ ἡ μητρίαι, καὶ Θανερὰ
πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοὶ εὐδοκίμουντι, καὶ κείνῳ σω-
Ορον οὔτε οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλα-
βῶν, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυσεν μὲν τὴν
ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτήρα καὶ
εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πείραν εἰλησέσθαι ὁμολο-
γῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπαλογούμενος.
τοῦτο γενόμενον εὐφραίνει μὲν πολλοὺς, ὅσοι παῖσαν
χρηστοί· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσους ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων
ἀναλήψεως, εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδόμενους
τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χροῶν τρεπομένην,
καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον,
οἷον ἐκ Φθόου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa,
salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
quod ille respuisset. Hic igitur, testari hoc ipse possum, ne-
que cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me
sibi de novo assumsit, servatorem & bene meritum appel-
lans, fassus, experimentum se iam certum habere, excusans
illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatione filii
iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non ae-
qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam &
versum colorem, & conturbatum visum, & vultum ira-
tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶκος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἤμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητρυῖα δὲ μετὰ μικρὸν εὐθύς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ᾧ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παρά-
 λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθύς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιτόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε,
 καὶ ἐς τοῦ μῦθαν ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκεῖνο
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖα ἐστὶ, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἢ νόσος· ἂν δὲ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ ποιήτως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἡνιώμην, καὶ τὴν γυ-
 ναῖκα ὥκτειρα ἀξίαν οὔσαν, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λί-
 γουσι ἄρσενικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδο-
 ξον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκῇ.

οἷον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι ἐγίνετο πολὺς παράλογος.
 παραλόγως δὲ τὸ ἀτελέστατος λίγαι
 καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lectione esse, qui recepissimus alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut innatans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod defidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Etenim ad reliquos mitior est & mansueta, praesen-
 tibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum nomen audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχούσαν. Ὁ πατήρ δὲ ὑπὸ ιδιωτείας (οὐ γὰρ εἶδεν 7
οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
τὸ μέτρον τοῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰασθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
ἐγχεῖν Φάρμακον. ὤετο γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰρρώστημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
σίαν τὴν θεραπεΐαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
τον, ἀδύνατον εἶναι Φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀ-
γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καθυψίσθαι, καὶ προδίδ-
ναι τὴν ἀνθρώπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθενείαν τῆς τέχ-
νης. καὶ πάσχει μὲν σύνηβες τοῖς λυπουμενοῖς ὀργίζον-
ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παρρησίας τάληβῃ λέγου-
σι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ᾶ, δικαιολογήσομαι πρὸς 8
αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἀρξομαι, καὶ ὃν οὗτός με ἀποκηρύξει
βούλεται, ἢ εἰδῇ οὐκ ἔβ' ὁμοίαν οὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξει βούλεται) Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν
πρώτοις δὲ ὃ λέγων τῶ νομίμῳ ἐπι- χειρεῖ. ἐν ᾧ δείκνυσι μὲν ὁρκεῖν τοῖς
νομμοῖς δις ἀποκηρύττεσθαι τὴν υἱὲν. V.

infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque princi-
pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
posse, ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
teor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, &
mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
que usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me
vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομο-
βέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀπο-
κηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ'
ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν,
οὕτω καὶ τῶν παιδῶν προῖνόησεν, ὥς μὴ ἀδίκως αὐτὰ
πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι,
οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλε-
σε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μῆτε πρὸς ὀργὴν,
μῆτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινούντας. ἦδει γὰρ πολλοῖς
πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν
μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τοῦ δὲ οἰκέτη πι-
στεύοντα ἢ γυναίῳ ἐχθρῷ. οὐκοῦν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γί-
γνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθύς
ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
9 δίδεται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν κατα-
λείπεται) Ὅρα πῶς δ' εἰ ταῦτα λέ-
γων τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνάμης στο-
χασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς

τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρό-
τασιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογία
πειεῖται, ἀλλὰ νομίμως κίχρηται,
καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios,
neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, ne-
que omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic
irasci permittit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patiantur,
prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine
iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestima-
tores sedere iussit, neque irate, neque calumniose quid
iustum sit iudicatuross. Norat enim, multis saepe irrationa-
biles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae
fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimi-
cae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi,
neque inauditros filios statim damnari, sed aqua illis quo-
que infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum
relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem

κιν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρίναι δὲ εἰ εὐλογα αἰτιάται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὁ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐγὼ ὡς νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἐτι δότεον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὖθις ἀναλαμβάνοντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναι Φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παιδῶν τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδικας, καὶ τὸν φόβον αἰετὸν, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐθιέναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἣν δ' ἅπαξ ἀναλίσκη τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσεται τῷ

solam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate; prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrum imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvare iras, paulo post autem solvi, & rursus aequae valere, atque omnino sursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere aliquid, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἴτα, μετὰ ταῦτα ἀνα-
 λάβη, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη
 μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύε-
 σθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεν-
 νηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδέν, οἶμαι,
 γνῶρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους
 10 παρατεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἠγνούουν ἀναβρε-
 σίας αὐτὸς τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβη, τίς
 ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρήσις ὑπόλοι-
 πος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σέ ὁ νομοθέτης, εἰ πο-
 νηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν
 ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσες
 τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθαι, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦ-
 τα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντροφῶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐ-
 δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec
 receperit, bonum esse contra priorem sententiam persua-
 sus: in his iam necessario manendum, nec transiliendum,
 neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum.
 Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo
 dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia re-
 probare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, alue-
 re. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate
 pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mu-
 tare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est?
 Dixerit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari di-
 gnus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxi-
 sti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi
 erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad ani-
 mi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

ρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίως εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρετάς τῶν σοὶ δοκούντων· ἢ μὲν κολάζοντας, ἢ τὸ δὲ διαλλάττοντας, ἐπὶ σὺν σοὶ δεκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἢν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ· τὸ δ' ἄπαυστον τοῦτο, καὶ αἰδίον, καὶ πολὺ, καὶ ῥάδιον, μείζον ἢ τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, I I
πρὸς Δίος, οἱ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῶν, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὐτῷ ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἣς ἕξωρος ἦδη, καὶ ἔωλος ἢ προβεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρων λαχόντων δικαστῶν, ἢν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cum agas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices fideant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconcilians, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, maius iam est potestate patria. Nolite sane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo actu vim suam amisit & consumpta est. Videtis quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus fortitione lectis, si quis iniustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοῖς συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι δαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκείνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ Φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; si aliqui ultro de iudiciis convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non iam *permittas*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas, quae post ea deliberaisti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum; patrem te esse oportet; ita enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς 12
 ἦν, θέμενος δέ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
 ὥομην. ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν ἦν, τοῦτ' ἀδι-
 κον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὐδὶς
 προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὐλογον αὐ-
 τὸν ἀπαθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀπο-
 στερεῖν; εἰδ' οἰκείης ὧν ἐτύχχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδῃσας, μεταπεισθεῖς δὲ ὡς οὐδεὶν
 ἡδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἂρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
 ὀργισθέντι, αὐτὸς ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
 οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
 ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
 ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
 Σκέψασθε δὲ ἥδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ- 13
 δέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐ-

ipſi tibi placuit, hoc probaſti, hoc ſanxiſti. Equidem ne-
 que, ſi non natura eſſem filius, ſed adoptatum me abdicare
 velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
 cere licebat, illud, ubi ſemel factum, diſſolvere iniquum
 eſt. Illum autem, qui natura, deinde rurfus voluntate &
 ſententia tua in domum adſcitus eſt, quomodo rationabile eſt
 rurfus expellere, & uno familie iure privare ſæpius? Si
 vero ſervus fuiſſem, tuque primo, malum me putans, vin-
 xiſſes; ac deinde mutata perſuaſione arbitratus, nihil me in-
 iuſtum egiſſe, liberum dimiſiſſes: numquid tibi aliquando
 irato liceret in ſimilem me ſervitutem retrahere? Minime.
 Haec talia enim firma & perpetuo rata eſſe leges iubent. De
 eo igitur, quod non liceat iſti abdicare, quem ſemel a ſe ab-
 dicatum ſponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
 ſuperſint, tamen deſinam. Videte autem nunc, qualem me
 hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

δὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτε
 τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ πρεβεβηκότα, καὶ τὸ πι-
 στὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα·
 μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μη-
 δὲν ἡδικημένος ὥς ἂν ἔγωγε Φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πε-
 ποιθώς, παρηττεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἑναγχος,
 καὶ εὐεργέτην γεγενημένον, οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστό-
 τερον; σώδέντα δι' ἐμέ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπε-
 Φευγόντα, τοῖς τοιούτοις εὐδὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θρα-
 πείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥαδίως
 ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφη-
 σθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον
 δ' οὐ μισητικῆσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-
 14 στρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὦ ἄνδρες δι-
 κασταί, οὐδὲ τὸ τυχόν εὖ πεποιηκώς αὐτὸν, ὅμως τῶν
 τοιούτων νῦν ἀξιῶμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars
 iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam prove-
 ctum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniu-
 riam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam
 fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut
 ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me
 exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meri-
 tum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea ope-
 ra, tali superato periculo, talem statim mercedem perfol-
 vere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim obli-
 visci, & in solitudinem eiecere eum, qui iure meminisse
 poterat, quam iniuste eiecтус fuerit, sed idem non solum
 memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestinit
 & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quo-
 tidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poe-
 nis* me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων Φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμῶντων, τοιοῦτον ἀπέσκηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνὴ ἐστὶ, πρὸς τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ἔν γάρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὔσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπῆλλαξα, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπῆλλαγμένος; σὺ δέ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐδύς ἐς δι-

asta sunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui ſtatus ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocaſti. Non igitur iuſtum eſt, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus me ſolum ſapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum eſſe, ex ipſa tua accuſatione manifeſtum eſt. Quem enim odio iam habes, qui non ſanem uxorem tuam cum extremis conſiſtantem malis, & peſſime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod ſimilibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis ſolutus? Tu vero, quod ingratiffimum,

καστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ
 ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγι-
 γνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ
 τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβᾶς τῶν Φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 15 τρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δέ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύχχανον, ἦ
 μοί τις οὐ μικρὰ προφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα τοῦτον, καὶ ἥς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγ-
 γνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαυτὴ τις ἡ εὐεργεσία
 τυγχάνοι, ὥς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ
 οἶμαι καὶ μοι πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὅς τοῦ
 βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ὥ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρέσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis,
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem
 odisse, afficere supplicio, qui *iacentem* erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-

ἔτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεισαν, καὶ ἥττους εἶναι
 ὠμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
 ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὥς οὔτε υἱὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
 τῆς Θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς,
 καὶ ἀλλότριος, τῆς Φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως οὐ
 περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος,
 ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
 καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
 λυτῆς ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
 σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
 εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὗ-
 τῳ ἐπισφαιλῇ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
 δεῖξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
 γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεθάνην. πόσα γὰρ οἶσθε
 παθεῖν με, πόσα καμῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
 ροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ·

ligit, praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
 qui omnes spem abiecerint, seque impares morbo fassi es-
 sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
 neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
 tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
 necessitudine solutus, tamen non neglexi patrem; sed spon-
 te, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assi-
 duus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, cau-
 sam de abdicatione dixi, iram illius mea benevolentia se-
 davi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum
 in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi
 meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum quasi
 adoptavi, germanumque me filium difficili tempore osten-
 di. Quae enim subiissi me putatis? quantum laborasse prae-
 sentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum
 nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἱατρικῇ τὸ ἐπισφαλίστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διαχειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφίσαι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδέν τούτων ἀπάκησα, οὐδ' ἀπεδειλίασα· συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
 17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἡ πόσις ὁ κάματος ἐγχείαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἰασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἕξεως Φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ἐπιννοῦντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥαδίως πεισθεῖεν ἂν οἱ μεμνηνότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχῃτοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire porioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ἰατρῶν ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἀμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥαδίως ἐκεῖνα ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάντ' ὑπομεμενηκότα, 18 καὶ οὕτω χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσαντα; καὶ πάθος ἀπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἐρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἑάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειδόμενος, σώζω καὶ διαφυλάττω, ὡς ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἑμαυτῶ, καὶ ἀδικῇ οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα τοῖς νόμοις, ὡς Θεοῖν, ἀκολουθῶν διαθεῖρει, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὡς πατὴρ, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evernit, retro agit curationem, artem fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confictatus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittetis, & pro sua libidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemi, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo & custodio mihi patrem, etiamsi iniuriam ipse *mihi* faciat. Si vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως ὡς παῖδος, Φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἑμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος,
 οὐ δέον Φιλῶ, καὶ Φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 Φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει Φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παροῶ, οἱ τοὺς οὐδὲν ἡδικοτάς παῖδας τῷ γένει
 φυλάττουσι, καὶ τὴν Φύσιν, ἢ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
 ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ
 μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ Φίλτρου. ἀλλ', οἷμοι τῆς συμ-
 φορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ Φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς Φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαι-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὡς μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19 πᾶτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς Φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam in-
 iustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui
 exofus praeter officium amem, & magis amem, quam con-
 venit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare li-
 beros, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit,
 quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & natu-
 ram, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, de-
 siderium trahit: tantum abest, ut, cum maiores habeat be-
 nevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae
 officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imite-
 tur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calami-
 tatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit,
 & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat,
 & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me tor-
 quer. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & natu-
 ram! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἐρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ Φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἐνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἔων ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μὴδεν ἡμαρτηκόσι, μὴδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἱ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικαζέσθαι διδάσκει κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξίων, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἀπαξ ἤδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam: sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis iniuriis adiuvant. Contumeliose tractas bene de te meritum: in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et fane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, considerate, si quem iniuriae excessum reliquerit. Quae cum ira sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se-

- τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπαθεῖσθαι, καὶ τῆς αἰκίας παρὰ
 20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἐλθόμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὅποιόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γὰρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσας αἰς ἂν ἐθέλης ἀποκηρύττειν, καὶ κατὰ γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχωρήσωμεν, οὐχ ἀπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης Φησὶν, ὅ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δίκαιοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
 21 ξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐδύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & ufus fit legibus; neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reiici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est. Iam vero ad ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus: non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater, abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuisset iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, magnisne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδέν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατα.
τὰ μετὰ ταῦτα δέ, τί τῶν πάντων αἰτίαι; τίνα θερα-
πείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς γορνοβοσκὸς ὕβρισταί; τίς ἡτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μη-
τριᾷ; τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσταττό- 22
μενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἶα προσταττον-
τι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ὀλίγον ὑπερβήσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἐκείνῳ φημι, ὡς
οὐ πάντα προσταττεῖν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

stituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: *tum*
servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes
intempestivas, quas commissationes accusas? quae luxuria
mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit *me*? nemo unus.
Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? *Non*,
inquit. Quid ergo? *Quod curare eam iussus non vis;* & pro-
pter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obe-
dientiam negare videar, disputare paulum differam. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνα ἔστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῆς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστατῇς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μύμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐὼς ἡμῖν ἔστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μὴδεν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστατῇ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφει, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἀρμονίαν κροῦει, τὴνδε δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἄρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνων

23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρήται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἰς, οἶμαι, τὸ τῆς ἱατρικῆς, ὅσα σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si aegrotet ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iniungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non;* & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non;* & fabro, *Talia fabricare, talia non:* num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μῶτερον, τοσούτω καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τίνα προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστατέεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα,
 καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτηδεύμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλῇ, καὶ ὀρ-
 γῇ ἰδιωτικῇ. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὕτως, καὶ
 διαόρηθην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τυ-
 ραννος οὕτω βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆ-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἰατρὸν χρὴ, οὐ κελεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἡδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & prae-
 rogativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subiici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiam si hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indoctus esse volo*: quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti aliquem velit?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subiicere, puto, convenit. Persuasione
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὲς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
 τρῶις καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ
 24 ἀτελείας, καὶ προνομείας διδῶσι. Ταῦτα μὲν οὖν ἀ-
 πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
 ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
 τος, ὡς μάβοιμι, πρὸς μίαν ὁμῶς θεραπείαν, καὶ ταύ-
 την δυνατὴν οὔσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ καὶ κεῖνο ἐννόησον,
 ὡς παντάπασιν ἄγνωμον πειεῖς, οὐκ ἔῶν μὲ χρῆσθαι
 μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
 οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑπακείμενος,
 καὶ ὁμῶς αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
 λέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα
 διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευήν;
 οὐδ' ἠντιναοῦν· ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
 ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεεύμενος, ἐπαι-
 δεύομην. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ

re. Necessitatis autem a patre impositae expers, & immu-
 nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
 & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
 tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
 dicerem, etiamsi tibi, cum docendum me curasses, & pro-
 vididisses multum, & in doctrinam meam impendidisses, in una
 tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
 Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
 nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
 Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
 tuae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
 mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
sidii habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
 mentorum apparatus *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper
 ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
 rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

μαβῆν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος
οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τῶν
χρησθαι μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις
τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ
τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προσφείλων, εὖ ἐποίησα, μη-
δεμίαν μὴδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25
δὲ δὲ τὴν εὐποιίαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκη ἐς τὸ λοιπὸν μοι
γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐέργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ
ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρχει τῷ-
το, τὸ ἀπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς αἰὲν θεραπεύειν,
ὅπόσους ἂν ὁ θεραπευεῖς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότης ἂν οὕτω
καθ' ἡμῶν εἵμεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες,
καὶ μισθὸν το δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύου-
σιν ὑπηρετεῖν προδεδώκότες· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον;
διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο
νομίζεις ἐξεῖναι σοι καταχρησθαι μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiare, aver-
sio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, &
dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum do-
minus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum
nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tanti*
muneris, gratiam possem reposci. Non sane debet benefi-
centia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque,
quod volens bene merui, causa constitui, cur invito impe-
rari possit; neque illa consuetudo existere, ut qui semel ali-
quem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is,
qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in
nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis
dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministran-
di: quo quid fieri possit iniustius? Quoniam te difficili adeo
morbo laborantem suscitavi, propter ea licere tibi putas
abuti arte mea? Haec habere dicere, etiamsi ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέ-
 τаттен. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
 ὑπῆκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ
 ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, ζῆσι, μεμνηνότες, μέ-
 μνην δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ
 οἶεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
 σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
 λαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὕτως μὲν ἀπλῶς ἀκού-
 σαι, πάνυ εὐλογον ἂν δοῖε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ
 ἀπείρῳ ἱατρικῆς. εἰ δὲ μου ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
 καιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά
 ἐστίν, οὐδ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὐτ'
 ἰασίς ἡ αὐτὴ, οὔτε Φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
 ρά, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλε-
 σθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου
 τὰ περὶ τούτων Φιλοσοφούντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον,
 μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε
 17 Ἐξαγώνιον) Ἦτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
 neque, ut necessitate coactus, parerem. Nunc vero iam con-
 siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
 naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
 modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter deposita;
 possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & mor-
 bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
 omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae impe-
 rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
 telligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
 turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
 neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc appa-
 rebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse.
 Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
 aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27
 φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ
 τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν-
 δε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἑλαττον μετέχει. καὶ λέγω
 τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὥς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα,
 ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
 τα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπ-
 εγνωσμένα, καὶ ῥαδίως ἀλικοκόμενα, καὶ κατὰ κράτος
 ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἶεσθαι
 πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
 παντός εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
 μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥάδιον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε,

10 Ἀλίσκίμια) Καταλαμβατόμια, κρατούμια, ἢ νικώμια. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
 dem naturae corporum ac temperaturae non sunt eadem,
 licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
 illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
 loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec
 paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
 consistentia; diversos sane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis exsistere necesse est: & alia quidem sanatu esse
 facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
 ta, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
 tare igitur, febrim omnem, aut tabem, aut pulmonum mor-
 bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
 re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
 rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Ve-
 rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item.

οὐκ ἔτι ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἣν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 φόρους χώρας ἐμβάλης, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ
 ἐξεργασμένῃ, ἀναφύσεται, εὐβαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπω-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὔτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόπους,
 ἢ εὐσορα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίῳ
 ὑπερβάς ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν,
 ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶ-
 28 ναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσῃν. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
 οὔσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπλου τῶν ἀνδρείων
 διαφέρει, πρὸς τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῇ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι,

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus inde multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augefcunt ac nutriun-
 tur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα,
καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιά τετραφημένα, καὶ λευκὰ αἵ-
ματος ἐνδεία, καὶ θερμοῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ
ἐπιρροία· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-
σοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μά-
λιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργί-
λον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσai, ὀλίγην δὲ τὴν
τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο
κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἱατρῶν 29
τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπατεῖν, εἰδότας ὡς
πολὺ τὸν μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ
πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθύς κεχωρισμένων.
ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνη, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ
οὕσα μέμνη· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μα-
νίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ
χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ'
ἐκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praeferunt magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Injustum ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus, quam multum interfit inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur; sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύ-
 σιν σώματος τοῦ νοσούντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλεί-
 νος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
 ζον, ἢ παρηβηκός, καὶ μέγα, ἢ μικρόν, καὶ πιμελές,
 ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅπως ἂν τις
 αὐτὰ προεξετάσῃ, πάντῃ ἀξιόπιστος ἂν εἴῃ, ἀπογινώ-
 30 σκων τὶ, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
 μυρία εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
 οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
 ρανοεῖν, καὶ παρὰπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι,
 ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχεισθαι τῇ
 νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
 λαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἑτέραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τῆς
 μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
 μὲν πλήθες ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος,
 καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσούσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis &
 temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum
 calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, ma-
 gnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo
 genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino
 dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat
 aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt
 species, isque multas habet causas, neque appellationibus
 similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum
 esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris
 morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mu-
 lieribus; ipsorumque virorum aliae in iuvenibus, diversae
 in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerum-
 que *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia in-
 tempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν
 περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ρα-
 δίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατὰ
 τινος πολὺ, ἢ Φθόνος ἐπ' ἐχθρῶν εὐτυχῶντι, ἢ λύπῃ τις,
 ἢ ὀργῇ· κατ' ὀλίγον τὰυτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακροῶ
 χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
 πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐ-
 τὴν ἐναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνῃ ἐμίσει, πλὴν ἔχεται γέ,
 καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατροῦ θεραπευθῆναι
 δύναίτο, ὡς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλά-
 ξειε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν καὶ κείνο, ὦ
 πάτερ, οὐκ ἂν θνήσσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως
 οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἔτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπε-
 φαίνεται, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ραδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ
 προχείρως Φάρμακον ἐγχείαι ἐτόλμησα, δεδίως τὴν τύ-
 χην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in
 furem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus fa-
 cile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium.
 contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum
 felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub ci-
 neribus quasi gliscientia, & alita longo tempore, furem
 efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nu-
 per aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: ve-
 rumtamen tenetur, neque a praesentibus malis sanari me-
 dici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis li-
 beraverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem,
 persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiamsi
 non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis
 spes affulgeret; ne sic quidem ira facile attingerem, nec
 promte medicamentum auderem infundere, fortunam ve-
 ritus & imminentem a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

εἰσὶν πάντες εἶναι τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πά-
 σαις μητρυαῖς, καὶ ὥσι χρησταί, καὶ τινα κοινὴν μα-
 νίαν ταύτην γυναικεῖαν αὐτὰς μεμνημένοι; τάχα οὖν τις
 ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
 32 Φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν Θε-
 ραπείαν γεγονέναι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ᾧ πά-
 τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὐ ποτε
 ῥᾶον ἔξει, καὶ μυριάκις πῖν τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
 ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
 κατεπείγεις, καὶ κακοδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
 ὑπὸ τῶν ὁμοτέχων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξης
 πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν
 κατὰ σοῦ δεινὸν εὖξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὐ-
 θις ἢ νόσος ἐπανεέλθοι; (Φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρε-
 θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; Θεραπεύ-
 σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὐποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omni-
 bus, quantumvis bonae sint, & communem quendam mu-
 liebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si fe-
 cus malum eveniat, nec potentia faris sint medicamenta,
 suspicetur, malignam & subdolam curationem fuisse. Ita se
 habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post obser-
 vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
 si decies millies de medicina biberit; propterea conari non
 est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti exci-
 dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
 invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
 nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
 precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
 (solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere)
 quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὖθις ἀναλαμβάνειν πῶποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομνησκεις τὸ πάθος χθές, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφύλας, διατείνη, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖτος τρέπη, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & , quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

1 ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ Θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἀ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγώ, Φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἑλλήσι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὅποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὅποιον ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ ὀθονούντων Φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδédωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλασαίμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσω ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονοῦ συνοικοί, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ Θεοῦ. ἡγοῦμαι γάρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. Δισπότης, ἄτοι βασιλεὺς. G.

6 Ἐπίστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἄντι) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλασαίμην αὐ. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δαΐνες. παριέρει δὲ τῷ οἶνῳ. τὸ δὲ μετὰ γυνικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δυνικῆς. ὅσπερ καὶ τὸ συνοικῆς γυνικῆ, συνοικεῖ δὲ, δυνακῆ. V.

P H A L A R I S P R I O R.

MISIT nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem recto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possim,

σαίμην, καὶ πείσασμαι μάτην ὡμὸς ὑπειληφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν δι' ὑμῶν ἀπολεσθημένος ἔσσεσθαι. καλῶ δέ, ὡν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνὶ δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεὶ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἔξαπατῆσαι ῥάδιον· θεὸν δέ, καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαβεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος εὖ γεγυνώς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχικώς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπεικῇ, καὶ μέτριον. βίαιον δέ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.
9 Δημοτικόν) Πρίποντα τοῖς πολ-
λοῖς. G.

10 Ἐπεικῇ τε καὶ μέτριον) Ταπεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λέγεται δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρημένος ἔχων εὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἄθος ἐπεικῆς. G.

11 Αὐθέκαστον) Ἀκριβῆ καὶ αὐστηρὴν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μὴ τινα διπλὴν ἔχοντος, μὴ δ' ἐπισκευασίας ἔχους, ἀλλ' οἷον ἀπὸ ἰκαστοῦ

ὑπάρχοντος, οἷον ἐκ μὲν ἐπιστομίου ἀλλότριον. Τὸ ἀποσβεσθῆναι φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα, ὡς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἀβυστίζεται σημαίνει τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τὸν τε ἀπλὸν καὶ αὐστὸν, καὶ ἀληθευτικὸν, καὶ τὸν ἐπίμονον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῷ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ εὐερεθμον σημαίνει φησί, καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγει μάρτυρα ἐν ταύτῃ. V.

& persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet nimis arguto sermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest. Ego enim non ignobilium Agrigentii unus, sed si quis alius bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae animum applicui, semper popularem me in civitate praestiti, iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut sinisteritatem, aut superbiam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad summa omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ ἐώρων τοὺς τάναντία μοι πολιτευομένους ἐπι-
 βουλευόντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφαλειαὶν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ἠδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥα-
 3 δῶς ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τούντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δημεύσεις,
 οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμενην, καίτοι

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημειῶ
 τὸ ἐξ ἅπαντος Ἀττικῶν ὄν, εἰ μὴ
 μετὰ τοῦ τρόπου γράφεις, ὁσούντιν
 ὀφείλεις, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου,
 οἷόντιν μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἀμφοτέρω. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. οἷδ
 ἡ λέξις ἀκριβὲς ἐτύγχανεν, ἐπὶ γὰρ
 γε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. V.

8 Ταῦτα συνεπαινούντες. G.

14 Καίτοι ἀναγκαίον τὰ τοιαῦ-
 τα) Ἀναγκαίον οὐτως. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtrectarent in republica, eosdem insidias mihi frutere, &
 omni modo necem meam quaerere, (diffidiis autem tum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderati, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab eo
 inde tempore nihil illi amplius turbare. sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quam

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γάρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ
 πεῖθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθύς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπέισμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις
 καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὀρῶν ὀλιγαρίᾳ τῶν προεστώτων διεφθαρμένην,
 τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιρροαῖς ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἀναστάσειν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν
 ἐφιστώτων ἐπιμελείᾳ, ραδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προϋνόουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὴν καὶ ἰσοτιμίας ἂν. G.

5 'Εσπέισμην) 'Εφιλιοῦμην. G.

10 'Αναστάσειν) Ἦγουν ἀνεγί-
 σσειν. V.

11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσό-
 δους, ἢ παρουσίας, ὥς Θουκυδίδης
 καὶ Ἐποκλῆς. G.

12 'Εφιστάτων) Παρισταμέντων.
 G.

ibid. Νεολαία) Ἡ τοῦ νέου λαοῦ
 συναγωγὴ, καὶ ὅλος τὸ ἄρβροισμα
 τῶν νέων. V.

13 Προϋνόουν) Ἐτεργητικῶς καὶ
 παθητικῶς καὶ μετὰ γυνικῆς. G.

quam necessarium talia audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & mihi atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta
 conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistra-
 tum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis munivi, publicosque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam susce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβοιίαις, διῆγον· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφῆβων δια-
 σθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμ-
 ψεις, ἢ δεσποτική τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκοῦσαι ἦν. Ἦδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν,
 καὶ καταβέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μό-
 νον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἂν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν
 αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθές ἦδη, καὶ σὺν φθόνῳ
 καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης
 τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἐτι· καί-
 γὰρ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνί-
 σταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβοιίαις) Ταῖς τοῦ δήμου
 εὐαχίαις ἢ θυσίαις. V.

ibid. Διῆγον) Ταυτοπαθὲς καὶ
 ἀλλοπαθὲς. G.

ibid. Ἡ ἐφῆβον) Ἐφηβὶ λίγον-
 ται οἱ μέχρι τῶν ἑνῶντων τυγ-
 χάνοντες. V.

2 Ἀπαγωγαί) Μηνύσεις ἐγγυ-
 γραμμίαι διδόμεναι τῷ ἀρχοντι
 παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖ-
 να. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μι-
 σσητά. ἄξια. G.

4 Ἀκοῦσαι) Ἀκουσθῆναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐνεργητικὸν καὶ
 παθητικόν. G.

6 Ἐννοῶν) Ἦτος ἐγώ. G.

8 Τὰ δ' ἐπεὶ Σήμαινε ὅτι δ' παρὰ
 κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τότε
 γίνονται, ἐποίησα τότε, τιθίσαντες οἱ
 Ἀττικοὶ τὸ τότε ὀπισθεῖν πρὸς τὸ
 κάτωθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ
 φασιν, τοῦ ὅπως γίνονται τότε τοῦ-
 το ἐγένετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐθέης, ὡς
 φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεκρίμην. G.

11 Ἐπ' ἐμὶ) Κατ' ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges
 abductae, aut immiffi satellites, aut heriles minae, res au-
 ditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo impe-
 rio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deli-
 berans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum
 imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum
 invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quo-
 modo eo adduci res posset, ut tali quadam curatione non am-
 plius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium sim-
 plicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con-
 surgere, ac de infidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότου, καὶ ὅπλα ἤθροίζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ λησθείην, ἐδόδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρία διασπάσασθαι ἠπειλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσία στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἵτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστα γὰρ ὁ Πύθιος, ὀνειράτά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιώω περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεις) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν. G.

ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκους φιλία. G.

ibid. Συνεκρότου) Συνῆγον, συνήχον, συνίσταν. G.

2 Ἐπορίζοντο) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν, ἐλπίστικῶς. G.

6 Αὐτοχειρία) Ἦτοι τῇ τῶν χειρῶν ὑπάματι, αὐθαιρίτως μετὰ θυμοῦ ὀρμημένοι καὶ φοινοῦντες. λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς φοινοῦντες. V.

8 Φωράσαντες) Ἦτοι Φωρατῶναι προϊήσαντες. V. (Διερυνήσαντες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ) Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensisque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione facti sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendis infidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu animis & cogitatione constituti, ipsi consulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληΰθεις, ἐζητοῦν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων.
 πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμέ ἀπο-
 δημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ
 τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλαν-
 θρωπία χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ Φείδεσθαι, καὶ
 ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείτεσθαι τὰ ὕ-
 στατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν,
 καὶ τὰ Φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ
 μὲν τοιαῦτα πάντῃ ἡλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀν-
 δρώδῃ διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἡδίκημένου
 ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελβεῖν ἐκείνους; ἐμαυτῷ δ' ἐκ
 τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπίον ἀσφάλειαν παρασχεῖν;
 6 ταῦτ' οἷδ' ὅτι συνεβουλευσατέ ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ
 τούτ' ἐποίησα; μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λό-
 γου μεταδούς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μίλλον-
 τα. G.

9 Ἡλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος,
 ἢ ἀναισθήτου. G.
 ibid. Γενναῖα) Εὐ γιγνόμενα. ἢ
 εὐγινώστια καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ δυ-
 νατόν. G.

12 Ἐπίον) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστειλάμενος) Μεταπιμ-
 ψάμενος. V. (Μητύσας καὶ ἀγα-
 γών. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur
 animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum
 apparatusibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agen-
 dum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, &
 parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subitutum?
 aut potius nudum iam iugulum praebere, & prae oculis
 interire videre, *quae mihi sunt* carissima? an ista quidem pla-
 ne stupidi hominis esse *confeitis*, meque fortiter viriliterque
 cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi as-
 sumpta, illos ulcisci, mihi que pro praesenti facultate, fu-
 turi temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mi-
 hi confuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios,
 & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἔτι
ἔξαρνοι ἦσαν, ἡμυνόμενην ἀγανακτῶν τὸ πλεόν, οὐχ ὅτι
ἐπιβεβουλευμένη, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μῆναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου, Φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, διατελῶν ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰεὶ ἐπιβουλευόντας μοι κολάζων· εἴθ' οἱ ἀνθρώ-
ποι ἐμὲ τῆς ὁμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὁμότητας.
ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογιζοίτο, ὡς
νύκτωρ ἐς τὸ ἱερόν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἤψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἐξαρνοὶ ἦσαν) Ἐν τῷ ἀρεῖ-
σθαι ἐπιμεινόντες καὶ ἀρνούμενοι
καθίσταν. G.

12 Ῥηγνύμενον) Γραι. ῥιπτού-
μενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μόνους ᾄδον τοὺς ἱερόσυλους.

ἵσταυθα ὑπερβύει τοὺς Δελφοὺς ὡς
ἀδίκως ᾄσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὴν
Λίσσας, συκοφαντήσαντες αὐτὴν
κρατῆρα χρυσοῦν κεκλῶσθαι ἀνα-
τιθίμηνον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατέσπασε) Κατεγύλασε. G.

plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; aegerrime ferens. non quod factae
mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Ni-
mirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos fa-
crilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπερμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πᾶν πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἢ πέτρα) κολάσει τοιαύτη περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε καταγελάσσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
 7 ἀσεβούντων ὡμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστίν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἀδίκος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον καὶ Αἰακός, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς

3 Πόρρω πᾶν τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς) Περιανδρὸν φησὶ τοῦ Κυψέλου ὅς τῶν ζ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτῳ καὶ ἀποφθίγμα ἐν Διλοφῶς ἀνέκειτο τοῦτο,

Θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθίγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθ. I ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλγυεῖναι. Χίλωνος Λακιοῦμαινός, γιᾶθι σεαυτὸν. Πιτ-

stram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sa-

ὅπῳ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἡμέρον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Ὅρατε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστι- 8 κῷ εἶδει τὸ πλεονέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφε- λος, εἰ μὴ φόβος προστεῖη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσω πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπι- βουλευούσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μορμο- λυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὑδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' εἰσικεν. ὅσω γὰρ ἂν ἐκκόπτω- μεν, τοσῶδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφ- ορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύομενον ἐκκό-

τακοῦ Μιτυληναίου, μὴδὲν ἄγαν. Σίλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βιάτος Πριηνίας, οἱ πλείους κακίους. Θάλλος Μιλασίου, ἐγγύς παρὰ δ' ἄτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκην) Ἀναγκαστι- κῶς. G.

11 Ὑδρας μύθος) Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργεῖᾳ κρήνῃ, ἀπὸ τῆς ὕδρας. Nota fabula. Cum videret Hercules se-

ptem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποτύφειν τὰς κακο- μίνας. Hydrae autem Adrastus, ἐν τῇ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκ- τύπωμα ἐν τῷ τόκῳ περιεῖλ. . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἐκατὲ ἐχι- θναῖς ἀπὸ τῆς ἐκκληρῶν γραφῆς Ὑ- δρας. G. (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addi- dimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, breviter dicta in vestro templo reposita, quasi signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nul- lus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quan- tum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terculamentis larvaris nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρή τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως δέ, τίνα οἶσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὥς ἡδέσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαιττομένους ὀρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγομένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεβείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὥς οὐδὲν μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθῆναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere coactus est, oportet aut similem esse argumento, quod agendum suscepit, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem esse, qui delectetur flagellandis aliis, & ploratu illorum audiendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam habeat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam sustinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est. Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita, utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori; scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius electurum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κούντας κολάζειν. εἰ δέ τις Φαίη, βούλει, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθῆναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους; τούτο βουλοίμην ἄν. αὐτίς γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανερώς ἐλληλεγμένων, ὅμως ἔσωσας οἷον Ἀκανθὸν τουτοῖ, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιὰς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βου- 10 λήθῃτε τούμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὅποιος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πευδῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὥς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ'

15 Πυθίας) Πῶσται, περιεργί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire infidiatores? hoc sane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste servare infidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui infidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cuiusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τῆς
 συνουσίαν τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶην ὁ σοφὸς
 Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἀλλὰ μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκη-
 κοῶς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιο-
 σύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὀμότητος. εἴτα οἶσθε
 τὸν πρὸς τοὺς ὀθνεῖους Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς
 οἰκεῖοις προσφέρεισθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως ἡδίκητο ;
 II Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀ-
 ληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν
 πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς
 ὑμᾶς ἀκοῦσαι ἔβην καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησά-
 μην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω
 μαγεῖν, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Πε-
 ρίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθός, πονηρὸς
 δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπλου τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρ-
 τηκῶς, ὥτεο χαριεῖσθαι μοι, εἰ καινὴν τινα κόλασιν

6 Ὀθνεῖους) Ἀλλογενεῖς, ξέτους,
 ἄλλοτριους. G.

τῷ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλά-
 ριδος περιεγίνετο ὁ Χαλκουργός.

10 Ὑ. δὲ τοῦ ἀναθήματος) Περιλ G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec
 consuetudinem meam refugiant. Ut nempe etiam nuper sa-
 piens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audis-
 set, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam,
 & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, homi-
 nem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos,
 nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me
 dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de
 donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius
 tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim
 a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Pe-
 rilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo idem pessim-
 us. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gra-
 tum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βοῦν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτήμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος παρεστώς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρεῖαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τούσδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βόος, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώζεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναϊς ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνηῶδες, καὶ μυκῆσεται γοερώτατον, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου- 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabricatum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, Quid si, inquit, noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat? & simul aperiens prope tergum bovem, si quem punire, inquit, volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem. Sic iste eiulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille puniatur, tibi & tu sonis interim demulceare. Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχδην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέβηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δείξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀληθείαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἂ Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν Φθέγγεται. πείβεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἐνδόν ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἐμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὥς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανῶν, ἐκείνους μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βούν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθῆσόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γέ ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τοῦ νομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

tus, & exofus ingenium huius machinae, propriam illi poemam imposui: & , *Age sane*, inquam, *Perilaë*, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praedicat modulos, ii per tibias sonent. Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi iussi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius musices primus ipse canas*. Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi iussi, ne intra moriendo opus pollueret, & insepultum per praeceps abiici. Expiatum vero bovem vobis misi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem iussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius

κου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρόπαισαν τιμωρίαν,
τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκίως μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς
μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύ- 13
σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβειων, ἀναβέντες δὲ
τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷος ἐγὼ
πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περι-
τὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο
μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ
ὁ ταῦρος ἀναπεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων
κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδῆσας ἄλλο ἔτι,
πλὴν μόνᾳ τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ
αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα
τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ὠδὴν. καὶ τὰ μὲν
παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλ-
λα πολλάκις, ἐπειδὴν μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι
κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapien-
tis fabri modulos, primum musices experimentum. Vos
vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum
legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum ho-
nesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos
sum, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupidi-
tates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium
meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus
amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia
melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in
illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui
cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens
ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe
etiam alia, si hoc mihi praeftiterit, ut poenis non amplius
indigeam. Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἴμεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὥς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην ποιητοῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐβέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσία καὶ ἰδία ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὠρμημένον. λάβετε οὖν αὐτὸν τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ τε τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκείνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentiendæ causam habeamus. Si vero etiam preces interponendæ sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique præter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Græci sumus, & antiqua origine Diores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΤΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὧ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ἰ-
ῶν, οὔτε ιδιόξενος αὐτοῦ Φαλαρίδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων
πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης Φιλίας
ἐλπίδα· τῶν δὲ πρέσβειων ἀκούσας τῶν ἠκόντων παρ' αὐ-
τοῦ, ἐπεικῇ καὶ μέτριά διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα,
καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέ-
πον προοράμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ὦν) Πρόξενος ὁ ὅλος πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδία καθ' αὐτὸν ξένος ὢν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ ἀστέξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερώς πόλεώς τινας πῖσι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως ἐνὶ ξένος. ἀστέξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὅποιοι πᾶσι ἂν ᾖσι τὰ ἄθροα. οἱ μάλιστα νεώτεροι τῶν ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς παλαιότερους τινας πράξεως τισὶ γινομένους· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς, ὅτι εἰσι πρόξενοι τὰ παραστία τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾶστον πράγοντας. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων παρελθῆναι τοῦτο καταχρησάμενοι οὕτω λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένων τῇ κρίσει προσεχόντων· ἑτέροι δὲ προξένους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ ὄγμα πολιτικὸν προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους· ἰδιόξενους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεως τηρούντας ὁμογενεῖαν, καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπείχων· οἱ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ συμβολὰ τινα ποιούμενοι, ἵνα οὐς ἂν πῖμπωσιν ἀγνώστας εἶον υἱούς ἢ οἰκίους προσδέχωνται, ἑτέροι δὲ ἀ συμβολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτως τοὺς κατὰ πόλιν ἀλλήλους φιλοποιησάμενους, ὥς Διομήδης Γλαῦκιν. ξένους δὲ ἀπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημούντας, ἵαν τε ἀγνώστας ᾧσιν, ἵαν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιόξενους οὐς ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέχεται, καὶ συμπράξει αὐτῷ τῶν χρησίων ἢ μηνύσει τῶν ἀπὸ... α V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentorum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Ceterum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id', quod pium, & publice utile est, & Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριοῦν· καὶ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰὲς ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ἐπινείας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιαῖσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προθεῖναι τὴν διάσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖτις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῶ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ ὅσω τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλαῖν, τὸ μῆδ' ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατίθεναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
- 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφοῦ καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commentum pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *fitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosum, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπομένα τῷ
 θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψῆφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατιθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσησόμενον τὸν θεόν, ὃ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύβιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥάδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδύσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγού-
 σης ὀλκάδος. ὃ δὲ πολὺ τὸναντίον ἐν εὐδία τε διαπεραιω-
 ῖναι, ὡς Φασι, παρέσχεεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν κατᾶρας. Ὡς καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσέβειαν. χρή δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκεῖνῳ ψη-
 φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτοῖ τῷ ἄλ-
 λῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώ-
 τaton, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τὴν καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumniatur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant. Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem iu-
 stum iam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demer-
 gere. Verum ille contra per serenitatem uti traicerent, ut
 aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.
 Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, &
 adicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, &

μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
 6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωκώς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκώς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγω-
 γὰς ἐτραγῶδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδή-
 μηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι
 Φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὴ ἐπιστάμεθα,
 7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελίᾳ, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιούμεν· καὶ θεὸν
 θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 θέναι, εἰ πέμψεί τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννῶνται. Καὶ τὰ

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 sa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudi-
 ces esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῶν δὲ ἀναγκάϊον, εἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἶδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῶον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοῖς, καὶ πέτρας γοωργοῦμεν, οὐχ' Ὀμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσονται ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερόν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἢ πρόσδοδος, ἐντεῦθεν ἢ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τάλῃς πρὸς γε ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυγίῃ, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλίαις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis exspectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixam semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mastantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poetis dicitur, sine femine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur, bona nobis praebeat; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
μεθα ὡς πάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
μεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
9 παυσαίμεθά γε οὕτω βιοῦντες. Μέννηται δὲ οὐδεὶς πώ-
ποτε Ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν,
οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θυεῖν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ',
οἶμαι, καὶ αὐτὸς ὑπερβολὴν ἠύξηται τὸ ἱερόν, καὶ ὑπερ-
πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι
καινοτομεῖν μηδέν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθι-
στάναι, Φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ὡς ὅτου, καὶ ὅποια δέξα-
μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὀπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
10 καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄν-
δρες Δελφοί, ἄριστα βουλευέσθαι περὶ τῶν παρόντων,
εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὧν καὶ ἡλικῶν ἐστὶν ἡ σκέ-
ψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus! Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mittuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosis. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐβῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν
 παλαιῶν, καὶ δοξῆς τοῦ μαντείου· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πό-
 λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῶ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ
 ἰδίᾳ ἐκάστῳ Δελφῶν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς παρὰ πᾶσιν
 ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα
 εἴ τι μείζον, εἰ σωθρονεῖτε, ἢ ἀναγκαϊότερον ἡγήσασθε
 ἂν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
 λaris τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μό-
 νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι
 νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ἕσα
 ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθῆσόμενα τῷ θεῷ.
 πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
 Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάλαι τὰ περὶ 12
 τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμψόμενοι τοῖς πα-
 λαιοῖς ἔβеси, καινοτομήσομεν; καὶ ὃ μὴδ' πώποτε, ἂν
 οὐ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύβιος χρᾶ, καὶ ὁ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi:
 deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
 strae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: su-
 per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
 fama. Hisce enim si quid maius, magisque necessarium, mo-
 do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
 ergo sunt, de quibus deliberamus: non Phalaris unus ty-
 rannus, neque taurus iste, neque aes tantum; sed reges
 omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
 aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
 da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
 pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de causa non ut
 semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
 mus? aut quid reprehendentes in verusto more novabimus;
 & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
 Pythius respondet, & tripus loquitur, & sacerdos inspirat-

ρθέγγεται, καὶ ἡ ἱερεία ἐμπνέται, γεγένηται ἡμῖν,
 νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς
 ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους,
 τοῦ ἀνέσθην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁράτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέ-
 πλησται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
 13 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν θεόν. Εἰ δ'
 ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσετε
 τοῖς ἀναθήμασιν, ὁκνῶ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθη-
 σομένων ἐτι, οὐδενὸς ὑπομένουτος, ὑπόδικον αὐτὸν καθι-
 στάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ'
 αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίτι
 βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & ex-
 plorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo mo-
 re, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quot
 quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omni-
 bus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si ve-
 ro vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis,
 metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum
 futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, &
 sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iu-
 dicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum
 sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ΣΤΙ μὲν ἴσως, ὦ Φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τούτο καὶ ἱ-
 σαῦλον οἶε τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάν-
 δρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπι-
 νείας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βι-
 βλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δὲ, εἴ τις ἐβέλοι πρὸς τὸ
 ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μείον ἐστίν, ἢ τὰς Ἀλεξ-
 ἀνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος εἰς
 κακίαν οὗτος, ὥσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ
 συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα
 τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιῆσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν
 ἄβλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

3 Ὡ φίλτατε Κίλσε) Οὗτος ἐστὶ
 Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν
 Φλυστρίαν ἐν ὁκτὲ γράφας βιβλίους.
 ἢ πρὸς ἰσαρίθμον ἀντιζαγόμενος
 πρόβσειν, ὁ σπουδαϊότατος ἀντιῆ-

πει Ὀριγένης, μιστοῦς ἀπάσης σε-
 φίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφηνάμενος
 λόγους, καὶ λῆρον ἀποφήνας τὸ Σαυ-
 μαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

ALEXANDER SEU PSEUDOMANTIS.

PARVUM tu forte, Celse carissime, & leve existimas;
 quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris
 vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum
 relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula per-
 sequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actio-
 nes describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic
 ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &
 quae deerunt narrationi, imputare & adjuvare de tuo, labo-
 rem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δυνάμιν γε τὴν ἑμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πε-
 ράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἦν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδυ-
 2 ναντο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἑμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιούντος μνήμῃ καὶ γραφῇ
 παραδοῖναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τιμῇ μεγίστῳ θεάτρῳ
 ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔχομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὅμοιον τι παθὼν, ἀπολογήσασθ' ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ) Ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτος ὁ Στωϊκὸς οὗ τὰ
 ριανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπεὶ ἠθικὰ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditibus hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a simiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 fatus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κεῖνος βίον ἀνα-
 γράψαι ἤξιώσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερου ληστοῦ μνή-
 μην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
 πόλεσιν εὗτος ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδὴν
 κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
 λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρῶτερον δέ σοι 3
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας
 τὴν μορφήν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός
 τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
 γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς·
 λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
 μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
 εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
 θυᾶν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πότιον τὸν ρος μνημονεύει Ὁρχόμενον φασκῶν
 Ὁρχομένιον Μινύαν, οὐ καὶ Ὁμη- Μινύειον, ἢ τὸν Βοιωτῆον; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
 dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
 mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
 in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
 que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
 res sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
 imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi
 oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
 tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
 Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
 erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re
 vera prae se ferret: colore candidus, mento non nimis
 hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 affumulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret:
 oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua-

τες· Φῶνμα ἡδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ
 4 ὅλως, οὐδαμῶς μεμπτός ἦν ταῦτά γε. Τοῖόςδε μὲν
 τὴν μερῶν ἢ ψυχὴν καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡρά-
 κλεις, καὶ Ζεὺ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες,
 πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι
 τοιοῦτῳ τινί. συνέσει μὲν γάρ, καὶ ἀγχινοῖα, καὶ δριμύ-
 τητι, πάμπολύ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τότε περιέρχον,
 καὶ εὐμαῖες, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήμα-
 τα εὐθύες, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρ-
 χεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χεῖριστον· καὶ ὄργανα
 ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν
 ἐπὶ κακίᾳ διαβοητῶν ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς
 Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυγῶνδαν, ἢ Ἀρι-
 στοδήμον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας) Οὗτοι
 ἐν Βοιωτίᾳ οἰκισθέντες, Οἰχαλίδες εἰ-
 ρες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς
 ἐνομαζόμενοι. ἐπίσκοι καὶ ἀργεῖ,
 ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ ποσειμαζό-
 μινον, Κερκῶπων ὄνομα. ἀπικλιώ-
 θησαν δ' οὗτοι. Ξεναγέρας δὲ εἰς
 πύθιας μεταβαλεῖν φησιν διὰ κα-

κῆθιαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὅς ποτα-
 ρὸς καὶ πικρὸς γένος, πρὸς δὲ καὶ προ-
 δίκης εἰσάγεται. Ὅσαύτως καὶ
 Φρυγῶνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βλάται. ὁ
 Ἀριστοδῆμος δὲ μιᾶς καὶ κατα-
 πύγων ἐς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ
 πρῶτος Ἀριστοδῆμος καλεῖται.
 τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

viffima simul & splendidiffima: &, paucis ut absolvam, nul-
 la pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis
 quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, aver-
 runcator Hercules, & Iuppiter depulfor, & fervatores Io-
 vis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus,
 quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & sollertia,
 & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & do-
 cilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia
 haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum
 utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in
 potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum
 summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum,
 aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse

τιλλιανῶ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὐ-
τοῦ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιος εἶναι ἡξίου. ἀλλὰ ἵλεως
μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θε-
σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶ-
δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρῖτων, μὴ
με νομίσης ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ
συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πρά-
ξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χεῖριστα καὶ βλασφημότατα τῶν
ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε
οὐκ ἂν πεισθείην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι
ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένετο
τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρά-
σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιτοκῶν, καὶ κακο-
τεχνιῶν συγκειμένην, ραδίαν, τολμηράν, παριβολον,
φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & mode-
stissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat.
Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina
mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum
similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contu-
meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in
unum conducant omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
compositam, agilem, audacem, periculis se obiiicientem,
laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae si-

ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βουλῆσεως ἰοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτῶ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπικέεστότατος, καὶ προσέτι ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πάντι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργεῖν προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν αἰεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.

5 Μειράχιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλᾶμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστής γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχρουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς ταῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς. εὗτος ἰδὼν εὐφυσᾷ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμότατον, οὐ μείον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum convenisset, non sic ab eo discessit, ut putaret omnium illum hominum optimum, & aequissimum, & ad haec simplicissimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula quasi & reliquiis formae colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praeftigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίψουσέ τε αὐτὸν, καὶ διτέλει ὑπουργῶ, καὶ ὑπηρετῇ, καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσία μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·

ἂν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότην. ὅρῳς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Ἦδῃ δὲ πῶγωνος ὁ ὅς ἑστιν Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθήκειας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat : instituit illum, & adiutorem, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, ast idem mala multa;
quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyaneſis Apollonii, summi viri, qui omnem illius tragœdiam nossent. Vides, e qua tibi schola hominem narrem? Iam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate constitutus, cum iam defloruiſſet aetatura, qua alii poterat, nihil parvum cogitabat : sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii ho-

τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήσαν
 γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων Φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἐξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκούντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκεῖνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλείας, νῦν δὲ ταπεινούς
 7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντας. Ἐσταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παρμεγέβεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοῦς,
 ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίσκας συγκαθ-
 εῦδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέθεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαΐ-
 τῆσαι πάλαι εἰκός, ὅποτε ἐκύβη τὸν Ἀλέξανδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praesti-
 giis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
 nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero
 etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam qui-
 dem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, anno-
 nae quantum opus esset ab illa nasci, e Bithynia illam in
 Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato
 quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam ve-
 ro paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconi-
 bus ingenti specie, mansuetis plane & cicuribus, qui etiam
 alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari
 se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis
 instar lac e mamma sugerent, (multi autem tales apud illos
 nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim
 exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali

ποντος τινός, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ)
 ὠνούνται τῶν ἐρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.
 Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε 8
 ἡδῇ. ὥς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ
 πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόν-
 τες, ραδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυσεῖν
 τούτοις μεγίστοις τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου,
 καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρω ἐς θεὸν χρήσασθαι δυνάμενος,
 τάχιστα πλουτήσκειν ἂν. ἐν ἀμεινότεροις γὰρ, τῷ τε δε-
 διότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἐώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιο-
 τάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὔσαν, καὶ Δελφοῦς οὕτω
 πάλαι πλουτήσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆ-
 λον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ,
 δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον,
 Φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεο-
 μένων, καὶ δι' αὐτὸ ἐκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοῦς) Προσπακον- καὶ Δελφοῦς οὕτω κατενόησαν πλου-
 στίον κατὰ οὕτω τὸ κατενόησαν. οἶον τῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium
 unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucy-
 dides, iam belli principia. Tanquam enim pessimi duo morta-
 les, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societa-
 tem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis
 quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui al-
 terutto horum, prout opus fit, uti queat, ad divitias ce-
 leriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel
 metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scien-
 tiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse:
 eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque
 celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, homini-
 bus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac me-
 tum, ad templa euntibus, & praediscere futura cupienti-
 bus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατίθεντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαυτεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστῆριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον· ὅπερ μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπῆντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τούντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θράκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ ἀληθές ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἡλιθίων τῶν ὑποδεχομένων, οἷους τοὺς Παφλαγῶνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικούντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ

9 Τὴν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros: quae quidem res magis illis, quam pro prima expectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens, quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habitarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλιθίους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκῶω, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεκηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε- 10 νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδὼνα (χοήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιοτάτον ἐστὶ Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ κατέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὐρε-
 βῆσαι, διαφοιτῆσαι ραδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. κακῆνοι γὰρ καὶ νεῶν αὐτίκα ἐψηθίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους

2 Κοσκῶω τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν ἐπιλεισθέντων μάντιν τοῦτο λέγεσθαι εἶσθαι. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coelestium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquamdiu diffedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonensibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκανῆς ἐν Χαλκηδίῃ καταλείπεται, διττούς τινες καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράζων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 II τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθεὶς. Πρὸς ἐμπέταται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, αὗ οὐ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ ὀλέβοι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἀμω τοὺς γονεάς Ἀζανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοῖβω φίλος οὗτος ἱράται,

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.
 οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν Σύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἀχοι Παφλαγονίας στυγεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὐρητο δὲ χρησμός ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagon, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Persides genus hic, Phoebus carisque videtur,

Divus Alexander, Podaliri sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἡϊός' ἄγχι Σινώπης,
 Ἔσται τις κατὰ Τύρτιν ὑπ' Αὐσονίοισι προΐτης,
 Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
 Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
 Ἄνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγω- 12
 δίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περιβλεπτός τε καὶ
 λαμπρὸς ἦν, μεμνημένοι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ Ἀΐρου
 ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν
 αὐτῷ, στρουβίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασ-
 σασαμένῳ. τοῖς δὲ θεῶν τι καὶ φοβερόν ἐδόκει ὁ Ἀΐρος.
 ἐπεκρίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ
 δράκοντος ὀβονίνη, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
 τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θρίξιν ἱππεΐαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς
 ἐστὶ. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξή-
 κκτα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν,
 οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ ἄνδρως, ὃς τις
 αὐτῶν ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
 γερμμάτων ἱπαριθμηκὼς εἰς ἓν συ-
 νῆ, τριακῶν καὶ εἰκοσιπέντε ἀπο-
 τίλει τὸ ὅλον, τετράκυκλον γοῦν ὅτι

τετράκωνος ἵσται ἀριθμὸς μετ' εἰ-
 κισπέντε. ὅς ἐστι κυκλικὸς ἀριθ-
 μός, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
 πέντε τελουτῶ. G. (Legendum τε-
 τρακῶσις, & ἐκχιδν pro μετὰ, ut
 aliam rationem sequor, quam in
 nota videbis. Solan.)

*Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
 Ad Turres erit Aufonio sub rege propheta,
 Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,
 Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
 Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.*

Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod
 intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendi-
 dus, futere interdum se simulans, & spuma os oppletum
 habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae
 herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & ter-
 ribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praepa-
 ratum olim caput draconis linteum, humanae formae af-
 fine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equi-

γουςά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
 τα, οἷα δρακόντων, διττῇ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ
 τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
 προὔπηρχε, καὶ οἶκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
 σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ πρωτα-
 13 γωνιστὴς ἐσόμενος. Ἦδη δὲ ἄρχεσθαι δεόν, μηχανᾶται
 τι τοῖόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
 κεινὸν τοὺς ἄρτι οὐρτομένους (συνειστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕ-
 δωρ, ἣ αὐτόθεν ποθεὶν συλλεμβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
 σὸν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὥον προκεκνωμένον,
 εἶδον φυλάττον ἐρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυβίσας τοῦ-
 το ἐν μυχῶ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔω-
 βεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ
 περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχουσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
 ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσ-
 περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημη-
 γόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβας, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀπὸ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

na fera aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis ser-
 pentum, bifulca, nigra, prominebat, setis & ipsa mobilis.
 Pellaeus autem ille draco ipsis iam ante fuerat, qui domi
 alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragoe-
 diam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum
 iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Acce-
 dens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus
 aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coe-
 lectis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in
 quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam
 luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum
 profiliens, segestri circa pudenda vinctus aureo illo quo-
 que, illamque falcem gestans, solutam simul comam qua-
 tiens, ut qui matri Deorum coetum colligunt fanatici, con-
 cionatur conscenso altari quodam excelfo, beatam urbem

ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῆ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμῆκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναῖξί, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις) ἐτέθηπεν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνάς τινας ἀσήμεους φβεγγόμενος, οἷαι γένοιτ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδοντας ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἴτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἰσομένον νεώ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προωκνομένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς εἰς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾗδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἴτα Φιάλῃν αἰτήσας, ἀναδόντος τινος, ῥαδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμάται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ὡὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμνυβίῳ τὴν ἀρμυγὴν τοῦ πάματος ξυγκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum susceprura esset. Qui praefetes erant, (concurrebat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iubet. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἡγή τον Ἀσκληπίον. οἱ δὲ, αἰτενὲς ἀπέβλεπον
 ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦν
 ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ ἐς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον,
 καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις
 εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν Θεόν,
 καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμ-
 πλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγι-
 είας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ ὄρο-
 μαῖος αὐτῆς ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἴετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρ-
 τιγέννητον Ἀσκληπίον οἷς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπας
 τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεῶς ἅπας
 ἡκολούθει, πάντες ἑνθεοὶ, καὶ μεμνηνότες ὑπὸ τῶν ἐλπί-
 15 δων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἶκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ
 τῆς Φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susceperet foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum salutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, fanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anseris natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & praespe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

νων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἡ πόλις, ἀπάντων τοὺς ἐγκεφαλούς καὶ τὰς καρδίας
 προεξυρμημένων, οὐδὲν εἰκότων σιτοφάγους ἀνδράσιν, ἀλ-
 λά μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρο-
 πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιόν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔστιν, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιειλήσας,
 καὶ τὴν οὐραν ἔξω ἀφείς (πολύς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνῃ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀφεινὴν κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὔσαν. Εἰτά μοι ἐπινόη- 16
 σον οἰκίσκον οὐ πᾶν φαιδρον, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτός

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μονο-
 εὐχὶ διέπλινε εἰπὼν, μὴ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀγ-
 γικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρος
 λέγειν Ἀθηναίαν. εἶναι ἰσχυρὸν τοῦ
 ἔργου, κατὰ τὸν τοῦ κραυγῆ.

gones concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento velici
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto assidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra vestem relicta, (adco autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abicondens, sustinente illo omnia, linteum illud
 caput inter tunicae protendit, velut nimirum illius draco-
 nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλήθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγ-
μένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιω-
ρουμένων οἷς εἰσελθεῖσι, τεράστιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα
ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμε-
ρῶν τοσούτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπέ-
μορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν
ἐξοδὸν· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν αἰε-
ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἐξο-
δος, οἷον τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ’
Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν,
οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν,
καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ
ἅπαξ ὁ μιὰς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ
μάλιστα εἰ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

17 Ἐνταῦθα, ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τὰ ληθῆ λέγειν, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὑπὸ θυρῶν τῆς θύ-
ρας μίος. G.
10 Πονήρως εἶχεν) Ἀπτικοὶ καὶ

ἐπὶ σωματικῆς διαβίσεως ἐξένευσεν
τὸ πονήρως. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum con-
fluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione percul-
forum, & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingres-
sum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum
serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse,
eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur
autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent,
exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perfora-
tus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid
Macedonas Babylone fecisse, aegrorante Alexandro, ser-
mo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam cir-
cumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui.
Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed
saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens adve-
nissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρηὲν ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσάν τὸ στόμα, ὥστε πᾶν τὸ μηχανήμα εἶδετο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστήσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκείνο γοῦν προπεπεισμένον, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸδ' οὖν πᾶν ψεῦδος ἐστὶ, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἶκος, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἔδοι τὸν θεόν, καὶ ὕστερον ἄψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γεγεννημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset, coniiceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vultum ha-

Lucian. Vol. V. F

εοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου καὶ θεοῦ προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

- Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἶμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι.
 19 Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὐπὲρ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις, καὶ θεσπίζειν, παρ' Ἀμφιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφιαρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπήλλαξε, πρὸς θεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δὴ ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκείθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεός, ῥητὴν τινα ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὐ δέοιτο ἂν καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento affimilata; & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino iussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset eius rei, propter quam instituta fuerant omnia, nimirum oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphiloichum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, eiektus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum, diemque certum praedicat. Iubet autem, unumquemque,

ὁ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, καταγράψαι τε, καὶ κατασημῆναι κηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ αὐτὸν κατελθὼν, (ἤδη γὰρ ὁ νεὺς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκευάστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δέδωκotas, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ καὶ ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογεγραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅτου τις ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἴω σοὶ, εἰ δὲ 20 μὴ φορτικὸν εἶπειν, καὶ οἴω ἐμοὶ, προδηλον, καὶ γινῶναι ραδίον, τοῖς δὲ ιδιώταις, καὶ κορυζῆς μωστοῖς τὴν ῥῖνα, τεράστιον, καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποιήσας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκε τε τὰς ἐρωτήσεις ἕκαστας, καὶ τὰ δοκῶντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἴτα κατελήσας αὐτῆς, καὶ σημηνάμενος, ἀπε-

quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum inscribere, eumque traiectum filo obsignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset, (iam enim aedificatum erat templum, & parata scena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus, libellum cuique suum, ut signatus fuit, redditurus, responsumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponente Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero machinatio ista viro quidem, qualis tu, &, si non est insolens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu facilis; imperitis autem, & obesae ac plenae pituita naris hominibus, prodigiosa, & undique incredibili familis. Excogitatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interrogationes singulas, &, quae viderentur, ad eas respondit, tum involutas iterum & obsignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημενόμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ Θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήση με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ᾧ Φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐτὸς ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανεῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμῆνας πυρὶ, σιάλω τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπιτίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἴτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύθεσις τοῦ λεγομένου θρασιδίου. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obfignata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, leotique libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, faliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celeriter siccato, solutas facile tabellas le-

λύσας ραδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύ-
 πκου, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγιῖδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκνύαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἀκουσον
 τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἥ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἐτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγιῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο
 ἐπινενομημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνηθῆσαι πάντων,
 ὡς μὴ ἀπεφόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν αἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ
 πολλῶν τούτων πλείονα. Ἐχρα οὖν, καὶ ἐδέσπιζε, πολ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
 ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ.

git; tum cera imposta idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant,
 iniectam, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatur sta-
 tim, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum ute-
 batur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis,
 quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa pro-
 posueris, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis

χρησμοδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἔδοκει. τοὺς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι
 τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔσθην) πολλὰ καὶ χρήσιμα Φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκέτου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγυείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰς-
 αὐτῷ αἱ ἀνεβάλλετο, προστιθεῖς ὅτι ἔσται πάντα, ὅπ-
 ταν ἐβελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προσφῆτης μου δεη-
 23 θῇ, καὶ εὖξεται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς
 ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δὴ ὀβολῷ. μὴ μι-
 κρόν δὲ οἰσθῆς, ὡς ἑταῖρε, μηδ' ἐλίγον γεγενῆσθαι τοῦ
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου
 ἔτους ἤβροιζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν
 ἀνδρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπέτησαύριζεν,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulsit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probaban-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditarum successiones in futurum
 semper reiiciebat, adiiciens, *sunt omnia, si voluero ego, si-
 que Alexander propheta meus rogaerit, & vota pro vobis fece-
 rit.* Constituta autem etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, ami-
 ce, aut minutum fuisse, hunc reditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congefist, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 temibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πειθῆνας, καὶ χρησμοποιούς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ ἐξηγητάς, ἅπασιν ἐνεμεν ἐκάστω τὸ κατ' ἀξίαν. Ἡ δὲ 24
 δέ τινες καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, Φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησόμενους, ὡς προεῖποι, καὶ ἀνέυροι δραπέτας, καὶ κλέπτas, καὶ ληστὰς ἐξελέγχοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύζαι παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσασαιτο, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειν. δρόμος οὖν καὶ ὠβισμός ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ Θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμός,

Τίεμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποθήτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἔχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposuit; sed cum multos iam circa se haberet administros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare mecum iubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μά-
λισθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν
ἐπεσώρατο ἡμέρα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ
τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων,
ἀβέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ
αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κακίστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε
λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐβέλουσιν ἰλεῶ ἔχειν τὸν Θεόν. περὶ
δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεσβέξα-
το. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ἁδου ὁ Ἐπίκουρος;
μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κἀβηται.
εἴτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὅρῳ
τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετάς, καὶ πεπαιδευ-
μένας; ὅλως δέ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλε-
μος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ
δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατεία
φίλος, ἀληθεία δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικύρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύ-

recipientes, contra ipsum consisterent, inprimis quotquot
Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim
essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus,
terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis
plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de
se maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si propi-
tium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit ora-
culum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epi-
curus?* Plumbeis, inquit, *pedicis vinculus desidet in coeno.* Dein-
de miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum
videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque
eruditas? Universum implacabile ipsi & infinitum bellum
erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem
enim iustius pugnaret homo praestigiator, & portentosa-
rum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam
contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐ-
τοῖς ἀλήθειαν εἰδοῖσι; οἱ μὲν γὰρ ἀμὲν τὸν Πλάτωνα,
καὶ Χρυσίππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βα-
βεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἀτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω
γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα
ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τίβέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν
ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἡπίστατο,
τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς
ἐνότας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμάδῃσε πώποτε Ἀμα-
στριανῶ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶ συγκλη-
τικῷ χρησμάδῃσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ
εὐρὼν οὐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιόν, οὔτε τὸν
ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ
αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πό-
δα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·
Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

4 Ἀτεγκτος) Ὁ μῆτε ὑάκρυσσι 16 Μάλβακα) Ῥωμαῖστὲ μάλ-
μῆτε ὑφ᾽ ὅσων ἀέρεχος (ισως ὑά- βαν τὰν μαλάχην καλοῦσι. G.
βρῆς.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoi-
ci, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicu-
rus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabat) inimici-
simus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi habe-
ret. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Pon-
ticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plu-
res, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam ora-
culum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senato-
rii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset
respondum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore
illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolo-
res, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum
malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacratio vase cumina.

- 26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοιτα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐραν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκῶς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθέατον συλάττων. ἐβελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἀνευ ὑποφήτου χρησμοδούντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεραίων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβασῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς Σωνῆς διὰ τοῦ ὀφονίνου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσοδοῦ, τῶν αὐτοφῶνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·
- 27

8 Διείρας) Διείρω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestiturum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commisissis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem *faciendam*, sic dixerat:

Πάρβους Ἀρμενίους τε θοῶ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 • Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεῖς ὁ ἡλίβιος ἐκεῖνος Κελτός, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὄθρυάδου κα-
 τακοπεῖς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπο-
 μνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν

Πότμον ἐπιπροῖεις, παύσῃ βιότοιο Φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
 χρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δέ, χρησμὸς ἄλλος ἑτοιμος ἦν παλινωδῶν,

*Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
 Urbem ad Romanam Tiberisque fluentia redibis,
 Permixa radiis lauro tua tempora vinclus.*

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud :

Ducere in Armenios noli : nec enim bene cedit :

Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum

Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracu-
 la post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat : mortuis autem illis oracu-
 lum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγῆν·

Πότμος γὰρ προφανῆς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

- 29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῷ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, Φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἔσο νῦν, τοῦμοῦ πατρός ὡς ἔπ' ἀκούσῃ. καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλῦε χρησμῶν. καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

- 30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit, multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiaddon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphitochique auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret: alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένε-
 το Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγα-
 θὸς, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαῖκαῖς ἐζητασμένος,
 τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ
 αὐτῶν πεπιστευκῶς, καὶ εἰ μόνον ἀληθιμμένον πευ λί-
 θον, ἢ ἔσπεφανωμένον θεάσασαιτο, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ
 προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστῶς, καὶ εὐχόμενος, καὶ
 τὰγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ
 τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφ' αἰεὶ τὴν ἐγχεχει-
 ρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτήναι.
 ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις οἱ δὲ πεμπόμενοι,
 ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥαδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήσαν,
 τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες δι-
 γυόμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς
 ἐπιμώτεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότη. ἐξέκαιον γοῦν τὸν
 ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον.
 Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate prae-
 diti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir ce-
 tera bonus & honestus, & in multis magistratibus Roma-
 nis probatus; sed circa Deos *religioso* quodam morbo la-
 borans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua
 unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim
 adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque
 ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum abe-
 rat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra
 advolaret: misit certe alios super alios. Misit vero *qui es-*
sent, imperiti quidam servi, facile decepti, post reditum,
 alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plu-
 ra his corollariorum instar adiciunt, ut gratiosiores nempe
 essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, &
 in robustam illum insaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ὦν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεβορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους Φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένους. Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶται τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄστοχον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ἐπισφαλές καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτός, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχείριους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ τὸ δέος ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ

effet plerisque & potentissimis, circumire & narrare partim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque festinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentiremur. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculosum in interrogationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogas-

ἤρυντο. συνίης δὲ οἴας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς ψύσεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότες ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλλιανῶν δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοιδόν. εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὁ δὲ Ῥουτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦμαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδηλωκέναι τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεύσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὀμηρον πάλαι τέχνεωτας, οἷς εἰκὸς τὸ μεῖρακιον ἐν ᾧ οὖν συνει-

fent. *Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, quem discendi magistrum ei praeficeret?* respondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vira olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud infe-

ναι. τί τοίνυν μέμψεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις
 34 ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἡξίου; Αὖθις δὲ πυνθανομένῳ
 αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἰς ὅς νῦν Φαίη· μετὰ δ' ἔσσειαι ἡλιάς ἀκτὺς,

Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

ὁ δ' ἐβδόμηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
 35 περιμένειας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρη-
 σμός τῶν αὐτοφάνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ
 γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θύγατρα.

διεδedώκει δὲ παλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν,
 ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἀ-
 λῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος,
 κοιμωμένων ἔραν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ
 συνετώτατος Ρουτιλλιανὸς, εὐθύς ἐπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑρ- καὶ Εὐρύκλος αὖν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σπ-
 ὀμιῶτα διαβάλλει τὸν λόγον, ὅς λήνης μυθεύεται. V.

ros probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexan-
 der, si tales inter homunciones versari voluit? Rursus in-
 terroganti, cuius ipse animam nactus esset? ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,

Cum supra centum octoginta exegeris annos.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilia-
 rio, non expectata promissione Dei. Etiam hoc erat voca-
 lium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis
 diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam, quam habebat, ex
 Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam,
 cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes
 formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

ρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἐξηκοντούτης νυμφίος,
καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις
ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος
γεγονέναι. Ὁ δ' ὡς ἅπασι τῶν ἐν Ἰταλία πραγμάτων 36
ἐλάβετο, μείζω αἰὲ προσεπενόει, καὶ πάντοτε τῆς Ῥω-
μαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησιμοφόρους, ταῖς πόλεσι προ-
λέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισ-
μοὺς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὥς μὴ γένοιτό τι τού-
των, αὐτὸς ὑπισχεῖτο αὐτοῖς. ἓνα δὲ τινα χρησμὸν αὐ-
τόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ δι-
πέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἔν'

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.
καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γε-
γραμμένον, ὥς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἔς τοῦν-
αντίον τοῖς πλείστοις προὔχῳρει. κατὰ γὰρ τινα τύχην
αὐταὶ μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias ce-
lebravit sexagenarius sponfus, & cum illa cubuit, placata
prius focru Luna totis hecatombis, putansque se quoque
iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res
Italicas attigisset, maiora semper adinvenit, & per omnes
Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedi-
cens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, &
terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide
se adiuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque
ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versicu-
lus unus:

Insonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tan-
quam depellendae luis remedium. Hoc vero contra pleris-
que evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime do-
mus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

- γέγραπτο. καὶ μή με νομίσης τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταδαρρόυντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νόσον συντελεῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φαίβον ἀποτοξεύοντα τὸν λειμὸν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἐκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυσεν, καὶ ὧν μάλιστα ἐΐούνται ὡς ἔταιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, κα-
- 38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετὴν τε γὰρ τινα συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς αἰὲς τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτῃ εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa vitæ cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi, qui haberent propugnaturas pro se *ilks* syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat coniuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quæque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum suum missi invenirent. Et ad *res* Italicas hæc & similia prae-parabat. Mystera etiam quaedam instituit, & facum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicu-*

ἡ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, Φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγαθῇ. εἴτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπέσθγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἴτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναί, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39
λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δαδὲς δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρωσ, καὶ τικτομένη τοῦ Ρουτιλιανοῦ ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ρουτιλλία τις ὠραιωτάτῃ, τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξ-

reus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantur bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque ipse initio dicebat, Foras Christianos! Multitudo universa subiiciebat, Foras Epicureos! Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis [facularia] autem illa dies vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lunae & Alexandri amores, nascentque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat caerimonias alter Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in medio, descendebat autem ad illum ex testito tanquam e coelo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &

ἀνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 ὀλεβρίου ἐκείνης ἀνδρός, Φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δάδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένοις ἐν πολλῇ τῇ
 σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἣ Γλύ-
 κων. ἐπεὶ βέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδαί δῆθεν καὶ Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, καρβα-
 τίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδαίμην ἐρυγάνοι-
 40 τες, ἣ Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μῆρος αὐτοῦ ἐξέπι-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μῆρον, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magna-
 que voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia,
 carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ruftantes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 sticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem resurgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum
 illud femur, an aliam illius similem?* eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχῇ, ποτὲ μὲν Φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προσητεία, δίκης Φρανός ἐστιν ἀπορράξις.

Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὡς 41
ἀσεβες ὄν, αὐτὸς τοῖόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς
γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγωνικαῖς,
ἐπήγγελλε θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσον-
τας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ
προκρίβοντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὡραιστάτους, καὶ
κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος,
ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα
τρόπον ἐμπαρεινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιῶν-
4 Δίης) Ἡτοὶ Δίης. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit :

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxiliator honestis,

Ei redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent : oportebatque probatos ac praelatos ceteris generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti : quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis maior inter salutandum comple-

- σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὠραίους κατεδί-
 42 λει· καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντροῦσῶν τοῖς ἀνοήτοις διетέλει, γυναῖκάς τε ἀνέ-
 δην διαφθεύρων, καὶ παῖσιν συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἑκάστω, εἴ τις γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιῶσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ὥστε
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλὰ δὲ
 καὶ ἡύχουν τετοκέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουσι ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐβέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τια-
 νοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινος τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χουστῆς γράμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἶπε
 γάρ μοι, ἔφη, ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἡδ' ὅς,
 Ἀσκληπίος νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον. πῶς
 2 Κῦσαι) Φιλῆται. G.

Etendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; dicebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?* *Ego*, inquit ille, *Aesculapius iunior, diversus ab illo priore*

λέγεις; οὐ θέμις ἀκούσαι σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν
 ἔτη παραμενεῖς χρησμωδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴ-
 τα, ποῖ μεταστήσῃ; εἰς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ
 γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς
 ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν
 Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν
 Ἀπόλλω χρησμωδῶντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπί-
 πτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μὴδὲ τοῦτ' ἐθέλήσῃς εἰδέναι, οὐ
 γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμη-
 λος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προσητής οὐ μείων
 Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διη-
 λέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐθέγγετο, εἰδὼς
 αὐτὸν Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα.

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἷτος ὀπηδεῖ.
 πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα
 ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα) *Εφῆστροιδὶ κατοικεῖν Ἐπικουρεῖον ὄντα.
 γὰρ τὸν Λεπίδον τοῦτον ἐν Ἀμά- V.

*Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos ma-
 nebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Dein-
 de quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim
 barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula ve-
 ro reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progeni-
 torem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia
 sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque
 enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post
 equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec
 cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oracu-
 lum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem
 esse sciret:*

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tan-
 quam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

44 Ἐνα γοῦν τινὰ τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὰ Παφλαγόνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι ἐγεγένητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπίσθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, κάπειδήπερ ἐβράδυνεν, αἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰθθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεσθάρβαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν (πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆσθαι, ἐπανήλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμός, καὶ ἡ

4 Ὡς Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὰ) ἴσως ἐπὶ τοῦ τῷ αὐτῷ ὄντος τοῦτομα τὸ κύριον εἰπεῖν παρητήσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te obiectorum.* Factum vero eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clyasma usque, solvente commodum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum secutum est oraculum, & con-

καταδίκη μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν
 ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
 νκτήσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ Φέρων τοῦ ὀνείδους τὴν
 ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν,
 ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθή-
 σιοθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατός τις
 ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ
 θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα,
 πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον Οἰονεῖν ἐν τοσούτοις με-
 μηνόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας;
 καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τιτι προσκαλου- 46
 μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ
 θεοσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεοσπί-
 ζοι; τῷ δὲ ἀνέειπεν ἔνδεθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
 οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: post quam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot insanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum aliqui, qui advocarentur ordine oraculorum, (suebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, an responderet? intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogeatur e terra una

νώσει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἄσεβῃ,
καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λειδερία.
47 Ἐν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρῶν
γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶ-
σθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς
τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν κα-
ταφλέγων, καὶ τὴν σπυρδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι
καὶ χρησμὸν ἐπιθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντες.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρτος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκείνο
τοῖς ἐντυχούσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσων αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

1 Ἀλλ' εἴη γῆν πρὸ γῆς) Γῆν
πρὸ γῆς, τοῦτο εἴηθι λέγεσθαι Ἀ-
θηναίοις, ἀπὸ τοῦ κατὰ πάσης τῆς
γῆς, ὁ φαμέν τόπον ἐκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Σα-
μίου ὡς διασάτης ἦν καὶ οὗτος ὁ
ἐπὶ κακῇ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς
λόγοις ἐγχυμιασάμενος Λουκκιᾶδος
τῆς Ἐπικούρου αἰρέσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epi-
cureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum
ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset
sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti,
illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius
viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis
cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare ab-
iecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum
liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tran-
quillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spe-
ctris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non ne-
cessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & ve-

ἀλήθειαν ἐντίθεν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώ-
μας, οὐ δαδί καὶ σκίλλη, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυα-
ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῶ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μια- 48
ροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐ-
δοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερ-
μανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε Θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς
Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
χρησμός δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον
μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν·

Ἐς δῖνας Ἴστροιο διῖπετέος ποταμοῖο,

Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,

Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς αἶψα

Ἀνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται

Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squil-
la, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
tit ad illud oraculum vingente bello Germanico, cum di-
vus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus.
Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vi-
vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,

Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros

Montibus eduftos: & quos alit Indicus aër

Flores, atque herbas fragrantēs: evenietque

Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέαινας, ἐκνηξάμενους εἰς τὴν πολέμιαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινὰς κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δις μυρίων που σχεδὸν ἀβρώων ἀπολομένων. εἴτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληϊαν γενόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἄλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μὲν
 49 τοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἦδη δὲ πολλῶν ἐπὶ ῥέοντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινόει τοὺς νυκτερινούς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετα, οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλούς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum enataissent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde confecta sunt ea, quae ad Aquileiam conigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσαστο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθόν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ἥσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιούτους χρησμοὺς ἀπολαμβάνοντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινός, μήτε 50 πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμάδει πρὸς ἐκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξεται ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθώς
 Καλλυγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
 Δούλος πρωτογενής, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιδας.
 Ὡπίεις γὰρ ἐκείνον, ὅδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

fius obfignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subcribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tennes acciperent, interpretationis & explicationis causa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium; quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,

In stratis furim subigat lecto sub herili?

Servus Protopenes, is, cui tute omnia credis.

Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua coniux,

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται

Ὡς μήτ' εἰσαΐοις, μήτ' εἰσοράας ἀποιῶσιν.

Εὐρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχῃ, ἀκούσας ὀνόματα,
καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἴτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν,

51 συνεῖς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἄλλα καὶ βαρβάρους πολ-
λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ
Κελτιστὶ, οὐ ῥαδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμο-
εθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος
ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησιμώδους, ὥς
ἐν τοσούτῳ κατὰ σχελὴν λύοντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-
λῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυνάμενοι ἕκαστα,
οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δεθεὶς χρησμός ἦν·

Μόρφι ἐβάργουλis εἰς σκίην χνέγχικραγκ λείψει Φάος.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.

Tristia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum invenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paulo post non despuat intellectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem gentis, cuius essent, qui darent libellos. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἀνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέθηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δόσιντων ἄκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημνηαμένου περιέργως, καὶ προ-
 φανῶς, υπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.

καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπα-
 τήεις ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τι
 ἦκε, θεραπεῖαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὁδύνην πλευροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητοῦς.
 τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλαχούμαλα) Ἀπόλειο γίνε τῆς ἀπειράντου εὐτραπιλίας. V.

Rurfus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra verfum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus*
est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mungo, &
Celere, & Bubalo, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
te me, an calvus sit Alexander? & curiose obfignante at-
que manifeste, subscibitur nocturnum oraculum,

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub
 nominibus diversis, interrogationem eandem, *cuias Home-*
rus poeta fuisset? alteri subscipit, *deceptus a meo puero,*
qui quaerenti, cuius rei causa veniret? responderat, *petitum*
curationem ad dolorem lateris: ab hoc igitur inductus, scripsit:

Cytmide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶον; ἀπεκρίνατο οὐδέν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωμέναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὁδεύει.

54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δέινος χρησμοὶ ὀκτὼ, ψευδάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτῃ πότε ἀλώσεται μαγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτὼ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, οὔτε γῆς, Φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀποτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἄπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,

2 Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παρούσας τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere? respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praefligiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἠγεῖτο. καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ
ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.
Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. καὶ περὶ ἐσελθόντα 55
με εἰς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶην ὁ
Λουκιανός, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχο-
φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με παραπέμψειαν
μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δε-
ξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην
δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχητινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προὔ-
τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς,
ἐγὼ δὲ προσφύς ὡς Φιλήσων, δῆγματι χρηστῷ πάνυ
μικροῦ δεῖν χολὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν
παρόντες, ἄγχειν με καὶ παῖειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque
sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hasta-
tum & contarium, quos a praefide Cappadociae, qui ami-
cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
rent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa
humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
praeclaro morfu tantum non claudam feci viro manum.
Praefentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro fa-

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφῆτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασσόν με ραδίως ἀποθανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους Φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῶ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῶ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὅρῳ οἱ κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον Φίλος γεγεννημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ραδίας γενομένης
56 μεταβολῆς. Εἶτα δὴ μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμούς ἐς Ἀμαστριν προῦκπεπομφῶς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetæ, salutareram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque, se mansuerum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens, *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auflor fuerim: & , qua de causa, inquit, hæc mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paulo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis missis, (solus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrin præmiseram) promittit etiam navim se præbi-

παρέειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· καὶ γὰρ μὲν ὦμην
 ἀπλῶν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πό-
 ρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς
 ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελ-
 λόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ρίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν·
 ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, ραδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς
 ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἐπείσε καὶ τοὺς συναύτας
 μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη
 ἐξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβε-
 βιωκῶς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυ-
 ναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν
 ἔφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
 πρὸς τεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, 57
 ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν.
 εἶδα ἐγὼ παραπλέοντας εὐρῶν Βοσποράνους τινὰς πρέσ-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter il-
 lum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero me-
 dio in traiectu essem, flentem videns gubernatorem, &
 nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de
 his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alex-
 andro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipita-
 rent: quod si factum esset, facile contra me debellatum
 erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit,
 ne quid durum in nos consulerent; arque ad me, sexaginta
 annos, inquit, ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum
 vixerim, nolim hac aetate, qui coniugem habeam & liberos, cae-
 de maculare manus: indicans, quo nos consilio receperisset,
 & quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem ex-
 posuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus
 meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum
 inuenissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπλέοντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγσάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχῶν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοῦντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμεν αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἐχθρίστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιανίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου Φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονοκυχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ Φανερώς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἔν δέοντι 58 θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δέ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvis pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisset. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias iam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem haberem: iamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus,

πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάν-
δρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆ-
ναι τὰ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νό-
μισμα καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος,
κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματα τε τοῦ πάπ-
που Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτο-
ρος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59
ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ
ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέ-
λει, οὐδὲ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Πο-
δαλειρίου υἱὸς, διασαπείς τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος,
καὶ σκολήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ Ἐφωράδῃ Φαλακρὸς
ἦν, παρέχων ταῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν
διὰ τὴν ὁδύνην· ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς
Φενάκης ἀφ᾽ηρημένης. Τοιοῦτα τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 (Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς) Οὐχ ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρός ἦν,
ἔτι καὶ Ποδαλειρίος τοιοῦτόν τι πι- ἔλκων τὸ γένος. ὃ δὲ στυγνῶς δια-
πυή, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζειν βέβρωται τὸν πόδα. V.

Ulla vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod
petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eam-
que urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus per-
cussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero
parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, &
falcem illam materni progenitoris sui Persci? Cum vero
praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attribu-
tam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu
se moriturum; miserrimo fine, annos nondum septuaginta
natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen us-
que pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam cal-
vus esse deprehensus est, dum praebebat propter dolorem
medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio ca-
pillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

- τραγωδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφή· ἢ ἐγένετο ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ρουτιλλιανόν, τίνα χρὴ προκομῆσθαι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἱατρός τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἱατρῷ πρέποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοβέτης Ρουτιλλιανὸς, ἄστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψε, αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν.
- 61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἐταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae conversio fuit, ut coniectere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, et si forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obtinendo, cum coniuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praefes huius certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc fervans. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφία, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλεον δέ, ὅπερ καὶ σοὶ ἦδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν Φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δέ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχούσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δοῖται ἢ γραφῇ, τὰ μὲν διεξέλεγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὐ φρονούντων γνώμαϊς βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter acquitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, *aliis* etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sententium animis confirmet.

Π Ε Ρ Ι Ο Ρ Χ Η Σ Ε Ω Σ.

- 1 ΛΥΚ. ΕΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινὴν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγορήκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, ὡς ἐπὶ Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλῃν σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίᾳ αὐχμηρῶ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.
- 2 ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῶστέ, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφία τὰ μέτρια ὁμιληκώς, ἀφ' ἑμένου, ὦ Λυκίνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν,

D E S A L T A T I O N E.

Lyc. QUANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi affueris, &, quod durum est, solum bonum esse iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni in-nutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθῃσαι καταυλούμενος,
 θηλυδρίαν ἄνθρωπον ἐρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσ-
 μασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρω-
 τικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ
 Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινάς, καὶ ταῦτα πάντα
 ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ κα-
 ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευ-
 θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷῳ σοὶ πρέποντα ὥστε ἔγωγε πυθό-
 μενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θεᾷ σχολάζεις, οὐκ ἠδέσθην μόνον
 ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡνιάβην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυ-
 σίπκου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθῃσαι, τὰ
 ὅμοια πεπονθῶς τοῖς τὰ ὦτα πτερῶ κνωμένοις· καὶ ταῦ-
 τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων
 σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν,
 καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσαδόντων, καὶ μάλιστα
 τῆς σεμνῆς τραγωδίας, καὶ τῆς Φαιδροτάτης κωμωδίας,
 ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἡξίωται. Πολλῆς οὖν, ὦ γεν- 3

dine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum
 spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delica-
 tum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas,
 libidinofissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quas-
 dam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta,
 & pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ri-
 diculae, & minime virum liberalem & tui similem decen-
 tes. Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vaca-
 re, non erubui modo vicem tuam, sed moleste tuli, si Pla-
 tonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus fedear, iis simi-
 lis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint
 honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in
 circulis tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos mo-
 dos accinunt; illa praefertim gravis tragoedia, & comoe-
 dia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δέῃσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομήσθαι σοι. πρὸς δὲ τοῦτιον, ὅρα ὅπως μὴ λάβῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδὴ τις ἢ Βάκχη γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἀν᾽ ἔγκλημα εἶη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεῶα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάβῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τοῖς ὥσὶ μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέησε πρὸς τὸν παράπλου ἀυτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν εἰκας ὅλος δεδουλώσθαι.

- 4 ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Κράτων, ὥς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ λωτοῦ γευσασμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ὄλεθρος ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ πιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδῶ πεϋκέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίσταμαι,
ἀλλ' εἰ χρὴ μὴδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακροῦ πινυτώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου
σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλόν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θεῆμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ'
αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ
ῥοῦν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μὴδ' ἰάσεως τινὰ ἡμῖν
ὑποθαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ,
καὶ κατάπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum pro-
tulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his,
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam praemium efus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed,
si abique cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Ho-
meri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Dosior is patrias lapsus pervenit ad oras.

Κρατ. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἢ ἐπιτίμησις εἶναί σου δοῇ, καὶ θρασεῖα, κατηγοροῦντος, ὢν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ ταῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πῶγωνι, καὶ πολὺ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνηόσιν ἐκείναις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ἀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σύγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεικθεῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprebensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo sedere medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui homini, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des *ad spectandum*, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

δεῖω καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκούσῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην ποτὲ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΤΚ. Βούλει οὖν ἀζέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ὤραισιν ἄρα) Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοιχοι δοκοῦν. ὠφίλει γὰρ, καὶ ὅρας εἶναι αἰτιατικὴν. σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς τοῦτο πρὸς φάσαι. Νῦν δὲ Ἀττικῇ συνθεῖα δοτικῇ κίχρηται παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀμφὸς τῶ χεῖρος καὶ ταῖν χερσὶν θηλυκοῖς ἀνόμασι ἀρσενικὰ ἄρθρα προστίμουσα. V.

Μὴ ὤραισιν ἄρα) Λευκιανὸς ἐν τῷ Ἦρας καὶ Διὸς καὶ ἐν Ἑταιρικαῖς. τοῦτ' ἐστίν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἥτοι Ὀλύμπον, ἥτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἰκοίτο. ὤραι γὰρ πρὸς τοῖς παλαιαῖς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ Ὀμηρὸς (II. E, 749.) ἀφικίσθαι δὲ τούτων εὐλόγητο οἱ πάντων χαρίτων πετυχηκότες. καὶ διὰ τούτου Φιλόστρατος εἰκόσι β' περὶ ὧν αὐτῶ λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὤραις εἶναι. πᾶς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὀμήρῳ ἀφῶμεν εἶσθαι καὶ ἔχιν, εἰκὸς γὰρ πρὸς

αὐτὸν συγγινώσθαι ταῖς ὤραις, ὅτε τὴν αἴθερα ἔλαχε. ὅρα τὸν λόγον Φιλοστοάτου. (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖς Δειπνισσοφιστ. II, (p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ Κύπρια γραφόμενον οὗτος πρὸς λεγόμενα. Ἰμάτια (ap. Athen. ἰμάτια) αὐτὴν χροίας τότε αἱ Χαρίτες τε καὶ ὤραι (in edd. legitur Ἀῦραι) ποιεῖσαι καὶ ἔβαλαν ἐν αἰθέρι εἰσμετοῖσιν. εἰα φέρουσ' ὤραι ἐν τε κρόκῳ ἐν δ' ὑακίνθῳ, ἐν τ' ἐὼ θαλιτοῦτι ῥοδῶν γ' ἐν ἀνθεῖ καλῇ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος τῆς ὥρας ἀπεται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτίων. II. Athen. II, 27, in extrema pagina περὶ Θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὤραισιν [μετὰ τῶν κακῶν] ἰκοίτο ὁ τοῦς θεῖμους φαγών. (Ad quem locum vid. Casaub. L. II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico furore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiffis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona in-sint, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἀν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἀν εἴῃ.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμνηνός ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δέ, εἰ βούλεις, λήρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἔτοιμος Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἀνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέλεις, ὡς μὴδ' ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δοξεῖ τὰ

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene fane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur.

λεχθισόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἡγνοηκέναι μοι
δοκεῖς, ὥς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτο
ἐστίν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς
προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τὰ ληθέ-
στατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ
γενέσει τῶν ὅλων Σαῖεν ἄν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναϕῦναι,
τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἐρωτὶ συναναϕανέϊσαν. ἡ γοῦν χο-
ρεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλα-
νῆτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμὸς αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐ-
τακτος ἀρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματα
ἐστί. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλ-
τιον αἰὲ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρό-
τατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι,
καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Πρῶτον δὲ 8
Φασὶ Ῥέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κο-
ρύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεύ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare,
quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut
nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostro-
rum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui
verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum pri-
mo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum
antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim
illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes con-
iunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille
concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt.
Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in
melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & eva-
fisse varium quoddam, & consentiens undique, & Musarum
plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, de-
lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curctes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὦνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγῶν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρώους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὄρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὄρχησθην προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπανσιν ἐπὶ τῇ ὄρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. εἰρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretenesium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionenem non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχή-
σεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδ' ὡς

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἔοντα,

Ἐγχος ἐμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἡσκημένος ἐν
τῇ ὀρχηστικῇ, ῥαδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτόν
ἀξέσεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9
ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ
τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπονημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν
Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ δια-
πρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐ-
τῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ
ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος,
μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ
ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἰλιον τέως ἀνάλωτον οὔσαν
ἢ ἐκεῖνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδάφος κατέρριψε.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκούντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita
autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,

Ista tamen forsitan mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus
saltandi arte, facile, puto, effugit emissa in ipsum iacula.
Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iis-
dem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habue-
re, satis puto, Neoptoleum, Achillis filium, saltandi ar-
te praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyr-
richiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, au-
diens ista de filio, magis, arbitror, eis gavifus est, quam
pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invi-
ctam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & so-
lo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρνατίζειν μαβόντες
 (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνι-
 κῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι
 τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ρυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἔμ-
 βασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμο-
 νίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαρὺν καὶ
 ἐκράτουν ἅπαντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγου-
 μένης. ἴδοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐΦήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρ-
 χεῖσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μανθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχει-
 ρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει
 παύσωνται, εἰς ὀρχησιν αὐτοῖς ἢ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ
 αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν
 τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχή-
 ματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ρυθμὸν ἐμβαίνοντες,
 ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικά, αἱ
 II Διονύσω καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Τοιγαρὺν καὶ τὸ ἄσμα,
 ὃ μετὰξὺ ὀρχούμενοι ἄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησὶς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocti,
 (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago,
 discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad ti-
 biam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingres-
 sum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia.
 Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum
 concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus
 saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim mani-
 bus iam confertis percussere, & percussi sunt, cum per vi-
 ces quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet
 in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero,
 ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus osten-
 dunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem
 bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri
 gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἐστὶ καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ἀσμάτων (δύο γὰρ ἄδεται) διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάξατε βέλτιον, ταυτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχησίς 12 ἐστὶ κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἓνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμῳ εὐκότεων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικά ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἔπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σαφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστίν. Ἀ δὲ Ὀμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης 13 ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἥσκησεν, ὡς ἀνεγνώκoti σοι παρήμι' καὶ τοὺς ὀρχηστάς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent secum, & tripudiant: alterum vero cannicorum (duo enim canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit. Porro enim aiunt, o pueri, promovete pedem, & saltate melius. Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est autem Hormus saltatio communis adolescentium atque virginum, alterna serie choreas agentium, monilique, quæ Hormus est, re vera similitum. Ac ducit choream iuvenis, iuveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usus est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens; ut adeo sit monile quasi ex modestia & fortitudine plexum. Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem Homerus de Ariadne in clypeo Achillis describendo fecit carmina, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poë-

καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ
 ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστήρῃς ἐδίνον· ὡς τι κάλ-
 λιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι.
 τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαί-
 ρειν, ἀβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβον-
 τας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζον-
 τα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
 14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσούτον ἐπέ-
 ὠκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἀσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας
 καὶ προαγωνιστάς αὐτῶν, προορχηστήρας ἐκάλουν. καὶ
 δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς
 ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, Φησὶ, προορ-
 χηστήρα ἁ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
 15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐὼ λέγειν ὅτι τελετὴν
 ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφῆως
 δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus
 ait in clypeo, Saltantes iuvenes convertebantur in orbem, vel-
 ut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elabo-
 ravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat fal-
 tatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni
 vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis mira-
 tum induxit Ulysssem, Spectantemque pedes motu trepidante mi-
 cantes. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exerci-
 tatio, ut suos duces & propugnatores Praefules dicerent:
 indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris forti-
 bus ob rem bene gestam posuere. Elegit enim, ait una, Prae-
 fulem civitas: & rursus, Ilitioni statuat dedit populus bene
 saltata pugna. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire
 nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus,
 & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

κατασθησάμενων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἐνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρ-
χοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾠσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λέετο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὴν ἑωθεν
ἀναστάντες προσεύχονται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῇ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει
τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmō & saltatione homines ini-
tiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet,
propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos,
qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-
bantur*, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiā ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus
osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

- καὶ μισούμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσίαι. διὸ καὶ τούτοις ἰλεοῦνται τὸν Θεὸν δῖς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς
- 18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὰ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἂν τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνῆλ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτῃ γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσει, καὶ προεκφοβήσεται
- 19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δέ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἀνθρώπου, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμῆσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lento conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emisit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante teruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς
γιγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμμερεῖτο ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ἐσχομένοις πρόσεστιν. ἰδοὺς τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὡς καὶ διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἐμπουσάν
τὴν ἐς μυρίας μορφᾶς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινα
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοσθαι. Ἐπὶ τούτοις δι- 20
καιον, μὴδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χοῦνται σεμνοτάτην τε ἄμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιβυνὸς δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πᾶν τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶ-
μαι ἓνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιθ-
μένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fa-
bula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam
eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur.
Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos
eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Pro-
tea. Coniicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas
species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse
traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivio-
ne praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sa-
lii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bel-
licosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.
Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum
abhorrens, quae aiunt, Priapum, bellatorem genium, Tita-
num puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam
vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem;

- Ἦρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τῷ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὅπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὄρχηστὴν ἐπειργάσατο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰὲ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
- 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικατάτων ὄρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἑμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρηνούς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Φύλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
- 23 Ὡστε, ὦ θαυμασιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θεοῦ τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσοῦταις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν ὀρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiacae enim & Bacchicae non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lulum praebens. Mi-

μένου. θαυμάζω δέ σου καὶ κείνο, εἰδὼς Ὅμηρον καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὐτοῖς γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὀρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἡδίστα καὶ καλλίστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ Φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὀρχησιν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, ἡ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπευ ἀμώτοτερα τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ὦδ' ὡς γλυκερά, καὶ ὀρχηθμός ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾷσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως·

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆια ἔργα,

Ἄλλω δ' ὀρχηστὴν τε, καὶ ἡμερόεσσαν ἀοιδὴν.

ἡμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὀρχήσεως ὦδ' ἡ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκώς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτίθει-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi inprimis norim, (rursus enim ad poëtas redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, & *saltationem*, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque sane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio *reprehensionis expertis*, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poëseos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ
 ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνον· ὥς τι κάλ-
 λιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι.
 τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαί-
 ρειν, ἀβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβον-
 τας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζον-
 τα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
 14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσούτον ἐπέ-
 ὠκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἀσκήσις, ὥστε τοὺς προστάτας
 καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ
 δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς
 ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, Φησι, προορ-
 χηστῆρα ἡ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
 15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐὼ λέγειν ὅτι τελετὴν
 ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφείως
 δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus
 ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, vel
 ut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elabo-
 ravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat sal-
 tatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni
 vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis mira-
 tum induxit Ulysssem, *Spettantemque pedes motu trepidante mi-
 cantes*. In Theffalia tantum aucta fuerat saltatoriae exerci-
 tatio, ut suos duces & propugnatores *Praefules* dicerent:
 indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris forti-
 bus ob rem bene gestam posuere. *Elegit enim*, ait una, *Prae-
 fulem civitas*: & rursus, *Ilationi statuam dedit populus bene
 saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire
 nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus,
 & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

καταστησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἐνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὼρ-
χοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκρίβεντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοί, ἐπειδὴν ἑώθεν
ἀναστάντες προσευχῶνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῇ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει
τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines ini-
tiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet,
propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos,
qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-
bantur*, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus
osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

- 24 κείναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐδὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγείται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλδοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
25 τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἵγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, εὐμόνον ἐπὶ τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἡξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμίᾳ, καὶ εὐμευσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἡδεῖτο γέρον ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἐμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσασθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὥκνει μαρβάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,

Et patris circum dustant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
 ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
 εἰς τοσοῦτον κάλλος διηθρῶμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
 γιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεῶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν
 ἐκεῖνός γε ἀφήμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
 ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
 τοῦ ἐδιδάξατο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμωδίαν καὶ τραγω- 26
 δίαν ἐπαινῆς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων
 ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδός ἐστιν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἑμμέ-
 λεια, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
 κιννίδος προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
 μησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν,
 καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
 τα, καὶ διὰ τοῦτο σέμνᾳ προσειπὼν· Φέρε νῦν ἀντεξετά-
 σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
 εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς ταῦ

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
 debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi*
 articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
 ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene
 novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
 nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
 mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
 etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
 nus inesse, nempe Tragicæ *poësi* eam, quæ Emmeleia vo-
 catur, Comicæ autem Cordacem: interdum vero tertium
 quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
 prætuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
 in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quæ certa-
 minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
 iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
 Quamquam tibiam citharamque, si videtur, prætermitta-

27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγοῦδιαν δὲ γὰρ ἀπὸ τοῦ σχήματος πρῶτον καταμάθωμεν, οἷα ἐστίν, ὡς εἰδεχθῆς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς· ἐγὼ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἄρρυθμίας ἐν λεπτῷ μάλλον ἐλέγχοντο· εἴτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς Φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, φορητὸς ἢ ὠδῇ. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῶδῃ, ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ,

mus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragœdiam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis investus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans alienas calamitates, & solius se vocis auctorem praestans; reliqua enim poëtae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, quae agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ
 περίκειται, σολοικίαν εὖ Σρονῶν εἰκότως Φαίη ἂν τις τὸ
 προῶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκαλείς τῇ ὀρχηστικῇ, 28
 τὸ ἄνδρας ὄντας μιμῆσθαι γυναῖκας, κεινὸν τοῦτο καὶ
 τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
 σους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
 δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
 τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
 Μαγειρῶν πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστῆς σχῆμα ὡς μὲν
 κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἔμελ' ἔχρη λέγειν· ὅτλα γὰρ
 τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
 λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκός, οὐ κεχρησ-
 δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
 ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ 30
 ὠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ὥδην
 ἐπετάραττον, ἄμεινον εἶδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

solus canit, oblitus sui, nec leoninam reveritus, neque
 clavam, quibus indutus est, solocismum eam rem prudens
 merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas salta-
 toriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
 Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
 enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
 sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attri-
 buit, quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum per-
 sonae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus
 sit, non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his,
 qui caeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est,
 & subiectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso
 ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim ii-
 dem canebant saltabantque: deinde cum moventium se spi-
 ritus difficiliter commeans turbaret cantum, commodius vi-
 sum est, alios illis succinere. Ceterum argumenta utrisque

- δε ὑποθέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέ-
 ναι τῶν τραγικῶν αἰ ὀρχηστικάι, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι
 αὐταί, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς
 32 ἔχουσιν. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχησις, ἐκείνην ζημὴ εἶ-
 ναι αἰτίαν, τὸ δοῖται τοῖς ἀγωνοβέταις μῆζον καὶ σεμνό-
 τερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἔω
 λεγέιν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ
 ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς
 33 ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐβέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπελο-
 γησασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παρ-
 ὅλλων ὄντων, ὡς μὴ δοῖαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθείας παρά-
 σχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ
 ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς
 γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξ-
 ιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκά-
 στη, καὶ ὑφ' ὅτου εὐρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod
 haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mil-
 le mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non
 est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praefidi-
 bus certaminum maior res videtur atque honestior, quam
 quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod
 urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc,
 quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se
 aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere
 pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praeter-
 misi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. Ne-
 que enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scri-
 berent, maiorem scriptionum suarum partem in eo con-
 summissee, ut omnes saltationis species percurrerent, & no-
 mina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a
 quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξουσιν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
 τα Φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶμαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμι.
 Ἐπειτα δὲ κάκεινό σε ἀξιώ ἔννοεῖν καὶ μεμνήσθαι, ὅτι 3 +
 μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
 τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστήσασθαι τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνό-
 ματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
 ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεῖσθαι τοῦ λόγου, τοῦ-
 τό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβούσα ἔχει,
 οὐ πάλαι ἀρξάμενη ἐς τοσούτον κάλλος ἐπιδιδόναί, ἀλ-
 λὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
 ἐκείναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως
 ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν,
 ἔπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum
 circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, &
 mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.
 Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo,
 mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque sal-
 tationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum
 a me constitutum, enumerare saltationum nomina, prae-
 ter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum sum-
 ma earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis
 libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est,
 atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitatis com-
 plexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudi-
 nis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.
 Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta
 erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fru-
 ctum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ Θερμαῦ-
στρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἐτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
λημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
πηδήματα, καὶ νῦν ἐτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολαζόντα,
ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν
ὀρχήσει κειωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
μὲν τινὰ εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαι-
ρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρησιμον, καὶ ἀπελαύ-
νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυ-
35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
τὸ γὰρ πάντα ἐπεξίόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειροκα-
λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρή, καὶ ὅπως δεῖ
ῆσκησθαι, καὶ ἃ μεμαθήκεναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso,
quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae
nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phry-
gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
dam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodie-
rna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit,
dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
movens inde indecora, praeferens autem & admiratione
prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἥδη σοι δίδειμι, ὡς μάθης, οὐ τῶν ῥαδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστων οὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 Φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε Φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς,
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄκαιρον αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὴν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφ᾽ ἑστῆκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἠθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτική ἐστιν, ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπήλλα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείνω μῆτε Φειδίαν αὐτῆς, μῆτε Ἀπελλῆν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνη καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἔλεον ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μῆσθαι πειράται ἀπάντων. κατὰ γὰρ τοὶ τὸν Ὀμηρι-
 κὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἶδέναι χρὴ τὰ τ' ἔοντα,

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae
 modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philo-
 sophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium
 concinnitatem inprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat
 omnium. More enim Homericus illius Calchantis scire oportet
 saltatorem omnia, quae sunt, & quae fient, quaeque fuere,

τάτ' ἐσόμενα, πρότ' ἔοντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνεῖαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἢ παλαιὰ ἰστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὖθυς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἶδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἢ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, subiectumque lapidem,

αἵβου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελ-
 Φῶν κλῆρον. Εἴτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
 κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθεὺς κόλασιν, Ἑρω-
 τος ἰσχὺν ἐκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
 Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
 βουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν
 αἰετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ 39
 τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
 τοῦ ἀνθρώπειου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
 πους πάλιν· εἴτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἡρας δόλον,
 καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρως
 τὰς γονάς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
 στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.)
 Φασὶ γὰρ τὴν Δήλον τὴν εἶσεν, πρὸ
 τοῦ τὸν Ἀπὸλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεν-
 νῆσθαι, πλατῆσθαι, κατὰ τὸ Αἰ-
 γαῖον πέλαγος, Ἀστυρίαν καλου-
 μένῃ, περὶ τὰς Κυκλάδας νήτους
 ἀλλοτε ἀλλαχῇ νήουσιν. Ἀπὸ δὲ
 υποδείξιμιν καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενί-
 σματα (οὕτῃ γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς
 ἐπιτίκα οὕτως ὑποδέχεται δι' ἐργὴν
 καὶ ἀπειλὰς Ἡρας) ἴσται τῆς ἄλλης
 καὶ μίση τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη.

Διὸ αὐτὴ μὲν Δήλος ἐκλήθη, ἅτε
 ὅλη γεγενυῖα τῇ παγίᾳ στάσει. αἱ
 δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσθαι αἰτὴν, Κυ-
 κλάους. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ
 Ἀπὸλλωνος. ἰστορεῖ Καλλιμαχὸς
 ἐν τῷ εἰς Δήλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς) Λέγου-
 σιν ἐν Διλοφοῖς ἐμφαλὸν εἶναι ἐπὶ
 τοῦ ἰσχυροῦς τοῦ πατρὸς, καὶ περὶ αὐ-
 τὸν αἰετὸν γέγραπται ἀπὸ συνθή-
 σεις λίθων. καὶ τοῦτο ἔφρασκιν τὸ
 μέσον ἀπάτης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gi-
 gantum seditionem, ignem furto subductum, homines for-
 matus, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post
 ista Deli insulae sublatus errores, & Latonae partum, &
 Pythonem sublatus, Tityi infidias, mediumque telluris lo-
 cum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super
 haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & ar-
 cam unam reliquias humani generis servantem, & enatos
 rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, &
 Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dio-
 nyfi nativitatem, & quaecunque traduntur de Minerva, &
 de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλιρρόθιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ
 Κελεῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἰριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως,
 καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὐτῆς εἰς
 Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
 ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἀν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 41 τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν
 τῶν παραλελειμμένων διῆλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam. Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea tenendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis ergo de multis omissis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς
 ἔξῃς ὁ Κιθαϊρῶν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ἑκλασις,
 καὶ Ὀφείως ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὐτῆς
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγὴ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγὴ. Εἰς ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον Φυγὴν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχὴν.
 Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἴω, καὶ ὁ Φρου-

fectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum
 Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Am-
 phionis* ad lyram, & furor struكتورis, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Aethaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, &
 liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam *mari* exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myce-
 nae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

- ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπέας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνωνος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
 ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμός, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιό-
 τατα τῷ ὀχρηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται
 τὴν Δανάης παρθένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γαργόνας ἄβλον αὐτῷ προηρημένον, ᾧ οἰκεία καὶ
 ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καὶ κεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ
 ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαιμόνων τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraasti exsulum, oraculumque de illis, & infe-
 pultri qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle
 & Archemorus, res saltatori memoratu maxime necessa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro insidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Ἵακινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μεираκίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἀνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφήν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Παριδος ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ μῆλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 45 καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆσθαι, πολλὴν εὔσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δράμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνησθαι δεῖ τούτων αἰεὶ, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγεννημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδῶς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπωθεῖ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῇ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρβένευσις, Ὀδυσσεὺς μαρία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἢ πάντα Ὀδυσσεύς

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco, & florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Spartanæ historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum, qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cuiusque facta sunt, & errorum Aeneae, & Didus amorum, a quibus non alieni actus circa Oresten, & quae in Scythia heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce, quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commotio, furor *simulatus* Ulyssis, Philocteres destitutus, & to-

- πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμῆδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία,
 47 καὶ ἡ Θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἐχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἥλις τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοναὶ, Ἀλ-
 49 φειοῦ ἔρως, καὶ Ὑφάλος ἀποδημία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφίκη τῷ λόγῳ, πάμπολλα καὶ κεῖθεν ἡ ὀρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδην, τὴν Φαί-
 δραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἰκαρον, τὸν
 Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλ-
 50 κὸν τῆς Κρήτης περίπολον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyssæ peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procorum. Et ante haec struetae Palamedi in-
 fidiae, & Nauplii irae, & furor Aiakis, & alterius *Aiacis*
 in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum,
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadium fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis
 nativitas, amor Alphei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque si-
 bi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tau-
 ros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon,
 Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem,
 Talum illum aeneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καὶ κεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
 βαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δάλον, καὶ
 ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
 καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκ-
 μαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυ-
 πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἰτῇ πυράν. Ἐχει καὶ Θράκη πολ- 51
 λὰ τῷ ὄρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
 σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
 πλέουσαν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
 τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω 52
 παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλχηστίν, τὸν
 τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶ, τὴν λάλον αὐ-
 τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
 ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
 γεγόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
 Λαοδάμειαν. Κὰν εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
 καὶ κεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθύς καὶ τὸ Πολυκρά-

si transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
 Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
 fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
 rore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nes-
 sum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta
 rogam. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria:
 Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae in-
 natans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.
 Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iasonem,
 Alcestin, quinquaginta iuvenum classem, Argo, loquacem
 illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Aeetem, Me-
 deae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeter-
 navigando: & post ista Protefilaum & Laodamian. Et si in
 Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim
 enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius

- τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἢ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῶ θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λία δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἰγειροὶ ἀδελφαὶ
 56 θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσοῦς
 ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθρίας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας.
 ἔσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἡλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καϊνέα λέγω, καὶ τὸν
 58 Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιοῦτους. Καὶ ἐν Φοινίκη δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτελμήθη ὑπὸ τε Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σε-
 59 λέου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃ ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Perfās usque error : & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pe-
 lops, redditusque illi humerus eburneus. In Italia vero Eri-
 danus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei auctumni draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post ma-
 gnum illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἐπαφὸν λέγω, καὶ τὸν Ὀσίριν, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ παντῶν δὲ τὰ περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκεύασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἅπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἱσταίρειαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσῃ. ταῦτα πάν-
 ῳ λίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπεύρων τὸ πλήθος ἐξε-
 λών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδειν ἄφεις, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευ-
 μένα κείσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam de-
 monstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in ani-
 malia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque
 adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam
 totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singu-
 lorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque
 amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae
 ab Homero & Hesiodo, & optimis poetis & maxime tra-
 gicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel
 potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enu-
 meravi praecipua, reliqua tum poetis canenda relinquens,
 tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibi que ad similitudinem
 praedictorum invenienda, quae omnia in promptu, & uno-
 quoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi re-
 posita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ἀδόμενα δείξειν ὑπισχυεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτοσι, σαφένειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησιν, καὶ καὶ τοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιά σοι κατηγόρει τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστήν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπεῖω εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἡμαρξεν· εὖ Μάρκις ἐν τοῖς ἡθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessio- nem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus infit, fascinat is interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκιμῶν ὀρχηστὴς, οὐκ ἀσύνητος, ὥς φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἐν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκῶν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξιν, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐξ ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιον μνηύοντα, καὶ Ἥλαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐθεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim scamilla pulsantibus & instantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utriusque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque infunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, au-

ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ταῖς
 64 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἑσμέν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
 ρων βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἐβῆατο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκείνον,
 οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὥς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμιέλλην γάρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνιέναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπὶ τῶν ἡδὴ εἰς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιουμένου, καὶ ὅ, τι βούλοιο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ
 δώσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δαὺς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἂν σοι
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους
 ἐχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἐρμηνέων οὐ ράδιον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἦν οὖν τινος δέωμαι, διανεύων οὗτος ἕκα-

διο, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam sui causa ad Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum saltantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non assequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, iubente petere, atque dare pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis. Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse possit? Accolis, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & difficile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero, hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius

στά μοι ἑρμηνεύσει. τοσούτον ἄρα καλίσκετο αὐτοῦ ἡ μί-
μησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς Φανεῖσα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκοις ἐστίν, ὡς ἔφη, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτο-
ρσιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
ταύτας μελέτας διεξιούσιν. οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μάλ-
λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰσικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
ποις, καὶ μὴ ἀπῶδ᾽ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
νων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαιρέτον δείκνυ-
σθαι. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν)
ἔζητει, ἓνα ὁρᾶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ
ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declamationes vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, ea-que, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducuntur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est, quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alterius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Quinam saltaturi & acturi reliquas personas essent?* Cum vero audisset, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, *Ne-*

τα, Ἐλελήβεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.
 67 Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλεῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου Θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τῷ πράγμασι συνοικεῖν ἑαυτὸν ἐκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἥδη καὶ πάθῃ δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενον τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γούν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνός, ἄρτι δὲ Ἰνὸ Φοβουμένην δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἴτα Αἰγύ-

5 Ποντίου Θηρὸς) Θέογνις φησι, ἰδεῖν ἐσάν. Quin & Phocylides
 πάλυπτον ὄργην ἴσχε πολυπλόκου ὅς idem dicit, si recte memini. G.
 περὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλῇ τοῦτος

sciebam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [imitatorem omnium] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poetica adhortatio, Fili, beluae in saxis marinae [Polybi] modo adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria; oportetque rebus adhaerescens familiarem se & quasi domesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in universum, mores atque affectus se demonstraturam, atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furem alium, affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura. Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,

ἄνθρωπος, ἢ Ἀερόπη καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπος ἐστὶ.
 Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνός ἐκά- 68
 στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κι-
 θάρα, ἢ διὰ Φωνῆς μελωδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία,
 ἢ κωμικὴ γελοιοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει
 συλλαβάν· καὶ ἐνεστί ποικίλην καὶ παμμιγῇ τὴν πα-
 ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον,
 κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ἀδόντων ὁμο-
 φωνίαν. Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀν- 69
 θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
 τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
 ἐπίδειξιν τὰ γιννόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
 ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ
 μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ
 καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπικα-

14 Λεσβώναξ --) Τοῦτον λόγῳ
 Λεσβόνιατα οὐ καὶ ἄλλαι μελέται
 ἱστορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ
 διάμιλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλο-

στράτου τῶν ἐν τῇ ἐποῇ σοφιστοῖς
 διαπρίπτοντων, μάλιστα δὲ αἱ ἱστο-
 ρικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὰν τὴν ἐκ τῶν
 λόγων ἀποστάζουσαι ἡδονὴν. M.

aut Aërope, & omnia haec unus homo est. Igitur specta-
 cula quidem reliqua & acroamata, unius cuiusdam operis
 specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
 cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica ri-
 sus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
 varium illius & mixtum ex omnibus apparatusum videre, ti-
 biam, fistulam, pedum percussione[m] [*scamillum*], cymbali
 strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
 ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
 tim animae, partim corporis: at in saltatione commixta
 sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
 quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
 ximum autem est sapientia in his, quae aguntur, & nihil ex-
 tra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honestus
 & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spe-

λει, καὶ ἦει ἐπὶ τὴν θεάν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέ-
 ψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐ-
 τοῦ ιδῶν ποτὲ ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν
 τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα, Οἶού με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς
 70 Φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἡ
 περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς κα-
 λῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον
 ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνεται,
 τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ·
 τοῦτο μὲν γε ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ
 αἴφῃ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προ-
 νοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ
 τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος,
 καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι;
 ἤκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ
 τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
 71 τὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν

Atacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reversurus.
 Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non
 dedita opera adstant, edentem opus suum saltatorem, *Qua-
 li, dixit, spectaculo philosophiae me verecundia privavit?* Si ve-
 ra sunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pul-
 chre saltator ostendit: iram, cum irati personam gerit; cu-
 piditatem, cum amantes agit; rationem, cum passionem
 unamquamque frenis quasi moderatur: quod quidem in
 unaquaque saltatione, quemadmodum in sensibus tactus,
 disseminatum est. Pulchritudini vero dum prospicit, & spe-
 ciei in saltationibus, quid aliud, quam verum esse Aristote-
 lis illud, demonstrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam
 hanc quoque boni partem esse dicentis? Audivi etiam, qui
 juveniliter lasciviret de personarum saltatoriarum silentio,
 etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Praeterea cum

ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
 χρήσιμον ὑπισχυομένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἅμῳ ἔχει.
 καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ
 τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἡδίων, ἢ
 πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ρεομένους, καὶ
 παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις
 ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμερφέτερον καὶ τερπνότε-
 ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
 χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγᾶς, καὶ
 πηδήματα, καὶ ὑπτιασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
 πνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρᾶσι τοῖς δὲ ἐνεργούσιν αὐτοῖς,
 ὑγιεινότερα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
 εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον
 μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερές
 εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
 ποιῶν τοῖς σάμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρῆμα 72
 ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκούσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
 tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
 plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
 Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
 dentes iuvenes, & sanguine fluentes, luctantisque alios in
 pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
 praesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus salta-
 toriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
 resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
 accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
 num quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
 concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
 flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
 ditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
 ni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολ-
 λὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν
 εὐρυθμία, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς;
 εἰ γοῦν Φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὐροις,
 ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἰ τε
 αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλις καὶ τούτων ἐν
 ὀρχήσει ἀπολαῦσαι σοι πάρεστιν. ἐγὼ λέγειν ὡς ἀμεί-
 νων τὸ ἥθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέα, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς
 μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπι-
 δακρύνον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἥθη τῶν ὁρῶν-
 73 των παιδαγωγοῦν. Ὁ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχη-
 στῶν ἐπαινέσας, τοῦτο ἤδη ἔρω, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἅμα
 καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον
 εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἰ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
 74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἀβρὸν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ
 ἤδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λόγῳ, ὅποιον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua do-
 cens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnita-
 tem oculos auresque demulcens? Si igitur vocis oblectatio-
 nem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum
 plurium modulatioremque concentum? sive tibiae fistulae-
 que argutiores fonos; satis etiam his frui in saltatione tibi
 datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores
 futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas thea-
 trum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui
 opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium
 regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum
 est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati mem-
 brorum studere hic licet, aequè admirabile mihi videtur,
 ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Ve-
 neris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi decla-
 rare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor-

στον ὀρχηστὴν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν
 ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ
 εὐφυνῶν, καὶ ξυνετόν, καὶ ὅξυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μά-
 λιστα ἐστοχάσθαι. Φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε
 ποιημάτων, καὶ αἰσμάτων, καὶ μελῶν τῶν αἰσίων δια-
 γνωστικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιθείξειν
 μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τὴν φύ-
 σιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολυσάρκος, ἀπίθα-
 νον γὰρ, οὔτε λεπτός· εἰς ὑπερβολὴν· σκελετῶδες γὰρ
 τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐθέλω γοῦν σοὶ καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
 Φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεισθαι βοᾶς εἰπεῖν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχεῖς εὐφυνεστάτη πόλις, καὶ ὀρχησιν μάλιστα
 πρεσβεύουσα, αὐτῶς ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν
 γιγνομένων ἕκαστα, ὥς μηδὲνα μηδὲν αὐτῶν διαλανθάνει.

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam
 & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem,
 & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti opor-
 tere illum, aio: ad haec iudicare posse de poematibus, &
 cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta
 redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regu-
 lam illum iam demonstraturus mihi videor. Neque enim pro-
 cerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili
 statura & nano similis; sed iustae exactaeque mensurae;
 neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad
 excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.
 Volo tibi etiam populi cuiusdam, non mali ad talia notan-
 da, clamores narrare. Antiochenfes enim, ingeniosissima ci-
 vitas, & maxime saltationem commendans, ita quae di-
 cuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἑκτωρ δὲ πού; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι, ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα περρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, Φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσατο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
 77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγώς, ὡς λυγίσεσθαι τε ὅπη καιρὸς, καὶ συν-
 78 εστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλ-

ς Καὶ προσβαλεῖν) Προσιθεῖν ἢ προσέρχεται. V.

8 Θυμέλης) Θυμίλη, ὁ θυμὸς, ἀπὸ τοῦ θυεῖν. Συμελίη δὲ κούρτικη. V.

quam effugiat. Parvo enim ingresso saltatore & saltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scelis nihil opus habes*. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae*. Contra vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus est, possit. Non abhorrrere autem saltationem nec ab illa usu-

λακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκου καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀβλήσει καλῶν, ἰδοὺς ἀν' ἐκάστη τῶν μιμήσεων ἐπισχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὁμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὠτῶν δοκεῖ· ὄρχησις δὲ καὶ τὰ ὠτῶν καὶ ὁ Φθαλμῶν πρόσσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79 ὥστε ἀν' ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονισθῇ ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου Φαιδρότερος, ὥσπερ τι Φάρμακον ληθεοδόν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πῶν. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρῶντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύνειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὅποταν τὶ οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνεται. ἡ μὲν γὰρ Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σατυρικὴ οὔσα, οὕτω κεχεῖρωται τοὺς ἀνθρώπους

tata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adfunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poetam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint naturae nostrae, quae fiunt in saltatione, & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrimantur saepe spectatores, cum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praesertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica li-

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἀ-
 πάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας,
 Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκό-
 λους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
 καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστη τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδού-
 μενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι
 μᾶλλον περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώ-
 80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφη τὰς ὀρχη-
 στικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
 σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν,
 οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμή-
 χανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς
 ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
 καὶ μηδέν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ
 πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ

7 Λειτουργίαις) Λειτουργία κυ-
 ρίως ἢ δημοσία ὑπερησία. V.

14 Μυῖον, ὡς φασι, πρὸς τὴν

χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
 ἐκ παροιμίας μεταλαμβάνεται τῆς, οὐ-
 δὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

cet sit, ita tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
 pore universi reliquorum omnium obliti, totos dies sedent,
 ac Titanas, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
 ctant: saltantque ista etiam generosissimi & principes unius-
 cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat eius rei,
 ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
 bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
 doquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam
 vitia. Ac corporis quidem quae sint, iam ostendi: mentis
 vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae
 inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes)
 etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii
 quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad
 chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
 numerosè quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *missum*,

πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε
 ἰδὼν μείνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ
 τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοΦαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου
 συμΦοράς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέ-
 λην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύ-
 κην αὐτῇ εἵκαζε, μεταγενεστέραν οὔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπὸ
 γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κα-
 ταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς
 μὲν, ὥσπερ εἰσιν, ἀμαβεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς
 ἐννόμως καὶ κατὰ ρυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα
 ὁρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81
 κριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον, εὐμορφον, σύμ-
 μετρον, αὐτὸ αὐτῷ ἰοικός, ἀσυκοΦάντητον, ἀνεπίλη-
 πτον, μηδαμῶς ἐλλιπές, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον·
 τὰς ἐνθυμήσεις ὁξύν' τὴν παιδείαν βαθύν' τὰς ἐννοίας ἀν-
 θρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τὰς' ἀν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memi-
 ni. Iovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis
 suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thy-
 estis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens
 dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore po-
 steriorem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam
 damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse
 prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt,
 habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno ar-
 tis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet un-
 dique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint
 concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia
 sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficient
 nusquam, temperata sint ex optimis. Saltatorem ipsum oport-
 ui esse acutum in cogitando, profunda eruditione, huma-
 nissimo praefertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

το ἔντελὸς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων
 γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ
 ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἂ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἂ
 ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι
 ὕφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκ-
 χέονται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες,
 καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖ-
 νο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θεᾶς ἐκείνης αὐτοῖς
 περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε
 χρή αἰρεῖσθαι, καὶ ἂ Φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἂ
 82 πρότερον ἡγνόουν διδασκέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λό-
 γοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη
 κακοζηλία, ὑπερβαίνοντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ
 πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι θεοί,
 ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἀπαλὸν, καὶ ὑπερ-
 βολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

12 Λεγομένη κακοζηλία) Ὅτι βούλεται ὁπὲρ ἄλλοι ψυχρολογία
 κακοζηλίαν τὸ ὑπερτεῖναι τὸ μέτρον ἵφασθαι. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquis-
 que sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo,
 sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, &
 quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se pos-
 sunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effun-
 duntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque ima-
 ginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM
 ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae
 eligenda sint, quae fugienda, moniti, edocisque quae ante
 ignoraverant. Existit autem quemadmodum in oratione,
 sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eo-
 rum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam
 par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit,
 immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque ef-
 feminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ Θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν
 μὲν τὰλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 οἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβο-
 λὴν μιμήσεως ἐξοκέιλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα,
 μετὰ τὴν ἥτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέξε-
 πεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῷ σι-
 δηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεῶς πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονούν-
 τος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπο-
 λῶλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστῇ παραπαίον-
 τι περιπεσών· ἀλλὰ τότε θεάτρον ἅπαν συνεμεμήνει τῷ

8 Ἐἰδὼς γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ
 ἐπὶ τῷ καθ' ἡμᾶς γέγονε χρῆμα·
 δαιμονία γὰρ τινος τῶν ἀκρατῶν
 ἦν ἐκμιμούμενος οὕτως ἐάλασαν

τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς
 μὴ ἀντιεγκεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 συγκαταλεῖν τῇ οὐδυνῇ ταυτῇ μι-
 κροῖσι. M.

feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiace[m]
 furem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem ti-
 bia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placentis capiti ita impexit, ut divide-
 ret, & nisi obstitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετάδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδῶνται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάβους τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοισι καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ
Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ
ἄρεσθεις τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῶ τούτου
γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαβέζετο, πάνυ δεδιότων
μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγῶσιν λαβῶν· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
πτειον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
84 βους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, φασιν, ἀνα-

ce furebat; exultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non affecuti, peius aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Aiakis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim fatis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum qui-

ἡλάντα οὕτω μετανῆσαι ἐὺ οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσήσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνώσμενον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον Ἰκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σωφρονῶς τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεῖσθαι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὁρῶν, καὶ μὴ παροιήσας εἰς τὴν ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείς κοινωνῆσαι μοι τῆς θύας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλωσόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σέ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum resipuisset, adeo poenituisset factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim, rursus Aiacem ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem alium commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse*. Maxima vero illum molestia affecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur, quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri, & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habeo Circes illud apud te dicere;

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πίων τάδε Φάρμακ' ἐβέλχης·
 θελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ σὺς
 καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται,
 σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλω μετα-
 δώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ράβδου
 τῆς χρυσεῆς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι'
 αὐτῆς, ὧν ἐβέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει,
 τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγου-
 σα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διά-
 νοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν ὀρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείβομαι τέ σοι,
 καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα.
 καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς,
 καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ
 μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίσκῃς.

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut
 suis cor habebis; sed stabiliior tibi mens erit, tuque prae
 voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum
 imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum
 vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt,
 excitans.

Crat. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam tra-
 ductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus ocu-
 los. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam
 mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis
 sapientior revertaris.

Λ Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

ΛΙΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. I

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκίνε, γράμμα ἐστὶ τητινόν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμόν.

ΛΙΚ. Ἦδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῶν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμόν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφεὺς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυφελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὧτα.

ΛΙΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νέος τις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδύ-
ων τὸν ὀνοματολόγον, ἀποτεινόμενον
Λουκιανῷ, τοῦτον γράφει τὸν λό-
γον. τίχην μὲν οὐδ' ἔν τινα λόγον
παράδοξα, σερὸν δὲ λέγειν ἀδιά-
κριτοι ὑφιστάτα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ
σκωπῆς ταῦτα τοῖς Φασσιν εἰρη-
ται. ἐπεὶ καὶ συγγράμματα Λου-
κιανὸς καὶ Πολυδύωνος. ἐπὶ γὰρ
Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος, V.

3 Τητινόν τι) Χρόνου ὀκτωκτὶς
τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυ-
σι. τῆτις. ἰάτα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ

χθὲς γίνεται χθισινόν, οὕτως ἀπὸ
τοῦ τῆτις, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
ἐπίτινον, ὅτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ
δὲ [νεοχμόν] τὸ καινόν σημαίνει,
ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ
ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἰέναι καὶ τοῦ ἔχειν, νεο-
χόν, καὶ νεοχμόν πλεονασμῷ τοῦ
μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης, V.

7 Κυφελόβυστα) Κυφίλη λέγι-
ται καὶ ὁ τῶν ὠτῶν ῥύπος. λέγεται
καὶ τὸ χειρμιῶν στεινίστομον ἀγ-
γείον τὸ ἀπισσάτον. τὸν δὲ τὸν ῥύπον
ἀκουστίον. V.

L E X I P H A N E S.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro quid sibi vult?

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est horum quod-
dam de meis, musteum.

Lyc. Nemp de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed
memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu
fordibus [Gr. Cypseli] obturaras habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγ-
γράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν αἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ
συμποσίου, τὸν Πλάτωνα μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὁρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλα
παντὶ ἀνόητον ἂν ᾖ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἐστίασεως. νέ-
κταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοῆσαι ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπα-
ρα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα
ἡ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θάρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις,
οὔτε Περιάνδρος ἐν τοῖς ὥσιν κάθηται.

6 Ἀνίχως) Ἀνιλογίσω. V.

11 Πιδῶι κατάβαλε) Ἵσως ἀντὶ

πεῦ χαμαὶ πρὸς πιδόν κατάβαλε. V.

13 Ἡ Κυψελίς) Οὕτως ὁ ῥύπος

τῶν ὠτῶν λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ
δοτρακεῖν ἀγγεῖον, ᾧ τοὺς ἄρτους

ἀποτίθεται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθιος
τύραννος ἀρτιγύνητος ὑπὸ τῆς με-
τρὸς κατακρυβείς, Κύψελος ἀπομά-
σθη. Ἄμφω δὲ ἢτε κυψελίς καὶ ὁ
κυψίλος, παρὰ τὸ πρόβειν τὴν ἰλην
ἐρράθησαν. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convi-
vii *mentione suspicor*, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorable
fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio
illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animum &*
Linguae solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam
audi: absit vero obturatix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, ne-
que [*filius illius*] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἐτι δὲ εὐάνυμος.

ΛΥΚ. Ἐοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὦν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἦ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἴτα 2 τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἥδη καιρός ἐστι χρίσθαι τὸ ἡλιοκαῆς, καὶ πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν· καὶ ἥδη γε ἀπιτητέα. σὺ δέ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ Φωσῶνια, καὶ ρύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦπίλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δέ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξιφάνες, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἐτι αὐτόθι; καὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγώ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὲν εὐαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων, εὐλογος δὲ, τὴν συνήκην εὐαρμοστός, εὐλεξίς δὲ καὶ εὐάνυμος, τὸ εὐπρεπίσειν ὀνομασι καὶ λέξεσι χρώμενος. V.

5 Ἡ δ' ὅς) Εἰπὶν αὐτός. V.

7 Εἰλην θέρεσθαι) Ἀλία καὶ αὐγὰν ἡλίου θερμαίνεισθαι. V.

9 Ὡ καὶ στλεγγίδα) Στλεγγίς, ἡ ξύστρα. τοῖσι δὲ τὸ κρίνειν οὕτω καλεῖται. Φωσῶνια ὡς ταινίας λέ-

γει ὀθονίας. ρύμματα τὸν σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχρήντο γὰρ καὶ νίτροι οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαντα ἀγεῖν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ βαλανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσφαλὼς καὶ ἰχθυόγυς καταθεῖται. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἀπὸ τοῦ ἐπίσχεις, καταμείνεις. V. (Βραδυτίς C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Considera autem interea, quomodo peragam, Ly-cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque bene loquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonif-que insuper nominibus.

Lyc. Videtur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vesperam gi-ros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et iam eundem. Tu vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea, & saponem, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, veniesne, an hic adhuc moraberis? Quin

Lucian. Vol. V.

M

τρίπαλαι λουτιῶ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἄμ-
 Φι τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθεῖς. ὁ
 γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκολιάζων
 αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμῆς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέ-
 λαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερὴν ὥδην·
 τοὺς δὲ τάζον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμ-
 βωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχούσι τὰ ἀνδρᾶ,
 καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν διαζῆ-
 κα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἷσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀπὸ τοῦ πό-
 ρεύσθαι δύναμις. V. (δύναμις
 V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τῆμα
 τῆς ἔσρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι
 τῆς ἀρχῆς τοῦ καλοῦ χωρίον, ὃ
 καὶ ὑποταφύον καλοῦσιν. ἰσθὶ δὲ
 καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπιστομηκυῖαν,
 ὁμοίαν βαφῇ. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη
 τὸ σάγμα ἥτοι ἡ σιλλα. τοὺς οὖν τὰ
 σισαγμῖνα ζῶα ἐλαύνοντας τοῖσιν ὁ
 καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν,
 ὡσπερ καὶ αρματοηλάτας εἰσέβαμιν
 καλεῖν τοὺς ἐλαυνόντας τοὺς ἵππους,
 εἰ τινες τῷ ἄρματι ὑπεριούχουσιν.
 ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν
 ἀλγυα φασὶν ὁμοῖον, ἐφ' ἧς ὀχυ-
 ριθεῖ. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλά-
 τας τοὺς ὀπαύους τούτοις φασί. V.

3 Ἀσκολιάζων) Ἀσκολιάζων τὸ
 ἐφ' ἐνὶ πύλῃ βιβηκῖτα οὕτω κινεῖ-

σθαι. τὸ δὲ ἰσθὶν ἄλλοσθαι. μοῖ-
 ποῖ γὰρ τί ἄλλο εἰς κινεῖσιν περι-
 λείποιστο, ἢ ἄλλοσθαι; ἀσκολιά-
 ζοντι οὖν ἐντὶ τοῦ μοῖσποῖ προῦν-
 τι. V.

7 Ἀνδρᾶ) Τὰ χεῖλη τῶν ποτα-
 μῶν λίγυρσι διὰ τὸ εἶναι ἱνικμα καὶ
 διερᾶ. Ὑπερίως δὲ τὰ ἀναχώματα
 λίγυι διὰ τὸ ὑπερῶτα εἶναι τῶν διε-
 ρῶν. ἀνδρᾶ μέρος τοῦ κίτου. G.
 (Scholion sequens omisi, quod ex
 Luciani tantum textu sumtum,
 nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἐοικε τὰ
 ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαίμα-
 τα εἰς τὸ σῆμα ὁμοῖα λίγυι. ἀρ-
 ματα δὲ, τὰ ἀρότρα ἐξαιργασμένα
 πύλα. σκάνηδες καὶ βράκατα, εἰ-
 δὴ λαχάνειν. κάχυρος δὲ, εἴτερον
 ὅσπειον. τὸ δὲ εἶδέν τὸν ὄνον ἐντὶ
 τοῦ ἀνισύρην, ἐτρέβην τὸν ὑπσταῦ-
 ρον, ἥτοι τὴν τράμιν. λακιδίπολις

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavatorio: nec enim satis
 bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria multa ve-
 elus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem
 per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui:
 apprehendebam enim operas aestivali cantionem minurientes, par-
 tim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum
 illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse mo-
 nibus laborem adiuvissim, illos quidem dereliqui, cum frigoris
 causa, tum quod essent ustiones: nosti autem, in frigore vehementi

ὡς ἐν κρύει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδα τε εὖρον ἐν αὐτοῖς περικότα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχους πριάμενος (οὕτω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαί ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὴ βαδίζειν) ἀνατεβείς ἐπὶ τὴν ἀστραβην, ἐδαρην τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίῳ θαμὰ, καὶ μαλακίῳ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κοματον ἀπολουό-

δι, ἢ τὰ ἀλυσμένα ἱσπρια, ἥτοι τὰ βερ-γμῖνα παλῶσα. οἱ δὲ ἱσπρια λικίον φασί, καὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ γουμασιπάλως δι' ὃ τὰς εὐτελεῖς ὑπὲρ πινάσκων. σίλυν δι' πυριάτης δι' καὶ ἐγκρυφίης ἄρτοι εἰσιν· ὁ μὲν ἐν κλιβαίῳ, ὁ δι' ἐγκρυφίης ἐπὶ τῇ σπιδᾷ ἀπτημένος. γὰρ τὰ δι' τὰ χρέμμυα. εἰδὼς δι' τὸ περιτραχίλιον, ἀπὸ τῶν ἐπισηπ, κρίας. λαγάνιον δι', τὸ ὑπὸ τὸν τραχίλιον, καὶ μάλιστα τῶν βῶν. σίλλος δι' ἴστιν, ὁ δ' ἀστροφος τοὺς βαλαμούς. κούτιον δι', τὸ σκινάζειν ἥτοι μαγειρεύειν. κάρυος δι' ἡ μάκτρα, ἥτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηραλοφίην δι' ἴστι, τὸ ἀνευ λουτροῦ ἀλείφειν εἰς αἶμα. γνύμονα δι', τὸ τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἥτοι τοῦ ὁρολογίου μέτρον ἐπινεστηκὸς κατόπιον λέγει, ὃ τὰς ἡμέρας δείκνυσιν τῇ αὐτοῦ σκιά. πῖλον δι' τὸ μέτρον καὶ πῖλον τοῦ αὐτοῦ ὁρολογίου λέγει.

καριμάντας δι' τοὺς σύγγκλυδας εἶμαι, καὶ σιρφετῆδεις φησι. βύζην δι' ἐπισκεματικῆς ἀκυστήν το εἰσιν αὐτὰ τῆς συττειαν τοῦ οὐλοῦ καὶ τὸν πῖλιν παρὰ βίβλιν τῆς ἐπὶ αἵμα, καὶ ὡθεῖν τε καὶ ὡθίζεσθαι τοῦτο γὰρ τὸ ὡθίζεσθαι σημαίνει. τὰ κίρα δι' φλοῖνι οὐκ ἔστι τὰς κίρας σημαίνει τὸν ὡθελμῶν. σαρύα-μύττειν δι', τὸ σκαίρειν πυκνὰς τὰ βλίφουρα. φαρμακὶν δι' τὰ ὑμματα φησὶν, ἀντὶ τοῦ φαρμάκου πτοῖ ἱσπρίας δεῖσθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γραι. γῆ πατάλους. G.

ibid. Σκανδίκων καὶ βρακάνων) Εἰδη λαχάνων εἰσὶ σκανδίκας καὶ βράκονα. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλετα λάχανα. V. Ἄγρια καὶ δύσπλετα. Coll.

ibid. Κάχους) Ὁσπρι γ. V.

8 Διανεύσαι) Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. V.

ad m.

usfiones exsistere. Ego autem obiens vernacla, alliaque intveni ibi nata, & effossis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & brancan's pro odore lectis, crutisque insuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipse pe ibus ambulare malletm) in mulam iterum impositus excoariatus sum in perinaeo, & nunc incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languo corpore, atque opus habeo pernatere in aqua plurimum. Gaudeo autem sessus ab-

3 μενος. Ἀποβρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὐτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ἔρῳ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶβον τουτονὶ, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοῦς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ Φώκτας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς οδοῦ. Ἐγὼ δέ, ἥ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περι-
ορῶν· σὺ δὲ πῶς χῆς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπώλιδι) Λεκιθόπαλις ἢ τὰ ἀλλομενίνα ὀσπρια, ἢ τοὶ τὸ βεβρυγμένα παλῦσσα, οἳ οἱ ἱατρὲς λίκιθον φασὶ τὸ τοῦ αἵου ἀχρεόν. V.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Γρυμαιοπά-
λις οἷο τὰς εὐτελεῖς σπύρας πιπρά-
σκων. V. At in altero Ms. V. sic
legitur: Γρυμαιοπάλῃ) Ἔστι δὲ ὁ
τὰ εὐτελῆ σκυιάρια παλῶν, παρὰ τὸ
γρύ. Οὗτως οὖν Ἀθηναῖοι τὸν ρύπον
φασὶ τῶν οἰύχων.

3 Τὰ σέλγη) Κοινὰ δειπνητήρια.
V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγ-
κρυφίας. ἐπὶ τῇ σπεύδῃ ἀπητημένος.
V.

ibid. Γάττια) Τὰ κρίμυα. V. Ita
hic editum invenio. At supra re-
cte κρίμμυα.

6 Οἶβον) Περιτραχήλιον ἐπι-
σθιν. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ
ὕπὸ τὸν τραχήλον, καὶ μέλισσα τῶν
βούων. V. At in altero eiusdem
Vossii Cod. in forma, quam quan-
tam vocant, idem Scholion sic le-
gitur: Λωγάνιον) Ἀμειβραχίσται
καὶ Ἡπειρώται τὸ ἐπὶ τοῦ τραχέ-
λου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενοι χέ-
λασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ
τῶν βραχίωνων, ὡς φασὶ ὁ Διοῦσιος
ὁ Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ ἡ Ἰτύκη πόλις
Σικελίας. ἔοικε δὲ εὖ τοῦς λέγειν
λωγάνιον, ἀλλὰ ζῶον εἶναι τὸ σπι-
θύειον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἀχρηστοὶ τοῦ-
το τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύριδα φασὶ.

9 Σίλλος) Ὁ διάστρופος τοῦς
ἐφθαλμούς. V.

lui. Decurram igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est
aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me exspectare.
Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed
opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem,
& alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud
multorum foliorum bovis intestinum, & phoeflas. Euge, Atticio,
compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille,
strabus, here, factus sum, te dum circumspicio. Tu vero ubi coe-
nabas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

οὐ μὰ Δί, ἣν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμην, ψύτταν
κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως
οἷσθ' ἐμε λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

1 Ψύτταν) Ταχίας. V. Sed in
altero eiusd. Cod. sic legas: Ὀχί-
μην ψύττα) Ἀπὸ τοῦ ταχίας ὠχ-
μῶν. Sed M. Ψύττα κ.) Ταχίας
ὠχμῶν.

2 Κατατείνας) Δρυμῶν. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ
στῆμα πληροῦν ἢ ὑδατος ἢ οἴνου, καὶ
τὸ πλάστιγγι ἰσοποιεῖν. ἢ βερ-
νομένη τοῖς ἀδριανταρίοις προτί-
κρουσιν ὑποκείμενοι καὶ κοτταβεῖν
ἐπιτίλει &c. de Cottabo require
in fine Plauti impressi Mediolani.
G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδες παι-
δαὶς ὁ κοττάβους τοῦτο. μέντοι ἴστα-
ται Χάραξ ἀνοθὴν ζυγὶ κατὰ κο-
ρυφὴν ἐπαισῶν. καθελκότερον δὲ ἔ-
κρον ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀν-
αδριανταρίαις ταῖς πλάστιγγαις ὑπο-
κείμεναι. ὁ κοτταβεῖν τείνει λα-
βὼν εἰς τὸ στῆμα ὑγρὸν ὅτι οὖν οἶνον
ἢ ὑδατος, καὶ πλῆσας τὰς γνάθους,
ἀφίκει διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν
σταγόντα τοῦ ὑγροῦ κατὰ τὴν πλά-
στιγγαν. αἱ δὲ διεξάμναι κοῖλαι
οὔσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει,
κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὑγροῦ φέ-
ρονται κατὰ τῶν ὑποκείμενων ἀν-
αδριανταρίων, καὶ κρούσεται ἀνὰ μέ-
ρος ἑκάτερα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν
τοὺς ἀδριαντάς ποιοῦν ἤχον ἀποτε-
λευσέν, εὐφραίνει τὸν ἥρωτα, ὡς τῶν
παιδικῶν κατευστοχούοντα. ἥρωτικὸν
γὰρ ἡ παιδεία. εἰ δὲ τῶν πλαστιγ-
γῶν ἡ λάταξ διαμάρτοι, ἥττωσθαι
ὀκνεῖ ὁ ἥρως, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν
ὀμολογεῖται. καλοῦνται δὲ τὰ ἀν-
αδριαντάρια μάνεις. Οἱ ἀκριβοτέρων

δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο
φασὶν εἶναι εἶδη κοττάβων, κατ-
ακτῶν, καὶ δι' ὀξυβάφων. ὁ μὲν
κατακτῶς τοιοῦτος. ἢ τὴν οἰνὴν λυ-
γίστην ὀξυβάτην ἔχει ἐν αὐτῷ προση-
ποι τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάνης, ἐφ' οὗ ἴσως
πισοῖν τὴν καταβυλλομένην πλά-
στιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ. Γε-
νίσσεται γὰρ τῶν κατακτῶν κοττά-
βων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος.
ἀγγεῖον τι λυττοριδίῳ οἰκῆς πλήρες
ὑδατος ἐτίθεται, ὀξυβάφον καὶ τὸν ἐπι-
πλέοντων, ἀπὸ ἢν καταδύειν ταῖς
ἀπὸ τῶν στομάτων προέουσας λά-
ταξιν ὁ ἄνθρωπος. (Ἀριστοφάνης Ἀφρ-
δίτης γοταίς. Ἐγὼ παιδεύω καθ' αὐ-
τὸν κοττάβων ἀφίει, ἐπὶ τὴν πλά-
στιγγα ποιεῖσιν πισοῖν πλάστιγγα
ποιεῖν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ
ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινα-
κίσκιν λεγέτω. ἔαν δὲ μοιόν τυχῇ αὐ-
τῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πισοῖται. παρῆλθε
δὲ ὁ κοττάβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ
τῶν περὶ Σικελίας πρῶτον εἰσγα-
γόντων. πρὶς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς
ἐποιοῦντο οἱ δεῖπτοι, ἵνα πάντες, εἰς
τὸ μέσον τιθέντες τοῦ κοττάβου,
ἔχουσιν ἐξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων ταῖς
λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγῶ-
νίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον
ἐφιλοτιμούντο, ἀλλὰ καὶ τῷ κα-
λῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος
τὴν αὐτὴν ὑπερίστας, ὑγρῶς ἀφίει
τὴν λάταγα, ὡς οἶνος μύγα φρονεῖν
ἐπὶ τῷ κοτταβεῖν ἢ ἐπὶ τῷ ἀκον-
τίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ
συνήθειᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου βαρ-
βαρῶς καὶ προακκομμένως εἰρη-
σθαι. V.

verum rus abieram, cito percurrans: nosti autem, quam sim amans
ruris. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro-
abi, haecque & alia condito, & expurga mastram, ut laetificetis

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς θρι-
 4 δακίνας μάττατε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ ξηραλοισήσω ἀπελθών.
 καὶ ἡμεῖς, ἥ δ' ὅς ὁ Φιλῖνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὐτεσὶ ἐψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων
 σκιάζει μέσσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρῷ ἀπο-
 λουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 Φακος βύζην ὥστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔσθῃ, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθαι,
 καὶ σκαρδαμυκτῷ θαμὰ, καὶ ἀρτίδακρὺς εἶμι, καὶ τὰ
 ὄμματά μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέσμαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταραξας, καὶ ἐγχεάς μοι Θάρμα-
 κων, ἀπερυθρίασαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μηκέτι

1 Ἡδύνειν) Σκιάζειν, ὅτι μα-
 γαιροῦν. V.

ibid. Κάρδοπον) Μάκτραν. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θριδακίνας) Ἄστους. V.
 At in altero eiusd. Cod. legas:
 Ὡς θριδακίνας) Εἶδος ἄρτων αἱ
 θριδακίται.

2 Ξηραλοισήσω) Ἄνευ λουτροῦ
 ἀλείφεισθαι ἑλπίσιν. V.

4 Ὁ γνώμων σκιάζει μέσσην τὴν
 πόλον) Τοῦ ἀμελλογίου μισον, οὗ
 σκιά δείχνουσι τὰς ἄρας. V.

7 Βύζην) Ἐπιρρηματικῶς γὰρ τὸ
 σπλίζεσθαι σημαίνει. καρμάντας δὲ
 τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετιώδεις κα-
 μῖ. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμβλυόττω. V.
 Κακῶς διακρίμασι τοὺς ὄπας. M.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθαι) Ἐτάρατ-
 τον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράτ-
 τετον. σκιστίζετον. B.

12 Ἀπερυθρίασαι) Τὸ ἐρύθμα
 ἀποκαθάραι. V. In altero eiusdem
 hoc sic legitur: Ἀπερυθρίασαι)
 Ἐπίτῃδες ὁ παιγνίσμων τὸ ἀπὸ
 θρίασαι πείθειαι διὰ τὸ χαλοῖεν.

nobis subigatis. Ego vero ad siccam unditionem discedam. Nos
 vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus sequemur. Etenim gnomon mediam iam arcem inumbat, &
 metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post
 Carimantes, cum faece plebis confertim trudenti. Et Hellenicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pu-
 pillula turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamenta desiderant oculi, atque Asclepiade quodam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque

ἀμαλῆους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
 διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν· καὶ περὶ ἧπερ
 ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπησθήμενοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀ-
 κροχειρασμῶ, ὁ δὲ τραχηλισμῶ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρήτο·
 ἃ δὲ λίπα χρυσάμενος ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κω-
 ρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδοάνας χερμαδίσους ἀοάγῃ ἐχων, ἐχει-
 βοῶλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισά-
 μενοι, καὶ ἐμπαίζαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
 λῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιονήβεντες, ἐξήειμεν· οἱ λοι-
 ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαθεὺς κᾶρα δελφίνισαντες, παρένεον
 ὑποβρύχιοι θαυμασίως, ἀναστρέψαντες δὲ αὐθις ἄλλος
 ἄλλα ἐδῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κε-

1 Ἀμαλῆους) Σὺν λήμασι. V.

ibid. Διερὸν) Ὑγρὸν. V.

3 Ἀπησθήμενοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπο-
 δυσάμενοι. ἐσθῆματα γὰρ τὰ ἱμά-
 τια. ἴσικε δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
 γυλοίου καλῶς γε ποιῶν, διαπλάτ-
 τειν, ὅς καὶ προφάτως μὴ ὑπεύσθης
 γίλωτος, αὐτὸς ἀπειρήχων προφά-
 σεις οὐ διαλείπει. V.

7 Συντριβέντες) Ἀπὸ τοῦ ἀλλή-
 λους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλ-
 λήλους, ὁ ποιεῖν εἰσάγει ἐπὶ τινῶν

παυσιπῶν οἰκιστῶν ἀπαρτίοντες ἐπὶ
 τῷ τοῦ ἡγεμονίου, ἐνθι καὶ κα-
 τανωτίζαντο εἰπὶν, τὸ δὲ ἐμπαί-
 ζαντες, οἱσιν ἐσθῆμας ἐν τῷ γυ-
 μνασίῳ. ψυχροβαθεὺς δὲ, τὴν ψυχρὰν
 φρενὴν πυλῶν, ἐν ᾗ φρενὶ ὑποδύοντες
 αὐτοὶ δελφίνους τὰς κᾶρας κυκλίσαν-
 τες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκρυμνίζοντο. τὸ
 δὲ ἐξυόμεν, αὐτὸ τοῦ ἐκτινίζεμεν.
 ὀδοντωτὴν γὰρ ἔστραψεν τὸ κτίσιον
 φρενὶ. κᾶριον δὲ καὶ σκαφίον εἰς
 κούρας. V.

*humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes,
 abimus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus
 quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & lu-
 brae erebrae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat se: alius
 obviabat se coryco: alius autem plumbeas manum implentes
 cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi],
 cum tergis nos invicem portassemus, atque illissemus [hussis-
 semus in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido per-
 fusi eximus. At reliqui caput frigidae Delphinatorum instar immer-
 gentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reverfi autem rursus
 alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam ca-*

Φαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρα. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαΐον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόνιν, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἡμεῖς τὸν ἡστίον, ὁ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ραΐδας, ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἥσθιε Φαυλίας, 6 ὁ δὲ ἐρρόφει τῶν κριθῶν. Καίπειδ' ἡ καὶρος ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαί, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευάστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σκελιίδες, καὶ ἡτριάα, καὶ τοκάδος ὕος τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κυρτῆς. V.

2 Σκαΐον) Εἶδος κουρῆς. V.

7 Ὀκλαδίαί) Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἢν ἀναπύσσουσιν φασίν. ἀσκάτης δὲ, ὁ εὐτελής κράββατος. συμφορῇ δὲ διαπαίζον εἶπεν τὸν ἔργον. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάτης εὐτελής κράββατος. V.

9 Δίχηλαι ὕειαί) Τὰ τῶν πιδῶν ἄκρα τῶν ὕων, ἡδύα ὄντα καὶ ἐδύδιμα. ἡσάυτως καὶ αἱ σκελιίδες τὰ ἀπὸ τῶν κελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀκροτάρια. V.

ibid. Σκελιίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀκροτάρια. V. alter in fol.

10 Καὶ τοκάδος ὕος) Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσχεύαζον οἱ τῇ παλαιῶν ριοφάγει βρῦμα τι, συγκόπτοντες πλὴν κρεῖα καὶ τυρῶν. καὶ ὕδουν αὐτοῖς βρώματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τριμμητὶς τῇ μητρᾷ τῶν ζώων ἐσχευασμένοι. V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγίνου) Λοβὸς ἐκ ταγίνου, τὸ ἡπαρ φασὶν εἶναι τὸ ἀπὸ τρυγίου. μυττωτὸς δὲ ἴσθι τριμμητὶς διὰ σκελῶν καὶ τιτῶν ἄλλων. μιλιττωτὸς δὲ ἰκ μέλιτος πλακύντες. ἀπὸ δὲ δὲ ἀλεκτρύα, τὸν παμφεγκύτα. λοιπεργάμωσα δὲ βούτι, τὸν τὸ γάμμα ἀποβαλόντα, ὁ ὅστις οὐκ ἀπὸ γυναικὸς. V.

put radula ex dente facta [pestebam], quippe non in simiam, sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem bardam & verticem decompaverim [totonderim]: alius lupinos edebat: alius vomebat ieiunum: alius excarnatis raphani frustis hauriebat ius pisculentum: edebat alius phaulias [olivas]: sorbebat alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: positae autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa & varia, & bifida [pedium extrema] suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetiae intestinum embryonem recipiens [vulva], & lobus ex sarta-

ταγήνου, καὶ μυττωτός, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τσιαῦταί
 τινες καρυκῆαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
 λιττοῦται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ
 ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικά τῶν ἐκ
 σαργάνης, καὶ κωπαῖδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλε-
 κτρῶν ἥδη ἀπώδως, καὶ ἰχθὺς ἦν παράσιτος. καὶ οἶν δὲ
 ὅλον ἵπποκαῆ εἶχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλήν.
 ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιθαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νου-
 μῆνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἐορτῆς· καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
 γεια, καὶ τὰ ὑπερῷ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
 ἀπὸ βύρσης, ἥδη μὲν ἀγλευκῆς, ἀπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7

1 Ἀβυρτάκη) Σκιάσμα βαρβα-
 ρικὸν διὰ καρύμην καὶ πρᾶσιν. V.
 In altero eiusd. Cod. haec sic le-
 gebantur: Ἀβυρτάκη) Σκιάσμα
 βαρβαρικὸν διὰ καρύμην καὶ πρᾶ-
 σιν. Νυμφεύωρος δὲ ἐν τρίτῳ βυρθα-
 ρικῶν νόμιον φησὶν, ὅς λυτικῶ τῆς
 κυλίας χρῆσθαι τοῦτ' φησὶν τοὺς
 βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
 λήγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
 ἐνδισμύμνουν βρώμα. ὡς καὶ νῦν τὰς
 ἀσταφύδας τιτὶς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
 συσχυάζοντες αὐτὰς, ἀμείλει καὶ
 τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπει

καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἱ
 εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι πάπταλλοι. V.
 ibid. Μελιττοῦται) Ἐκ μίλιτος
 πλακούντες. V.

3 Κωπαῖδες) Ἐγχέλιος λέγει
 βοιωτικῆς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαῖδος λί-
 μενης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων.
 οἶν δὲ ἵπποκαῆ τὸν κλιβατίτην ἄρα.
 V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρῶν ἦδη) Τὸν
 παρθεκῶτα. V. in fol.

7 Ἴπποκαῆ) Κλιβατίτην ἄρα. V.
 in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τῇ
 γνάμῃ ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis carilaginosa multa, & quae corium habent testaceum, & frusta Portica de sporta, & Copaicæ [anguillae], & gallina domestica, & gallus, qui iam canere desit, & piscis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant filiginei non mali, & alii de novilunio, qui sero ad festum venerant, & olera, tum quae sub terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non sèxex, sed de utre, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum

δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ χρυφεὶς
μῶτωπος, καὶ τρυήλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν
κέρκον, καὶ βομβυλίδος, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῆ
πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὦπτα, εὐρυχαδῇ τε, καὶ ἄλλα
εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μὲν-
τοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1. Δελφινίδος τραπέζης) Οὗτω
λέγεται παρὰ τὸ δελφιναι τύπον τοῦς
πίδας ἔχειν. V.

ibid. Κρυφεύς) Ὁ διὰ μί-
γυθος ἐν τῷ ἀνακλίσθαι τὸ μέσπον
ἀποκρίπται. Μεντορουρῆς δὲ ἀπὸ
Μεντορες τῆς ὁδοῦ τοῦτο κα-
ταχρησμοῖται τὰ εἶδει τῶν ποτη-
ρίων. ἅσαι πρὸς τῷ πυθμινι μεγά-
λην ἔχοντα τὴν λαβὴν. ἀφ' οὗ καὶ
ὀδυβῆ αὐτὰ κίχλας. βομβυλίδος δὲ
τὸ στρεγγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθά-
κια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ
μὲν, εἰς χῶνας δὲ τύπον ἐξηρασμέ-
να. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκια λίγυι.
εὐρυχαδῇ τὰ βαθύα καὶ πλατιά. εὖ-
στομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφό-
ρητα δὲ τὰ εἰσφρότητα διὰ λεπτό-
τητα. οὗ καὶ ἐπηγαγιν ὑμενόστρα-
κα. κυμβία δὲ, τὰ στρεγγύλα μὲν,
βαθία δὲ καὶ φιαλίδος τὰ στρεγγύ-
λα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικὰ δὲ, τὰ
γραμματικῶς ἔχοντα, κυλικίῳ δὲ
τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλῦτην νῦν κα-
λοῦσιν. ἀκροθέτης δὲ, ὃ μέσας πᾶς
μέσων. εἰκ' οἴφης δὲ, ὃ συνήγερτος
ἀπὸ τοῦ τὰς οἰκας διφᾶν. χρυσότι-
κτονα δὲ, τὸν χρυσόχρον φασί. λαῖρον,
τὸν γυναικίον κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ ἡδὺ εἶναι, παρόσον καὶ τὰ ἀνδρι-
νὰ φασιν. ἰλλ' ἔλα τὰ ἰόντια, παρὰ
τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὠτῶν ἐνερμύσθαι.
πίδας τὰ φίλλα. αὖτις ἡμεῖς καὶ
ἀλογον, τὴν οἰκας μὴ ἔχουσαι ἢ δι-
κανικούς λόγους. ἐξαγλῶτισται δὲ,
τὴν ἀργὴν ποιεῖσαι τὴν γλῶτταν.
ὀπτει τὸν εὐπορεῖται, παρὰ τὸ εὐκρί-
λος αὐτοῦ τῶν ἀπασχολούτων ὀρα-
σθαι. ἄχρηστα τὰ κατὰ, εἰς οὐσίς
ἐχρήσται. οὐτρίων δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ
λευκὸν ἱμάτιον. ἀρήτοποιος ἐκ-
σίς διασῶρον εἴπε τὸς τελειοτάς,
διὰ τὴν μυστηριώδη αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργῆς) Ἀπο τοῦ Μέν-
τορος ἐκκινουμένης. V.

3 βομβυλίδος) Στρεγγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελλα) Τὰ μακρὰ
μὲν, εἰς χῶνας δὲ τύπον ἐξηρασμέ-
να. V.

ibid. Γηγενῆ) Ὀστράκια. V.

4 Εὐρυχαδῇ) Βαθία καὶ πλα-
τιά. V.

5 Εὖστομα) Λεπτοχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ
λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρεγγύ-
λα καὶ βαθύα. V.

iamen percoctum. Pocula posita erant omnis generis in Delphica
mensa, frontiectum illud, & triclavium illud, Mentoris opus,
caudam habens capiendo commodam, & bilbiens [angusti colli],
& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia affubat Thericles,
late hiantia, & alia ore commoda, e Phocaea quaedam, alia e
Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret [prae levitate], &
testam membranae [instar tenuem] habentia. Cymbia autem

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ
κυλικεῖον. Ὁ μέντοι ἱππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
φαλὴν ἡμῶν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνδρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυ-
στί, καὶ ἤδη ἀκροβώρακες ἤμεν· εἴτ' ἐχριόμεθα βακχα-
ρίδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῶν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναρ-
μυχισάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίδα ἐπαιζεν,
ἄλλος ἐρρίκνωτο σὺν γέλῳ τὴν ὀσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῶν αὐτεπάγγελτοι, Με-
γαλῶνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
κτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ὠκοάταξις Εὐδή-
μος. καὶ γὰρ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὧς ἐῤῃκοιεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Σπρυγγίλια καὶ ἀβα-
θῆ. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμαῖς
ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
τηριπλῦτην εἶναι καλοῦσι. V.

ibid. ἱππολέβης) Τὸ ἐν τῇ συνη-
θείᾳ μιλιάρειν. V.

3 Ἐπέτρεπε) Ἀπὸ τοῦ ἐπίσημο-
υν. V.

ibid. Ἀμυστί) Ἀπὸ τοῦ κλισσαι

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τυμ-
πανο-τριγωνίστριαν δὲ, ὄργανοι μου-
σικῶν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος κα-
λούμενον. V.

5 Κυκλάσ τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγορος,
ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διέφαι τὸ ζητεῖν.
V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & iterata pocula: itaque plenum erat
pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes camini supra mo-
dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
stida: & iam bene potui eramus, cum ungeremur baccharide: atque
intro volvit nobis aliquis pedisonam [saltatricem], & trigonistriam
[psaltriam.] Postea alius quidem in canthemium enisus, insultum
parabat: alius ludebat crepitu, alius crispabat cum risu lum-
bum. Eodem tempore losi comissatum non vocati ad nos venire
Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille
tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemos. Et ego inter-
rogavi illos, Qua causa fero adeo venirent? Ac Chaereas qui-

οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λείρόν τινα ἐκρότου, καὶ ἐλ-
 λόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο
 ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώ-
 νυμος, περὶ ἄλλα εἶχον· ἦν μὲν γὰρ ἀδικος ἡ ἡμέρα, ὥς
 ἴστε, καὶ ἄλογος· ὥς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὐσῃς, οὔτε
 ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγον, ὥς ὑδρονομεῖσθαι
 πυβόμενος δέ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρη-
 στα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξ-
 10 ἔρησα ἐμαυτόν. Εἴτ' εὐθύς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ
 ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύρου-
 σιν αἶγδην ἐπὶ τὴν ἀοχὴν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνό-
 μαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὐπὲρ ὠσιώ-
 θησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὥς ἂν

1 Λεῖρόν τινα ἐκρότου) Ἦτοι
 γυναικεῖον χόσμον, ἐξ ἐσθημάτων
 περικίλον καὶ ἀνθινόν, καθότι λειρία
 τὰ ἀνθ' ἑσπείν, ἢ καὶ χρύσειον χόσ-
 μον, ἡδύοντα τῇ ὀράσει τὴν ὄψιν.
 Διδὼ καὶ λειριέσσαν ὅσα (Ομηρος
 φησὶν. ἢ ὅσπερ λῆρον φημὲν τὴν ἀύ-
 λισχίαν διὰ πέρα τοῦ οὐρανοῦ περι-
 τόν. εἴρηκε καὶ ἵν' οὕτως λῆρον τὴν
 τοῦ θηλείου χόσμον, ὥς περιττόν τῆς
 χρείας καὶ περικίοντα. V.

ibid. Ἑλλάβια) Ἐνώτια. V.

2 Πέδας) Ψέλλαι. V.

4 Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Τὰς οἰκας μὴ
 ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὥς ἂν οὗτ' ἐχε-
 γλωττίας οὐσῃς) Δικαιολογίας λόγους
 μὴ ἔχουσας, ἀργῶν ποιούσας τὴν
 γλῶσσαν. V.

7 Ἀχρηστα) Κατὰ. V.

8 Εὐπίστρια) Λευκὰ καὶ λεπτὰ.
 V.

dem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inau-
 res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
 Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
 scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur Linguistitium
 esset, neque admitiri verba habebam, nec aquae demensum ubi ac-
 cipere. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praetorem,
 sumtis vestibus inusitatis [novis] boni staminis, calceis autem
 ingestis [novis], extuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
 gerum & hierophantam, & reliquos infunda [sacra occulta, my-
 steria] facientes, qui Dinium raptim in ius traherent, crimen
 obviēcentes hoc, quod illos nominaffet, idque cum bene sciret, a
 quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam nominabi-

ἱεράωνμοι ἤδη γεγεννημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν' ἐκάλει δ' οὖν με τούνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς σκειραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκύβων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἰεὶ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμασχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέτη δίκην, ἢ λαξ πατήσας ὥχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπώδεσμά τε αὐτῷ περίβεις, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμηγέτη) Ἀπὸ τοῦ, κατὰ τὰ τρέπον' ὅσον ὅτι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀπὸ τοῦ ἐξυβρίζουσι, ἐκφύγειται τὴν στρατιάν, περιφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλης ταύρους φασι τοὺς ἐξυβριζώσας, καὶ τὴν ἀγέλην οὐάγειαισι τῆς ἀβητιώτας. καρπώδεσμά δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ οὐ ποῦσι. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γιγασίου ἐνέκα πειπλασται. οἷον τὸ ὑπεβύβαλλον καὶ πορύβαλλον, ἃ οὐκ ἔστιν. ἀκροκτεφίς δὲ τὸ ὀρέσσον φῶς, ἐπὶ σκοτίας οὐσας. Στεγχερία δὲ, ἢ ὡς ἂν τις εἰποι στεγχελάσων· πείζοντος δὲ κατὰ ἀναίτιον τὸ ἀπηνυχίνεσθαι. ὀκλαξ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γίνῃ κερφθίης. τὸ δὲ βευκαλῶν, οἷον ἐπὶ ἀβήριχων, ἢ βοῦ

καλῶ καὶ συστρίψων, ὃ οὐκ αὐτῷ οὐκ ἀποκρίνεται πασαυλοῖ. συνεχὴς δὲ τῆς φόρυγγα, ἀπὸ πεπιστρίνης, συτρίβηται. ἀναφάντα οὐ, ἀπὸ τοῦ ἀισχρῆς τὸ αἰσῶν τῆς πύσης γυμνοῦντα. θαυμαζέειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρονέας προσάγειν τι. σκοπαύειν δὲ, ἀπὸ τοῦ Σκόπα ἐργῶν, τῶν περιπνύμεν γὰρ καὶ οὕτως ἀγαλματισμοῖς. V.

ibid. Λαξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐπισχημάτων μεγάλαις συμφοραῖς θαυράλως δὲ ταύτας ἐκδύναντες λέγεται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγωδίᾳ Σοφοκλῆς, οὐ γὰρ ποτ' ἀνείρεται, ἀνέσφαλός πελὶς, ἐν ᾗ τὰ μὲν εἰκαίαι καὶ τὰ σφόδρα λαγύνη πορεύεται, ποτὶς δ' ἀπὸ λαγῶν πανοῦργα χερσὶν ἔργα κλυτοὶ πέλιν. V.

les [nomine suo appellandos], qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatoriiis cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui furinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides solas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, dediste poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [& subducere] se veliet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervq illum esse fecit. Quare

- ναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὦν, ὑπέβδυνέ τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
I I χα δίδοναι ἤθελεν. Ἐμὲ δέ, ἧ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τῷ
 ἀίροκνεζὲς μετεστείλατο Δαμασσίας, ὁ παλαι μὲν ἀ-
 θλητῆς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρεως ἐξαθλος
 ὦν. εἰσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἐξοικεῖν γὰρ ἔμελλε
 τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκαλλυνεν
 αὐτήν. εἶτα μερμέριόν τι κακὸν ἐμπέσον, διέκοψε τὴν ἰορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεῖς,
 μᾶλλον δὲ θεοεχθία σχεθεῖς, ἀπῆγγεν αὐτόν. καὶ, εὖ
 ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγγώνισά τε
 αὐτόν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλάξ
 παρακαθήμενος, ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακωδωνίζων, μὴ πῇ ἐτι συνεχῆς εἴη τὴν Φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὠνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
I 2 σχῶν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ,

victus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, &
 opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudæmus inquit,
 summo crepusculo arcessivit Damantias, athleta olim & multorum
 victor, iam vero prae senectute exfers certaminum. Nosti aeneum
 illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: & partim qui-
 dem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim desti-
 nabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum
 malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius
 Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicitus,
 ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego,
 ablataissem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim
 assidens, fodiens hominem, tiuillans, explorans undique, ne qua
 adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod autem
 maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens
 compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Φῆς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τὸν
μύρτωνά καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ
βλιμάζοντα, ἣν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἰσθηταί μιν
ἔων. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλὰ τοι γε τὴν Θεόν, ἣ
δ' ὅς ὁ Εὐόημος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς
ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόν-
τες, ὃ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτες
ἴδῃ, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἰκέτευον ἐλεῆ-
σαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσέ· καὶ σῶς ἦν, καὶ ἰὺν
Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσα
τὸν νεανίσκον. ἀνέβησαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη,
καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκηβόλος,
καὶ τηλέμαχος ἡ Ἀρτεμις. Πῶμεν οὖν, ἥδ' ὅς ὁ Με- 13
γαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυιον ταυτοῖν παρηβηκότος,
ἥκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν) Τὸς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς
οὕτως ἐκαμάδουν. οὗτοι γὰρ σχῖνον
καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προ-
χείρης ἐνασχμοῖν. V.

8 Πολιὰς) Πήπαιται τὸ πολιὰς·
οὕτως γὰρ ἐστίν. οἷος ἡ πολιὰς, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσπακού-
στέον οἷον. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ
ἐπιρῆκη πιπασμένα. V.

ibid. Ἐλαίος χαμαιπιτεῖς) Χα-
μαιπιτεῖς ἐλαίος, ὡς κηλοῦμεν οὐ-
λαχο & *paedante scroto, illum effeminatum, & lentiscum roden-
tem adolescentem, illum masturbantem & lascive contredantem, si
quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum ad-
mittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit Eudemus,
adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus,
huic igitur supplicantes, Damasius & uxor illius, senex iam, &
cana caput accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: at illa sta-
tim innuit, & fulvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum],
aut magis aperte Artemidorum [Dianidatum] habent adolescen-
tulum. Dedecarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod
his gaudet: sagittaria enim, & procul-iaculans, eminus-pugnans
est Diana. Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim la-
geonem hancce effoeti vini vobis attuli, & casei recentis massas,*

χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίδι θρι-
 πηδέστατοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πῆλινα
 ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυνδάκτα, ὡς ἐξ αὐ-
 τῶν πίνομεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλάωδὴ τὴν
 πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς
 μὴ καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κατὰ σοι τὸν παιδοβοσκὸν κα-
 λῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
 I 4 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ
 ἄττ' εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπουθεν ἐνοينوφλύειν.
 ἐπαυῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτι περ ὄψελος ἐσμεν
 τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὅς ὁ Καλλικλῆς.
 τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκεις, λαλησθιγάνη
 γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γάρ ἐστιν,
 ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειροβήης

πίτει. αὗται γὰρ εἰ μὴ αὐτῶν
 ἀπορρυῖσι τοῦ οὐτέρου, οὐ σκινάζον-
 ται οὕτως. νευστὰς δὲ τοῦ· κολυμ-
 βτὰς λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξ-
 ορμίνα στιλφίας ἰσχυρῶς. πλακοῦν-
 τα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκικρυδωμένα, ὡς
 οὐδὲ τοῦτο καὶ κρωβυλάωδὴ εἶπεν,

εἰσὶν ὡς κρωβύλον ἀναδεδεμένον. δ'
 ἢ τοῦ συθήσεια χρυρὸν λέγει. παιδο-
 βοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. οὐμπιλον
 δὲ τὴν πολλοῖς πύλαις περιττειμέ-
 ναν. V.

8 Συνυβλήσομαι) Συνυβλήσομαι,
 ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομαι. V.

& olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera
 praeclare erosas) & alias olivas colymbades [natatiles], & lutea
 ista pocula, acutitestacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: &
 placentiam ex intestinis cinnamato plexu formatam. At tu, puer,
 plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
 puerulcum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam
 crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus ca-
 put habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae so-
 lemus: neque enim intempestivum sane in vino garrere. Laudo hoc,
 inquam: etenim stos ipse & medulla sumus Atticissationis. Bene
 dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula sit
 loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, luben-
 tius meraciore pocula suffrequentarem, etenim frigore enectus sum:

ἔμει, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τούτων, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαοβιτωδοῦ. Τί ταῦτα 15
 ἔφησθα, ὦ Εὐδήμε; ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις ὡς ἀστόμοις οὔσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλωττία τε ἤδη λογαῖ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὀλκάδα τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσας, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσας, ἔκτορας τινὰς ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχυράς σιδηρᾶς ἀΐεις, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον, φθόνῳ τῆς εὐνημείας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

5 Λογᾷ) Ἀπὸ τοῦ λίγειν ἐπιθυμῆναι. V.

9 Εὐφοροῦσαν) Ἀπὸ τοῦ εὐφορᾷ τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυματοῦσας οὐ, τῇ μεγρίοις τοῖς κύμασιν ἢ διελισσόμενους· ἔκτορας δὲ καὶ ἰσχυράς καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροβόλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ) Πίπαιχται τῷ κακιδάμειναι τὰ πρὸς τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεῖν ἔτι τὸ ἀπὸ τῆς ληθείας ἐκίτης τῆς τριαιμίου νεῖς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. οὐκ οὐκ γὰρ ἀπὸ τοῦτου, ὅτι ὡς ληροῦτας αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& caelestus lubentius audirem manusapientes illos, & tibicinem, & barbiticinem. Quid haec, inquam, Eudeme? indictionem [silentium] nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua iam fermocinaturit, & iam provehebar, ut qui antiquo apud vos sermone usurus essem, & nive vos de lingua mea conspuiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium velorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis scaphae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium, comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & curte per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus
 ..Lucian. Vol. V.

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμενος
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
συρουμένην.

- 16 ΛΤΚ. Ἄλις, ὦ Λεξιφάνες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅποσα διεξέληλυθας,
εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ'
ῶν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελῶν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἠλέευν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ὅ
ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον
ἔσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὖ-

2 Κατσυρουμένην) Καὶ τοῦτο πί-
παικται ἑποσκοπτικῶς εἰς τοὺς ὀνο-
ματοποιούντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῶ τοῦ κατου-
ρουμένην. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ἰσως
ἀπὸ τῆς, πάν ὅμοια, παροιμίας.
V.

*ille Iuppiter, aut de glabri montis specula, aut de coeli arce, vi-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

*Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuerō
haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
nactus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero*

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποδὲν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἱαμβεῖον,

"Ολοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς
τοσούτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου, μη-
δὲν σε δεινὸν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινα,
ἢ οἰκεῖον, ἢ εὖνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέσαι, ὅς τάληθες εἰπὼν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους
διαρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὖσαρκον εἶναι δο-
κοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἃ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ' 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σώπολιν ὀρῶ τὸν ἱατρὸν προσίον-

13 Σόπολι) Εἶθε καὶ νῦν τουτοῖ
Σόπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμα-
νεῖς καὶ κερυζήντες, (μικρὸν γὰρ
τοῦτ' ἔστι) ἀλλ' ἀποπλήκτους καὶ
λιμφάους ὄλους, τοῦτ' εἰς περὶ
μεταχειρίσει λόγον, τοῦτο δὲ περὶ
τῶν πολιτικῶν πραγμάτων διάβησιν
ἰάσαιτο ἂν. εἰ καὶ χαλεπῶ καὶ ὀυσο-
μεταχειρίσται ὅσα γὰρ τὰ τῆς παρ' ὀ-
σης καινότητος ἐπὶ κέλευτο ἂν. πρῶ-
τον γὰρ ἂν τοσούτου εὐπόρησεν ἐλλειβί-

ρου; τίτων Οἰταίων ὄρων, τίτων
Ἀντικύρας ὁρσιπύων ἐπὶ ἀφελισ-
μῶν τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ οὐ χα-
λεπότερον, Τίνας καὶ πίπτειν ἂν
παρατρεῖν ἑαυτοὺς περιουθήσομε-
νους; οὕτως ἀπάττει κατακίρως καὶ
κυνδαίμενόντων, ὅς μὴ ἂν τινα τεύ-
ται ἑαυτῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εἰς συ-
σιν ὑμνουμένων, οὐχ ὅπως ἐτάμιλλον
οἰεσθαι φανῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς
τούτῳ γενέσθαι. τὸ τοῦ Ὁμήρου

sepulta alicunde eruiſti, ut ex iambico illo tibi dici poſſit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeſerim. Videris autem
mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
nevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fi-
ducia utentem incidiffe, qui vera dicendo liberaret te aquo-
ſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, peri-
clitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valetu-
dinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab infanis quidem lau-
daris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſe-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, Φέρε τούτω ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἵασίν τινά σοι εὐρώμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπῆλλαξεν, ἐγχείας Φάρμακον χαῖρε, Σώπολι, καὶ τουτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρω δὲ νῦν, καὶ ξένη περὶ τὴν Φωνὴν νόσω ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγῃ τῷ τρόπῳ.

- 19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμέ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοῦ, καὶ ἀνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνῶμεῖν οἶεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,

ἴσας ἔξ ἀκαθίας ἄγχι μεθύουσιν ἀπὸ σέγμα περιφορμένου, ἡμεῖς τοι πατίων μίγ' ἀμείνοιν ἐν χέρι μὲν εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χεῖρι-στον οἶ. Μ.

10 Μακκοῦ) Μακκοῦ τὸ μαρναίνε. Ἀκκοῦ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μαρνα διαβαλλομένη, ἣν φασιν ἐν-σπριζομένην εἰς εἰκὴν ὡς ἰτέρα δια-λίγεσθαι, ἵνα τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λελίχθαι ἀκκοῦ καὶ μακκοῦ. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, οὐκ τὴν πεπταγῆ σιωπῇ. ἐπί-τηδες δὲ τὸν Ἀθηναῖον ἀπὸ τοῦ αἰδε-

σιμαγάνει, ἀνείσχυτοι εἶπε, δια-βάλλων τὴν τῶν λήξαι πλάσιν, καὶ Φηριμάχου τὸν Ἡρακλῖα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίται ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπιείγομαι καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθει τὴν χρυσάμιον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ Θεοῦ κινουμένου, ὅτοι προ-φητεύοντες, καίται. ῥησυστήσιν δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς μετὰ καταλύσαι, ἐπὶ-συν γὰρ τοῦτο ῥησυστῶντες, ὅτοι διὰ τῶν μινῶν φοφύοντες ἐπὶ διασυνμῶ-τινῶν καὶ χλεύῃ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπίσχισιν τὸν καταμύμιν πά-σχουσιν. V.

commendemus, age, & sermone de morbo instituto cura-
tionem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui
iam multos tui similes furori proximos, & pituita laboran-
tes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, & assum-
tum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum
in delirio iam & peregrino circa linguam morbo versan-
tem, & ne iam plane perierit periclitantem, serva, quacun-
que demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, sed huncce Lycinum, qui mani-
feste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbi-
tratur, &, ut Samius ille Mnefarchi filius, silentium nobis

σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ
τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν Θηριομάχον
Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ Φνέϊ Ορεντιοῦμεν
αὐτοῦ. ὅττεύομαι οὖν μηδε ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἐσι-
κα δὲ καὶ ῥιναυστήσιν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων.
καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυν-
θάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα,
καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαί-
νει αὐτὴν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ᾧ Λυκῖνε, Λεξιφάνης;

20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ᾧ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα
Φέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας κατα-
λυπῶν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλύγεται, διαστρέφων τὴν
γλώτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπου-
δὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν· εἴτι ξενίζοι
καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς παρακόπτοι.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pu-
dore afficiet*] Minervam, & magnum monstripugnacem Her-
culem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare
abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi
etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones
audiam: & iam quidem abeo ad fodalicium meum Cliniam,
quod audio tempore iam *satis longo* impuram [*non purgatam*]
illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Ita-
que non amplius incendit illam, sed invia & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopoly, non audis, quae loquatur? &
nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille an-
nos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam per-
vertens, & absurda illa componens, studiumque in illis col-
locans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se
instituat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκίνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τουτὶ κερασάμενος ἀπῆειν, ὡς πίων ἐμέσειε. Φέρε πρῶτος αὐτὸς πίβι, ὦ Λεξιφάνες, ὡς ὑγίης ἡμῖν καὶ καθαρός γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίβι, καὶ ῥάων ἔση.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τουτοῦ τοῦ Φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτῶμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΥΚ. Πίβι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίσις, καὶ λέγοις.

ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείβομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολλὸς βορβορυγμός. ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τουτὶ τὸ μῶν, εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κατὰ· εἴτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam forte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo potu vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermone absurdate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutuisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, dein de post illud exiit κατὰ. Tum post illa, ἢ δ' ἔς, & ἀμπεγ-

τὸ, ἥδ' ὅς, καὶ ἀμηνγέπη, καὶ λῶστε, καὶ δῆπουθεν, καὶ συνεχές τὸ ἄττα. βιάσαι δ' ἑμῶς, καὶ κάθες εἰς τὴν Φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἱκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδιᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἦδη μὲν καθαρὸς οὐτοσί, πλην εἴ τι μεμείνηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἅ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν 22
προωδοποιήται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σέ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξιφάνες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 ἱκταρ ἐμήμεκας) Πλατατικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἰγγύς. καὶ τὸ σκορδιᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσματος διαταρῆσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ στρηνιᾶν καὶ ἀβρύττεσθαι. νοικε δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακίμφοτον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐπρίαν τῶν λίξεων, καὶ τὴν μίγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἱσαγκᾶσθαι αὐτῶ τὴν γαστήρα, καὶ ἐπὶ τῇ ἀποπνύσσει ἥδη τὸν ὄγκον ἐπιγίγασθαι. πολλὰ δὲ τῶ ὄγκῳ ἀποήλιθον εἶδος καὶ τὸν ψόφον οὐ μετρίως ἴσσεσθαι. V.

πη, & λῶστε, & δῆπουθεν, & frequens illud ἄττα. Atta-men vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἱκταρ ενομουίστι, neque σκορδιᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, pleniusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet, cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumptum. Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de cetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξά-
 μενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
 λοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ
 ἐκείνων Φωνῇ συντραφεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
 καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
 τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις
 ἐν λόγοις ὥς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλάδων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἰοικώς, κεχρασ-
 μένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πῆλι-
 23 γός τε καὶ εὐρύπτως ὢν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον
 τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ αἰ-
 δεσθεῖς μεταμανθάνων, θαρρῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι,
 καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
 ἐπὶ τῷ χεῖρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν
 ἀποκαλούντων σε, τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto
 autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera
 eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae in-
 nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi,
 multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi
 exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum
 instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui
 nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum
 finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra
 luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & pauxillo tempore
 infcitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo
 te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque de-
 ridebere, ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris
 praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem-
 tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis nu-

στάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκείνο μέ-
μνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενο-
μένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περισφίειν ἐκεί-
να, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζη-
λοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδὲ σε θελ-
γέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν
ἀθλητῶν νόμον, ἡ στερρὰ σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μά-
λιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν
νῦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24
καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρηνθύεσθαι, καὶ λαρυγγί-
ζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
οἶεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτός, ἣν τὰ πάντων συκοφαν-
τῆς. καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον
ἀμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προ-
παρεσκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ
Πλάτωνος παραινέσεως δοκεῖ παρι-
λῆθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν
τῇ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων,

ὅτι Πλάτων τῇ Ξενοκράτει, βαρυ-
τερον τὸ ἄθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῶ
κἀγαθῶ, περικελεύειτο θύειν ταῖς
Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento ;
ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima,
neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia
conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque de-
mulceant te verborum inodori & caduci flores; sed ex le-
ge athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime ve-
ro Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime iam
relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo,
& gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & in-
fectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si
omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non par-
vum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam
verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἔκφυλον εὐρύς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῆς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσης αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἷον πρώην, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδῶς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν εἰκότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεβήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὥτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν Φωγὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμινύεις τοῖς λόγοις, ἃ μὴδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἶει κατὰ γῆς δῦναι ἡυχόμεν, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὧν λέγεσθαι δουλάρια δέ, καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολουθῶν ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiam si ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescabant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse:

οἶδεν ὅτι χιτῶνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
 θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
 ρα, οἷον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ, ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ, καθε-
 σθεῖς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
 οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράζον-
 τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλ-
 λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
 κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν Φωνὴν
 κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
 θης, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἐσθ. ἦν δὲ
 λάβης αὐθις εἰς τὴν λιχνεΐαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
 πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν-
 γε καὶ ξυνῆς χεῖρων γενόμενος.

quos appellares : quae quis nescit, χιτῶνιον mulierum esse
 vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
 alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶμε-
 νος, & καθισθεῖς, quae neque aliunde delata domicilium in
 Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas lau-
 damus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
 vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
 fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est lin-
 guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, opti-
 me tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas
 fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
 sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
 rem te factum intelliges.

Ε Τ Ν Ο Υ Χ Ο Σ.

1 ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφί-
ξαι; αἰεὶ μὲν γὰρ Φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τοῦτ' δὲ πλέον
τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτ' ἄν μὴδὲ κατέχειν δυ-
νατὸς εἴ τὸν γέλῳτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἤκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέ-
λῳτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἣν ἀκούσης οἷα
δίκη δικαζομένη παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλή-
λους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις,
τὸ, φιλοσοφούντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δεόν, εἰ
καὶ τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ
ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἳ γε

Ε Υ Ν Υ Χ Η Υ Σ.

Pamph. **U**NDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis?
Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito
plus mihi videtur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim
faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae
interfuerim, contendentibus inter se philosophis.

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, phi-
losophos iure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam
sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se

ξυμπεσόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμῳ, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστῆκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ἠδέσθῃ, παρὰ μέλος τι φθελγζάμενος, εὐχ' ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκ οὖν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὥς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκνηκὸς εἴη τὸν τοσούτον γέλωτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας.) Ἐπὶ τῶν ἁγαν ἑβριστικῶς ἀλλήλοις χρημίνων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἀμάξων ἀναβαίνοντες, τοῦ ἅμα το περιπότοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκουόμενοι εἶναι, ἰσχυρόν ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὴ ἐξ ἀμά-

ξης. οὗτοι οὖν ἔν' ἑνὶ εἰζήνται πλῖον τι ἐπὶ τῷ σχήματι παρασκευῆσθαι τοῦ εἰσῆλτες, ὅλας εἰπεῖ ἀμάξας. V.

2 Ὑπερδιατεινόμενοι.) Ὑπερφλοισκεῦντες. V.

3 Διεφέροντο.) Διεμάχοντο. V.

plaustra conviciorum tota in se congefserunt invicem, clamantes, & ultra, quam possent, contententes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemnia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enim ambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Confliguta sunt, quod nosti, Pamphile, ab impera-

Βασιλέως μισθοφορά τις οὐ Φαύλη κατὰ γένη τοῖς Φιλοσόφοις, Σταϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἀπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ὑπὲρ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοεῖη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερῆιον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα φασὶν αὐτῶν ἐναγχοῦς ἀποθαιεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὐτῇ, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ Φιλοσόφους εἶναι Φάσκοντας, καὶ χρημάτων κατατρυνεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσας, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὲν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γέ ἐστι τοῖς

6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς Χ τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. G.

tore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platoniciis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicuius locum surrogari, probatum suffragiis optimum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poetam, *neque vestimenta*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & haecenus ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΥΚ. Ὅρθῳς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4 δέ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφὴριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτερος, οἷσθα ὅν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγῳάς ὁ εὐνοῦχος εἶναι ὁκκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἶχετο· καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5 τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφ' ἑμένου γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγῳάν, καὶ διελέγχειν ἐπειράτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταυτὰ δέ καὶ ὁ Βαγῳάς, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ -- ἐγίγνετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκάπτει, ὅς καὶ τὴν ἐκτὸς εὐτελείαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V. 7 Ἀμφὴριστοι) Ἐπιφιλοῦντες. V. valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoreli eiusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua *merita*, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εικότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μάλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μάλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

- 6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲ ὁμόφηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγῳά μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοιοῦτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλείσθαι ἡξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιόραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντων συλλόγων, δυσσιώνιστόν τι ἀποθαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξίων ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἂν δρᾷ οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ τι

10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀντιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaecumque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: neque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coeribus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quide-

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρω-
πειάς φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινὸν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἤδη γελαῖν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τῆς παρα-
δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα
τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντει-
πεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἱ 7
κεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἡρυ-
θρία, καὶ ἰδίων Φανερός ἦν τέλος δὲ λεπτὸν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμὸ θεγζάμενος, οὐδ' οὐκ αἰσίου ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναίξει μετεῖναι καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσους αὐτῶν καὶ τις Ἀ-
καδημαῖκός εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκμήσας ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καί κεῖνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana ab-
horrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad-
risum, sodalis, adducor, inexpectatam accusationem au-
diens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quo-
que contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem praec pudore, ac metu, quod fami-
liare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste su-
dabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebree,
inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum,
qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi pos-
sint; adducebanturque Aspasia, ac Dionima, & Thargelia,
quae causam ipsius iuvarent; atque aliquis Academicus e
Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Grae-
cos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

Lucian. Vol. V.

O

τὸν, εἰ περιῖν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεπαιεῖτο, εἶρξεν αὖν, εὖ
καταπλαγείς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δοξάν· καὶ
τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκείνους
ὑπὸ τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς
8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις
ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἦδη τοῦ
σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνούχου
ἐπὶ Φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχει-
ρισθῆναι ἀξίων· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐ-
μοιρίαν προσεῖναι Φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέ-
γιστον, πῶγῶνα βαδύν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι
καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα
ταῖς μυρίαῖς, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ
δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακχίων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν
γὰρ καὶν πεπειραῖσθαι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρ-
χῆς εὐδύς ἀποκεκόσθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι

12 Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις.
G.

14 Βάκχλος) Βάκχλος μέγας,
ἀνέκτος, γυναικάδης. V.

fuisse, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipse
apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in
illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in cor-
poris illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput
causae iam in eo vertebatur, probandumne esset eunuchus,
philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi
demandari postulans? altero dicente, Habitum & integri-
tatem partium omnium corporis inesse philosopho debere,
praesertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei
apud accedentes & discere volentes auctoritatemque prae-
stet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore
acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam
statu deteriore. Hos enim tamen aliquando expertos esse
virilitatem: hunc autem ab initio statim abscissum, & am-
biguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἱ μὴτε περιστέραῖς, μὴτε
 κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλλήν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξέτασιν δεῖν γίνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπι-
 στήμης· εἴβ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βα-
 γώας τοιούτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδείότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν
 ἂν, ὡς διαφθεῖρων τὰ μεираκία. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκώφη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο,
 προσέριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πάγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε-
 σθαι δεοὶ τοὺς φιλοσοφούντας, τὸν τράγον ἂν δικαιοτέ-
 ρον προκριθῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἴβ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θειμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *spectari*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiciere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumperet adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba proluxa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustius praeferrī omnibus. Inter haec tertius alius superve-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μὲν, ἔφη, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὕτως ὁ τὰς γνάβους λείος, καὶ τὸ Φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ εἰκῶς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάντῃ ἀνδρείος ὑμῖν Φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται τί περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτὲ, ὥς ὁ Ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὐρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων δὲ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς Φανεράς ὄψεως. νῦν δὲ καὶ πάλιν ὡς
 II δῆσαι μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὲ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγένετο, ὥς τὸ εἰκός. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἰδρώτι ρέομενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾔετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγήετο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων) Κακίκαται τοῦτο, καὶ ὁ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem erimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffluens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόφηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἤξιουν 12 ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναίτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ δὲ ἐτι γελοιότερον μεταστελαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπιυεῖν, καὶ τινὰ τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβυτάτον τε καὶ πιστότατον ἐφρεστώτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν 13 πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς Φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων ὁ Βάλλ' ἐς κόρακας, μαρὶ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur prae buisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii postulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, iubere illum congredi, & inire, & iudicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt reiicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ· καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὡς Φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσῃν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἐτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἔτοιμον ἐς Φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ. V.

movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum caudicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

ΑΜΦΙ τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἢ γραφῇ οὐκ αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου περί οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαντείας, καὶ ἀληθείης, ἣ δὴ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὥτως ταύτην τὴν μαντοσύνην διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ὄντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἑαυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι. Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκητο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλέων, Θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίη καὶ ῥαθυμίη, καὶ προσέτι μισοπονίη, κείνοισί τε ἀντίζοα φρονέουσι, καὶ εὐτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρ-
λογίας. G.

5 Ὑποθημοσύνην) Δύγμα. V.
13 Ἐπικυρίωσι) Ἐπιτύχωσιν. V.

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehendo, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque honorant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei antiqua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, inficitia & socordia, atque insuper laboris odio, cum contraria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορέουσι,
καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδὲ μιν εὐτε ὑγίεια
οὔτε ἀληθῆα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνε-
μάλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, Φρονέοντες. οὔτε γὰρ
τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφυσίη, οὐδὲ αὐλη-
τέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθῆες
3 τῶν τεχνῶν, ἐκάστη δ' ἐν ἑαυτῇ σοφίη. Πρῶτον μὲν ὧν
Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰ-
τίη δὲ αὐτέσισι, τὰ μὲν ἢ σοφίη τοῦ ἔθνους, (καὶ γὰρ
τᾶλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς
οἰκίσεως ἢ εὐμοιρίῃ αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδία καὶ γαληναίη
περικέαται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτους τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ'
ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ
ἐς πᾶμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γι-
γνομένην, καὶ ἐν ἄλλατε ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀνιμάλιον) Μάταιον. V.

5 Ἀφυσίη) Ἀδικίη. V.

7 Πρῶτον) Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώ-
ποις σχιζόν ὑποκύντα ταῦτα. Χαλ-

δαίους γὰρ φασὶ πρώτους ἀστρο-
μίας ἄρξαι. M.

11 Εὐμοιρίη) Εὐκληρίη. V.

sa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astro-
logiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur,
sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi
videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius
artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius
est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque
autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc
rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sa-
pientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores ce-
teris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Sem-
per enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque
anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate ha-
bitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper ap-
parere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἔν-
θεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τουτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
σεληναίῃ τὸ Φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὖ- 4
ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὲ πλά-
νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
κινέονται) οὗσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια.
Ταῦτα μὲν ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν μετὰ 5
δὲ, γείτοσιν οὗσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
έδσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφῶν ἐκδεξάμενοι ἡμιερ-
γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἡγειραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
στου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μη-
νέων καὶ ὥρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
ἡ σεληναίῃ, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφῇ ἐγένετο· ἔτεος δὲ
ἡ ἥλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6

13 Ἐσημήναντο) Ἐσημιοῦντο. V.

verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna.
Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invene-
runt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem
planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum mo-
ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina:
non *nuda* nomina, ut videbantur, sed *signa ipsarum natura-
rum*. Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
ptii vero, quam accipere ab illis ex parte modo altera ab-
solutam divinandi rationem, in maius extulerunt, mensu-
ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῶν μέζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντός
 ἥeros, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταθέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα ἔοντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δέα ποιεῖται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκα
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὡς ἕκαστοι, ἱλάσκονται. ναὶ μὴν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἄπις αὐτέοις χοῆμα ἰρώτατον, τὴν χώρην ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμνησαντο.

7 Ἀπὸ τέων) Τούτου. G.

14 Σιβεζονται) Σιβάζονται. G.

15 Ἄπις) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes refecerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus iisdem omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quot-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces no-
 mine illo signaverant: neque caprum mastrant, quicumque
 noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique visum est,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
 τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
 ἐπέβησαν τῷ λόγῳ· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
 Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥερα καὶ ἐς τὴν τούτου σο-
 Φίην εἴρητο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κρισπρόσω-
 πον ποιεόνται. Ἐγνώσαν δὲ τούτων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
 λῶνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ
 δοκεῖ, πολλὸν ὕστερον ἐς τούτους ὁ λόγος ἀπῆκετο. Ἐλ- 10
 ληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιοπῶν, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
 στρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ στίσις Ὀρφεὺς
 ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο,
 οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς Φαος τὸν λόγον προήνεγκεν,
 ἀλλ' ἐς γοητεῖν, καὶ ἱρολογίην, οἷη διανοίῃ ἐκείνου. πη-
 ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποίηετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν·
 ἡ δὲ λύρη, ἐπτάμιτος εἶϋσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
 divinationis illius *coelestis tauri*. Non ira multo post Libyes
 etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam
 oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque sa-
 pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
 ris vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
 etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
 vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
 nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
 ptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus
 Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
 manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
 sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
 illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
 canebar. Lyra autem, septem chordarum quae esset, erran-
 tium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
 τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης
 ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὐτὴ Ὀρφείως ἡ μεγάλη λύ-
 ρη. Ἕλληνες τε τὰδε τιμέοντες, μοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
 ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρῃ Ὀρ-
 φείως. ἦν δέ ποτε Ὀρφεάϊδος, ἡ λίβοισιν, ἡ χροῇ μεμ-
 μνημένον, ἐν μέσῳ ἔζεται ἵκελος αἰδόντι, μετὰ χερσὶν
 ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
 καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑαστον
 εὖτ' ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τούτων, κοίῃ ἐκείνου
 αἰοδῇ, κοίῃ δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἡ ὀκοῖος
 λέων, Ὀρφείως ἐπαίουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἷτια γνοῖς,
 ἢ σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἑαστον τούτων. Λέγου-
 σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
 νης περὶ πολλὸν αἰρείται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλ-
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θῆ-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, &
 omnia vincebat. Neque enim illam, quam fecerat sibi, lyram
 spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec ma-
 gna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem
 ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocan-
 tur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidi-
 bus, vel colore affimilatum, in medio sedet canenti similis,
 in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant
 sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eo-
 rumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memen-
 to, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus,
 & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cau-
 sas nosces, tum tu etiam in coelo unumquodque videres.
 Aiunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cuius divinandi
 gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Grae-
 cos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sint femi-

λειες, οἱ δὲ ἄρρενες ἔοντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσιν τῷ καί
 ρειν διφύεα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρείως 12
 δὲ καὶ Θυέστew περὶ τῇ πατρώῃ βασιλείῃ Φιλονεικέον-
 των, ἥδη τοῖσιν Ἑλλήσιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε· καὶ τὸ ξυγὸν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἐγνώσαν ἐωυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 φίην προφερέστερος. ἐνθα δὴ Θυέστης μὲν κριὸν σοφίῃσι
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημενόμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τῆς δὴ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τοῦ ἡελίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτεῦ λόγον ἐποίη-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἡελίός τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινεῖνται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσιν· καὶ
 καὶ νῦν δύστις δοκέουσαι τοῦ κόσμου δύστις εἶναι, τῷ
 ἡελίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆᾶ μιν Ἀρ-
 γεῖοι ἐποίησαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτεῦ ἐγύ-
 ρ' Ἀναφανδὸν) Φαιρῶς. V.

nina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contendentibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer secta-
 bantur: & commune Argivorum regnare eum apud se de-
 creverant, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thye-
 sti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videat-
 ur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaue fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νετο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιαύδε φρονέω.
 πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δο-
 κέω δέ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα, ὑψηλά τε φρο-
 νέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
 14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
 τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος
 ἐλαῖσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
 ναῖον, (ξείνῃ μὲν ἡ ἱστορίῃ, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
 λογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ
 15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
 λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
 λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ παντὸς
 ἀπεσοφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
 σων πρηγμάτων τὸν Ἕλληνας ἄλλως μυθολογεῖουσιν, καὶ
 κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκὴ κα-

3 Μιδίποτα) Διόκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φρονοβλαβεία. V.
 11 Ἐπιεικῇ) Μέτριά. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alarum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vestum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem: peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatu, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo finum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη παρὰ Δαίδαλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε περί, τοῦ ἐν τοῖς ἀστροῖσι Φαινομένου,
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπῆκετο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
 στοὶ αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγεύραντες,
 δρόμου τε αὐτέων περί κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 δυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διατάξατο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ φωτός ἄρμα
 ἠνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἰπ-
 पासίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,
 . 10 Ἀτρκίως) Ἀκρίβως. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξει. V.

tasse etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro si-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 ctrinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes discipli-
 na, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam perti-
 nent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non sane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.
 Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant,
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 rigationis subiecisse. At Phaëthon consensu curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἠνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρῆστῃρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεισὸντα δὲ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίηον, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ νῦν εἰσιν αὔγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥελιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς
 20 αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείβομαι. ὥς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλές ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν,

4 Πρῆστῃρι) Κραυνῷ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatum, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc sunt populi, lacrimamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, & Iovis Minoem, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani,*

οὗτοι ὅκως τοκέες ἑαυτοῖσι πάντα ἴκελα ἐκτελέουσι, καὶ
 χροίην, καὶ μορϕήν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνείης
 Ἀφροδίτης βουλῇσιν ἐγένετο κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆω ἀπῖκετο. Οὕμενον οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδῃσεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, ὅκῳσιν ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ Φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἑξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ νωβρήτε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ρηϊδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι
 ὀρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἐστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἥερος, τάρταρος καλέε-
 ται. Μάλιστα ἐκ τε Ὀμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22
 Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
 γέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὐτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπη-
 γήται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἡματα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαιστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Νωβρήτε) Ὀκνηρά. V.

regunt, illi tanquam parentes similia sibi omnia efficiunt,
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detrufit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poë-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos utique dies esse coniicio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτῃ αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆσδε τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὀμήρου ἀοιδίην ἀπεργάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτέων διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἄλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.
τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἀρῇ Θοῶ, καὶ Ἀθῆνῃ πάντα μελίσσει.

- 23 Ἄπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ὤκισον, οὐδὲ τείχεα περιβάλλοντο, οὔτε Φόνους ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκούσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήϊα αὐτέοις οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος) Ἐξ ἀφροδίστου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὀμηρὸς μετρώ ἱστορεῖσιν. V.

4 Τὴν Ὀμήρου ἀοιδίην) Ἐξ ἀφροδίστου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὀμηρὸς μετρώ ἐκτείνων. V.

ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus opera uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunt conubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec proelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a varibus audirent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡερίων Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέοισι χῆμα ἰρώτατον 24 ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεύς, ἐπεὶ δὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐβελήσας ἀτρεχὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἶδην ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδὴ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἔλθειν Τειρεσίην ἐπιθυμῶν. καὶ ἐπεὶ δὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ Κίρκη ἐσήμνηε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἑωυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐβελόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον· καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκίην. Λα- 25

nus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didymis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Itaque Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cerneret ut functos vita, illaetabile regnum*; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum; sustinuitque sitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

- κεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο μηδ' αὖ μὴδὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρᾳ γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσιν ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
 26 ὑπ' αὐτῇ διοικέσθαι. Ἀλλὰ μῦθοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-
 27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος εὑρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν οὔτε πιστὴν, οὔτε ἀληθεῖαν· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρωπείων πρηγμάτων οὐδεμίαν ὥρην ἐκεῖνοι ποιεῖνται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοις πρὸς τὰδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρεῖη
 28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην

14 Ὡρη) Φροντίδα. V. 15 Χρεῖη) Ὑποβίσι, προνοία. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decre-scentis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-des non recepere, neque in honore habuerunt Astrolo-giam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Lu-na esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divi-nationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi qui-dem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certum-que fundamentum* divinationis. Neque enim fidam illam esse, neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo nostra causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei causa, atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

ἄψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
μαντοσύνῃ ἀλλάσσεσθαι, ὅκῃσα τῇσι μοίρησι δοκέοντα
ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰδε ἄμω ἐκείνα ἔχω εἰπεῖν, 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται,
πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον
ἐπιγίγνεται. ἡ ἐθέλεις ἵππου μὲν θέοντος, καὶ ὀρνίθων,
καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ
κάρφεια δονέσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
ὀλίγου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
δι' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπεος·
ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀπορρέοντων πρηγμάτων·
ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τὰδε ὠφελέει, τὰ μὲν ἐσθλὰ
εἰδότες ἀπιζόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανέει, τὰ

4 Σφετέρην) Ὀδόν. V. 8 Κάρφεια) Κάρφη, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρ-
της. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari,
quae factorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo
ilka habeo dicere, Stellas quidem in coelo suam sibi viam
volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quo-
que peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avi-
bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
quid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit
quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae, quae
mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
quam rerum, quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis
prodest eatenus: bona eventura praemonitis multo ante

δὲ Φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἀγνοέουσι
ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ρηϊδία καὶ
πρήεα ἡγεῖται. τάδε ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπο-
λαμβάνω.

1 Εὐμαρέως) Ῥαδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim im-
prudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione fa-
cilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα-
 σιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων,
 ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἀκρῶς
 φιλόσοφον ἐκθαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτίον Σώ-
 στρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
 καὶ ὥοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν φιλό-
 σοφον, οὗς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· πατέρω
 δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ
 μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπται μοι,
 καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
 λή, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ διάιτα, καὶ ἡ ἐπί-
 πονος εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπῶδα τοῦ
 ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἡ ὁδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

DEBEBAT ergo neque nostrum seculum experts omnino
 esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed
 tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
 philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium So-
 stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
 putabant esse; & maxime ad Demonactem philosophum:
 quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero,
 Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato qui-
 dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
 lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
 subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gramine, & sil-
 vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
 quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per

- 2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναίωτατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ρυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγώ,
- 3 Φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὗ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεχειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, Φωνῇ τε καὶ γνώμῃν μάλιστα κεκοσμη-

in via muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu difficillima. De Demonaste autem iam dicere fas fuerit duarum rerum causa, ut & ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & iuvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant, ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro seculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem genere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heracliensi Timocrate, sapienti viro, & lin-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθύς κεκίνημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων, ὅλον δὲ παραδούς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῶ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὀρώσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀληθείαν. Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ἦξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ αἰψάμενος, ἥπιστάτο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὴν ἀνίπτοις) Ἀπὸ τοῦ αὐτοσχιδιάσας. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & infuso philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiducia cum tradidisset, ita vixit; recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poetis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cuiuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intelligo-

κῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτὸ κα-
 ταμίξας, οὐ πᾶν τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐώκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 διαίτες ἅπανσι, καὶ πεζὸς ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποφαίων τὰς συνουσίας' ὡς τοὺς προσομιλή-
 σαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
 μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σινωπία) Τὸν Διογῆν. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit,
 relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.
 Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi refe-
 cuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit,
 qua illarum *praeter ceteras* gauderet. Videbatur tamen So-
 cratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa
 victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque ta-
 men ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut
 admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo ho-
 mines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens,
 communis, ne paucillum quidem tumidus, versabatur pri-
 vatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dif-
 simulationem non admittens, sed plenam Attica quadam
 gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo disce-
 debant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tan-
 quam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius
 refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους παραπολὺ, καὶ Φαιδρότερους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδὲ πώποτε γοῦν ὥφθη κεκραγώς, ἢ ὑπερ- 7
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῶ θεοί,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰα-
 τρῶν ἥξιον λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἠγεῖτο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. Τοιοῦτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμί-
 μησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 ραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλῳτι
 παρεμυθεῖτο, οὐχ ὀρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθῃ δὲ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus
 esset; sed peccata cum perstringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuva-
 bat: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum excusarent, conso-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

- καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήφεται.
- 9 Ἐμελε δε αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναῖξί πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καί ποῦ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσο-
- 10 φίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἡμέρος, καὶ Φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἡνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινὰ οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἀνθρώπον γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἐλάττον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Ἥραριτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττε τε καὶ ἔλεγεν, ὡς αἰεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὴ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quamdam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, ut ministrarent patriae *tributa* media. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius inside-*

Τοιγαρὺν καὶ Ἀθηναίων ὃ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν 11
τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα
τῶν κρείττονων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
κρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μείον τοῦ παρὰ
τοῖς πλήθεσιν ἐκτῆσατο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ καὶ κείνοι τότε, ὅτι
οὔτε θύων ὦφθη πώποτε, οὔτε ἐμυῆθη μόνος ἀπάντων
ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
σάμενος, καὶ παθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

κε. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
que confurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrifi-
care unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus
& pura veste indutus cum in concionem prodiiisset, par-
tim concinne, partim vero asperius, quam pro suo institu-
to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
sacram Minervae fecisset, *Nolite, inquit, mirari, Athenienses,*
si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victi-
mis putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi*

- ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπῆσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίβους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πρᾶους αὐτῷ καὶ ἱλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξάμενους τιμᾶν, καὶ αἰδέεσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προσιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ με καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερῆσατε.
- 12 Βούλομαι δὲ ἔνια παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστεϊῶς ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, καὶ ὦν πρὸς ἐκείνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὀμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non veniret in communionem initiatorum, quod, si mala sint mysteria, taciturus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus afflet prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννές, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημόνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ᾧα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐσοδία ἔχων, ὦ Δημόναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἤκει; ὄρχεις, ἔφη. Ἄλλοτε δὲ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημό- 13 νακτα, τίνα αἴφῃσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ; ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' αὐτοῦ ἠδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελά, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πάγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφούν- 14 τας, αὐτὸς πάγωνα οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ Ἀθηνῆσιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἑπαινὸν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πε- πείραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἂν ἔλγεεν· εἰάν Ἀριστο-

fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem, rogavitque, *Quis esset*, [quid sibi arrogaret] *qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptu non nimium faciles*. Instante vero Sophista, atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad philosophiam accessisti?* *Testiculis*, inquit. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit, me philosophari?* & iam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret?* *Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba iudicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas*. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante eiusmodi, se philosophiam universam explorasse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me*

- τέλῃς με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψομαι ἂν Πλάτων ἐπὶ
 τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
 διατρίψω ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι ἄναστας
 οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων οὗτος, ἔφη, προσεipὼν τὸ
 15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δέ τις τῶν ἐν
 Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρεσχελεύον-
 τος αὐτὸν, καὶ πρτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
 κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
 οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
 τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος,
 Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι
 16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητῆς
 καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὠφθῇ ἀνθρῖνῃν
 ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
 τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐρρύη· οἱ μὲν παρόντες
 ἠγανάκτουσιν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει πέρσσμα, καὶ τὸ αἰσχρῶς τινα κατὰ
 γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλο- τὰ ἀφορίσματα ἐπιγυγίσσαι, ἢ σπέρ-
 γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ- μα ἐκβάλλειν. V.

*vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
 Zeno ad Poecilum, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo:*
furgens igitur ex mediis auditoribus, Heus tu, inquit, nomi-
ne illum appellans, vocat te Pythagoras. Pythonis cuiusdam
 Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
 gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
 syllogismi solutionem dicere illum iubente, *Unum, inquit,*
puer, novum, te περαίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum
 ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!*
 cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?* Cum vero athle-
 ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olym-
 pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
 & sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unus-
 quisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsu-

ἐπὶ τὸν ἀνθρώπου ἰέναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρὸν. Ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17 γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προτιθεῖς, ἤξιον τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν, καὶ εἰπόντα ὀλκὴν αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἤκεν οὖν τις μεираνίσκος ὠραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἄ- 18 θήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὠραῖον, θηλυδρίαν δὲ καὶ διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐτοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι φι- 19 λοσοφούντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἤξιον. Ἐρωτήσαντος δὲ τίνος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφιδρώνα ἀπίσκει· καὶ γὰρ δακτύλιος λίγεται καὶ αὐτός. V.

Item eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum*. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Venit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum vero sani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, & *tuum ipsius anulum serva: hunc quidem non perdidisti!* De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum valde, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus*. Et Demonax, *Pulcher*, inquit, & *te dignus, & matris similis*. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vocari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*

- τῷ ὄρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλευθέρον· ἐκείνου δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἄλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὐροῖς ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσα-
- 21 μένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περειγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημῶναξ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περειγρίνε, οὐκ ἀνθρώ-
- 22 πίζεις. Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκίαν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα
- 23 τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπωδᾶς ἔχειν ἰσχυρᾶς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅπιστα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & iucunda. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae-

ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰ-
 μί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ
 ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πᾶν, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους, ἔφη,
 κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιάται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ ἑαυτὸν καθείρζαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμάσειε,

cunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *nam & ego artis tuae sum*: & *si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi det*, nummum indicans, cuius eadem, quae carminis, vis esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iungi, & equos adflare tanquam consensuro, & coenam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *affero tibi epistolam*. Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque, *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non iam ad ipsum abeas*. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines*

- μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπλὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
 δοιάσαντος, καὶ ἀπορεῦντος, οὐ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι,
 εἰπεῖν τοιοῦτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
 26 σχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένβους ἄμοιρον; Καὶ μὴν
 καὶ κείνων καταγελαῖν ἤξιον, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάντῃ
 ἀρχαίοις καὶ ξένους ἐνόμασι χρωμένων. ἐνὶ γοῦν ἐρωτη-
 βέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινα, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
 τι, Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἡρώτησα, σὺ δέ μοι
 27 ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν
 ἐταίρων, Ἀπίωμεν, Δημῶναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
 προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ
 τὸν Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
 18 των ἀκούειν. Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ
 ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοκα
 ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
 κεῖ ὑμῖν, ὦ Φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλ-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem? Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes. Dicente sodalium quodam, Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro filio; Uti que, inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda oblicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, Nonne videtur vobis, inquit, amici,

γειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσμῳ ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
 τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα φρονούντος, ὅτι μόνος αὐτός
 ἐστὶ καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ
 Ἀγαθόκλης, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
 πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὅποτε διὰ τῆς Ἑλ- 30
 λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πελ-
 λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιούντος, ἐπειδὴ
 τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάβαρ-
 μα εἶναι. Μα τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημῶναξ, οὐδὲ μέγα.
 Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πελ- 31
 λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπῆει μετάπεμ-
 πτρος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσάμενος, Προσέρ-
 χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
 Ἄλλου δὲ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
 κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
 Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν
 ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriante, solum se & primum dialecticorum, Quia tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente, magnum eum purgamentum esse; Medius fidius, inquit Demonax, ne magnum quidem. Apollonium aliquando philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: Accedit, inquit, Apollonius, cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim eiusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mor-

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἐστίῃν, καὶ τὰ τοι-
 34 αὔτα μελετᾶν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆ-
 σαι δημοσίᾳ, τῆς προρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
 ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
 λετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου
 35 καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
 διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνα-
 τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς;
 κατὰ ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὁκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 36 δασθῆναι, τσοῦτους αὐτὸς ἰχθὺς καταφαγών. Ῥήτορι
 δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
 καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἑμαυτοῦ λέ-
 γω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροα-
 37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
 σθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐξ ὅτῳ τὸν μισθὸν
 ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπι-
 κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅποσον ἂν αἰτῆς· εἰ δὲ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, Propter quam causum excludunt sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia? Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si graverer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, Non video, inquit, pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de futis, parum nimis exigis, quantumcumque

δέδοκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματοῦντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδείξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημόναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστό-
 χως παρεσκέυαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
 εἰ χιλίας μῶας ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημόναξ, πόσαι
 μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ 40
 ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶθε σε,
 ἔφη, Ἑλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποιήκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν) Οὐ γὰρ ἰδεὶ οὕτως εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτεία, ἀδιακόντος γὰρ τοῦτο καὶ ἀδύνατον, ποῖα τιμὴ εἰσεγράφετο αὐτὸν Φρατρία, ἐκ πολλῶν Φρατριῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκροτημένης οἷον Οὐτετίαν, Φλαβίαν Αὐρηλίαν, καὶ ἄλλων πλείστων. οὐ γὰρ καὶ πάσαις ἐπολιτογραφῆθαι εἰς ἄν.

ἀλλ' εἰπερ ἄρα οὕτως ἔχεῖν εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφῃ πολιτείᾳ. ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀρίστου περιλαμβανέτω καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεκλήλυτο, ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπὸ τῆς διορθώσεως, ἅμα δὲ καὶ σκώπτων, ὥς μὴ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἑλληνα βουλιμέτοι εἶναι. V.

exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare, inquit, ligneum si hostem habueris. Etiam ad difficiles quaeſtiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret, Imperator Romana me civitate honoravit; Utinam, inquit, Graecum te potius, quam Romanum, fecisset! Cum praetextatum aliquem

- τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέ-
 γα θρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ σῦς, καὶ τῆς ἐσθῆ-
 τος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
 42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουό-
 μενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό
 τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον; Ἐρομένου δέ τινος, Ὅποια νο-
 μίζεις εἶναι τὰ ἐν ἄδου; Περιμένειν, ἔφη, καλκεῖβέν σοι
 44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γε-
 γραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθή-
 κας κεκέλευκεν ἐπιγραφεῖν αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον
 δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

- Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμηντε, τὸ ἐπί-
 γραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγραφεῖν.
 45 Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἶω τοῖς γέρονσιν ἐπι-
 εικῶς γίγνεται, ἤρετα, τί τοῦτο, ὦ Δημῶναξ; ὁ δὲ μὲν-

videret, latitudine clavī superbientem, ad aurem illius in-
 clinatus, & prehensa veste, ostensaque, *Hanc quidem*, in-
 quit, ante te ovis gestabat, & erat ovis. In balneo cum in-
 gredi ferventem aquam cunctaretur, & ut rispidum aliquis
 accusaret, *Dic mihi*, inquit, an pro patria subiturus eram? In-
 terrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta*,
 inquit, inde tibi rescribam. Admeto cuidam, malo poetæ,
 cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod
 testamento iussisset suæ columellæ *serucri* inscribi: sed quid
 prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiis ipse!

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut ve-*
lim illud iam inscriptum esse. Videns aliquis in cruribus illius,
 qualia fere solent accidere senibus, rogat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαιμόνιον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σου τοῦ τὸν δεῦλον ἀποφαίνων.
Δαναὸς δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρί- 47
θητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δαναή, ἢ Ἀκρίσιου θυγάτηρ. Μά- 48
λιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφῶσιν. ἓνα γοῦν ἰδὼν Κυνικόν, τρίβωνα
μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
κον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
Κράτητος, καὶ Διογένης ἐστὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου,
ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἐώρα κακομαχοῦντας, καὶ
παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ
παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστειὸν δὲ καὶ κίβη 50

1 Καὶ Λακεδαιμόνιον τ.) Ἐμά-
στιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελευ-
μνοι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσχά-
πτει. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ πρᾶ-

βδον διασύρει ὡς ὑπερίσσις διέ-
μενον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰθάμεν
τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικά-
ζοντες οὕτως λέγουσι, λίαν ἐστίν. V.

monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memordit. Lace-
daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In ius
ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
filia. Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed osten-
tationis causa, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
tem pistillum, elamantem ultra modum, dicentemque se
Antisthenis, & Cratetis, & Diogenis aemulum, Noli menti-
ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnan-
tes, & contra legem certaminis loco pancratiis mordentes,
Haud iniuria, inquit, hodiernos athletas sui sectatores leones

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνδύπατον εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δέ τις ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντες, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἡ ξύλοις συντρίψειν, ἡ καὶ
 Συγῇ ζημιώσκειν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ παρατυχὼν παρη-
 τείτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρήρησιαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνδύ-
 πάτου, Νῦν μὲν σοὶ ἀΐθμι αὐτὸν, ἀν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημόναξ,
 51 Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλω δέ τινε
 στρατοπέδῳ ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλείας, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἀρι-
 στα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δρωπακισθῆναι) Ἀπὸ τοῦ,
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἔξιστοι ἀτιμίας, ἥς
 καὶ αὐτὸς σοὶ νῦν ἐπιμίμνεται, τ'
 αὐτὸν γὰρ τὸ πιττούσθαι τῷ ὕμνῳ

πακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἡμῶν, τὸ τὰς
 τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαύρῃ
 χρισματι. V.

appellant. Lepidum sane illud quoque ipsius & mordax si-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollitiemque illius traducendo, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 lio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus
 est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, *Iam quidem
 illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid
 fuit dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli iube,* in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
Quomodo optime imperaret aliquis? respondit: *Si non irascatur,*

λὰ δὲ ἀκούων. Ἐρσμένω δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθίει; Οἶει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
 βέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Παικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὁψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κόνι χαλκῇ τετιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Ρουζῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδὲν ἐστίν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ Περι-
 πατητικοῦ. Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
 συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
 ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀντὶ αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι
 μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκράκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

3 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυ- πρὸς Πίστας γυμνασίᾳ, πελίσχει τοῖς
 ναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ Περτοῦ τὴν χεῖρα ἀποκοπείς. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam,
 Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis fi-
 vos strui ab apibus? Ad Poecilen cum vidisset statuam manu
 truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Athe-
 niensibus Cynaegirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum
 claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambu-
 lationibus versantem, Nihil est, inquit, claudio Peripatetico
 impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehensionem
 confuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos,
 decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se re-
 rum naturae relinquat, sic respondit, ut planissime illum re-
 futaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum. Etiam
 illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemo-
 rabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

- γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θείαν
 μονομαχίαν, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσασθε, ἂν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν
 58 βωμὸν καθέλητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι
 αὐτῷ, Ἡλεῖοι εἰκόνα χαλκῇν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἡλεῖοι, μὴ δοῦντε ὀνειδίζειν τοῖς
 προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογέους
 59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἦκουσα δὲ αὐτοῦ ποτὲ καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 οὐδὲν βελτίους γίγνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἕνα
 ἦδε μάλιστα,

6 Ἐλέου τὸν βωμὸν) Εἰ γὰρ ὁ σὺ, τοιοῦτον ὅμῳ πρᾶγμα θεῖσθαι
 ἰδίου βωμοῦ οὐκ ἐπιτρέποντας κηρύττει V.
 Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχαιτο, φη-

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categorias [praedicamentis] in ore habentem; Vere, ait, Hermine, dignus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constitutendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, Ne prius, inquit, o Athenienses, de his in suffragium ire, quam Misericordiae aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, Nequaquam, inquit, o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint. Audi vi illum quondam ad iurisperitum ista dicere: Inutiles fere leges esse, sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. Homeri versuum unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐργάως.
 Ἐπῆναι δὲ καὶ τὸν Θερασίτην, ὡς Κυνικὸν τινα δημηγόρον. 61
 Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκει τῶν φιλοσόφων, 62
 ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σό-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.
 Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνσος, ἄλυ- 63
 στος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, οἷοις χρήσιμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τσοῦτον ἔρωτα
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοί, καὶ ἅπαντα ἡ Ἑλ-
 λας, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχον-
 τας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπέργηρος ὢν, ἀκλητος εἰς ἣν τύχοι παριῶν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἠγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ
 αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνβέιλαν πρὸς αὐτάς, ἐκάστη ἀξιούσα

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.
 Therasitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem.
 Interrogatus, *Quis philosophorum maxime sibi probaretur?*
Omnes quidem, ait, admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
ror Diogenem, amo Aristippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum periisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore profecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpretaban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 troiisse. Praetereuntem panum vendittrices certatim ad se

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 αὐτῆς ἢ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δέ πο-
 τε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν τῇ
 65 μετεγνωκότας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δὲ συνῆκεν οὐκ ἔβ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
 66 οἷς αἰὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τινός, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πο-
 λυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμή με θάψει. Φαμένου
 δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυτὶ βορὰν προ-
 τεβεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eo-
 que se feliciorem, quae dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditione aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia
 sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos re-
 sipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad
 praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus, vita discessit hilaris, & qualis sem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes? Nolite labora-*
re, inquit, odor me sepeliet. Dicente autem illo: *Quid? nonne*
turpe avibus canibusque cibum iacere talis viri corpus? Quin,

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶις τιςὶ
χρήσιμος ἔσεσθαι. Οἱ μὲντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔβαιψαν αὐ- 67
τὸν δημοσία μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπέθησαν,
καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰάθει, ὅποτε κάρηνοι,
ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν
τοῦ ἀνδρός, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
ἀπήνησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μὲντοι
ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημονεύσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ
τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὅποῖος ἐκείνης
ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, nihil absurdū hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam
utilis sim. Verum Athenienses & publico illum funere ma-
gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque
honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
deret, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes se-
retro ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi co-
pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

Ε Ρ Ω Τ Ε Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

Ι ΛΥΚ. ΕΡΩΤΙΚΗΣ παιδιᾶς, ἐταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὧτα· καὶ μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρῦν χάρις. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόντοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν ὀροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσθαι. πάντῃ δὴ με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανε· ὥστ' ὀλίγου δύν

7 Ἀσθενὴς γὰρ) Ἄγαν, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἔχοντων τὸ χάριον, ὅτι τὰ ἐν γινώσκῃ πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐχ οἷα τί ἐστιν ὑποστρεφῖν τὰ εἶδη ἐνδολεχῶς, οὐδὲ τῆς τοῦ ἐναντίου ἐπισόδου ἀνίστασθαι, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσία ὡσπερὶ

τινα ἀνέσειν προμνησθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ ἐτέρου ἐγκόπου ἡδὴ ἐνεργείας, ταῦτα γὰρ ὅλα, καὶ τῇ ἀπὸ μέρος ἐκατέρου ὑπαλλαγῇ σώζεσθαι καὶ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ὅλον κακομῆκὲς ἐπατάγοντες τοῦ ἐπισιεύοντος, τῇ τῶν ἐναντίων καταύχῃ. V.

A M O R E S .

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomnefte sodalis, a mane inde implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihi-que vehementer eiusmodi remissionem sitienti, opportuna admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. Infir- mior enim est animus, quam qui perpetuam contentio- nem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dul- cisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
κηλούμενος. ἄχθομαί τε, νῆ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
τὺς εὐρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καὶ σε
πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἰ περιττά με λέ-
γειν εἰκας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νῆ Δία, Θῆλυς ἐθεῖ-
ταί σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ
ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγουμεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύον-
τες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὅξυς ἦν πρὸς Ἀ-
φροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας
προσθήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶπτον ἂν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύ- 2
ματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ
τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
λελείφθαι φερέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆ-
ναι θελήσωσιν, ἀνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται.
σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφ' ἑβους

mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblecta-
tus: atque fero moleste, per tibi tuos amores *iuro*, quibus
latus adeo scopus inventus es, quod narrare desiisti: ac
per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere
putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor im-
missus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non
ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem:
lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas
admissurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque
nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si
involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
rili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupidita-

κριθεῖς, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολεῦμαι¹ διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμ-
 Φυῶς Ἰδρας πολυπλοκάτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, αὐτῶ τις ὑγρὸς τοῖς ἄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται, καὶ συνεχὲς ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος; οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ τίς, οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις, οὐδὲ Ἴππολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι τῆς Θεοῦ τὴν ἀπαυστον ταύτην ὀργήν.

- 3 ΛΤΚ. Πέπαυσο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἢ τύχῃ προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναῖξιν ὠραίαις, καὶ μετὰ παιδῶν τὸ καλὸν

1 Βουκολεῦμαι) Κατατρύχομαι.

V.

4 Ἰόλεων) Τὸν Ἰόλαον. G.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Πασιφάν, ἐπεὶ Ἡλίου οὐσα ἐκ μνήιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις) Ἐπεὶ καὶ ταῖς Λημνίαις γυναῖξιν ἰγχοτος Ἀφροδίτη γινομένη, εἴτα δυσάδοις αὐτὰς ποιήσασα, ἀπαιχοίτους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς αὐτὰς αὐτῶν ἀνάγκασιν. V.

tibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, & ante adeo, quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea capita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multiplicia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum infidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie fum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem hanc Deae iram.

Lyc. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna fortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros

ἀσθύνων ὁμιλεῖς· ἀλλὰ σοι καὶ καθαρσίων τάχα δεή-
σαι πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόσημα· δειὸν γὰρ τὸ πάθος·
ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχίας λῆρον, εὐδαίμονα
σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωρ-
γίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην
ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστροι μέλουσί σοι,
καὶ Φαιδρὰ μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθει-
μένη, διακριδὼν δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε
μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ
ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρ-
εῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν
πολὺν, ὥς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἀρχῆθεν
ἡράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὁμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς
ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγα-
τρὶ λεπτὸν ἀφιδύων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐδὺς
ς Ἄλας) Πλάτης. V.

pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibus-
dam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim
aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum
te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato
Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve
in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac
laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cu-
ra in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum
ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potius.
Aequae voluptati est praefens, ac futurum. Nuper enim cum
recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum
amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conie-
ctus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae
filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς
μνήμης ἔρῳν. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην
περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μὴδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ
Ήρακλεῖ τὴν θυσίαν εἰτελῇ παράσχου.

- 4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ταῖς ἀκάπνοις, ὥς Φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμε-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν,
αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσεις ἐξ ἑωθινοῦ παραταβείσθαι κόρον
ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεβαρμوسαμένη
σπουδῆς, ἰλαρῶς τῷ Θεῷ συνδιμερευσάτω. καί μοι γε-
νοῦ δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μὴδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ παῆους ῥέ-
ποντα ὀρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς Φιλόπαιδας, ἢ
τοὺς γυναῖοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγείς
ἐκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβῆς τρυάνῃ ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρας
πλάστιγξιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὦν,
ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἵρήσῃ. πάντα

statim declarabas, te non ipso modo, sed eorum quoque
amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circum-
navigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-
rum perfectam Herculi victimam praesta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vo-
rat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur.
Quandoquidem autem annum illius diem festum sermone
honoramus, meae narrationes a matutino inde extantae fa-
tietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud
quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc
diem transigat: fiatque mihi aequus arbiter, cum in neu-
trum te morbum proclivem videam, quos meliores putes,
puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in muliercu-
las? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina
utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero,
qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione,

ὅτῃ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἥδη φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῆ τὴν
διήγησιν ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ'
οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδρῶν ἀκηκοῶς,
περὶ τούτου συντόνως ὡς ἀμιλλωμένοι, ἔτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπνος ὢν,
διττοὺς ἄρυσαι μισθοῦς.

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυρα μῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφύως παιδικοῖς ἦδετο, τὴν θήλειαν Ἄ-
φροδίτην βάραβρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοι παθεῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσπίπτειν. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἰγγύος ὑπό-
γυϊον, ἰγγύτερον, πρόσφατον, νεώ-
στεν γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

μετ' ὀλίγον. V.
8 Ἐναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μνηστικὸς μὲν ἢ ἐνηχουμένην. V.
10 Ἀρυσαι) Λαμβάνεις, δεχῆν. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione,
sodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
misit, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tracta-
tionem? at ea serius etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem se-
rius*, ac minime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria
aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem,

Hunc armenta regens, pecora illam candida pascens:

sed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus;
barathrum iudicans. Venerem muliebrem; alter purus ab
amore masculino, furebat in feminas. Cum igitur arbiter ef-

ἀγωνοβητήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὥς ὑπερευθράνην. καὶ μοι τὰ τῶν λόγων ἵχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσθράγισται σχεδόν, ὥς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποβέμενος, ἀπὸρ' ἀμοφοῖν ἤκουσα λεγόντων, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐπέξιμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδούμαί σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελωδία περαίνειν.

- 6 ΛΤΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοούμενῳ ταχυναιτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλπῳ παρωκισμένον. ὥς δ' ἐνῆν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Δικρότων) Δίχροτα, δίχρο, πλοῖα μονήρη ἐστίν, ἃ καὶ δίχροτα κατισχυάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πύρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις ἴσχυοντο ὅπως αὐτοὶ τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέω-

σι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναγτίους ἐκ τῶ πρὸς πλοῦ καὶ ἀπὸ πλοῦ αὐτῶν σφάλλασι. V. In altero Vossiano haec tantum legas: Δικρότων) Δίχροτος ἢ δύο εἰρσισίας ἔχουσα.

sem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque fermorum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrisque dictentibus audiui, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc discedens e regione tibi confidebo,

Acacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδῆμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' αἴστεος ὀρικῶ ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμποντάς με δεξιωσάμενος, (ἡκολούθει δὲ παιδείας λιπαρῆς ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυντο) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβὰς ἐγγυὺς ἐμαυτὸν ἴδρυσσά τοῦ κυβερνήτου. καὶ ῥοθίῳ τῶ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡμᾶς ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἰστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. εἴτ' ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀβόνας ἐκχέαντες, ἡρέμα πιμπλαμένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδέν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διῦπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑπαβρυχομένου περὶ τὴν σχίζουσιν αὐτὸ πῶραν. Ἄλλ' ἄγε μὴν ἐν τῷ μετὰ ἑὺ παράπλῳ σπουδῆς ἢ παιδείας ἐχόμενα συνηνέχθῃ, καιρὸς οὐ πάνυ μακύνειν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφ' αὐτὸν

16 Ἐφ' αὐτὸν ὁ Παρθαλιαν. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adorassent, & Iove hospitālī invocato, ut volens propitiū peregrinam militiam una capefferet, mulis iunctis ab urbe ad mare descendī. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis [eruditorum] turba, qui perpetuo mecum versati cum molestia iam disiungebantur) & puppim conscendens prope gubernatorem assēdi. Atque remorum imperu brevi tempore de terra in altum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carchesio autem antennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciae par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερβέοντες, οὐκ ἀμοχβεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἐκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπέξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφεῖς εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἠλιάδος ἀψάμενοι Ρόδου, τὸ συνεχές τοῦ μεταξὺ πλοῦ

8 διαναπαύται πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπᾶσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβαδίζον, ὑπερφυοὺς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ οὕτως ἡ πόλις Ἠλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῶν δὲ τὰς ἐν τῷ Διοιυσίῳ στοᾶς, ἐκάστην γραφὴν κατώπτειον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὀψέως, Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεύμενος. ἐνὺ γὰρ μοι δύο, ἡ καὶ τρεῖς προσεῖρήτησαν, ὀλίγου δια-

6 Ἠλιάδος) Τῷ γὰρ Ἠλίῳ ἢ Ρόδου ἀντίκειται. καὶ ὥσπερ πολὺς ὁ λόγος. M.

14 Ἀνανεύμενος) Ἀνανεάσας, ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεῖς, αἰσθῆναι, εἰς ἑννοίαν ἔλθων. V.

tem praeterveſti Pamphylium ſinum attigiſſemus, ſuperatis non ſine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad ſingulas Lyciae urbes devertimus, ſermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum ſpectantur reliquiae: donec ſacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, ſubducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hoſpitium mihi e regione acdis Bacchi paratum eſſet, otioſe incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Eſt enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque conſidero, cum viſus oblectatione Heroicas ſimul inſtaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me conſluebant, qui par-

Φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀζηγούμενοι τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία προὔλαμβάνον. Ἦδη δὲ τῆς θέας ἄλις 9 ἔχοντι, καὶ διανοομένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλὰκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιβοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναῖοις ἐνωραϊζόμενον ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοῖκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προϊστάτο, καὶ ταυτητὶ τῆς ἀγοραίου ρητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός, εὐ δὲ ἄλλο τι μοι δοκεῖν τὰς παλαιστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόχτο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεὶ κατηράτο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἐκάτερός

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικῆς, ἀπὸ τοῦ κόμμου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ κόπτω, κόμμος ὁ κεκομμένος τρι-

χῆν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ πρσιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν εὐδιτείας. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent: pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. Iam fatiatus eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum, quod iucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi obrigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἴθ' ὅποια Φιλί, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἤξιον με. καὶ γὰρ Φιλονεικοῦντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἐστὶν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγεύρητε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἡ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστίαστέ με

10 κλήρῳ διακριθεὶς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Κάκεινιν μὲν τὴν ἡμέραν ἐιστίαρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρατίδας, εἴτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλῆς. ἑώρων δὴ καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἑναργῇ τῆς ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς εὐκλείης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρώτου ὑπογραφέντος αὐτοῖς χρόνῳ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις αἱ παρεῖαι πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρίκλῃ γε μὴν πο-

11 Ἑστίασιν) Συμπίσσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum, ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, vos ambo ad me venire optimum fueris, ne maiorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis: uter autem prior, sorte decernetur. Placent ista. Itaque illo die convivor ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musica-

λὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
 τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν,
 ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τι που νήπιον, ἢ γέ-
 ρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθεῖν, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
 ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ'
 ἱκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε
 μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
 οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
 ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
 διανοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ 11
 δόξαν ἡμῖν Κνίδω προσορμίσαι κατὰ Θεῶν, καὶ τὸ Ἀ-
 Φροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς
 Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφροδίτον· ἡρέμα τῇ γῇ
 προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς Θεοῦ λιπαρᾶ γαλήνῃ

3 Ἀκαρῇ) Ἀκαρίς, βραχὺ, δέξ.
 δ οὐχ οἷόν τε κείραι. ἀκαρίς,
 ἐπιέρημα, ἐν βραχείᾳ ὥρα, ἐν ἀτά-
 μῳ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαί

μάχης. V.

9 Ἀνάγισθαι) Ἀνάγισθαι λί-
 γομαι τὴν ταῦτ', ὅτι ἀπὸ γῆς εἰς πί-
 λαγος ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγισθῆναι. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
 Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo prae-
 sente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videre-
 tur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
 caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sen-
 tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
 pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
 tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum discenden-
 di tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent,
 assumi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
 Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, &
 templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
 illo Praxitelesae artis opus revera venustum: paulatim ad
 terram delati sumus, ipsa, puto, Deae splendida serenitate

πομποστολεύσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελλον αἱ συνήβεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκ-
 τέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀ-
 γελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν
 Ἀφροδίτης πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τᾶλλα,
 ἴσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ
 τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νῶ μὲν ἐγὼ τε καὶ
 Χαρικλῆς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ
 Θέαν Θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀ-
 φροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρωτα.

12 Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσειαι
 προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγο-
 νον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς
 ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς
 κόμαις εὐδαλέσιν ἄχρι πόρῳ βρύοντα τὸν πέριξ αἶρα
 συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνόκαρπος ἐτεθῆλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consue-
 to occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum
ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine ri-
 su figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps.
 Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos pote-
 rant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum pro-
 gredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubenti ani-
 mo: Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum,
 invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui
 Thespiis est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso sta-
 tim confecto Venereae velut aurae nobis adspirabant. Sub-
 divalis enim area maiorem partem non in sterile solum po-
 litis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacro
 totum erat manfuetorum fructuum fertile, cum arbores vi-
 ridantibus comis in longinquum usque exuberantes, cir-
 cumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter cete-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετέλκχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθάυαιεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγονα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀσροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι Φυγᾶς Δάφνης. παντὶ γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλεως προσεῖρπυε κίττος· ἀμφιλαεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀσροδίτῃ μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδῦ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποξευχθεῖεν ἀλλήλων, ἥττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νεῖάων· αὐζων. σφύζων. ἐράζων. εὐσωματῶν. ἀκμάζων. αἰθῶν. V.

ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.

ibid. (Ὀλίσσιν) Κατὰ κισιόν. V.

5 Ἀγονα) Ἀκαρπια. V.

10 Ἀμφιλαφίτις) Ἀμφιλαφίς· κατάσχιον, ἱκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφὴ ὑπλοῦς, τεχνικὴν τε καὶ σοφιστικὴν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἴστί. V.

ras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem fortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriæ, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoria illa hedera adreperat. Densis vitibus crebrae pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur; seiuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi

13 εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὥτως Ἀφροdisiᾶ-
ζοντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρωθι μιν, εἰς τὴν τοῦ
νεῷ παρήκειμεν. ἡ μὲν σὺν θεῷ ἐν μέσῳ καθιδρύεται, Πα-
ρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σε-
σηρότι γέλῳτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος
αὐτῆς ἀκαλύπτει, οὐδεμιᾶς ἐσθλῆτος ἀμπεχούσης, γε-
γυμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως
ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἰσχυσέ τέχνη,
ᾧστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτερὰν τοῦ λίθου φύσιν
ἐκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμα-
νὲς τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε,
θεῶν ὁ διὰ ταύτην δέξεις Ἀρης, καὶ ἅμα προσδραμών,
λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν
αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστῶς ὁ Καλλικρατίδας
κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφιθυρὸς αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λεληθότος) Λάβρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam
ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi
dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plan-
tis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus.
Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pul-
cherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascen-
te subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta,
vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera
manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statua-
ria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura mem-
bris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furi-
bundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*,
inquit, *Deorum vincit propter hanc Mars!* & accurrens si-
mul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice,
illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra ani-
mum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedícula,

νέως, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
 κώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας
 οὐν ἔστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὅπισθεν εὐμορ-
 Φίαν διαβρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
 κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
 ραις ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
 ναίου, θάρβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
 Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπὶ τὰ παιδικὰ
 μέρη τῆς θεοῦ κατώπτευσεν, ἀβρόως πολὺ τοῦ Χари-
 κλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν
 μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
 ἀγκάλισμα χειρόπληρες ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλου-
 τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἑλλιπεῖς αὐ-
 τοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκε-
 χυμέναι πύοις τῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνεσφραγισμένων
 ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως,

volentibusque accurate contemplari Deam, licet, a tergo
 etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non expona-
 tur. Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
 etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
 ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aedicu-
 lae transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
 clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tan-
 tam pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otio-
 se paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contempla-
 tus, repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexan-
dum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
strictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
parum autem, coxis ipsis utrinque impressarum, nemo dixerit

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐδὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἡ-
 κριβωμένοι ῥυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ
 Διὶ τὸ νέκταρ ἤδιδεν ἐγχεῖ· παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν
 ἐγὼ διακοινομένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐν θεαστικῶς ταῦτα
 τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
 δρα Θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον
 15 ἐν ταῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμά-
 ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπῖ-
 λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῇτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
 τὴν ἀμορσίαν ἡ περὶ τᾶλλα τῆς λίβου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν οὖν πιθάνῃ τάληδες εἰκασία τοπάζων, εὖσιν ὤμην
 τοῦ λίβου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
 ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
 λοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν εὖν ἐσπιλῶσθαι
 Κυσικὴν τινα κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρα-
 ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίβου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

*quam suavis sit risus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem
 usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
 in coelo Iovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equi-
 dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
 mante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum
 non dirigit, molli quadam tabe se diffuere natantibus ocu-
 lis confessus. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem
 abstersisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste
 maculam, cuius deformitatem reliquus faxi candor argue-
 ret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colligens,
 lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis exper-
 tia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse
 poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quen-
 dam naevum adipersum ratus, in hoc ipso admirabar Pra-
 xitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae*

ἤττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ
 παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάχορος ἀπίστου λόγου και-
 νὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσῆμου γένους
 νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλὰ-
 κισ ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρα-
 σθῆναι τῆς Θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιστείας δόκη-
 σιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων
 τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οὔ-
 καδε, τήνδ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς Θεοῦ καθεζόμε-
 νος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπῆρειδεν. ἄσχημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομέ-
 νης λαλιᾶς ἐρωτικάι διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὴ δὲ 16
 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκαλῆσαι θελήσειε,
 προσεῖπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάχορος) Ζάχορος, νεώχορος.
 καὶ ὁ ὑπερίτης ἢ ὁ ἱερεὺς ἢ τὸν ναὸν
 σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σάειν παρ'

Ἀττικοῖς. V.

7 Ἀγιστείας δόκουν) Ἀγιστοσύνη.
 καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans pro-
 pe nos aeditima incredibile dictu novamque nobis histo-
 riam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuve-
 nem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui
 saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis
 auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transige-
 ret, initio superstitionis veneracionis opinionem sustinuisse.
 Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ven-
 titabat, & post occasum denique invitum domum redibat,
 totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam
 perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem ser-
 mones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-
 bantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum
 vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττει τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσω σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὅποια Φιλεῖ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἷδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταίεν, ὅλη Κνίδω καταρῶμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεῖ καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐβεράπευεν. ἤδη δὲ πλεόν αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεβιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιοῦς Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλῃ, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἶκοι φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέρας αἱ ὕφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενοήθησαν· εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἡρέμα λαβὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

'Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam [*Venerem*] iecisset, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi & incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore corripiciens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries insculpi omnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad occasum inclinato sole, sen-

ἔπισθε τῆς θύρας παρεισέρρῃ, καὶ στὰς ἀΦανὴς ἐνδο-
 τάτῳ, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσσάμενων, ἐνδὸν ὁ και-
 νὸς Ἀγχίσις καθεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
 τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγούμαι; τῶν ἐρω-
 τικῶν περιπλοκῶν ἔχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὥφθη, καὶ
 τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν ἑλγυχον. αὐτόν γε
 μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῳδὸς ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
 πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
 παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγου- 17
 μένης, μεταξὺ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,
 Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίβινον ἢ, Φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
 ἔμφυχον εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἀρ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν
 τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλι-
 κρατίδας, Οὐδέπω, Φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρύνεις, εἰ
 πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

sim, clam praesentibus, post ianuam correpsit, & stans
 occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahen-
 tibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim in-
 fandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret?
 amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdum con-
 specta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est,
 indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert
 sermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus prae-
 cipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec nar-
 rante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Cha-
 ricles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid ve-
 ro si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una
 illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicra-
 tides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id ge-
 nus narrationes audituri sinus, cum erimus Thespiis. Et nunc

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἔρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάβους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἷδ' ὅτι, μὴδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφουλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἐταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχουσθαι ζητήσεως, ὡς εὐπρεπές ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης Φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἐαυτοῦ δόξης ἐκάτερος ἀποτεινάσθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἰλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὡς ἐλῆσαι δυναμένην σπουδὴν.

1 Θεσπιαῖς) Πόλις. V. Proditur Praxitelis Ἔργον ἐν Θεσπιαῖς εἶναι· quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβύσσα δῆρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

festi sunt ad videndum Cupidinem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτεινάσθαι) Ἐκτείνασθε. φιλονεικεῖτε. V.

iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Quis istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum iuvenem, totius noctis otiosam usuram passum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nulla rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutimur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεῶ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν
ἐπιφοιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνω-
μεν, ὅπως δὲ ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἄττ' ἂν ἦν
βουλομένοις, ἐξῆ' μεμνήσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς
οὐκ ἔτ' αὐθις ἡμῖν περὶ τῶν ἰσῶν διοχλήσει. Καλῶς ἐδοξά 18
ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ
μὲν ἡδόμενος, εὐδεμιάς με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ
συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυ-
κλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλα-
ταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκαμεν εἰς τὸ συνηρεθές καὶ παλίνσκιον,
ῥα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδῦς, εἰπὼν, ὁ τόπος,
ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχοῦσι τέτ-
τιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ'
αὐταῖς Ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προβείς δ' ἀμφοτέροις
κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χари-
κλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθύς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου.

10 Συνηρεθός) Ἐστιασμίον. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo;
(quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenatio-
num unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque
libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum
non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista
dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus,
laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi,
qui magnam intra se commentationem sursum deorsum
volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi.
Cum autem delati essemus ad lecta undique & umbrosa
ipso aetatis tempore fedilia, suavis locus, dicens ego, etc-
nim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio,
plane iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis superciliis
Heliaeam praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo,
uter prior diceret, proposuissem, & Charicles priorem lo-
cum sortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At

19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, ἄρχεται τῇ δέ πη, Σέ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σέ βοηθὸν αἰ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχὺ τῆς ιδίας πειθούς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ Θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὥς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον, ὣν ἀξιῶ, μάρτυρα επικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξάμενη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξωγόνησεν ἐμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμὲν ὕλης δημιουργήμα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστῳ καθεύμαρται, τὴν ἐτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμμηχανήσατο,

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorsus est: Τε, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicunque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelaе adperferis, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰὲ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἑκάστῳ φύσιν ἐμμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποθήησα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασάμενη, συνέzeugεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράφασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ. παρὰ φύσιν ἀρρένουσθαι, μήτε τᾶρρεν ἀπρεπῶς μαλακωέσθαι. διὰ τοῦδ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλῖαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβασμίῳιν πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔβ' ἡρώικα φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

esset, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionebus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere naturam machinata est, maribus suas seminum coniectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebri genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionebus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδοῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἰδ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησεν· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὀρώντες, οὐθ' ἀδρῶσιν, οὐθ' ἀπάσχουσιν, ἡδύντο· κατὰ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων σπεύραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-
 21 κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν ἐς τσοῦτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι σιδήρω τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀρρέων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarent, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄβλαιοι καὶ δυστυχεῖς, ὧν ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδ' ἐτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνιγμα διπλῆς φύσεως, οὗτ' εἰς ὃ γεγέννηται φυλαχθέντες, οὗτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμεῖναι ἄνδρος εἰς γῆρας αὐτοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕτως ἢ μιὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφή, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονᾶς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τῆς οὐδὲ ῥῆθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρό- 22 νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἵδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνειδούς ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηράς διαβέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἢ τῆς φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον- 13 ἠρκούμεθα) Ἡγαπάμεθα. V. 14 Ἀμίλει) Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transire: flos autem ille, qui in iuventute aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consequere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret, mulierum consuetudine contenti effemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτῃ πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὀρέξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελαρχῆς βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποιμήνην ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, οὐθ' οἱ αἰρία ροιζοῦντες ὄρνεις, οὐθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον, ἄρρενος ὀμιλίας ἐπαρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ Φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἀνθρώποι, τίνι καινῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέβισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναιοθησίαν κατασχέαντες, ἀμφοῖν ἡτοχήκατέ, Φεύγοντες ἂ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει Φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζη-

23) λῶν πάντων ἐλομένων, οὐδὲ εἰς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπαρίχθη) Ἐπιθύμῃται. V.

servatur. Non furunt leones in *sui* sexus leones, sed tempestiva Venus ad feminam libidine illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas salit, & aries universum gregem masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia persequuntur apri? & lupas lupi incendant? Universim dicamus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec quaecunque humidam per aquas sortem sortita sunt, sed neque in terra ullum animal masculam illam consuetudinem appetiit, sed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes, mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae confectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea confectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem sequendam eligant, neque unus paulo post *superstes* fuerit.

ταῦτα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφέρεται λόγος, ὅς οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἀν' ὑπαχθῆναι δύναίτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐς οἷς μοι πολλάκις καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὧ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδοκὸς ἑαυτοῦ πείραν ὁποῖόν ἐστιν, ὧ πολὺὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόχεται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν ποτηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινέισθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὁμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quicquid ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, &, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *εἰς αἰετὴν*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemptam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἰδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεισι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὃδ' ἀσφαλές ἀγορεύει

Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρῳ, θεὸν ὡς εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλεόν
24 ἐπαινείται. Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε
λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείαις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι
τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτά-
τας ὁρμᾶς παθῶν ἐγείρει; πάντῳ γοῦν ἔρῳ ἔδει Φαίδρου
διὰ Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προῦδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν
Σιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἠκρωτηρίαζε τὰ θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur

Laeti omnes, suavi intrepidus commixta pudore

Dum satur, medioque in coetu praesolat honore;

Perque urbem adspiciens gradientem numinis instat.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliquarumque virtutum, quae forte quadam maturae aetatis viris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pueris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas truncavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter commissatio-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστής ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 δομένων Ἀθηναίων, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καὶ
 ἦν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελὲς Φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάθεισιν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνεοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπιστήμων
 ἀνδρῶν φιλαπεχθιμόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρή-
 σθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικεῖαν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τόπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζέμενης) Ἐπιοκιδεῖμα. V.

nem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam affecuta rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 corem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videa-
 mur meminisse, huc usque dicta sunt. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-
 sophi*] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantiorē longe ef-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτάσα Φθά-
 νει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν
 τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἶπε καὶ βίου μακρὰς προ-
 θεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν
 ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμο-
 μένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἤγο-
 μεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων
 ἐνεμέσθησεν, ἐν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα.
 γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν
 ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ γήραος ἐπίδραμεῖν, εὐ-
 ἀγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶ παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας,
 26 ὅμως ἢ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ
 δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῶν παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δο-
 κεῖ πασχῆταιν, ἀμφίβελον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

1 Ὀξεῖα) Τραχεῖα. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρίλκον, τὸ περι-
 τόν, καὶ παρατείνον. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, de-
 finit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur,
 melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem
 diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum
 illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo
 mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem to-
 tum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maio-
 ra nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus cer-
 te suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igi-
 tur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam
 omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu
 & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae matu-
 ritas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod di-
 cat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum
 adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videat-
 ur, qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
 χὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθῆναι ἰούλοις τὸ
 γένειον· οἱ δ' εὐθυεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερ εἰ ρυπαῖντες. ἂν
 ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι
 παρήμι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
 βει χάρις, καὶ δαιφιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βεστρύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορ-
 φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
 μος, οἱ δὲ παρ' ὦτα καὶ προτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
 μῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῇ
 τριχὸς αὐταῖς ὑποφωμένης, ἡλέκτρον, φασὶν, ἡ Σιδω-
 νίας ὕελου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
 τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν
 ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνονται; σχε-
 δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις
 διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρῳ κοινωνία

membrorum In his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
 pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
 & femora illa bene nata pilis velut sorDESCUNT. Quae hisce
 magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
 re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
 cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
 pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum de-
 cus, partim circa aures ac tempora, pratenibus apiis mul-
 to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
 illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
 vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
 eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
 liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
 Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
 solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communio-

συζυγέστες, ἡδῶν τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κοινώτερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέβη τράπεζα κοινή· καὶ Φιλίας μεσότην τράπεζαν παραβήμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπολαύσιν, οὐ μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραίνόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσία προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ Φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισαμένους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὁμοίᾳ· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibus implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuam quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili pronuntians. Honestum autem putato, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμνηεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαθεῖς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν οὐ δύναι, καὶ δακρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγηδόνης χαλασάσης, πλέον, ὥς φασι, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἥτισσ' οὖν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὣς Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέ- 28 σκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτευχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἄρρένων ὁμιλίας, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσῃν ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὥς ἀν-

pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita infanie-rit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem paulum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam, puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstinenceamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age iam, novum seculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: se-

δρες' ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγωσάμεναι τέχνασμα,
 ἀσπόρων τεράστιον αἰνίγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ
 γυναικὸς, ὡς ἀνὴρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἦκον ὄνομα
 (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
 ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις ἔστω
 Φιλαίνις, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσῳ
 κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφῇ βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
 29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
 νως μεταξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
 τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. εἴωκει δὲ
 μοι καὶ καθαροῖω χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
 ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα
 τὴν ὀφθαλμῶν παραβαλὼν, Παιδιάς, ἔφην, καὶ γέλω-
 τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβὴν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυν-
 ναιξιν ὡς ἀνδρες συνεῦσαι, οἷον ἡν
 Φιλαίνις. V. Et Sappho, addit C.
 6 Φιλαίνις) Ταύτην τὴν Φιλαίνι-
 δα, ἦν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κα-
 μψύσιοις ἐξεπόμευσεν, ὡς ἰταρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαινόμενος) Ἀγανακτήσας.
 V. Παθαίνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἀγανα-
 κτεῖν, καὶ ἀπὸ τοῦ πάθους ἀταλαμ-
 βάειν. G.

cum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumen-
 torum commenta substringentes, portentosum steriliū aē-
 nigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: il-
 ludque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam di-
 cere, tribadicae obscoenitatis, sublato pudore triumphet:
 gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amo-
 res contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in
 luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris ge-
 nerosum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, &
 tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charic-
 les, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cer-
 nens. Videbatur autem mihi piamētis quibusdam contra
 masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniectis
 in Atheniensē oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callicratide*,

κήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγω περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαβήνατο. καμρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐν τῷ σῶ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πνυκὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχὼν 30 ὁ Καλλικρατίδας (ἐώκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησίαι, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὡς Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὅπόσαι προὔχουσιν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me sedere ratus arbitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad feriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius filius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius iam esse memorem. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia vitae sunt, si quis illis dicendi potestatem permetteret, tantum

τιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ
 θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὐ-
 χημα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σο-
 φίας θυγάτηρ Θεοῦ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως
 ἀν' Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς
 ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἰπώμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ
 ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἰλέως, Ἀφροδίτῃ, γενεῶ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
 31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς
 ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκαλεῖσθαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου
 λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοθήσαν, ἀσ-
 μένως τὴν ἀφρομένην ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοι-
 νὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴ-
 περ ἦν ἐν δυνατῶ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λό-
 γων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐ-
 τυχεστέρον, ἐγγυὲς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαί-
 2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελιποῖόν. V. 14 Λυκείου)
 Τίτου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telephilla,
 propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memo-
 ratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sa-
 pientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ira
 Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem vi-
 rum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri.
 At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amo-
 rem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem con-
 tentionem nostram processisse: quando vero istius oratio
 philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam oc-
 casionem arripui. Solus enim amor masculus commune vir-
 tutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem
 fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum
 platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorum,
 prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

δρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερός εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
στων ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν
Δωδώνῃ Φηγὰς ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἱεράν ἀπορρήξασα Φω-
νὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμεσεν ἔρωτας, ἐτι τοῦ καλοῦ
μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμύχανον

— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεὰ τε σκυόντα, θάλασσά τε ἠχέεσσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέ-
κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τάληθες οὐ προ-
δώσομεν, εἰζαντες ὄκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
καιρίως παράστηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
στηρίων ἔρωι, οὐ κακὸν νήπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέ-
λειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκεῖνα

sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres affec-
tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
Chariclis sit Cnidus: tamen verum non prodemus, conce-
dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis geni, opportu-
ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
feminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
versi mundi sepulcrum auferens, circumfusum illi chaos,

μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἐνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδήρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδός,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεδέν Φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν ὁδοῦ εἰρ-
γῆται· λαμπρῷ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας,
παντὸς αἰψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουρ-
γός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σε-
μνὰ Φιλίας πάβη συνῆψας, ἣν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀπαλῆς
ἐτι ψυχῆς ἡ εὐνοία συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀν-
33 δρῶται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίας εὐρηται
Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρωσ, Φιλοσόφου καλὸν ἐστὶ
ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐ-
πρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς
παραυτίκα χρειᾶς ἐπιδεῖται· καὶ πάντα τοῦ ἀναγκαίου
τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθῆς ἦν, οὐδέ-
πω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσυχολῶν,

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam custodia vincitum a reditu ar-
ceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, ina-
nimatorum omnium animatorumque factus es opifex: exi-
mia autem hominibus concordia affundenda honestas ami-
citiae affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli ad-
huc anima simul enutrita benevolentia ad virilem matu-
ritatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio-
nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus hone-
stum philosophae mentis imperium est. Quaecunque autem
praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior
consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia
adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantio-
ra. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii
ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπήτῳς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεν εὐρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφέντες ἠκαίρουν, ἐπινοῶν τι τῶν κρείττονων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύζοντο. τοῦτα δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τέχνων ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ καθ' ἡμέραν λιμοῦ Φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἀλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πῶαν ἐσितοῦντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλείστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐρρίφη, σπύρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὐροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μαγεῖς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρυὸς στάχους ἀμείνων. Τί δ' 34 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐδῶ τοῦ βίου, σκέπτης δεηθέντες ἄνθρω-

praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgentque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii fatis nata sunt melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet coniectere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehenfi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quottannis instaurari. Nec adeo infaniam quisquam, qui spica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim

ποι, νάκη, Θηρία δείραντες ἡμΰσιέσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρών, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ρι-
 ζῶν, ἢ Φυτῶν αὖα κοιλάματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μῃσιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυ-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ αἰκίσαντο, καὶ λεληθότως αἰ
 περὶ ταῦτα τέχνηαι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕψης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελεῶν δωματίων, ὕψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐ-
 ανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἐκάστη
 γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφρωνος οὔσα,
 καὶ βαθεῖαν ἐπιτεβειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος
 γὰρ εὐράν τι, παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἴθ' ἢ διαδοχῇ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐν-
 35 δέον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρένων ἀπαιτεῖται

vitae, indigentes tegumento homines, excoriorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia
 . frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *af-
 servandarum* siccas cavernas? Verum *coepitum* ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum naetae, pro simplici textura pulchrius quidam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sum-
 tuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem flo-
 ridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vionemersa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successori tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igitur
 a. verusto tempore masculos amores quisquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναῖξί γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαιὸν ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον ἡμῶν Φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαί, καὶ τῆς Φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοῦμθανὲς ἐμελλον ἤξειν, ἵνα τῇ θείᾳ Φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὔρητο, τοῦτο ἐπινοήθην αὐτῆς ὡς Φαῦλον εὐθυνέῃ μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναῖκεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὐτῆς ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπέξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείναι τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελαῶν ἑναγχος ἐπῆει, Χα- 36 ρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἄσπερμον) Ὡς μισρολόγι, εἰ δὲ ἄλλο, λύσις ἵσται τοῦ κόσμου· τὸ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, γὰρ ἐστὶ κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χρη-
τό γε λοιπὸν ἐφ' ὧμίν ἀθετοῦσι τὸ ρεύων φορέας; M.

Cum mulieribus enim congregari necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolefceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi otium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὰ ῥηθὲν ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένη Φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρώσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἐνεστὶν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἐκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὅρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἐκάστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατὰκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρώσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ Φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato gutturo boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque ursi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat*. Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λοσοφούσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας κα-
 λόν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνη-
 σις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη,
 βεβαιωτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοίνυν, 37
 ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικά
 διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν κα-
 ταπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθ-
 μει· λογίζου δὲ ὅψ' ἐμὴν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθά-
 νων· ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ οὐ πρότερον,
 ὅτι διπλοῦς Θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν Φοιτῶν, οὐ-
 δὲ ἐν πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ
 μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια Φρονῶν, οὐδεὶς αὐτοῦ
 τὴν διάνοιαν ἠνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς
 τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιωτάτους ἐρώτων) Εἰ πάν-
 τα πρὸς τὴν τέλος ἡ φύσις ἀφαιρείται,
 ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπινόησι πρὸς τὸ
 τέλος, εἰπέ μοι, κατάρτατε, τί πλέον
 ἀδύνατος ἢ ἀδρινοφθόρια ἐπαγγέλλει-
 ται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις παιδο-
 ποιῶν, ἢ τῶν βραμμάτων ποικιλία

τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἢ τῶν ἱμα-
 τίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλασσης τοῦ ζώου
 συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὑπαύ-
 τας. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσ-
 φημον· ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάχα-
 τα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi?
 quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed
 inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus
collectis experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos
 amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretri-
 ciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone
 pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amo-
 rem cum illo infante annumerare: & cogita, fero tu qui-
 dem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogi-
 ta nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse
 Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiri-
 tu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter
 omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare men-
 tem prudentia possit, multus in imprudentium animis col-

ναικέιοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ Φερῶ πρὸς τὸ βουλούμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως Ὀγγυγίων πατρὸς χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδώς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβελός ἐστι δαίμων.

Αἰδώς, ἥτ' ἀνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.

Οὐ μὲν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δ' ὧν, τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Ἥ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κρινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nasci, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices enim revera spiritus Amor spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri inest labe: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονουσαν εὐνοίαν. Γάμους οὖν, 38
 Φησι, τὸ μηδὲν οἶει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου Φυγαδεύεις, ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνόδου, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη γὰρ, βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομένοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἄπαγε, μὴ μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναιτο, ἐξ ἐωθινοῦ γυναικὸς ὠραιζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμωρος, ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exfulare e vita iubes? deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenuis numerus sunt mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificibus formam interpolantem? cuius vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, lenociniis quibusdam demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίῳ νομίσει θηρίων τῶν
 πρωίας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἶκοι καθεύγουσιν αὐτάς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γράες δὲ καὶ θεραπευνίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, περικίλοις Φαρμάκοις καταΦαρ-
 μακεύουσιν τὰ δυστυχῇ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθύς ἀπτον-
 ται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἰδῶν τοῦ προσώ-
 που χρῶτα Φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχεύρισταί, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν Φαρμακοπώλῳ, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ
 40 βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 Φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censere
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem
 laetiores reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem temporis & operarum consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χοροαῖς, ξανθῶ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν. ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσai· σιδηρὰ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλίκων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περίεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφεικυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταιχιμιὸν ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων εἰ ὕπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41 ἄνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφῆς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπεπτωκότων μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξίεναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένας βρί-

solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis; flavo tingunt flore, propriam naturam [*nativum colorem*] damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obtuso ignis ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, & minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec florei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia, & tenuissimo textu dicis causa vestitus, ut nudae esse videantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscuntur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin prociderent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίσι δράκοντας, ὡς
 ἄφελον ὄντως αὐτὶ χρυσοῖο δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη
 μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιβεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διά-
 στερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὄρμοι καθεῖνται· καὶ
 ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἀβλίος χρυσοῦς,
 ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνῶται, περισφίγγων. ἄξιον
 δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπεδῆσθαι. καίπει-
 δαν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόβης εὐμορφίας ἑξαπατῶντι
 κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρείας ἐρυθαί-
 νουσιν ἐπιχρῖστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
 42 καὶ πίονα χροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίσῃ. Τίς
 οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐδὺς ἀπὸ τῆς
 οἰκίας ἔξοδαι, καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμη-
 κότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσα-
 σι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθεται. Στατὰς διασύρει τὰς χλιδὰς τῶν
 ταῦτα Ἀφροδίτης, εἰς εἰχὴς τοὺς γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὸν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspen-
 sum habentes, an illos circa manus & brachia dracones,
 qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in
 orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaeque
 cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum
 descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constrin-
 gens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum
 regione compediri. Cumque rotum illarum corpus spuriae
 formositatis pulchritudine deceptrice velut incantatum fue-
 rit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut can-
 didissimum illarum & pinguem colorem florens purpura
 rubore quodam adspergat. Quae igitur post tantum appa-
 ratum vita est? Statim exitur domo, & spectator unuf-
 quisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatum eunt,
 quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina,
 Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπόρρητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑπόπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲν νῆ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργαίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχασθαι δυναμένου τι σιτίον, ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσai, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσειε τὸ ἀληθές κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καταράσσεται Προμηθεῖ, τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν·

Ῥίαν λίγει, ὅτι καὶ τούτῳ διασφρουσιν ἰοικέ μοι τὰς ἀπορρήτους τῶν γυναικῶν, ἐπὶ κακίῃ τῷ Ἀττίδι τοιαῦτα ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν

Πέριον, ὃς ἀπὸ Φρυγίας καμάσαι εἰς Λακοναίμωτα εἶλκεν Ἐλίου τὴν Μεγαλέου. V.

infelicitèr amantis ad pastorem comissionem. *Accedunt sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria.* Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletæ sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter hæc enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitiæ: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitæ bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quæ acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
 Γράψουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν εἰμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἐπλάσσειν, ὧ πολυτίμητοι θεοί,
 Ἔβριος μιάρὸν· γαρμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαρμεῖ
 Λάβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι. . .
 Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυσῶν,
 Καὶ Φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχῆς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἄξιον τοίνυν ἀντιβῆναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ἑρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀξύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανί-
 दा ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας

*Ergo immerentem disflitant Promethea
 Pendere fixum Caucaſi de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odiſſe cunctos autumo;
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus ſceleſtum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudit toro:
 Venena dehinc, inſidiae, morbi, invidia
 Graviffima, aevo femina omni quam fover.*

Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi
 eit? Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibe
 lecto, reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſt-
 quam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυθῶς, καὶ μηδὲνα τῶν ἀπαν-
 τώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
 αγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πριστοῦ κτενὸς
 ἐντομὰς κόμην καταψήχυν δυναμένας, οὐδὲ ἑσοπτρα
 τῶν ἀντιμέροσιν χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικοῦ
 δέοι Φοιτᾶν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς Φιλοσόφοις ψυ- 45
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιδίς, καὶ βέλῃ δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαιῶ-
 νων, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλλπος ἐγκονίζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum,
 qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non fecti ferra pesti-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; & si ad musicam eundum
 sit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & sube-
 git, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad mo-
 ridanum solis calorem densandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνύμενον· οἳ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρώτες, μεθ' οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήθουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῶ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρείος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ Φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστρὸς ἀνάγκη τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνου καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν
 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐΦήβου γένοιτο τοιούτου; τίτι δ' οὕτω τυολαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κρόιστον, θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

tatur, stillantefque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet aliquis Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equirem instar Castoris, divinasque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκῆς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου
καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιόν-
τι δὲ αὐτῷ συνεξίεναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὐζαίτο μὲν οὖν ἔρῳν τις δι' ἀπταιάτου καὶ ἀκλινοῦς βίου,
τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς
τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπιφάυσειεν αὐτοῦ, κά-
μνοντι συνοσῆσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
μένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιά-
ψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιβήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ Φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ πολεμίους θρασυίμην
ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ
ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς
μετ' ἐκείνον ὑπ' ἐμοῦ στεργόμενοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
ἀμφοτέροις ἐπιχωῶσαι τάφον, ὅστέοις δὲ ἀναμίξαντας

6 Ἐπέρριαν) ἄλγυμα. V.

perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave-
loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum
cum illo communionem habere! Atque amator quidem ali-
quis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam,
sine ullo dolore ad senectutem pervenire amasium suum,
invidiam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae
humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegro-
tabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigan-
tem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniiciat, ae-
quale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque il-
lum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum
complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum
irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur,
vivere non sustinuero: ultimaque mandata iis, qui post il-
lum cari mihi erunt, dederò, commune utrisque monu-
mentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscentes neque

ὁστέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.
 47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους
 ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ Φρόνησις ἐνομοθέτη-
 σεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρως, ἄχρὶ θανάτου συνεξέπνευσε.
 Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε
 θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες,
 ὡς ἐϑ' ἐνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμϕότεροι
 Κλυταιμνήστραν ἀνήρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ'
 ἀμϕοῖν Αἰγισθοῦς ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας
 ποικίᾳς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζε-
 το, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις
 ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας
 ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυ-
 ρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς
 ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περι-
 στώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο·
 Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi fancient
 amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sen-
 sus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mor-
 tem utque *progressus* una expiravit. A puerilibus inde an-
 nis, Orestis Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui af-
 fectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt.
 Ambo Clyraemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis
 filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furis
 Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum
 illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Grae-
 ciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum ter-
 minos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In
 Tauricam enim tellurem egressos occifae matris ultrix fu-
 ria hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, al-
 ter a consueto furore prolapsus iacebat: Pylades vero.

Ἄφρον' τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,

Πέπλου τε προῦκαλύπτειν εὐπήκτοις ὕφαις,

οὐκ ἔραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατὴρ ἐνδεικνύμενος ἦδ' ὅς.
ἥνίκα γοῦν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ Φονεύῃναι,
τὸν ἕτερον εἰς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα,
μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν
θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς
ἐπιστολάς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιώτερου,
μόνον οὐκ ἔραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον Φησὶ,

τῷδ' ἐμὲν δέλτον δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

3 Ἐνδείκνυμι) Ἐνδείκνυμαι.
καὶ ἐπιδείκνυμαι ταῦτόν. ὅταν ἐπὶ
τῷ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτι-
μούμενος ὅλως ἢ γὰρ ὁμιλῶν. V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος) Haec
dicit Orestes apud Euripidem, ἐν
τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Sputum auferebat, corporis curam gerens,

Textu pep̄li firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens.
Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quis-
que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-
gniore, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non ama-
tor pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibit Argos, hic tuum negotium.

Curabit; at nos, qui potest, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παιδῶν ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωδῇ, τὸ πάλαι Φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθῆσθαι ποτέρου πότερος ἐραστὴς ἐστίν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ Φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὀρίσθην, ἐκ διαδοχῆς ἐὼς ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μετ' ἀγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κείνος ἐλαφρότατα, κοῦροι

Τὸν Φιλέουσιν.

αἶγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλῖαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκείνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrans,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt: veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐβέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὥνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐραῖν 49 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθεῖην ἀν' ἅπασι κήρυγμα·

Αἶθε γὰρ ὦ κούροις ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῶν ὤρισε παιδοφιλεῖν,

ᾧδε νέων ἐράοιτε, πόλιν κεῦανδρον ἔχοιτε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόσσιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ φιλεῖν πάθῃ προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνούντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθῃ. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris fomnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrante voratis,

Erchius ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis, iuvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis causa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui libidinis habete. Sed, coelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

εὐδαιμόνως ἀπρεπούς συνειδήσεως παροικούσης. ἀσίδιμοι δὲ
 μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκδοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ
 φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
 τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποδανόντες,
 50 ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄσθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ
 Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου,
 Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπίσχοι
 ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι φρονοῖν
 ἀποζηήσασθαι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, Φημί, καὶ παρημελημένως,
 ὑμῖν, ὦ ἐταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι·
 διηγεοὺς δὲ, καὶ, νῆ Δί', ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἵχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ὅ, τι τῶν λεκτέων
 εἰπεῖν ἑτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὴ μὲν ἡ τῶν
 πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης,
 ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θη

16 Θερραμίνης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπεκυλιστο Κόθορος. V.
 μακρὸς Προύδικος τοῦ Κείου. ὅς Θερραμίνης) lite vir fuit πατρὸς

tempus, turpi nulla conscientia in *animo* habitante; nobilis
 autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
 benda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos,
 qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
 tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
 cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
 tulisset, Chariclem, dicere volentem denuo, repressi, quod
 tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
 quid sentirem, pronuntiare vellem, perpenſa paulum utrius-
 que oratione, *Non ex tempore*, inquam, & negligenter, so-
 dales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpe-
 tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
 dum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum
 maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, *Theramenes*, si fieri

ραμείνης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἢ ἄμφω νενικηκότες, ἐξίστου βαδίζετε. πλὴν ἐπειδὴ περ ἀνήσειν οὐκ εἰσάτε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέρικα διοχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναι μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωσιλὲς πρᾶγμα, 51 καὶ μακάριον, ὅπταν εὐτυχῶνται· παιδικούς δ' ἔρωτας, ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδεραστέων δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἴξει. Καγὰ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52 σπεύσας, ἐξάνεστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατησὴν τὸν Χარი-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλλόμενος. Χίος γὰρ καὶ Χίος inter se belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium se dicebat; cum apud Cios, Cium. Erat autem revera Χίος. Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος: est enim cothurnus alterutro pedum aptus, stragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις) Ἡ ὕψι Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναίος δὲ Καλλικρατίδας, ὃ τὴν νικῶσαν ὁ διακτητὴς οὕτως ἵκειναι. ἢ ὡς τῆς Κορίνθου μὲν ἀναχειμένης Ἀφροδίτης. διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κορίνθῳ ἢ γυναικίαι μίξεις. Ἀθηναῖοι δὲ παιδεραστία κομῶνταν. ἢ τοὶ τῶ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῶ ὄντι μιαιφῶ καὶ διαβεβλημένῃ. V.

posset, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos conciliant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philosophis: minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero, Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήει
σφόδρα σοβαρῶς. εἶκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῶνι
Πέρσας κατανεναυμαχηκέαι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως
ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ-
πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος.
ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δει-
νότητι τῶν λόγων, συνεχές ὑπερβαυμάζων, ὅτι δυσχερε-
53 στέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ
διατριβή, καὶ τὰ παρὰ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδῇ
ἰλαρὰν ἅμα, καὶ παιδιὰν εὐμουσον ἐσχηκότα, τῇ δὲ πῃ
διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἑλὼν ἡμῶν ἐκκα-
λεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότε ἦσθα, πῶς ἂν
ἀπεφθῇνω;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶει με, πρὸς θεῶν,
ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον;

11 Τῇ δὲ πῃ) Τούτου τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset.
Atheniensis vero hilari gestu laetus exultans, iactabundo
valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina
proelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii
mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam trium-
phali coena excepit. Erat enim alioquin etiam in victu ma-
gnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde
consolabar, vi dicendi illius commemorata, perpetuo vehe-
menter admirari me dicens, quam potenter difficiliores par-
tes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habitū
in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eru-
ditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu,
Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evoca-
sti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adcone Melitiden aut Coroebum, medius fidius,
me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ἐς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὥομην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωματίον αὐτὸν ἡγου-
μενος εἶναι τὸν νεῶν ἐκείνων. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρε-
πὲς ἐν ἐορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶ περίεργος ἢ,
πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ
κατωθρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότη-
τι, πλὴν οὐ πάνυ θυμῆρες ὥομην, ἐΦήβω παιδί συνδιη-
μερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὄμ-
μασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντος, ἔξον ἀρύ-
σασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν
ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος
ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος
ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃ-
ται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δα-
κτύλων καὶ μόνον θίγη, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Κατωφρυάμενος) Ὁφρῦσι μετίμωρος. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dice-
bantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset,
quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum
putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die
festo dicere, cum risus omnis, etiam si forte nimius, ad ce-
lebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum
amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa
admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad ani-
mi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem
cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustine-
re, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum
hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim sa-
tis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem &
loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fa-
bricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: &
ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si
enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαβεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πει-
ραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περιέργον, ἀλλ' ἡρέ-
μα χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
λείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἵχνος καταλιπών. εἴτα
πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμοζόμενος, αἰεὶ λιπαρεστέροις μὲν
ἀσπάζεσθαι ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ
τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργὴν αἱ γὰρ
φανερὰι τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
άπτουσιν. ἢ λαβριῶς ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα,
μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πῖζει. καὶ
σφριγώσης γαστρὸς ἀμφιλαφεῖς τοῖς δακτύλοις ἐπι-
δράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχουν αἶθος
ἤβης. καὶ τί τάρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης
τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρω, θερμότερου τινὸς ἀπτεται πράγ-
ματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κω-
54 μικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγις ποτὶ, μισρὶ καὶ ἐπάραι, τὸ σαντοῦ ἐξέπαις
ἐξάλης καὶ προάλης ἀπείλοιο. M.

Etus ille percurrit. Hoc ubi facile confectus est, tertio ten-
tat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia
admovens labiis, quae prius etiam quam plane se conti-
gerint, desistit, nullo suspitionis relicto vestigio. Deinde
concedenti se accommodans, longioribus semper amplexi-
bus quasi illiquefcit, interdum etiam placide os diducens,
nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae
illae sensibilibus partium complexiones voluptatem conglu-
tineht. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum sub-
iens, mammillas premit paulum ultra naturam tumentes,
& duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit,
post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid
arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunita-
tem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a femi-
nibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

κοιτο. μετεωρολέσχει δέ, καὶ ὅσοι τὴν Φιλοσοφίας ὀφρῶν
ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήκασι, σεμνῶν ὀνομά-
των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνετωσαν· ἐρωτικὸς
γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
κιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεῖς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη.
καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
λέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσίτις ἡδονή. στένων
γούν Ἀχιλλεύς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτω
πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλήσι κωμαστάς,
οὐδὲν ἄλλ' ἢ δηλοῦς ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσει τις
αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθὴ γε, νῆ τὴν
Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga sur-
rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
nus tantum amatus est, ut e regione federet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in
verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur,
nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte
aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
Cnidiam Venerem.

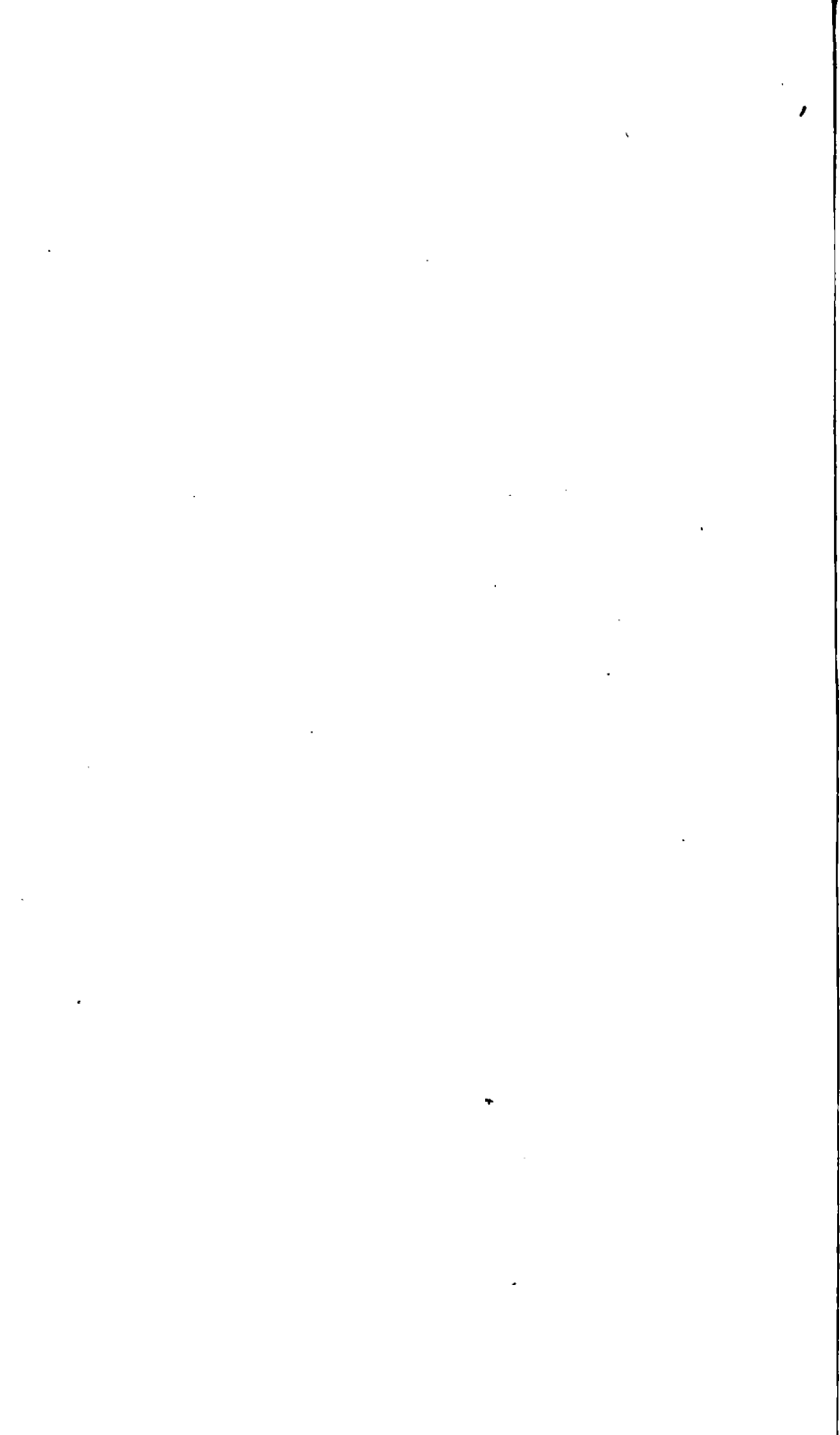
ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δέ, τῶν ἐμῶν ὥτων πόρρω ἀποικιεῖν. ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θεά, τῶν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum iacentem, cuius initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omisssa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogum Deo accendere: nec iniucundum spectaculum, eorum, quae in Oeta Deo usu venere, praesentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἐξέμαθε) ἔμαθε *C. l. 10.* Ἀποκηρύττεται) ἀπει-
 δῶν ἀποκηρ. vult lensius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. &
C. Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic *Fl.* Το τοῦ π. reliquae edd.
 omisso τοῦτο. *ead.* Ἰασαίμην) Sic *I. P. H.* &c. quibus adstipu-
 latur *P.* Ἰασάμεν *Ex. Fl. l. 13.* Τῆς) Ita bene *P. B. 2. Fr. S. A.*
 τοῖς male *I. Ald. Fl. H. l. 15.* βοήθειαν) τὴν βοήθ. *H. 2. Pag. 3.*
l. 6. Ὑπουργεῖν) Sic *I. H.* &c. Ὑποργ. *P.* *ead.* Καὶ) Compa-
 ret in *I. H. P.* aliiique; abest a *Fl. l. 13.* Ἀπολογήσομαι) ἀπο-
 λύσομαι marg. *A. 1 IV.* *Pag. 4. l. 7.* Ἡδὴ) Sic *I. Pell.* Μὴ δὴ
 edd. priores. Μὰ Δι' *Marcil.* *ead.* Καθεστηκός) Sic edd. *I. Fl.*
H. P. &c. Καθεικός *P. l. 17.* Προθυμία) προμηθεῖα *Fl. & L.*
 Sed cum vulgata nostra faciunt *I. H.* & *Cod. P.* *Pag. 5. l. 4.*
 Φιλοκρινόντων) φυλοκρ. male *Fl. l. 18.* Φιλοκρινόντων, pro φι-
 λοκρινούντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis
 verbi διακρινόντων; quare id mutavi. *Reitz.* *Pag. 6. l. 5.* Ἐν-
 ἔχον) ἐνέχον male *I.* sola. *Pag. 7. l. 4.* Δὴ) Sic cum reliquis
 etiam *I. Fl. H.* Δὲ rectius marg. *A. 1 IV.* *l. 7.* Μελλήσας) με-
 λήσας edd. priores, demta *S. l. 12.* Εὐφραϊνε μὲν) Et sic habe-
 re *I. Fl.* cum *H.* notat Solanus. *Pag. 8. l. 4.* Παρεφύλαξα)
 Hanc edd. lectionem firmat *Cod. P.* Παρεφύλακτο enim male
Fl. l. 7. Ἐξενίκησε) Constantem hanc esse lectionem notat
 Solan. *l. 9.* Καϊνὸν) Ita restitutum ex *P.* Κοινὸν enim edd. aequae
 ac *Ex. l. 15.* Ὠκτεῖρα) ὠκτηρῶ *L.* *ead.* Ἀξίαν οὐσαν) ἀξιούσαν
 marg. *A. 1 IV.* *Pag. 9. l. 4.* Ὡστο) ὠιστο *Fl. l. 8.* Ἡτᾶσθαι)
 Sic *I. Fl. H. P.* &c. Ἡτῆσθαι *L. l. 11.* Πάσχει) Ita *P.* cum
 edd. plerisque. Πάσχειν *Fl.* *Pag. 10. l. 10.* Καὶ) Id adesse
 etiam in *Fl. l. 1.* & *H.* notat Solanus, qui eandem constantiam in
 duobus versibus sequent. quoque observat. *Pag. 11. l. 3.* Ἐφ'
 ᾧ) ἐφ' ὃ *Ex. Fl.* At vulgatam edd. lect. firmat *Cod. P. l. 5.*
 Καὶ) Deerat in *Ald.* Sed adscriptum margini. In aliis autem
 edd. aderat. *Pag. 12. l. 7.* Ὅτε) *Pell.* An non melius ὅτι; *l. 9.*
 Ὅφ' αὐτοῦ) Sic praeter alias etiam *I. Fl. H. P. l. 16.* Ἀνάγε-
 Lucian. Vol. V. X 2

σθαι) *συνάγεσθαι* marg. *A. 1. Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας*) Sic quoque habere *Fl. H. & S.* notat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. *ead. Γεγεννηκας*) Recte sic *P. S. Γεγεννηκας I. Ald. H. Fl. l. 6. Τότε*) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. *l. 14. Προσδεσπασμένην*) Sic dedi ex marg. *A. 1 IV. Προσδεσπ.* enim edd. priores. *Pag. 14. l. 4. Τούτους*) Ita *Ald. l. H. Fl. P. Τούτοις P. l. 7. 'Ανείληφας*) *ἀνείληφας* male *I. Ald. Fl. H. B. 2. Correxuit S. l. 13. Παρητήσω*) Sic bene *I. Ald. P. H. Παραιτήσω* male *Fl. Pag. 15. l. 3. Μη*) Deerat in edd. excepta *I.* Addidit etiam marg. *A. 1. IV. l. 5. Αὐ*) *πάλιν* marg. *A. 1 IV. l. 13. Τούτῳ*) *τούτον L.* Nil mut. edd. *l. 15. Οἶον ὄντα*) *ὄντινα L. & marg. A. 1 IV. Pag. 16. l. 11. 'Εφ' ὅσον*) Sic *Ald. l. H. Fl. S. & Ex. 'Εφ' ὅσοντα P. l. 12. Μη*) Abest a *Fl.* Ceterae habent. *l. 13. Δ' αὐ*) *δὲ οὐ* marg. *A. 1 IV. Pag. 17. l. 9. Μοι*) *μὴ I. male. Μοι Ald. Fl. H. P. & c. l. 12. 'Ον*) *δε Ex. Fl. 'Ον P.* cum edd. *Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα*) Ita restitui ex Cod. *L. Σωφρονίσαντα* enim vulgo edd. *l. 14. Τυγχάνοι*) Sic restitutum ex *P. & L. Τυγχάνει* edd. priores. *l. 15. 'Ος*) Deest in *Fl. Pag. 19. l. 2. Μειζόν*) Sic *I. Fl. P. Μειζῶ* marg. *A. 1 IV. l. 5. Οὐ*) *οὐ male I. l. 8. 'Εμαντοῦ*) *ἑμαντῶ* marg. *A. 1 IV. l. 16. Πάθους*) Sic recte Cod. *L. Πατρὸς* edd. omnes & cett. Codd. male. *Pag. 20. l. 15. 'Απερ*) *ὥσπερ P. Vulgat. servant* edd. *l. Fl. H. P. & c. Pag. 21. l. 2. Γούν*) Sic edd. vett. & recentiores. *Γὰρ L. ead. Ποιήσωμεν*) Hoc edd. constanter tuentur. *Οἰήσωμεν Marc. l. 5. 'Ανέτρεψε*) *ἀνετίδισε* marg. *A. 1 IV. l. 13. Εἰ*) Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscriptit Solan. *l. 17. Δίκαια*) Deest in *P.* Adest in edd. *Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων*) *γεγεννημ. I. Pell.* punctum post *πολὺν* habet, & *πᾶς οὖν οὐχ οὕτω. Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῷ*) *πρὸς τὸ Fl.* Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur *P. Pag. 24. l. 10. Συγχωρήσωμεν*) *συγχωρ. Fl.* Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit *P. l. 11. Νομοθέτης*) *νόμος* marg. *A. 1 IV. l. 14. Ὑμᾶς*) Recte sic edd. plurimae & *P. Ὑμῶν* male *Fl. Pag. 25. l. 4. Αἰτιᾶ*) Sic *Marc. Αἰτία* edd. male. *Αἰτιάται B. 2. l. 11. 'Αλλὰ τί; ὅτι*) *ἀλλ' ὅτι Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum *P. Cod. Pag. 26. l. 4. Κελεύεις*) *Ex P.* est. Nam abest ab edd. *Κελεύεις* tamen etiam marg. *A. 1 IV. l. 6. Τοιαῦτα*) Sic in marg. *Ald.* correctum, cum *τοῖτα* tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. *l. 10. Γραφεῖ*) Sic sola *Fl.* Ceterae male *γράφειν. l. 14. 'Αν*) Deerat in *S.* Aderat in *I. P. & c. Pag. 27. l. 2. Προνομίαν*) Sic edd. vett. & recentt. *Προνομίαν Vorst. ead. 'Εχεν*)

εἶχεν *I. male. l. 6. Γενέσθαι*) γίνεσθαι marg. *A. 1. Pag. 28. l. 3. Προνομίας*) Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed προνομίας marg. *A. 1 IV. l. 7. Νυνὶ δὲ*) νῦν ἰδε *Fl. male. Vulg. tenent cett. edd. cum Cod. P. Pag. 29. l. 1. Μῖσος*) καὶ μῖσος marg. *A. 1 IV. l. 4. Ὅτ'*) ὧν Vorst. male. Vulgatam iuventur *I. Fl. B. 2. H. P. S. l. 6. Τοῦ γε*) Sic *I. Fl. B. 2. P. S. &c. Τότε P. & L. & marg. A. 1. ead. Δυνάμενος*) Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. *l. 13. Τὸ δουλεύειν*) τοῦ δουλ. *P. L. & marg. A. 1. l. 14. Προσδεδωκότες*) Sic edd. omnes & Cod. P. Προσδεδωκότες *Fl. Προσδεδωκότες Gronov. Προσδεδωκότες marg. A. 1 IV. Pag. 31. l. 5. Ἐτι*) εἴτι *Fl. male. Ἐτι cett. & P. l. 7. Γὰρ*) Ex *I. & marg. A. 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. l. 16. ἰᾶσθαι*) Et sic habere edd. principes, notat Solan. *Pag. 32. l. 4. Ἀναφύσσεται*) Ita restitui ex *I. & L. Ἀναφύσσεται* enim male *Fl. Ald. H. B. 2. Fr. P. S. A. ead. Εὐθαλής*) Sic recte *Ald. B. 2. H. P. S. & P. Εὐσταλής male I. & Fl. l. 14. Διαφορὰν*) Ita restitutum ex Cod. P. & B. 2. ac marg. *A. 1 IV. Διαφορὰν* enim cett. male habebant. *Pag. 33. l. 5. Ἐκκείμενα*) μαλλονέκκ. Vorst. *l. 11. Τούνημίσω*) Sic *I. H. P. &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. l. 16. Ἐν*) Sic *P. L. & marg. A. 1 IV. Ὅν* edd. Ὅν. *Ex. Fl. & Ald. Pag. 34. l. 15. Γέρονσι*) γέροντας *L. rectius. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes. ead. Δὲ*) καὶ *Fl. Pag. 35. l. 5. Ὅργή· κατ'*) Vid. notas. *l. 8. Οὐδὲν*) Vorst. οὐδέ· να. Nihil. mut. edd. *l. 11. Μῖσει*) Sic etiam esse in *I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 37. l. 3. Πάποτε*) Ita etiam exstare in *I. H. B. 2. & Fl. notat Solan. l. 4. Ὑπομιμήσκει*) In *P. erat ὑπομιμήσκει. Sed prius habent I. Ald. & reliquae. l. 8. Τοιαῦτ'*) ταῦτ' *Fl.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 2. Δυνάστης) Alii δεσπότης, Coll. Nil mut. *I. Fl. H. P. l. 6. Ἐπέστειλεν*) Sic *Fl. H. P. Ald. Ἀπέστειλεν I. Ἐπέστειλεν* etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. *l. 10. Τῶν πάντων*) πολλῶν, & sine articulo, Coll. *l. 11. Ὑμῖν*) Sic recte *P. I. H. Fr. Ald. Ἡμῖν male Amst. & S. Ὑμῶν Fl. ead. Ὅσω*) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. *Pag. 39. l. 10. Ἐπισικῇ*) ἐπισικῇ τε Coll. *l. 13. col. 1. Ἀπατείσαι* editum erat; sed hoc merito correxit Solan. *l. 21. col. 2. Μάγιστρος*) Pars haec posterior Scholii non exstat in *C. Solan. l. 22. col. 1. Ἀληθυτικοῦ*) Sic restituit Solan. ex *G. & C. cum ante editum lege-*

retur ἀθλητικοῦ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omisium. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἷον ἀντί) Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *Solan.* Pag. 40. l. 8. Ταῦτ' ἐπαινούντες) ταῦτα συνεπαινούντες Coll. l. 13. Ἀστασίαστος) Restituit *Solan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησίαστος enim edd. priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. A. i W. l. 16. col. 1. Ἀττικὸν δὲ) τρόπου δὲ legebatur in editis. Correxit ex collatione *Solanus.* *ead.* col. 2. Ἐπήγαγε) Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπίγειε mihi erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit *Solan.* ex eodem fonte. Pag. 41. l. 7. Προστώτων) Sic *Fl.* l. B. 2. H. Ald. P. S. & A. l. 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς marg. A. i. l. 13. Προϋνόν) Sic Coll. *Fl.* H. P. S. Προϋνον l. 16. col. 1. Ἐσπείσμην) ἡσπασμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλούμην G. pro ἐφιλούμην, quod in V. erat. l. 17. col. 2. Νεολαία) νεολαίην habebant edita. Νεολεμία mendo C. Pag. 42. l. 2. Ἐπιπέμφεις) ἐπίπεμφις marg. A. i W. l. 3. Ἀπυλῇ) Recte sic P. B. 2. & i. & S. Ἀπυλῇ male l. Ald. *Fl.* H. l. 5. Ἐσκοπούμην) διανοούμην P. Prius servant l. *Fl.* H. P. aliaeque. l. 6. Παύσαιτο) πείσαιτο Vorst. Nil mut. l. *Fl.* B. 2. P. Pag. 43. l. 1. Ἀποστάσεως) Alii ἀποστασίας Coll. *ead.* Ἐσκοποῦντο) ἐπεσκοποῦντο Coll. l. 13. Ἀφυλάκτως) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 22. col. 1. Ἐπορίζοντο) ἐπονίζοντο antea legebatur. Merito emendavit *Solan.* Pag. 44. l. 7. Γυμνῇ) Constat & proba lectio. Γυμνὴν vult *Gronov.* l. 19. col. 2. Μεταστειλάμενος) μεταστολάμενος erat in editis; sed correxit *Solanus.* Pag. 45. l. 8. Α συνελόντες ad οἷς nil variare edd. & Coll. norat *Solan.* l. 12. Ριπτούμενον) Alii ρηγνύμενον, Coll. l. 14. Ὑμῶν) Sic recte P. marg. A. i. S. & L. Ἡμῶν male l. Ald. *Fl.* H. Pag. 46. l. 3. Πάνυ πόρρω) πόρρω πάνυ, Coll. l. 5. Καταγελάσαςδε) γελάσαςδε tantum Ald. *Fl.* H. B. 2. P. S. Καταγελάσαςδε l. unde iam καταγελάσαςδε fecimus. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male rursus l. Ceterae recte ὑμῶν. l. 11. Ὁμοίως) ὁμοῖς legi iubet *Solan.* *ead.* Ἐξ ἅπαντος) Pell. Forte ἀπαξ ἅπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξ ἅπαντας voluit. l. 19. col. 2. Τὸ πᾶν Exc. G. Omittunt C. l. 21. col. 1. Ἀρέκειτο) Ed. Cler. male ἀνέκειται. *ead.* col. 2. Πιττακοῦ) Πιττακοῦ male edit. *Clerici.* Pag. 47. l. 2. Ὡν) ὡς l. sola, & marg. A. i W. l. 16. col. 1. Πριηνέως) Πρανέως Ex. G. Prienei C. *ibid.* Πλείονες) πλείονες G. Πλείονες κακοὶ C. *ibid.* l. 17. Ἐγγυῆ) ἐγγύα C. Pag. 48. l. 2. Εἰς τὰ τ. ε.) Nihil hic mutare Coll. & edd. primarias norat *So-*

Ianus. *l. 5. Δέ, τίνα*) Et sic eadem edd. Δέ τίνα P. *Pag. 49. l. 13. Καί ει φιλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 15. Σκοπούς*) κατασκόπους marg. A. i IV. *Pag. 50. l. 13. Περίλαος*) Sic edd. quas consului omnes, *l. Ald. Fl. B. 2. H. P. S. Περίλλος* tamen adscripsit margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Περίλαος*) Hic vero nihil adscripsit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν καλεῖν*) Et sic Fl. habere cum *l. notat* idem. *l. 15. Μικήσεται*) Sic B. 2. P. & S. recte. Μικήσεται male *l. H. Fl. Ald. l. 17. Καταυλούμενον*) καταλούμ. male sola B. 3. *Pag. 54. l. 6. Προσῆσσεσθαι*) Sic *l. H. Fl. P. & c. Προσῆσθαι* P. L. & marg. A. i IV.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitiori suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικόν*) πολιτικούς C. *l. 12. col. 1. Ἀστούξενος*) ἀστούξενος C. hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσεως τηρούντας*) Sic C. Περὰ δόχης τυχόντας misere in editis. π. τυρούντας V. *l. 13. col. 2. Κἄν πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex C. est. Πολλοὶ ταῖς πατράσιν G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολιτικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίων ἐνὶ ξένος* C. recte, & sic dedi pro ἰδίων ξένος, quod in vulgato erat. Ἰδίων — ξένος G. *Solan. ibid. l. 18. Ἡθός*) Ἀν ἔθνος; *Reitz. ibid. Οἱ μέντοι νεώτεροι*) Sic ex C. restitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna est in G. *ead. col. 2. Προσδέχονται*) προσδέχεται ante legebatur. Mutavit Solanus ex C. item ἑτέρας ex eodem, cum ἄτερας in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γινομένων*) οἱ γίνονται in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in C. non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τῶν κ. & c.*) Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὐς ἐν οἰκίᾳ*) Lacuna hic est in Exc. G. & V. *l. 26. col. 1. Καταχρ.*) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua καχρημένων τῇ κρίσει est in Coll. *Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in *Angl.* Adest in edd. *ead. Προθεῖναι*) προσθεῖναι marg. A. i IV. *l. 11. Ὅσφ*) Ita restituit. ex L. & marg. A. i. Ὅσον edd. *Pag. 57. l. 4. Οὐ*) μὴ marg. A. i IV. *l. 7. Αὐτὸ*) Sic Fl. H. P. S. Ald. Αὐτοῦ *l. & marg. A. i IV. ead. Ἐμυσάττετο*) ἡμυσάττ. *l. Prius servant H. Ald. P. & c. l. 9.*

Εὐδία) Ex Cod. L. Ἀδία marg. A. 1 W. Εὐδία edd. priores. Pag. 58. l. 9. αὐτοὺς) Sic I. Fl. P. S. αὐτοὺς P. H. Ald. & B. 2. l. 13. καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. A. 1. & I. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. Pag. 59. l. 11. Ἡμᾶς) Male ὑμᾶς S. P. & Fl. Recte I. H. Ald. ead. αὐτοὺς) Recte Fl. & S. spiritu leni. αὐτοὺς ceterae. l. 13. Ἑλλησιν) Restitutum ex L. & marg. A. 1 W. Deest in edd. prioribus. Pag. 60. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl. Pag. 61. l. 1. Ἐθῶν) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male Fl. sola. l. 13. Αἰεὶ) Sic I. Fl. H. P. Ald. & c. l. 14. Ποιήσωμεν) ποιήσωμεν penult. longa habebant I. Fl. H. P. At recte, quod edidimus, est in P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15. Μηδὲ) Αἰ. μὴ δέ. Pag. 62. l. 4. Ἐμπέπλησται) Ita recte P. B. 2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπλησθαι male I. l. 8. Ἀπορήσωμεν) Bene iam sic I. item H. B. 2. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσωμεν Fl. l. 9. αὐτὸν) αὐτὸν edd. priores. l. 11. καὶ ὑπὲρ) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorst. male. Sic notat Solanus. ead. Ἥτινι) ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam edd. lectionem firmat P.

I N A L E X A N D R U M.

Pag. 63. l. 5. Ἐπνοίας) Sic I. Fr. S. L. & marg. A. 1. Ἐπνοίας B. 2. P. Ald. Fl. H. male. Ἀπονοίας Heinf. l. 9. Εἰς κακίαν) Nihil mutant edd. Ἐν κακία P. & Angl. l. 11. Μέλλοις) Ita esse in I. Fl. H. & B. 2. notat Solanus. Sed & est in Ald. & c. l. 15. col. 2. Ἐξυφην.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανάμενος. l. 17. col. 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρυσάριθμον enim ante legebatur. Pag. 64. l. 3. Ἀμέτρητος) Sic edd. Ἀμνήτος marg. A. 1 W. Ἀμύητος P. l. 7. Ἐμοῦ) ἑμαυτοῦ marg. A. 1. Pag. 65. l. 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν Palm. l. 17. col. 2. Μινύειον) Μινύιον antea male. Vid. Homer. H. B. Catal. 18, vel 511. Solan. Pag. 66. l. 2. Μεμπτὸς) μωμπτὸς P. l. 8. Τὸ) Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in I. l. 14. Ῥουτιλλιανῶ) Ῥουτιλιανῶ Fl. l. 17. col. 1. Σίλλος) Sic C. Σύλλος V. Σώλλος edita. Solan. l. 18. col. 2. Πονηρία) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. Ρεύχ. Pag. 67. l. 1. Αὐτοῦ) Sic recte B. 2. Αὐτοῦ ceterae. l. 7. Εἰς) Sic Ald. P. H. Πρὸς I. l. 13. Ποικιλωτάτην) ποικιλωτάτην edd. priores. Pag. 68. l. 2. Βουλήσεως) Ita bene P. B. 2. & marg. A. 1 W. Βολήσεως male S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5. Ἀφελίστατος) Sic P. & edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. Fl. l. 6. Προσῆν) προῆν Ex. Fl. Vulgatam tueretur P. l. 10.

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. *A. 1 W.* Δεσμένοις edd. priores. *l. 13.* Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς *Fl. l. 15.* Ἐχθρῶν) Ita etiam habere *I. Fl. & B. 2.* norat Solan. Sed habet & *H. &c. Pag. 69. l. 4.* Θῶνος) Θῶνος Cod. A. & P. Prius edd. constanter. *l. 7.* Αὐτός) οὗτος A. P. L. Αὐτός edd. vet. *l. 9.* Τυανεί) Τειανεί *I.* sola. ead. Πάνυ) τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. *l. 15.* Ἐπενόει) ἀπενόει *P. ead.* Χρονογράφω) Sic *I. H. P. S. Ald. B. 2.* Χορογράφω *Fl. Pag. 70. l. 6.* Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male *P. Pag. 71. l. 6.* Δυσεῖν) δυοῖν *P. Δυσεῖν Ald. H. B. 2. Fl. S.* recte. de *I.* vid. nott. *l. 9.* Ἐν) Abest a *Fl.* Adeft in aliis. *l. 15.* Ἐς τὰ ἱερά) Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B. 2.* Adeft in *I. l. 17. col. 1.* Δελφούς) Et hic & statim iterum male ἀδελφούς erat in impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελφούς. *Solan.* Sed & pro αἰοιδίμους in edito male αἰοιδήμους. *Reitz. Pag. 72. l. 4.* Ὅπερ μερίζον) ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. *A. 1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. *l. 9.* Χαλκηδόνα) Constans lectio. *l. 10.* Καὶ ἑμπόρων) Et hanc esse constant. lect. notarat Solan. *l. 11.* Πρῶσοικούν) πρῶσοικον *I. Pell. Pag. 73. l. 9.* Χαλκᾶς) χαλκᾶς ridicule *I. l. 15.* Κάκεινοι) Sic dedi ex *I. & marg. A. 1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. ead. γὰρ) Sic *I. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4.* Προσισπόμενται) προπέμπεται A. P. At prius recte edd. vet. *l. 6.* Καὶ μεσὸλ.) καὶ deest in edd. *Ald. P. S. H.* Adeft in marg. *A. 1 W. & I. & Fl. l. 9.* Ὀλεθροῖ) Heinf. & Guyet. ὀλεθριοί. *l. 12.* Περσίδης) Sic edd. Περσείδης marg. *A. 1 W. l. 14.* Οὐτως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. *l. 15.* Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. *A. 1.* Στέσεσθαι edd. omn. Vid. not. *l. 16.* Εὐρητο) εἴρητο *P. A.* Vulgatam servant *I. Fl. Ald. P. H. &c. Pag. 75. l. 1.* Ἠῖός' ἀγχι) ἠῖός' ἄχρι *I.* sola. *l. 5.* Τετράκυκλον) τετράκικλον male *I. Pag. 76. l. 3.* Αὐτὴ) Sic Cod. P. recte. Αὐτὴ edd. priores, male. *l. 9.* Συλλεμβόμενον) συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant edd. *l. 16.* Ἐθεάζοντες) ἐνθεάζόμενοι A. P. L. & marg. *A. 1.* Nil mut. edd. *Pag. 77. l. 1.* Δειζομένην) δεζομένην *Ienf. Pell.* quoque an δεζομένην; idem habet & marg. *A. 1 W.* Sed δειζομ. edd. pertinaciter retinent. *l. 6.* Ὅ, τι λέγοι) ὃ, τι καὶ λέγοι marg. *A. 1 W. l. 9.* Προωκομυμένην) Sic *P. R.* five *B. & Fl.* Προωκοδυμένην edd. cet. *l. 12.* Τῇ) Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis edd. *l. 16.* Πώματος) Sic edd. *P. Ald. H. & reliquae.* Στόματος *I. & P. Pag. 78. l. 13.* Γεγεννημένον) γεγεννημ. edd. priores. *Pag. 79. l. 3.* Προεξυρ.) προεξερ. Marc. Nihil mutant edd. *l. 8.* Αὐτοῦ) Sic cum *I.* etiam *H. Fl. P. &c.* Sed αὐτοῦ recte correxit Gesn. *l. 19.*

col. 2. Κατέαγα) κατέαγον erat in editis, mutavit Solanus. Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα) Αἱ καὶ τὰ αὐτά; l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Sic Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νεαρῶτεροι) νεαλέστεροι Fl. & marg. A. 1 W. At prius Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πᾶν) πάν P. L. & marg. A. 1 W. Vulgatam servant priscae edd. earumque lectio est melior. l. 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino v recte edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσεται) μαντεύεται l. sola. l. 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta l. quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινὰ ἡμέραν ἀνευ τοῦ προσιπῶν G. ead. Οὐ δέοιτο) ὁ δέοιτο marg. A. 1 W. Pag. 83. l. 6. Ὡς) Inferui ex marg. A. 1 W. Deerat in edd. l. 8. Ὑπογεγραμ.) Sic edd. Ἐπιγεγρ. marg. A. 1 W. l. 13. Πάνυ) Sic P. & l. ed. Πάντη cett. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας) Ita ex Fl. dedi. Βηρυττίας male ceterae. l. 16. Ἀπεμάττω) ἀπεμάττετο marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 4. Τιτάνου) Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τούτω) τοῦτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. l. 14. Ἐχρα) Sic P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικὸν) Ex G. P. L. Εἰκὸς edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Sic Fl. l. H. B. 2. legere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτμίδες) κυτῶδες male P. Nihil mutabant edd. l. 6. Αἰγείου) ἀρχείου edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. A. 1 W. l. 12. Δὲ) Illud δὲ inferui ex marg. A. 1. Deerat enim in edd. ead. Οἰνθῆς) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A. 1 W. Itaque firmatur coniectura Iensii & Vorstii. Οἰνθεῖς enim edd. antea male. l. 13. Εἰς ἐπτὰ) ἢ ἐπὶ τὰ l. Εἰς recte ceterae. ead. Ἡὸκτώ) Ita reposui ex marg. A. 1 W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. l. 14. Ἀνά) ἄμα L. Nil mutant edd. vett. l. 15. Ὑπὸ) ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περὶ αὐτὸν) Sic cum l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quae siverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Αναφέροντες) ἀνανήφοντες corrigit Solanus, vid. nott. l. 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνας vult Solanus & margo A. 1 W. Μολυβδαίνας edd. Parisina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγελάστος) καταγέλαστος P. Nil mutant edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μὲν) μὲν οὖν marg. A. 1 W. l. 3. Κόλπου) κόλπον marg. A. 1 W. l. 6. Χρησμοδούντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Σενηριανῶ) Sic iam edd.

R. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβερια-
νῶ vel Σεβεριατῶ haberent. *Pag. 91. l. 5. Στρατιᾷ*) Ex corre-
ptione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μυλλῶ*)
Δήλω P. & marg. *A. 1 IV. male.* *Pag. 93. l. 3. Πράξεις*) Resti-
tutum ex G. P. L. & marg. *A. 1. Τάξεις* edd. priores. *l. 5. Κχι*)
Adest a Fl. P. Ald. &c. Adest in *I. & marg. A. 1 IV. Pag. 94.*
l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *I. Fl. H. P. ead. Ἐνέπλησε*) ἐνέπληξε *I.*
Pell. l. 6. Ξενίσις) Recte sic P. ut Iens. voluit, ξενίσις enim
edd. *l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ*) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ
Pell. *Εὐνους ἐργαζόμενος* marg. *A. 1 IV.* Editionum αὐτῷ in αὐ-
τῷ mutavi. *l. 10. Αὐτοῦ*) αὐτοῦς P. *ead. Ἀλλὰ*) *Ex P. & marg.*
A. 1. Deerat in edd. *Pag. 95. l. 1. Συνίσις δὲ, οἷας*) *Ex emen-*
dat. Solani. Συνίσις δ. δ. Fl. Συνίσις P. *Συνίσις δὲ, οἷας* edd. ce-
terae. *Συνίσις* etiam marg. *A. 1. ead. Μέγα*) *μεγάλα* *Ex. Fl.*
Nihil mut. edd. nec P. *Pag. 96. l. 3. Τὴν τινος*) Nihil hic mura-
re *H. & Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead. Αὐ-*
τὸς διεδ.) αὐτὸς deficiens in edd. ex L. & P. insertum. *l. 5. Ἡ-*
λιάς) *ιλίας* male P. Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l. 7. Οὐδέ*) οὐ
I. l. 15. Μελήσας) Sic recte *I. &c.* *Μελήσας* *Fl.* passim. *l. 18.*
col. 1. Διαβάλλει) *διαβαίνει* male fuit in ed. Cler. correxit So-
lanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est ma-
nifesta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην*) τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ
Fl. Cum vulgata nostra facit P. *l. 5. Μείζων αἰὲ προσεπενύει*)
Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae *μείζον αἰὲ προσενύει.* *l. 6.*
Χρησιμοφόρους) *χρησιμολόγους* marg. *A. 1 IV. l. 12. Ἀκερσεκό-*
μης) *ἀκείρεκόμης* P. Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν*) Sic P. & marg.
A. 1 IV. Πυλῶν) edd. vulgo. *l. 16. Ἐν*) Aderat in *I. & marg.*
A. 1. Aberat a Fl. H. P. Ald. B. 2. &c. *Pag. 98. l. 6. Τὰς*) *Ex*
P. additum. Deest in edd. *ead. Ἀκερσεκόμην*) Sic edd. reliquae.
Ἀκείρεκόμην *Fl.* vid. nott. *l. 12. Τὰς*) *τοὺς* *B. 2. sola. l. 13.*
Προμήχανάτο) *προμήχαν τοῦτο* P. *l. 15. Πρήρησις*) Sic re-
cte P. *H. Fl. B. 2. Πρήρησις* *I. male.* Conf. de Sacrif. cap. 12.
Pag. 99. l. 4. Ἐπεσέγγετο) ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat
Cod. P. & reliqq. edd. *l. 9. Γάμος*) ἔρως P. *l. 11. Ἐρως*) γάμος
marg. *A. 1. l. 12. Ἡ*) Deest articulus in *Fl.* Adest in *I. H. P.*
&c. *Pag. 100. l. 2. Ἐκείνης*) *Ex Mf. Gr. Ἐκείνου* edd. priores.
l. 4. Κόλπτον) Recte edd. *Κολποῦς* P. *l. 6. Ἥ*) Nihil hic variare
edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. vo-
ce. *l. 8. Κήρυκες*) *κήρυκες* minore litera edd. priores, aequae ac
μοχ καρβατίνας. *ead. Καρβατίνας*) *καρβατίδας* *Fl.* male. *l. 16.*
Αὐτῇ) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῷ* *I. & P.* cum marg.
A. 1. Pag. 101. l. 4. Δίης) Sic edd. plurimae. *Δίης* *I. & marg.*

A. 1. Διὸς Schol. *l. 9.* Ἄνδρῶν) Sic recte *Fl.* & *P.* Deerat in *Æ. H. B. 2.* *Ald. S.* Sed & additum in marg. *A. 1 IV. l. 6.* Διὸς βληθ.) Διὸς μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *l. 7.* Παιδίου) Ita esse in *I. Fl. H. B. 2.* notat Solanus. Sed & est in aliis. *l. 10.* Θεοπόρους) Sic edd. plurimae. Θεοεικέλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοεικέλους adscriptum marg. *A. 1 IV. ead.* Ὑμνήσοντας) ἡμνήσ. *I.* male. *Pag. 102. l. 3.* Οὔτοι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *Cod. P. l. 9.* Ἡύχουν) ἡύχοντο male pro ἡύχοντο marg. *A. 1 W.* vel ἡύχουντο. *l. 10.* Ἀληθῇ) Ex *I.* Ἀληθῶς cett. minus recte. *l. 11.* Σακέρδωτος) Sic edd. Σακερδωτος *P. l. 15.* Δέσποτα) Δέσποτα male *I.* sola. *Pag. 103. l. 5.* Διδύμοις) Sic recte *P. S. B. 1. & 2.* Δυδίμοις male *I. Fl. H. Fr. Ald. l. 6.* Προπάτορα) πατέρα *Fl. l. 7.* Χρησμοφδούντα) χρησμοδοτούντα *I.* sola. Oſo reliquae, ut edidimus. *Pag. 104. l. 5.* Προσαγαγῆν) προσάγειν *P.* & marg. *A. 1.* Vulgatam servant *I. Fl. H. P. & c. l. 10.* Ἀναπλεύσας) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B. 2. S. P.* Ἀποπλεύσας *I. l. 11.* Κλύσματος) κλυσμ. minore κ. edd. priores. *l. 15.* Δέ) Sic omnes praeter *I.* quae γάρ. *l. 18.* Εἰπεῖν) Illud εἰπεῖν inseruit Solan. sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρητήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz. Pag. 105. l. 5.* Ἐπικούρους) Sic edd. omnes, excepta *I.* quae ἐποικούρους. *l. 7.* Τῷ Πόντῳ) τοῦ Πόντου *P. & L. l. 13.* Θεσπίζοι) Θεσπίζει *Fl. l. 14.* Τῷ) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag. 106. l. 5.* Κεφαλαιῶδῶς) Ex emendat. Solani. Κεφαλεῶδες *I.* Κεφαλαιῶδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae. *l. 17. col. 1.* Ἀθηναίσις) Sic recte *V.* pro Ἀθηναίος, quod erat in ed. Clerici. *ead. col. 2.* Θιασώτης) θιασώτης male in editis. Correxit ex ingenio Solan. *l. 18. col. 2.* Ἐπὶ κακῷ) ἐπικαλῶν pessime edit. Ἐπὶ καλῷ *V.* unde ἐπὶ κακῷ fecit Solan. *Pag. 107. l. 2.* Οὐ δαδὶ) οὐχ ὑπὸ δαδὶ edd. *H. P. Ald. Fl. B. 2. Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *I.* marg. *A. 1. & Codd. A. L.* Ὑδατι sine ὑπὸ *P. l. 6.* Καὶ τὸν) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. *ead.* Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Desunt haec duo in *P.* πάροδον etiam omittit *Fl. l. 13.* Διηπτεῖος) διηπ. Vorst. Nil mut. *Fl. Ald. I. P. B. 2. H. l. 14.* Ἐμβαλέειν) ἐσβαλέειν *I.* sola. *Pag. 108. l. 4.* Δισμυρίων) δυσμ. *I.* male cum *Ald. & rel. l. 8.* Ψυχρῶς) Sic *P. & edd. plurimae.* Ψυχρὸς *Fl.* male. *l. 11.* Ἐπὶ ῥρέοντων) ἐπεσρέοντων marg. *A. 1 IV.* Ἐπὶ πολλοῦ ἔπεσρ. *P. & A.* Nihil mut. edd. *Pag. 109. l. 2.* Παρακινδυνεύων) παρακινῶν *P.* aut *L.* (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακινδύνων male *A.* Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. *ead.*

Ἑπελθόν) Sic *I.* Ἑπελθόν rel. Ἐδεθλον male *A.* *l.* 6. Ἀπολαμβ.)
 Ex Pell. restitutum. Ἑπολαμβ. edd. priores. *l.* 15. Ὠπίεις) Sic
 restitui ex *Fl.* Ὠπύεις cett. *Pag.* 110. *l.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
 ματα marg. *A. i W.* *l.* 10. Οὐ) Deest in *Fl.* Adest in aliis. *l.* 11.
 Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. *A. i W.* *l.* 13. Λύσιτο) Sic edd. omni.
 Δίδουντο *P. A.* Δίδουντο *L.* *l.* 16. Μόρφι) Μορφεῦ βαργύλω
 ἰσχυῖ ἀγγινέχιφι φάος δὲ *A.* ead. Λεῖψει φάος) λεῖψε φᾶος
Fl. *Pag.* 111. *l.* 1. Ἄλλως) Sic *P. Fl. B. 2. S.* Ἄλλος *I. Ald. H.*
Fr. ead. Ὀλως) ἄλλω *A.* & *P.* Ἄλλως marg. *A. i.* Sed prius
 edd. habent omnes. *l.* 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg.
A. i W. & *P.* Nil variant edd. in vulgata. *l.* 9. Μάλαχ' Ἄττις
 ἄλλος) μάλαχ' ἀττιαλος *Fl.* *l.* 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg.
A. i W. ead. Χρίσθαι) Sic *Fl.* & *P.* Χρίσθαι *l.* & cett. ead. Τέ
 κε) Sic *Ald. P. B. 2.* Addit & *H.* Solanus. At in ea dubium,
 sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi a τίκτω esset, *l. Fl.*
l. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐραμένου τοῦτον καὶ πλε-
 σούντος *A.* *Pag.* 112. *l.* 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male *Fl.*
l. 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
 stituit Solan. *Pag.* 113. *l.* 13. Εἰώθει) Restitutum ex *P.* Εἰώθε
 edd. priores. *l.* 14. Χρηστῶ) χρηστῶ male *l.* *Pag.* 114. *l.* 3.
 Κατέπαυέ τε) κατέπαυσέ τε *l.* sola. *l.* 9. Ἐπὶ) Deest in *Ex. Fl.*
 Adest in edd. & *P.* *l.* 13. Ῥαδίας &c.) Ῥαδία γενομένη μου ἡ ρε-
 ταβολὴ *C. Fl.* ed. *Fl.* *Pag.* 115. *l.* 2. Ἀπλούν τι) ἀπλούντε
 coniunctim *l.* Sed pro τι in *Cod. P.* est τοῦτο. ead. Πόρον) Re-
 stitutum ex *L.* & *Fl.* Πόντον edd. priores. *l.* 7. Ῥαδίας) Ῥαδίας
 ἂν margo *A. i W.* *l.* 10. Προβεβιωκὺς) προβεβηκὺς *Fl.* Sed vul-
 gatam tuetur *Cod. P.* *l.* 16. Βοσπορειανὺς) Sic *Fl. H. P. Ald.*
B. 2. S. Βοσπορειανὺς *l.* *Pag.* 116. *l.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
A. i W. *l.* 7. Πρὸ) πρὸς male *l.* sola. *l.* 11. Φιλοσόφους) Hoc
 habent *Ald. P. Fl. H. B. 2. S.* Φιλοσόφου *l.* *l.* 16. Ὀρμης) Sic
 restitutum ex *P.* & *L.* & marg. *A. i.* ὀργῆς enim edd. Sed &
 pro ἀνεπαυόμεν ἀνεπαυσάμεν est in *P.* & marg. *Ald.* ead. Ἐν
 δέοντι) Sic fere *l.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντε
 iunctim. Ἐνδέον τι peius *P.* *Pag.* 117. *l.* 4. Καινὸν ἐγκεχαρ.)
 καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A. i.* & *l.* Sed illud κόψαι ignorant
 cett. *l.* 6. Τὴν ἄρπην) τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam *P.*
 At *P.* cum cett. edd. recte ἄρπην. ead. Πατρομήτορος) προμή-
 τορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur *P.* *l.* 12. Ἐφωράθη) ἐφάνη
P. & marg. *A. i W.* *l.* 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursus cor-
 rexerit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. *Pag.* 118. *l.* 9.
 Καὶ προφ.) Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B. 2. H. P. Ald. l.*
Fl. & *Fr.* *l.* 10. Πολιώδης) Sic *S.* eiusque affecit *Amsl. Πώλιος*

marg. *A. 1 IV. Περίτης I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. l. 12. Αὐτῷ* Sic edd. Αὐτῷ correxerat Solanus, male. *Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) βοηθῶν A. & P. Nil mut. edd. l. 7. Ἐντυχῶσι) ἐντυχῶσοι male I. Conf. supra cap. 47.*

I N D E S A L T A T I O N E.

*Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. Marc. Nihil mut. edd. nec M. ead. Ἐξ ἀρχῆς) Sic P. B. 2. Ἐξ ἀρχῆς una voce I. H. Ald. Fl. Fr. S. l. 14. Ἀφεμένος) ἀφίμενος male A. sola. Pag. 121. l. 3. Ἐναβρυνόμενον) Edd. priores & M. ἐναμβρυόμενος habebant. Sed recte μ delevit Solan. l. 11. Τὰ ὅμοια) τὸ ὅμοιον W. l. 14. Κυκλικῶν) Nil mutant edd. nec M. Pag. 122. l. 1. Δεήσει) δεήσῃ W. Nil mut. edd. l. 6. Δὴ) δ' οὖν W. l. 8. Μόνου) Ex Fl. & M. dedi. Μόνον edd. vulgo. l. 14. Ὀλος) Sic W. Ὀλως edd. priores. Pag. 123. l. 10. Σοι) Deerat in edd. inferui ex Cod. W. Pag. 124. l. 5. Ἐξ ἰσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι) ἐξίσῃς ἢ. κ. συγγεγένησαι Fl. At vulgatum servant I. H. P. &c. cum Codd. M. P. l. 8. Τ) Ita esse in I. Fl. H. notat Solanus. Sed & est in aliis. ead. Ἦν) οὖν P. male. Ἦν recte cett. & M. Pag. 125. l. 12. col. 1. Σημαίνει δὲ τὸ) Ita dedit Solan. pro vulgato σημείου δὲ τοῦ. *ibid. l. 13. Τοῦ πιδόν) Ita correxi ex C. Το πιδόν V. Του πιδόν M. Solan. ibid. l. 14. Ἀττικῇ) καὶ ἡ Ἀττ. erat in edit. Delevit καὶ ἡ idem, sine dubio ex collat. Codd. ibid. l. 16. Ταῖν) Sic recte C. Τοῖν male V. ibid. l. 17. Ἀρσενικὰ ἄρθρα) ἀρσενικῶ ἄρθρῳ C. Pag. 126. l. 2. Ῥυθμίζει) Sic M. & edd. Fl. B. 2. P. S. recte. Ῥυθμίζοι male I. H. Ald. l. 11. Λειτουργίαν) λειτουργίαν Ald. Sed in marg. λειτουργία adscriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. l. 13. Ἐθέλοις) Nil mutare I. Fl. notat Solan. Pag. 127. l. 14. Πρώτον) Et sic habere edd. vett. notat idem. l. 16. Κυρῆτας) Sic edd. I. Fl. H. Ald. P. S. Κούρητας W. Κυρῆτας S. habere Solanus notat; sed fallitur, si *Salm.* ed. putat. Pag. 128. l. 1. Γὰρ) γὰρ M. & Fl. Vulg. serv. cett. l. 4. Ἐν ὕπλοις) Sic I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S. Ἐνόπλιος W. Pag. 129. l. 17. Μέν) δὲ M. Sed a recentiore manu. Pag. 130. l. 6. Ἐνδιδῶσι) Et sic cum I. habere Fl. notat Solanus. Sed habent & H. P. &c. l. 7. Αὐτοῖς) αὐτῆς Fl. & L. Prius retinent edd. cett. cum Codd. M. & P. l. 8. Δ' ἄν) δ' ἄν νῦν ἐτι W. & καὶ supra scriptum est. l. 10. Παισάντες) παῖσαντες ἀλλήλους edd. Absit ἀλλήλους a W. Ideo expunxit Solanus. Pag. 131. l. 3. Διδασκαλίαν) καὶ διδασκαλίαν Fl. Absit καὶ a reliquis & ab M. ead. Φασιν) Nil mutat I. Fl. H. P.**

& M. *l. 4.* Κομάξατε) Sic *Fl.* Κομάσατε cett. & M. *l. 12.* Ἀνδρίας) ἀνδρείας *W.* Prius tenent *l. Fl. P. H. Ald.* ead. Γυμνοπαιδία) γυμνοποδία male edd. priores & M. *l. 13.* Ὀμοίως) ὁμοίος *Graev.* male. Nil mut. edd. *l. 16.* Κυβιστητήρας) Sic *W.* & *Homer.* Κυβηστ. edd. priores. *Pag. 132. l. 1.* Αὐτῇ) Insuperum ex *W.* Deerat in edd. *l. 2.* Ἐδίνεον) Restit. ex *Homer.* Ἐδίνεον male edd. *Luciani* priores. *l. 12.* Φησι) φασιν *W.* *l. 13.* Τὰν εἰκόνα) Restitui ex *W.* Τας εἰκόνας edd. male. *Pag. 133. l. 1.* Τοῦτο) τοῦτον male *l. sola.* *l. 8.* Ὑπ' αὐλῶ) Sic dedi ex *W.* Ἐν αὐλῶ edd. *l. 11.* Ἡ λύρα) Nihil hic mutare edd. & M. notat *Solan.* *Pag. 135. l. 7.* Ἐμπούσαν) Ἐμπούσαν *W.* *l. 16.* Πεποισημένων) Sic *l.* Πεποισημένων reliquae & M. *l. 17.* Τὸ) Ἀντά; *Solan.* *Pag. 136. l. 1.* Ἀρῇ) Ἀρην *Fl.* Nihil mut. cett. nec M. *l. 8.* Γενικῶτ.) Sic M. & edd. praeter *B. 2.* quae γενικῶτ. *l. 17.* Παιδῶν) Sic dedi ex *Codd. M. P. Exc. Fl. & B. 2.* Παιδῶν habebant edd. ceterae. Παιδῶν *P.* *Pag. 137. l. 5.* Ἡ δαστα) ἡδαστα male *l.* *l. 9.* Ὀρχημῆς) Sic restitui pro ὀρχημῆς, quod omnes edd. obfidebat. *l. 12.* Ὀρχηστύν τε) ὀρχηστὴν τε male edd. *l. P. &c.* omnes, praeter *S. & Amst.* quae recte ὀρχηστύν τε, quod confirmant *Codd. M. P. l.* *Pag. 138. l. 4.* Ὀρχεῦνται) ὀρχοῦνται *P. l. 15.* Ὀκνεῖ) ὀκνεῖ *W.* male. *Pag. 139. l. 2.* Τότε) Hoc inferui ex *W.* Deerat enim in edd. *l. 6.* Αὐτοῦ) Sic recte *Fl. H. P.* Αὐτοῦ male *l.* *l. 9.* Τραγικῇ &c.) τραγικὴ & κομωδικὴ *Fl.* Nil variant cett. nec M. *l. 10.* Τρίτης) Ex *P.* restitui. Τρίτη edd. male. *l. 12.* Τὴν κομωδ.) Articulus abest a *W.* *l. 14.* Διὰ τοῦτο) διατοῦτο uno verbo *Ald.* *Pag. 140. l. 2.* Πρώτου) Sic *l. Ald. H. Fl. P.* Πρώτον *l. Pell. l. 4.* Ἡσκημένος) ἑσχηματισμένος *l. Pell.* *Pag. 141. l. 8.* Αὐτῇ) Nil mutant edd. vett. ead. Νενόμικεν) Hoc ex *W.* restituit *Solan.* Νενέμικεν edd. priores. *l. 15.* Κινουμένων) κινόμενον *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum *Codd. M. P. l. 16.* Ἐπατάραττον) Nihil mutare *M. S. l. H. Fl. & P.* notat *Solanus.* *Pag. 142. l. 7.* Τοῦ) Abest a *Fl.* *l. 9.* Προστέθεικεν) προστεθήκεν *Fl.* *l. 11.* Ἀμαθίας) Sic esse in *l. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forſan quaesivit, num quae ἀμαθείας haberent, ut mox. ead. Παράσχωμαι) *M.* recte cum edd. Sed *l.* male παράσχωμαι. *l. 16.* Πολυμαθείας) Sic iam edd. *l. Fl. H. P. &c.* Πολυμαθείας *W.* *Pag. 143. l. 8.* Γενικῶτ.) Sic edd. pleraeque & M. Γενικῶτ. *P. & B. 2. l. 14.* Θεμέλιοι) θεμέλια *L.* Prius habent edd. *l. 16.* Ὅσπερ) *L.* recte. Ὅσπερ edd. cum *Codd. M. P.* male, si sequens τοῦτο spectes. *Pag. 144. l. 1.* Θερμαῦστρίζειν) θερμ. male *l.* Recte ceterae per

S. cum Cod. M. l. 8. Παρέλειπον) παρέλειπον W. l. 12. Τὰ)
 Deest in S. Adest in cett. & W. l. 13. Θάτερα) θάτρα W.
 male. Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. l. 6. Αὐτῇ)
 Ita cum I. etiam habere Fl. & H. notat Solan. l. 9. Ων) De
 hoc idem notavit. l. 14. Πολύμνιαν) Πολύμνιαν M. Nihil mut.
 edd. l. 16. Τ' εἶοντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε ὄντα. Pag. 146.
 l. 8. Αὐτὰ) Thucyd. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. l. 10.
 Ἰάκχου) Scripsi ex W. Ἰάχου male edd. l. Fl. H. B. 2. P. S.
 l. 12. Ὅσα ἦφ.) Sine περὶ edd. etiam Fl. I. H. P. Sed. vid. not.
 l. 15. col. 2. Παγίφ στασει) Sic habent C. & M. Παγίότητι ed.
 Cler. Παγίφ στάση mendose V. Solan. l. 19. col. 1. Νήσους)
 Non aderat in ed. Sed addidit Solan. Non significans tamen ex
 quo Codice. ibid. l. 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκον, ut
 erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C.
 ead. col. 2. Αἰετὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omissa ea vox
 sensum perturbabat. Solan. l. 24. col. 1. Ἔστη) ἐστὶ M. prave.
 Solan. ibid. ἄλλης) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur
 ἄλλης in ed. Amst. Sed C. ἄλλης. Solan. Pag. 148. l. 1. Ἀλιρρό-
 θιον) Edd. priores ἄλιρ. minore α. l. 10. Ἀκάμας) Nil mutant
 edd. & M. l. 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd.
 l. 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. l. 1. Πόρος) Nil mutant
 edd. nec M. Πόθος vult Graev. ead. Εὐεργέτιν) Sic recte M. I.
 Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. l. 4. Σπαρτών) Sic P. re-
 cte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. l. 15. Διαίριον) Διαπύρτιον
 Marc. male. Nihil mut. Fl. H. I. P. Pag. 150. l. 2. Δέρας) ἀρ-
 νιον W. L. & Fl. Δέρας cett. & P. ead. Πελοπείας) Πελοπίας
 W. l. 4. Στρατεία) στρατιά P. Vulgatam servant edd. l. 10.
 Παρθένευσιν) Sic I. H. Fl. & M. Διαπαρθένευσιν P. male. ead.
 Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. l. 11. Προηρη-
 μένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προειρημένον
 I. Fl. & M. l. 12. Κασσιόπεια) Sic recte I. B. 2. H. Fl. Ald.
 & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorf. Pag. 151. l. 16. Ὀδυσσεύς)
 καὶ Ὀδυσσεύς W. Pag. 152. l. 1. Τηλέγονος) Τηλέγονος I. Sed
 reliqq. cum M. recte, ut edidimus. l. 6. Ἀφορμὰς καὶ ἥλις)
 καὶ ἡδεῖς ἀφορμὰς Fl. καὶ ἥλις ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulga-
 tam servant cum Cod. P. l. 10. Κενταύρων) Κενταύρου Fl. Ni-
 hil mutant cett. nec P. l. 11. Ὑφαλος) Recte ὕφαλος minore
 υ Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλος, vid. nort. Pag. 153. l. 4.
 Ἀνάδυσιν) Sic edd. vet. S. & A. vero ἀνάδυσιν. l. 7. Ὀρφέα)
 Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφέα I. l. 12. Νέων) Restitutum ex W.
 Fl. & vera coniectura Leop. Νήων enim male edd. priores.
 l. 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν litera σ minore H. P. Fl. S. & c.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *I.* 9. *Ἐρυθίας*) *Ἐρυθίας* W. Nihil nostram lect. mutant *I. Fl. H. P.* *I.* 11. *Ὅσαι εἰς δ.*) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M.* *I.* 12. *Καινία*) *Κενία* W. male. *I.* 16. *Ἀντιπάτρου*) *Ἀντιγόνου* marg. *A. 1 W.* *Pag.* 155. *I.* 5. *Ἐαυτὸν*) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* *Ἐαυτῶν* male *I. Fl. H.* *Pag.* 156. *I.* 6. *Λαλέοντος*) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *I.* 8. *Κατηγόρει*) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed *ἐκατηγόρει* volebat. male, vid. not. *I.* 13. *Γοντρευομένων*) Sic restitutum ex *L. P.* ut Ienf. recte coniecit. *Γοντρευομένοις* enim edd. priores & *M.* *I.* 14. *Τερτίσμασι*) *τερτίσματι* *Fl.* Prius est in aliis & *M.* *I.* 15. *Κοσμεῖσθαι*) *κοσμεῖται* *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *I.* 13. *ὑποδεδυκότα*) *ὑποδεδυκότα* W. Nil mut. *I. Fl. H. P.* *Pag.* 158. *I.* 4. *Μέγιστος*) *μέγιστον* male *B. 2.* *I.* 6. *Βασιλίδης*) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c. & M.* Leg. *βασιλίσκος* adscriptus Solanus. *I.* 9. *Συνίαναι*) Restitutum ex *W.* *Συνίαναι* edd. priores. *I.* 10. *Οἰκίαν*) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliisque. Quid tum? *Pag.* 159. *I.* 4. *Τὰ αὐτὰ ταῦτα* *P.* *I.* 6. *Οἶδε*) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. *Οἶδε* *I.* *Οἶδον* *M.* *I.* 9. *Ἀριστέον*) Et sic cum *I.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *I.* 16. *Ὁ αὐτὸς*) Illud *ὁ* inferui ex *W.* Aberat enim ab edd. *ead.* *ὑποκρινεῖται*) *ὑπεκρινεῖται* male erat in *P.* Recte *ὑποκρ.* in cert. *Pag.* 160. *I.* 6. *Ἰσχω*) *ἔχω* W. Prius vero *I. Fl. H. P.* *Ald. &c.* *Pag.* 161. *I.* 2. *Ἐκάστου*) Nihil mutant edd. nec *M.* *Ἐκαστον* Graev. *Pag.* 162. *I.* 10. *Μέν γε*) Hanc esse edd. lectionem & Cod. *M.* notat Solanus. *I.* 12. *Ὁρχήμασιν*) De hoc idem notat idem. *I.* 14. *Τρίτον*) *Μαρκίλ. δεύτερον.* At nil varietatis invenio. *I.* 16. *Αὐτὴ*) *αὐτῇ* W. *Pag.* 163. *I.* 2. *ὑπισχνουμένων*) *ὑπισχνουμένων* *I. Ald. & H.* At prius recte cert. *I.* 14. *Εὐχέρεις*) *εὐχηρεῖς* Pell. *Pag.* 164. *I.* 4. *Ζητοῖς*) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M.* *Ζητοῖς* edd. vulgo. *I.* 9. *Μὲν τὸ μὲν* inferuit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *I.* 12. *Γὰρ*) Restitutum hoc ex *L. P.* *καὶ* erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *I.* 11. *Γὰρ οὐτε*) *γὰρ* inferuit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M.* *I.* 15. *Ἐπιτηρεῖ*) *ἐπετ.* Ienf. At vulg. servant *I. Fl. H. P. & M.* *Pag.* 166. *I.* 8. *Φεῖσαι*) *φᾶσθαι* W. *Πεφεῖσθαι* *P. L.* *Φεῖσαι* *I. Fl. Ald. H. &c.* *I.* 11. *Ἰδῆς*) *εἰδῆς* W. *Pag.* 167. *I.* 3. *Ἀθλήσει*) *αὐλήσει* male *B. 2. &c.* 3. *Ἀσκήσει* Palm. At vulgatam nostram recte tuentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M.* *I.* 13. *Τὸ τῶ καὶ* W. *Pag.* 168. *I.* 2. *Τῶν ἄλλων*) Desunt haec duo verba in *W.* *I.* 13. *Ἐπιδείκνυται*) *ἐπιδείκνεται* male *I.* Cert. recte ut edidimus. *I.* 17. col. 2. *Μετείληπται*) *παρελήπται* *C.* *Pag.* 169.

l. 5. Τῷ) Ex W. insertum. Aberat in edd. l. 6. Αὐτῷ) αὐτῷ W. l. 9. Ἀμαθεῖς) ἀμαθῶς male B. 2. Prius est in l. H. Fl. P. & M. l. 14. Ἑλλήπεις) ἑλλήπῃ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant l. Fl. l. 15. Παιδείαν) Sic recte Fl. H. P. & M. Παιδῖαν l. Pag. 170. l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Correxuit Solan. l. 7. Αὐτοῖς) Hoc iam bene H. Fl. P. Αὐτοῦς l. l. 8. ΣΕΑΥΤΟΝ) Ex W. dedi. Σαυτὸν edd. priores, excepta Fl. quae σεαυτὸν. Pag. 171. l. 4. Ἡ τινι) εἰ τινι Fl. & M. Ceterae vulgatam bene servant. l. 19. col. 1. Νέων) νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγώσῃ) Sic una cum edd. legit M. Pag. 173. l. 5. Παραστησάμενος) παραστησάμενος L. Nihil mutant l. H. Fl. P. l. 8. Γραφέντος) Sic l. H. Fl. B. 2. P. S. &c. l. 15. Ὀρχηστομαν.) Hoc ex W. restitutum. Ὀρχηστομανήσουτα edd. priores. Pag. 174. l. 1. Οὔτι) Sic edd. & M. Sed οὔτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. l. 3. Νόος) Ita habere l. cum Fl. notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

I N L E X I P H A N E M.

Pag. 175. l. 4. Κομιδῇ) Aberat ab edd. Insertum nunc ex B. & W. l. 7. Κυψελόβυστα) Sic edd. omnes. Κυψελούντα Mf. RG. l. 10. col. 2. Γίνεται) γράφεται editum erat, correxit Solan. ibid. l. 12. Τοῦ αὐτοῦ) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. l. 13. col. 1. Λόγων) λόγον in ed. Cler. mutavit Solan; Sed mox etiam συγχρόνῳ in συγχρονος mutarat idem. At in eo non obsecundavi. Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ) Et hoc restituit idem ex M. & B. Τῆς χρῆται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. Abb. & V. ibid. l. 19. Ὡτων) Antea misere legebatur αὐτῶν. ibid. l. 20. Κεραμεῶν) Sic rescripserat Solanus pro vulgato κεραμῶς. Pag. 176. l. 1. Νεοχμὸν) νεοχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. l. 3. Τὸν) τῷ Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀνέγνως) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισα. Ἀνελογίσω M. ibid. l. 18. Χαμαι) Non aderat hoc in edins. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc infert Solan. ibid. l. 20. Κυψελῆς) κυψελῆ M. ibid. l. 21. Ὡ) ὦ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐαρχος) Sic edd. & M. Ἐνάρχος l. vel saltem dubie. l. 6. Λυκείῳ) Λυκνίῳ W. l. 9. Στλεγγίδα) στλεγγίδα l. At vulgatam servant cett. & M. l. 12. Τί) Μάε omisum in l. l. 13. Ἐλινύσεις) ἐλινύσεις M. & Fl. l. 15. col. 2.

Ἐχρῶντο) ἐχρῆντο editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Χρόματος) κεχρῆσθαι editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed coniicio ex V. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. Φωσόνια) φασσ. C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. Ἐρικμα) Recte sic restituit Solan. pro vulgato αἰνιγμα. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. Ὑπερέχθεσαν) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso ὑπερέχθεσαν, quod editum fuerat. *ibid.* *l.* 27. Ἀζυγα) Ita dedit idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut Amor. cap. 44 ἄζυγου κοίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid.* *l.* 28. Ἀστραβηλάτας) ἀστραβηλάτους male ed. Cler. *ead.* *col.* 2. Σίτηρον) σίτορον ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. Γηπαττάλους) γῆπαττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & *Fl.* & c. *l.* 4. Βρακάνων) βραχάνων Coll. Nil mut. *Fl. H. M.* & c. *ead.* Ἀχαγευσάμ.) λίχν. *Fl.* *l.* 6. Ἐδάρη) Edd. priores ἐδάρη, male. *l.* 9. Ἀπολούμενος) Edd. Ἀπολουμενος W. & *Fl.* *l.* 10. *col.* 1. Ἀλληλεσμ.) ἡλοημένα ante legebatur. Correxuit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λευθόπολις est.) *ibid.* *l.* 11. Ἱατροί) Ex V. altero & C. Abb. Ἱατροίον enim male hic antea edebatur. *ibid.* *l.* 19. Περιτραχήλιον) δερित्रαχήλιον V. aliunde huc translatum. *Solan.* *l.* 21. *col.* 2. Φαρμάκου) φ — κ. posito χ supra κ V. i. e. φαρμακῶν. *Solan.* Sed φαρμάκων saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Σκευάζειν) κενάζειν ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid.* *l.* 25. Σκάφη) ἐστὶ σκάφη ante legebatur: sed ἐστὶ deleuit idem. *ibid.* *l.* 29. Μέσον) μέγα Exc. G. Μέσον cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. Κάχρυσ) καὶ χρῶν editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. Ἀποθρίξ.) ἀποθρίξ. Coni. apud B. *l.* 3. Σέλγη) Nihil mutant edd. nec M. Γέλγη Meurf. *l.* 6. Λογάνιον) Vorst. λαγώνιον. *l.* 13. *col.* 2. Λογάνιον) λογάνιον legebatur per ἡμικρον in utroque hoc Scholio impr. & M. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Τρυποπώλην) Forſan γρυτοπώλην. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἰτυκαῖος) ἐν πρώτῳ γ. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. *Solan.* *ibid.* Ἡ Ἰτύκη) Sic praeceunte Solano dedi. Ἰτύχη enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. Ψύττα) Forſan ψιττὸν, h. e. ταχέως Vorst. Ψύττα *Fl.* & W. *l.* 4. *col.* 1. Ψύττα) ψύττα erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaste sumtam. *Solan.* *l.* 5. *col.* 2. Κατακτὸν) κατακτῶν ante editum, & mox δ' omisſum: quod praeceunte Solano correxi. *Reitz.* *ibid.* *l.* 7. Τ) — ἔχον) τε & ἔχον ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. *l.* 14. *col.* 1. Κοτταβον) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt *κῶτταβος*. Et V. modo *ἵος*; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2. Τι λουθηριδίω*) Ita dedit Solan. pro vulgato *τῷ λουθηριδίω*; etsi non addit, unde hauserit. *l. 22. col. 2. Πλάστιγ.*) Reliqua huius Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25. Μάνν)* *μάνιν* ante edebatur. Sed *μάνιν* legendum ex praeced. patet: & sic recte M. *l. 26. col. 1. Τὰς)* Edit. Cler. male *τούς*. Et mox *διὰ* omissum erat; utrumque correxit Solan. *l. 27. col. 2. Εἰσαγαγόντων)* *εἰσαγόντον* ed. Cler. male, & mox *τοῦτο* habebat eadem pro *τούτοις*. Paulo post *τιθέντος* in *τεθέντος* etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31. Ἀποστάσεων)* Lege *ἀποστάξεων*. *Solan. ibid. l. 33. Οὐ τῷ)* Ex emendat. Gronov. & M. *οὕτω* enim antea male. Ex eodem M. *τῷ καλῶς* restitutum, pro vulg. *τό*. *l. 36. col. 1. Ἔρωτα)* Lege *ἑρώντα*. *Solan. l. 40. col. 2. Βαρβαρῶς)* *βάρβαρον* editum fuerat; sed *βαρβαρῶς* dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1. Ἀνδριαντάρια μάνεις)* Ἀ—*τάριαμινος* V. Illud emendatum adscripserat If. Vossius. Iac. Gronov. ἀ. *μάνης* M. *ead. col. 2. Παρακεκομμενῶς)* Lacuna est in V. hunc in modum *παρα—εἰρησῶσαι*, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4. Ἐψόμεθα)* *ἐψόμεθα* Exc. *Ἐψόμεθα* L. *l. 5. Μέσση πόλον)* *μέσσην τὴν πόλον* W. non compareret articulum in edd. *l. 7. Ὡστικόμενοι)* Nil mut. edd. nec M. *l. 12. Μηκέτι)* *μηκέτι τι* W. male. *l. 13. col. 2. Βύζην)* *βύζειν* in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post *συγκλύδας* pro vulgato *συγκύδας*. *l. 15. col. 1. Καρδοπον)* *καρδῶπον* editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21. Ξηραλειφῶσω)* Hoc Solan. correxit, cum *ξηραλειφῆσας* editum legeretur. *ibid. l. 24. Μέσον)* *μέσον καὶ κοῖλον* Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2. Παιγνίμων)* *παιγνίμων* C. Abb. *Παιγνιῶν* V. *ibid. l. 26. Τέθεικε)* Sic Solan. reposuit ex M. *τίθηκε* enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2. Ἀπαντες)* *πάντες* P. *l. 6. Μολυβδαίνας)* Nil mutant I. FL. H. P. &c. *l. 9. Καταιονθέντες)* *κατεονθέντες* W. *l. 11. Ἄλλος)* Ita dedi ex FL. & W. Ἄλλος enim edd. cett. *l. 13. col. 2. Νικῶντες)* *νῆκτες* C. Abb. *ibid. l. 14. Τοῦ ἡττημένου)* *τοῦ ἡττημένου* erat in ed. unde Solanus *τούς ἡττημένους* fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem *τοῦ ἡ—ον* inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16. Γυμνασίω)* Sic dedit Solan. pro vulgato *συμποσίω*, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1. Ὡς)* *ὥς* editum

erat; sed δς ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀνευρ. προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὐρίσκων. *ibid.* l. 22. Ἀλλήλους) ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo. *Pag.* 184. l. 1. Ὁδον-
 πωτῇ) Sic restitutum ex W. Ὁδοντῇ edd. priores. l. 5. Ἐμυ-
 στίλατο) ἐμυστείλατο W. l. 8. Πολλὰ καὶ ποικίλα, δῖχ' ἡλα
 ὕσια) πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ διχ' ἡλαὶ ὕσαι W. l. 10. Ὑδς)
 ὕδς l. ὕδς cett. & M. l. 12. col. 2. Ζώνων) χοίρων M. l. 14. col. 1.
 Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid.* l. 17.
 Ἐρανον) οὐρανόν in impress. sine sensu. Ἐρανον V. & C. Abb.
 quod monente Solano recepi. *Reitz.* l. 21. col. 2. Τηγάνου) τα-
 γήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis
 idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque au-
 tem *sartaginē* significat; sed quia praestat explicationem ef-
 ferri verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mut-
 tarit. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Μελιττοῦται) μελιττωῦται V. l. 23.
 col. 1. Κελῶν) σκελῶν in impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit
 Solan. *ibid.* Mῆκος) Sic recte pro edito μῦκας dedit idem; qui
 & ἄπερ inseruit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκε-
 λῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid.* l. 27.
 Φησὶν) ἃ φη — Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit So-
 lanus? *Reitz.* *Pag.* 185. l. 1. Ταγίνου) τηγάνου apud B. Nil
 mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male.
 l. 13. col. 2. Πάστιλλοι) πάστυλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφοδῶρος)
 Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit Solanus ex col-
 lat. Codicis; deerant enim in editis. *ead.* col. 2. Βοιωτικὰς)
 βοιωτιακὰς M. l. 22. col. 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna
 relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.*
 l. 24. Τινες) τί erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. Τινες
 M. Solan. *ibid.* l. 26. Φησὶ) φημι V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων
 editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus.
Pag. 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec
 M. l. 2. Τρυήνης) τρυάλλης W. l. 7. col. 2. Καὶ) δὲ male edita
 Schol. Correxuit Solan. l. 12. col. 1. Ἀποκρύπτων) ἀποκρύβων
 ante editum erat. *ibid.* l. 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ,
 quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox ite-
 rum καὶ legebatur ante βομβυλίδς, quod idem deleuit, nec im-
 merito; etsi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic
 locum habere non poterat. *Reitz.* l. 21. col. 2. Ἀπὸ) Lege ὑπὸ.
 Solan. l. 24. col. 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφρωτ. in edit. male. Et pau-
 lo ante quoque male ἀνεμεφόρητα. *ibid.* l. 25. Καὶ) Iam καὶ
 in edd. absens inseruit Solan. *ead.* col. 2. Ἐξήργ.) Lege ἐξείργ.

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 29. col. 1. Κυλικεῖον) κυλικίον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz.* *ibid.* l. 33. Τὰς δίκας) δίκην, & sine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *Reitz.* *ead.* col. 2. Κυμβία) κυμβεῖα bis habebant edita. Correxerit Solan. *Pag.* 187. l. 2. Κυλικεῖον) Sic marg. *A. 1 W.* Κυλίκιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. l. 4. Βαρχαρίδι) Sic W. & marg. *A. 1.* Καρχαρίδι edd. l. 5. Εισεκύλισε) εισεκύκλησε W. l. 6. Κατῆλιφα) κατάλυσιν marg. *A. 1.* l. 7. Ἐπιφόρημα) Lacuna hic est in Fl. & M. l. 8. Ἐρίκρουτο) ἑρίκρουτο ex marg. *A. 1 W.* W. & Fl. Ἐρίκρουτο cett. edd. l. 11. Ποικίλος) πικίλος l. male. *ead.* Ὠκατάξις) Sic edd. vet. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. l. 15. col. 2. Τὸ τύμπανον) Sic V. & M. τὰ τύμπανα edit. Clerici. l. 17. col. 1. Κυλικεῖον) κυλίκιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz.* *ead.* Ποτηροπλῦτην) ποτηρολύπτην antea lectum pessime. Correxerit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiasten male confundere κυλικεῖον & ποτηριοπλῦτην, usus diversissimi. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κύκλησέ τις) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἐπέπεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπεπ. antelegebatur. l. 23. col. 2. Χρυσόχρους) χρυσόχρουν ed. Cler. male. *Pag.* 188. l. 1. Λείρον) λήρον W. l. 2. Θυγατρί) Sic W. B. 2. P. Reliquae edd. θυγατρή. l. 8. Ὑποδήματα) Sic W. Fl. P. & c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum, quod *Amsl.* non imitata sit. l. 15. col. 2. Ψέλλια) ψέλλια ed. Cler. male. l. 16. col. 1. Ποικίλον) ποικίλων ante editum. Solanus ποικιλὸν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz.* l. 23. col. 2. Εὐπίστρια) Sic V. *Pag.* 189. l. 3. Σκειραφείοις) σκιραφ. Fl. Vulgatae adstipulatur M. *ead.* Ἐγκαψικίδαλος) ἐγκαμψικίδαλος W. l. 7. Αὐλούμενος) ἀλάμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. l. 9. Καρπῶδ.) καρπῶδ. W. l. 10. Ποδοστρ.) παιδοστρ. W. l. 11. col. 2. Ὁ) Aberat ab editis, & κωδωνίζον, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. l. 15. col. 1. Φασί) Sic M. Φησι V. & Cod. Abb. *ead.* col. 2. Πίσθη) Sic recte Cod. Abb. & M. Πισθῆ edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. l. 18. col. 2. Σκοπάδειον) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκόπα) Σκόπου Cod. Abb. prave. l. 20. col. 1. Τραχήλου) Sic mutarat Solan. pro τραχύλων, quod in edit. erat. *ibid.* l. 22. Τπέδλλον) ὑπὲρ

βδύλλον M. *ead.* col. 2. Μωγάλαις) μὲν tantum conspiciebatur in edit. quod ex compendio scribendi natum. *Reitz.* l. 23. col. 2. Ἐλδύντων) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐνδύντων. Item πνοχ τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. l. 24. col. 1. Φῶς) Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φησίν. *ibid.* l. 26. Παίζοντος) παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. Abb. *ibid.* κατὰ καὶ τὸ Cod. Abb. l. 27. col. 1. Ἀπηγχόνησα) Sic etiam Cod. Abb. l. 29. col. 2. Κηδύοι) κυβέσει Cod. Abb. *Pag.* 190. l. 3. Ἡ) ἦν marg. A. 1. male. l. 7. Πιττῶν) Sic dedi ex l. Fl. & M. Πυττῶν *edd.* cett. l. 12. Ἀπηγχόνησα) ἀπηγχόνησα *edd.* priores. Ἀπηγχόνησα M. l. 14. Ἐπινύσσαν) ἐπινύσσαν W. l. 17. Διεπίσσα) δίσσα Mf. B. Nihil mut. *edd.* nec M. Sed a manu recentiore. *Pag.* 191. l. 2. Σχινوتر.) σχεινوتر. W. l. 3. Πειῶν) παιῶν W. & Mf. Bourd. Nil mut. *H. l. Fl. P. ead.* Μινῶν) Sic *edd.* & M. Μὴ ἑὼν melius marg. A. 1 W. l. 6. Σκοπάδιον) Sic *edd.* excepta Fl. & W. ubi σκοπάδιον. l. 7. Δαμάσιος) Restitut. ex W. Δαμάσιος *edd.* priores. l. 13. Πίνωμεν) Ex emendatione Solani. Πίνωμεν *edd.* priores. l. 14. Παρηβηκός.) Sic recte M. & H. B. 2. P. Fl. Παρυβηκ. l. male. l. 15. Ὑμῖν) ἡμῖν male l. sola. l. 16. col. 1. Σχινωτρώκτραν) σχινωτρώκτραν & μίρωνα *edd.* male. l. 22. col. 2. Δρυπέτεις) δρυπέτεις *ed.* Cler. male. Ἔοικε λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέτεις Cod. Abb. *Pag.* 192. l. 1. Θριπηδέστατοις) Sic l. H. Fl. P. & c. Θριπηδέτοις W. l. 3. Εὐπυνδάκωτα) Sic W. & Mf. R.G. Ἐμπυνδάκωτα *edd.* Ἀπυνδάκωτα P. l. 6. Καρηβαρεῖν) καρηβαρεῖν *edd.* priores. l. 8. Συνυθλήσομεν) συνυθλησόμενοι W. *solus.* omisso οἶα. l. 9. Ἐνοιοφλύειν) Sic *edd.* praeter l. quae ἔνοιοφλήειν. l. 12. Ἐρεσχελεῖν) ἐρεσχηλεῖν Fl. & W. *ead.* Λαλησδγάνη) λαλησδπηγάνη W. & Fl. l. 16. col. 2. Χορδὸν) Sic V. Χορδὸν C. Abb. Χορδὸν M. & B. *ibid.* Παιδοβοσκὸν) παιδαβ. ante editum, male. *ibid.* l. 20. Συνηθ.) Sic V. sed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν scriptum in V. l. 21. col. 1. Κρωβυλώδην) Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κρωβυλεῖδην enim ante editum erat. *Pag.* 193. l. 1. Χειροσβῶν) Sic *edd.* iam constanter, & M. l. 7. Εἰργάσω) Sic *edd.* vet. constanter habere, notat Solan. l. 16. col. 2. Τὰ προστακτικὰ ταῦτα) τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ δεῖ, προστακτικὰ M. l. 17. col. 1. Εὐφορῶ) φορῶ tantum *ed.* Cler. quam correxit Solan. *ibid.* l. 20. Διολισθαίν.) Διολισθίν. . . . male legebatur in *edd.* *ead.* col. 2. Ὅτι) Non aderat in edit. addidit Solan. l. 22. col. 1. Φασί) Sic dedi ex C. Abb. Φασί V. *Pag.* 194. l. 10. Ἠλέουν) Sic recte M. cum l. P.

H. Ἠλέγουν male *Fl.* *Pag.* 195. *l.* 5. Εἰργασμένου) Sic *W. B. 2. S. & P.* In reliq. male εἰργασμένον, ne *Fl. & H.* quidem exceptis. *l.* 6. Οἰκέϊον) Ita recte *P.* cum *Fl. B. 2. & M.* Εἰκέϊον male *I.* cum *H. & Ald.* 1. in cuius marg. tamen οἰκέϊον adscriptum. *l.* 11. Ἀγνοούντων) Deest hoc in *Fl.* usque ad ἐλασύνον. Adest in cett. & *M.* *Pag.* 196. *l.* 10. Πεφρονωμένους) Legendum πεφρόν. adscripsit Solanus. Sed vulgatam servant edd. & *M.* ead. Ὀλισθογονομεῖν) Editionum lectio. Sed *W.* ὀλισθογονομεῖν. *l.* 19. col. 2. Κινουμένου) Editā κινουμένου. Correxerit Solan. *Pag.* 197. *l.* 1. Σιωπὴν) Deest in *Fl. l.* 3. Φνεῖ) φνεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ *M.* *l.* 4. Οὖν) γοῦν *W.* *l.* 10. δὲ) δα) *W.* *Pag.* 198. *l.* 7. Ῥάων) Sic *W.* cum iota subscripto: sine eo edd. *l.* 10. Πῶμα) πῶμα *W.* & *Fl. l.* 11. Φρονοίσις) Nihil hic mutare *I. Fl. & H.* norat Solan. (At *S.* habet φρονοίσις.) *l.* 14. Ἐγγαστρίβυθον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba dimittit, ἐγγαστρί βυθον exhibens. In *W.* quoque ἐγγαστρίβυθον; sed adscriptum ἴσως μ. *Pag.* 199. *l.* 5. Σκύλλεσθαι) σκύλλεσθαι *W.* *l.* 7. Σιληπορδία) Ex *W.* & Schol. Σιληπ. edd. ead. Ἐργάζεται) Sic *A.* Ἐργάζεται edd. *l.* 13. Προωδοπ.) Sic *W.* Προωδ. sine augmento edd. priores. *l.* 17. col. 2. Φροεῖν) Sic restituit Solan. Nam φορεῖν habebant edita. *ibid. l.* 18. Τῷ ἀποπν.) τῷ ἀποπν. *M.* *l.* 19. col. 1. Διαταγέσθαι) Sic etiam *C. Abb. Solan. ibid. l.* 20. Σιληπορδεῖν) σιληπ. *M.* *Pag.* 200. *l.* 2. Ὑπὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce *W.* *l.* 15. Χείρονι) χείρονος marg. *A. i W.* *l.* 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βάρβαρον edd. & *M.* *Pag.* 201. *l.* 6. Ἀνεμῶναι) Et sic habere *I. Fl. H. P.* norat. Solan. *l.* 12. Οἰεσθαι) Sic *L.* recte cum *Fl. B. 1. 2. P. & S.* ἴεσθαι male *I. & H.* cum *P. & Exc.* *l.* 14. Προπαρεσκευασμ.) Ita *M. & B. 2.* recte. Προπαρασκ. cett. *Pag.* 203. *l.* 3. Ἀπαντῶμενος) ἀπαντόμενος *W.* *l.* 4. Μετοικικὰ) Sic edd. & *M.* ead. Δὲ) Abest a *Fl. & M.* Adest in reliquis. *l.* 7. Δωσιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & *M.* *l.* 10. Ἄριστα) καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit *W.*

I N E U N U C H U M.

Pag. 204. *l.* 1. ΕΥΝΟΥΧΟΣ) ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I. H.* Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πίδον. *Pag.* 205. *l.* 16. col. 2. Παρακολουθῆσαν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθεῖσαν. *Pag.* 206. *l.* 2. Ἐπικουρείσις) Ἐπικουρίσις *W.* *l.* 3. Ἐτι καὶ) ἔτι δὲ καὶ *W.* *l.* 6. Ἱερήιον) Sic *P.* Ἱερ

la. Ἰσρεῖτον cett. & M. l. 7. Μύριαι) μυρία male L. l. 11. Γελοῖεν οὐδ' ἐν ἡν ἐκείνοις) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12. Τὸν) τῶν male l. Τὸν recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. Μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare l. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐτῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν l. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρωπείας) ἀνθρωπείας l. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμφθουζάμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. l. 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελευτῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl. Pag. 210. l. 1. Εἰ περιῖν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἦν si ne commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπεμν.) Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπεμν. l. ead. καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat Solan. l. 7. Ὀν) εἶναι W. male. l. 8. Παρελθεῖν) παρελθὼν Vorst. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. l. 9. Ἀξίων) Nil mut. l. B. 2. P. Fl. & M. l. 13. Μυρίας) Coll. videntur legisse μισθοφορίας. Sed vulgatam servant H. l. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶον) ζῶον W. cum puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικώδης) ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδοῖον G. Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Sic etiam l. P. H. Fl. Pag. 212. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Nihil mut. Fl. l. H. B. 2. P. M. ὅτι legend. adscripsit. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore α Fl. Cett. Ἀξων maiore. l. 10. Δοκεῖ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῇ edd. vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρῶτι) Desunt haec duo male in Fl. Adfunt in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῷ τῆς μοιχείας) τῷ περὶ τῆς μοιχ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκήματος) Et hoc habere l. Fl. H. B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὀπύειν) Sic W. & Fl. Ὀπύειν vulgo. l. 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in l. H. & Fl. & c. notat Solanus.

IN DE ASTROLOGIA.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd. male. l. 3. Αὐτέων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. ead. Αὐτέον) αὐτοῦ edd. priores. l. 4. Ἀληθίνης) Ex emend. Iensii. Ἀληθείης enim edd. priores & M. l. 7. Διεναντέον) Nil mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forst. παῖσι, adscripsit. Solan. l. 10. Ἀπίκετο) ἀφίκετο edd. priores. l. 11. Βασιλέων) βασιλέων W. & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχωσιν) ἐπιτήκωσιν ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχωσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοις) μαντευόμενοι edd. priores male. (μαντευομένοις S.) ead. Κατηγοροῦσι) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

l. 4. Δοκέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. *Δικέει* male *Fl.*
l. 5. Ἀρύν) *ἀδικίν* W. solus. *l. 7. Σοφῇ*) *σοφῇ Fl.* Nihil mut.
 edd. nec M. *l. 11. Οικήσεως*) Sic edd. praeter *Fl.* quae *οικιά-
 σιως. Οικήσιως* M. *l. 13. Ὦν*) Sic restitui ex W. *Ὦν* edd. prio-
 res hic & supra. *l. 15. Ἄλλοτε*) *ἄλλω πὲ Fl.* Sed vulgatam
 cett. edd. lectionem tenent M. & P. *ead.* Ἄλλη μορφῇ) ἄλλην
 μορφήν *Fl.* sola. *l. 17. col. 1. Ἀδικίν*) Corrupta haud dubie
 vox. *Solan.* *Pag. 217. l. 6. Αὐτέων*) αὐτῶν edd. priores. *l. 7.
 Ἐπιτελεύουσιν*) ἐπιτελεύουσιν *l.* male. Ceterae recte, cum Cod.
 M. *ead.* Ἐν δὲ) Constans edd. lectio. *l. 9. Ὦν*) οὖν edd. prio-
 res. *l. 13. Μηνέων*) Sic *Fl. P.* & M. *Μηνῶν* male cett. edd.
Pag. 218. l. 2. Εὐσταθέων) εὐπαθέων *Fl. W.* & marg. *A. i IV.
 l. 4. Οικεῖα*) οἰκία M. *ead.* Ζῶα) Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα est
 in *Fl.* *l. 7. Τίων*) τέω M. & Coll. *ead.* Ἰρὰ) ἰερὰ edd. priores:
 quod in M. erat emendatum. *l. 9. Ἄλλω δὲ*) Nihil mutare
 edd. nec M. notat *Solan.* *l. 13. Ναμὴν*) Et sic edd. cum M.
l. 14. Ἡερίου) Sic *I. H. P.* & c. *Ἱερείου Fl.* & M. *l. 15. Ἰρώτατον*)
Ira M. Sed emendatum. *Ἱερώτατον* edd. priores. *Pag. 219. l. 4.
 Τουτέου*) τούτου edd. priores. Et mox τούτους pro τούτους.
l. 5. Παρά) *Ira* edd. & M. *Πρὸς Angl. P.* & L. *l. 8. Ἀπίκετο*)
ἀφίκετο ante legebatur. *l. 12. Προήνεγκαν*) Recte edd. & M.
Προήνεγκαν I. Προη. B. 2. *l. 13. Ἰρολογίν*) ἱερολογίην edd.
 priores. Et mox ἰερὰ, quod similiter mutavi. *Pag. 220. l. 3.
 Ὀρφέως*) Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco sequente.
l. 7. Ἐν) Deerat in edd. addidit *Solan.* *ead.* Ἰκελος) Sic W. *Ει-
 κελος* edd. *l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον*) Constans edd. lectio & M. In
l. comma est post τῶν. *l. 12. Ἐπαΐουσιν*) *Ira* bene *Fl. H. P.* &
 M. *Ἐπαΐουσιν I.* *Pag. 221. l. 4. Πατρώη*) πατρώη *Fl.* Nil mut.
 cett. nec M. *l. 5. Ἑλλησιν*) Ἑλλεσις misere *l.* sola. *l. 6. Εὐνὴν*)
κοινὸν Vorst. Nil mut. edd. nec M. *l. 9. Ὑπέδειξεν*) ἐπέδειξεν
 W. Nil vulgatam mutant *I. Fl. H. P.* *l. 11. Ἀνατολέων*) ἀν-
 τολ. W. *l. 13. Ἀντιδρομέουσι*) Hoc *Solan.* ex W. substituit
 pro vulgato *διαδρομ.* *l. 15. Ἀνατ.*) ἀντ. W. *Pag. 222. l. 2.
 Ἰππον*) ὡς ἵππον W. *l. 9. Οἱ*) Sic edd. & M. *l. 10. Ἐουτου*)
ἑουτου & hic & alibi. *Ἐαυτοῦ* male S. *Ἐουτοῦ Fl.* *l. 11. Χρεώ-
 μενος*) χρεώμενος *Heins.* *ead.* Ἐπιεικτὰ) ἐπιεικτὰ *Pell.* pro ἐπι-
 κτὰ *Ionice.* *ead.* Πόλον) πολλὸν W. *l. 12. Ἀληθῆις*) ἀληθῆις
Fl. *l. 13. Ἀβύσσων*) ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M.
l. 15. Αὐτέω) Sic *Exc.* Αὐτέων L. Αὐτῶ edd. priores. *l. 16. Φρε-
 νοβλαβεία*) Sic dedit *Solan.* pro vulgato *φρενοβλαβῖν.* *l. 17.
 Ἐπεικην*) ἐπεικτα *Exc. G.* Lege ἐπεικτὰ. *Solan.* *Pag. 223. l. 6.
 Αὐτέων*) αὐτῶν edd. priores. *l. 8. Δρόμου*) Sic W. P. Δρόμους

edd. Δρῆμον L. ead. Κινήσεως) Sic Fl. Κινήσεως reliqq. ead. Δυνάμεως) Sic rursus Fl. Δυνάμιος W. Δυνάμεως certt. l. 9. Διτάξατο) συντάξατο W. l. 11. Τάγος) τάδε W. Nil mut. l. H. Fl. P. &c. Pag. 224. l. 8. Αὐτέοισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῶ pro αὐτέφ bis. l. 14. Θεοφιλέες) Θεοφιλέες male l. l. 15. Ἐγένοντο) γένοντο W. l. 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) εἴκελα edd. priores. l. 2. Χροῖν) Sic Solan. recte rescripsit, etsi χρόν M. quoque cum edd. priscis. l. 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. l. 10. Ὀρέσσαι) W. P. sic habent pro vulgato ὀράσσαι. l. 18. Νωθρήτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀνωθρήτε. Pag. 226. l. 1. Αὐτίω) αὐτῶ vulgo. l. 5. Αὐτίων) Bene sic edd. plurimae. Αὐτῶν male Fl. & M. l. 10. Μαρτήσιον) μαρτυρίσιον M. l. 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienſ. l. 16. col. 1. Καὶ τοῦ Ἀρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus confuluit; sed cum recte coniecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitatus ei morem gessi. Reitz. ead. col. 2. Ἐξ ἀφροδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse L. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. Ἰρώτατον) Sic restitui ex W. Ἰερώτατον edd. l. 10. Ἡ) οἱ W. l. 12. Νεκύων) νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. Pag. 228. l. 4. Ἐνόμιζον) ἐνόμιζον edd. male. l. 11. Εὐρασσαι) Et sic Fl. cum l. P. &c. l. 14. Ὦρην) ὦρην edd. priores. l. 17. Ὑποδίσσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. Κλορομένον) κινεομένον L. Nil mut. H. Fl. l. P. l. 10. Ἀπορροῖν) ἀπορροῖς Fl. l. 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne Fl. & Ald. quidem excepta. l. 15. Χρωμένους) Sic W. Χρωμένους edd. l. 16. Ἀπιξόμενα) ἀφιξόμενα edd. priores. Pag. 230. l. 1. Ἀγνοῖουσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. l. 3. Ἠγαῖται) Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B. 2. P. & M. l. 5. Εὐμαρέως) εὐμερέως ante editum erat.

I N D E M O N A C T E M.

Pag. 232. l. 4. Ὀρῶντες) ὀρμῶντες Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. Γὰρ) Sic edd. Γε legit Solan. l. 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. H. B. 2. Fr. P. Ἀνίπτοις male l. & Fl. Ald. Ἀνίπτοις S. & A. Et sic emendat etiam margo A. l. W. l. 10. Ἠξεν) Edd. priores ἤξεν. Pag. 234. l. 3. Ταῦτό) τοῦτο edd. priores. l. 6.

Σινοπία) Σινοπία male *I.* Pag. 236. *l.* 1. Καταλήψ.) καταλειψ. male *P.* *l.* 2. Ἐμελε) ἔμελλε *Fl.* male. Cert. recte, ut edidimus. Pag. 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλῖς male *I.* sola. *l.* 6. Μέλτοι) Μέλητοι *Fl.* male. Cert. recte. Confer supra Ἀναβ. § 10. *l.* 10. Ἀναλαβών) Sic edd. Ἀναβαλὼν malit Solan. *l.* 12. Ἡ) Deest haec particula in *Fl.* Pag. 238. *l.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd. Ποιοτο *P.* Ποιῖτο *Ex.* *Fl.* utrumque male. Pag. 239. *l.* 7. Προσελθὼν) προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit. Et vet. edd. —ων habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P.* *L.* & *I.* Αὐτῷ male *Ex.* *Fl.* *H.* *P.* *S.* Αὐτῷ *B.* 2. Pag. 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic dedit Solan. ex Angl. *L.* & *P.* Τὴν Ποικίλῃν edd. priores. *l.* 9. Ἐπὶ τῷ) ἐπὶ τῷ *I.* male. *l.* 16. Τετυπτημένος) Et sic *I.* cum *Fl.* *P.* *S.* &c. *l.* 17. col. 1. Τῷ τῆς ἀμφοιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid.* *l.* 18. Περαινεῖν) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιῖον esset in editis. *ead.* col. 2. Ἡ σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in editis, supplevit ex *Cod.* collatione, non addens cuius, Solanus. Pag. 241. *l.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαίων male *I.* *l.* 11. Ὠραίων) Ὠραίων male *I.* *ead.* Θηλυδρίαν) Θηληθρ. male *B.* 2. *l.* 15. Ὀνώρατον) Ὀνώκρατον *B.* 2. sola. *l.* 16. Ἀρχεσίλαον) Ἀρχτησίλαον male *P.* sola. Pag. 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H.* 1. 2. *I.* *S.* Αὐτοῦ *P.* Pag. 243. *l.* 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Solanus. *l.* 8. Παρίσταςθαι) παρίσασθαι male *I.* sola. *l.* 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Conitans edd. lectio. Pag. 244. *l.* 14. Ἀπαιδεύτους) Ita edd. omnes. Pag. 245. *l.* 9. Ὁ Δημ.) Sic *Ienf.* & *B.* 2. Ὁ Δημ. edd. cert. male. *l.* 17. Ῥηγίλλαν) Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλαον edd. priores. Pag. 246. *l.* 9. Κάτα) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κάτα *I.* & *P.* sine puncto subscripto. *l.* 14. Ἰδῶν) Sic recte *P.* & *B.* 2. Εἰδὼν *I.* & reliqq. male. *l.* 15. Ἐφ' ὅτῳ) ἀνθ' ὅτου *Ex.* *Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* Pag. 247. *l.* 15. col. 1. Οὕτως) In *V.* erat οὗ, & iterum Schol. 8; quod ego pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. Solanus. *l.* 16. col. 2. Ἰνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec sunt. Solan. *l.* 19. col. 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν *Cod.* *V.* Licet φατρία & φατριῶν edit. *Cler.* Et melius cum *scribitur.* Solan. (ἀν ποία — φατρία; ut μοχ πολιτσία; *Reitz.*) *ibid.* *l.* 21. Αὐρηλίον) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίον edita: quae tamen non mutassem, si mea solius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz.* *l.* 22. col. 2. Καθαρῶς) Sic dedi ex coniectura, καθαρὸς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat Solanus noster. *Reitz.* *l.* 23. col. 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. *l.* 1. Χάρων) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adscripsit. *l.* 8. Ἀντί) Sic edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conicit Palm. Ἐτι δὲ τὴν βακτ. Vorst. & Marcil. Ἄνευ melius Solanus. *l.* 20. *col.* 1. Ὑπερίδου) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano fedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄρα-βδον dedi, pro vulgato τὸν ἄραβδον. *Reitz.* *ead.* *col.* 2. Οὕτως λέγειν) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οὕτως esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iuberque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz.* *Pag.* 250. *l.* 5. Κατασπασθῆναι) Nil mut. *l.* H. Fl. P. *l.* 15. Ἀόρητος) Sic edd. constanter. *l.* 16. *col.* 2. Τὰς) τοὺς male edit. Cler. *ibid.* *l.* 17. Μαδῶν) μαδῶν C. *Pga.* 251. *l.* 17. *col.* 2. Πρὸς) ἐς legebatur in editis, mutavit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχία vero ego dedi pro edito ναυμαχία. *Reitz.* *Pag.* 252. *l.* 1. Διὰ στόματος καὶ) Ex Fl. sic dedimus. Καὶ διὰ στόμ. edd. cett. *l.* 12. Τὸν) Et sic habere cum *l.* etiam Fl. B. 2. H. &c. notat Solanus. *Pag.* 254. *l.* 7. Ἐπικουρεῖν) ἐπικουρεῖν Fl.

I N A M O R E S.

Pag. 256. *l.* 2. ΑΤΚΙΝΟΣ) Deerat hoc nomen in P. Aderat in Fl. & *l.* Λυκίνου καὶ Θεομνήστου B. 1. *l.* 3. Παιδίας) Sic recte Fl. P. B. 2. S. & P. Παιδείας *l.* *l.* 4. Ἐωθινῶν) Sic bene edd. O. & M. Ἡωθινῶν male *l.* *l.* 10. Διηγμάτων) λόγων edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. *l.* 11. Κατεύφραγεν) Sic P. B. 2. Fr. Fl. & M. Κατεύφραγκεν *l.* Κατέφραγκεν O. *l.* 12. *col.* 1. Ἀσθενῆς) Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid.* *l.* 15. Ὑποστέγειν) ἀποστέγειν olim editum. Correxuit Solan. *ead.* *col.* 2. Σώζεσθαι) Restitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male. *l.* 17. *col.* 1. Ἐπεισόδου) Ex M. sic restituit Solan. nam ἐπεκ-δόου absurde editum ante. *ead.* *col.* 2. Ἐπεισιόντος) Sic dedit Solan. pro vulgato ἐπιόντος. *l.* 18. *col.* 1. Ὡς περὶ) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. *Pag.* 257. *l.* 1. Ἀριστείδης) Ἀριστείδης ἐνέμιζον *l.* Pell. *ead.* Μιλησιακοῖς) Μιλησιακῆς male *l.* *l.* 3. Εὐρέθη) εὐρέθης marg. A. 1 IV. *l.* 4. Εἰ περιττά με) εἰ μὴ Marc. & mox delet με. Nil mutant vulgatam edd. nec O. & M. ἡ γεροταλογεῖν, ἡ ἢ περ ὑμνολογεῖν marg. A. 1. *l.* 5. Ἐφεί-ται) ἀφείται Vorst. & Pell. & marg. A. 1. *l.* 13. Ἀπασαν αὐ-τῶν) αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mut. M. B. 2. *l.* P. &c. *Pag.* 258. *l.* 1. Ἐπ') ἀπ' marg. A. 1. *l.* 2. Τοὺς προτέρους) Sic edd. Τῶν

προτέρων M. & O. l. 15. Τὸ καλὸν) τὸ κάλλα marg. A. 1 IV. Τὸ
 κάλλας forsan voluit. Pag. 259. l. 3. Τούτων) Sic O. B. 2. P.
 aliaque. Τοῦτο Fl. Τούτων l. l. 5. Ἄλλας) Sic Coll. Et edd.
 praeter l. & Ald. quae ἄλλας cum Cod. M. Ἄλλας O. l. 7.
 Τρυφὴν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. Μὴν) μιν M. Sed a re-
 centiore manu. ead. καὶ αὐτὸ) καὶ abest in O. & W. Adeft in
 edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ l. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante
 γὰρ inferuit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡδον-
 ῇ) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. edd. ma-
 le. Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. l. 13. Καὶ) De-
 est in O. & W. ead. Παρ' Ἡς.) Παρησιδῶ iunctim l. male.
 l. 15. Ἀνυγραίνοντο) ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M. ead.
 Τὴν φωνὴν δ' ἰσην) τῇ φωνῇ δ' ἰση M. ead. Λυκάμβου) Μικάμ-
 βου male O. Vulgatam servat M. B. 2. l. P. & c. l. 17. Πλά-
 νας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. Pag. 260.
 l. 1. Ἡς) ἦν male O. ἦς cum puncto M. l. 6. Ὡς) Deest in M.
 O. Adeft in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἐτήσ. l. l. 8. Παρατεθεῖσαι)
 Et sic habere l. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae
 quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A. 1. l. 15. Ἰσορρόπως)
 ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expreffit M. B. 2 l. P. & c. Pag. 261.
 l. 4. Τί) Deest in O. & W. l. 5. Ὑπογυίου) ὑπογύου male l.
 Fl. l. 6. Ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) ἐστὶ οὐ παλιμὲν marg. A. 1 IV. ead.
 Ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συντόνως) συνιῶν O. W. Fl. l. I. Vulgata com-
 parat in cett. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλωμένοι) ἀμιλ-
 λωμένοι l. Vulgatam tuentur M. & O. l. 9. Καὶ) Abesse ab O.
 adesse in M. & Fl. notat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἐγγύς) De-
 erant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui
 etiam testatur ὑπόγυον sine i scriptum utrobique in V. & C.
 Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianae conve-
 niret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐνηχοῦμ.) Duo haec verba in edd.
 deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δέχη)
 Aberat ab ed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμῆς.) ὑποτιμ. M. O.
 & marg. A. 1. ead. Ἀποθέμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθέμενος
 W. l. Fl. l. 5. Τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Defunt
 sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead.
 Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. l. 10.
 Περαινεῖν) πέραινε l. Pell. l. 11. Πλεῖν) Abest a W. l. 12. Εὐ-
 τρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in l. Fl. & M. Com-
 ma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte l. Fl. P. & c. Διηρό-
 των male S. l. 13. Λιβυνοὶ) Λιβινοὶ male W. post Λιβυνοὶ.
 Pag. 263. l. 2. Στρατείας) Ita marg. A. 1. Στρατιᾶς edd. prio-
 res & M. ead. Ὅρικῶ) ὁρικῶ l. Pell. l. 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμανον A. L. P. W. *ead.* Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῇ edd. Vide notas. l. 10. Προσσεστειλ.) προσσεστειλ. edd. priores. l. 11. Πιμπλ.) πιμπλ. male W. l. 14. Αὐτῷ) Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. & B. 2. Αὐτῷ cett. edd. & M. male. l. 15. Παιδείας) παιδείας W. male. Pag. 264. l. 4. Χαίροντες) εἰκάζοντες marg. A. 1. l. 5. Εὐδαίμ.) εὐδαίμ. l. male. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιπλάμενος W. l. 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους l. male. l. 15. Προσέρρυσαν) προσερεσέρρ. male B. *ead.* Διαφόρου) Solan. ita restit. pro vulgato διαφοροι, quod in edd. & M. erat. l. 16. col. 1. Ἠλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. Reitz. l. 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. Pag. 265. l. 10. Ἀπλοῖκον) οὐδ' ἀπλ. marg. A. 1. l. 13. Ὀλως—ἐπτόητο) ὄλως—ἐπτοῖτο W. l. 15. Πόρρωθεν) Ita Fl. P. aliaque nonnullae recte. Πόρρωθεν male l. Pag. 266. l. 1. Ὅποια) Ita dedi ex M. & edd. vett. Οὐν ποῖα enim erat in P. *ead.* Φιλεῖ) Sic M. Fl. l. P. Φιλοῖ B. 2. l. 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. A. 1. Luciano redditum. Ἐμοὶ edd. priores. l. 6. Ἐγείρηται) Sic P. Fr. B. 2. Ἐγείρηται l. Fl. V. 2. S. l. 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁ πρότερος Vorst. & M. a recent. manu. l. 13. Ὑπογραφέντος) Haec est scriptura Cod. P. & edd. B. 2. Fr. V. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl. & l. l. 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. A. 1. & Ex. Fl. Vulgatam tenent l. P. &c. Pag. 267. l. 9. Ἐπηγόμην) Sic marg. A. 1. f. ἐπηγόμην W. Ἐπεγόμην edd. priores. l. 11. Το' Ἀφρ. ιδ. π. ι.) τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. l. 13. Εὐχερείας) Sic etiam esse in l. V. 2. B. 2. & S. notat Solan. Sed & est in P. &c. Pag. 268. l. 2. Συνήθεις) συνήθης l. sola. l. 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. l. 10. Ἀντικαταλλαζόμενος) ἀντικαταλλαζάμ. W. l. 11. Ἀφροδ.) Hic pergit Cod. Bar. l. 12. Τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ) Pro his omnibus αἶ Ὀκ. *ead.* Εἰς) ἦν marg. A. 1. l. 14. Ἀ) Duobus versibus omisissis καὶ tantum O. Et paulo post ἦ τε in eodem esse notat Solan. non addens quo pertineat. l. 16. Πυκνόν.) πυκνόν. l. sola. Pag. 269. l. 2. Μετεῖληχεν) μετεῖληφεν marg. A. 1 W. l. 4. Σφρυγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα edd. omnes male. l. 5. Ἀνεμέμικτο) ἀνεμέμικτο male l. l. 6. Κυπαρίττων) κυπαρίττης W. male. l. 9. Κιττός) Sic M. O. & edd. praeter l. quae κηττός. l. 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τὸ ab edd. & M. *ead.* Κατήρητο) κατήρτουτο O. Nil mutant edd. l. P. B. 2. &c. nec M. *ead.* Βότρουσι) Defunt seqq. in Cod. Mf. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. l. 13. Ἡν) ἦσαν l. Pell. *ead.* Ταῖς) Sic recte P. &c. Τῆς male Fl. & l. l. 14. Κλε-

σίαι) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι I. l. 15. col. 1. Σφριγῶν) σφριγῶν etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγῶν al. l. 17. col. 2. Δισπλῶν) Omisium erat in edd. aequae ac particula τε. Supplevit utrumque Solan. Pag. 270. l. 1. "A) Constanter legi notat Solan. In marg. A. 1. & s adscriptum est. l. 8. Λεληθότως) Male Amst. λεληθότος. l. 12. 'Εμβρόσας) ἀναβρόσας W. Nil mut. Fl. l. P. & c. l. 16. 'Αμφίθυρος) ἀμφίθυρος male Fl. & I. ead. Αὐτῆς) Deest in W. Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit Solan. quomodo. Pag. 271. l. 4. "Ολην) Sic P. P. B. 2. Fr. S. Deest in I. Ald. Fl. l. 6. Εἶναι πεπιστ.) ἐμπεπιστ. sine εἶναι W. l. 10. "Οση) Hic rursus pergere Ml. Ox. notat Solan. usque ad ῥυθμοί. l. 11. 'Αμυλιαφείς) ἀμυλιαφείς male I. l. 12. 'Αγκάλισμα) Sic recte O. B. 2. M. Ald. P. S. 'Αγκάλισμα I. Fl. l. 13. 'Ελλιπείς) ἑλλιπείς W. l. 15. Πιότῃτα) Sic restitui ex B. 2. B. 1. & S. Ποιότῃτα enim I. & cett. cum Ox. & M. Pag. 272. l. 2. Τοιούτος ἀρα) Ab his verbis, usque ad med. c. 19, omnia rursus defunt in Ox. l. 7. Πάθος) Hoc reposui ex L. P. W. Πάνθος edd. omn. habebant. l. 12. Παθος) Sic iam edd. ead. Οὐδέ) οὐδέν marg. A. 1. l. 15. Κηλῖδα) Accentum sic inveni in edd. Pag. 273. l. 1. 'Υπέκρυψεν) Sic edd. 'Απέκρυψεν L. & W. l. 6. 'Ενδιατρίβ. τῷ γ.) ἐν τῷ γ. δ. W. l. 7. Δυσισδαίμονος) δυσισδαίμ. male I. Fl. Ald. Sed emendatum in marg. huius. l. 17. col. 1. "Η τὸν) ὁ τὸν est in C. Pag. 274. l. 1. 'Απαριθμήσας) Nil mutant M. Fl. l. Ald. B. 2. S. P. 'Επαριθμήσας marg. A. 1. l. 2. 'Επὶ σκοποῦ) Et sic est in iisdem. Forſan ἐπισκόπει. l. 6. Οἶδ') Sic L. P. Οἶδ' cum accentu I. Fl. S. H. l. 7. Κατηφεῖ) Mallem κατήφει α κατηφέω. l. 14. 'Επεινότησαν) Repositum ex W. 'Απεινότησαν edd. priores. l. 15. Μαστροπὸς) Sic etiam recte esse in Fl. & M. notabat Solan. Pag. 275. l. 5. "Η ἄλλος) Et sic esse in Fl. notat Solan. Sed cum I. etiam sic P. S. Ald. H. & c. ead. Διηγῶμαι) διηγῶμαι marg. A. 1 W. Pag. 276. l. 1. Θεσπιαῖς) Sic edd. Θεσπείαις W. & Schol. ead. Τπὸ) ἀπὸ W. Sed vulgata est potior. l. 2. 'Εναργές) Recte sic M. B. 2. l. Fl. P. 'Εναργὴς male S. & A. l. 5. "Ολην) ὅλου marg. A. 1. l. 7. Εἶναι τὸ δῆλον) μηδέν τῷ δῆλει marg. A. 1. l. 10. 'Εχέσθαι) ἐχέσθαι W. l. 14. Τῇ δέ) τῷ δέ male S. Pag. 277. l. 2. "Οχλος) Deest in W. l. 3. "Αττ') ἄν W. Vulgatam servant I. Fl. P. B. 2. S. ead. "Ην) ἡ marg. A. 1. W. Sed eodem redit; ἦν enim aequae in tertia perf. dici, quam ἦ, nimis notum. l. 12. 'Υπερηχοῦς) Sic W. Ex. Fl. I. 'Υπηχοῦς P. P. S. l. 16. Εὐθύς) εὐθὺς male I. Fl. Pag. 278. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic P. aliaeque recte. Πρωτόρριζον male I.

Pag. 279. l. 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. *ead.* Ἀρρεσιν) ἀρσιν O. Vulgatam tenet M. *I. B. 2. P. &c. l. 6. Δοχσιον*) ἀγγειον W. P. L. *ead. Οὐν*) Deest in W. Adest in M. & edd. *l. 7. Ἀνάγκης*) ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B. *2. I. P. l. 10. Διὰ τοῦδ')* Defunt haec & seqq. in O. ad c. usque *22. l. 14. Μένουσιν*) Re-
cte sic P. M. P. *V. 2. B. 2. S. Μάλευσιν* male *I. Fl. Pag. 280. l. 2. Ἐπιθάρχει*) ἐπιθάρχει W. *ead. Ζευγνύμενοι*) μιγνύμενοι L. P. *l. 6. Ἐτεμεν*) ἔτεμεν W. *l. 7. Παρηνύμ.)* παρηνύμ. W. Augmentum agnoscunt *I. Fl. P. S. l. 10. Αὐτοὺς*) ἰσως αὐτοὶ L. *l. 12. Σπείραντες*) σπείροντες W. *l. 13. Τούτοις*) Sic dedi ex marg. *A. 1. ex L. & Ald. Εἰποις* edd. cert. male. *l. 14. Ἡ*) Sic bene *Fr. Fl. P. ἢ l. male. ead. Σιδήρω*) σιδήρου marg. *A. 1. Pag. 281. l. 4. Ὁ γεγέννηται*) ὅ τε γέννηται *I. Ὁ γεγέννηται* cert. & M. Sed in medium duplicavi, monente Solano. *l. 5. Ἐν νεότητι*) Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. I. l. 6. Μαρά- νει*) μαραινειν W. *l. 7. Οὕτως*) Hic rursus pergit O. *l. 10. Εὐ- πρεπῶς*) Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπῶς O. Εὐπρεπῶς edd. *l. 11. Εἰ δ')* Omittit has particulas *I. & Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. *l. 12. Θεσμῶν*) Sic recte marg. *A. 1. O. W. L.* In M. abscissa vox. Θεσμὸν edd. priores. *ead. Ἡμᾶς*) Sic edd. & M. *Pag. 282. l. 6. Ἀέρια*) ἀέριοι O. Nil mut. M. B. *2. I. P. ead. Ὀρ- νεις*) Sic M. *Fl. I. P. &c. Ὀρνις* O. Ὀρνις male B. *2. l. 14. Καθ' ἡν*) καθ' ἡνα male *I. l. 15. Ἔσται*) ἰστέ O. Vulgata est in *I. P. V. 2. B. 2. & M.* Sed supra est s. *ead. Ἀλλὰ γάρ*) Deficit rur-
sus O. usque ad p. seqq. *Pag. 283. l. 1. Καὶ*) Abest a W. *l. 3. Φαιναλίζονται*) Sic W. recte. Φαιναλίζονται male *I. Fl. V. 2. B. 2. P. S. ead. Κατὰ φρόνησιν*) καταφρόνησιν una voce *I. Fl. Ald.* Vulgatae adstipulantur cert. item P. & M. *l. 6. Αὐτοὺς*) αὐτοὺς edd. priores. *l. 13. Εὐθύ)* εὐθύς marg. *A. 1 IV. l. 14. Τὸν*) τὸ *I. Pell. Pag. 284. l. 3. Λεύσσουσιν*) Sic Homer. & W. Λεύ-
σουσιν edd. Luciani priores male. *l. 4. Ἀγομένοισιν*) Sic Ho-
mer. B. *2. P. &c. & M. Ἀγομένουσιν* male *I. l. 5. Θεόν*) Edd. & M. Θεῶν Homer. *ead. Εἰσορώσι)* εισορώσι *Fl. I. l. 14. Ἡ- κρωτηρίαζε*) Sic W. *Fl. P. & quaedam al. recte. Ἡκρωτηρίαζε* *I. S. H. Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται)* ἐξορχοῦντο marg. *A. 1 W. l. 4. Ἐμπίπλετο*) Sic edd. Ἐμπίπλετο W. *l. 5. Τὸν*) τὴν *I. Τὸν* cert. & M. *l. 9. Τοῦ)* Abest artic. ab M. *ead. Εὐπρέ- πειαν)* εὐγένειαν O. *l. 12. Ἡμετέραν)* ἡμετέραν marg. *A. 1. Pag. 286. l. 3. Εἶθε)* εἴτε γε O. Nihil mut. *I. P. B. 2. M. l. 5. Διηνεκὴς)* διεινecὴς *I. Fl. P. &c. Correctum in marg. A. 1. l. 6. Ἠγομαι)* ἡγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. I. B. 2. P. l. 9. Γυρή)* O. male ξυρή. *l. 10. Τοῦ)* Deest artic. in O. *l. 12.*

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναικί. *Pag.* 287. *l.* 4. Ὑμῖν εἰδ. παρήμι) ἡμῖν ε. παρήμι male *I.* & *Fl.* Ceterae recte, ut edidi, cum *W.* Sed ἡμῖν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A.* 1. *l.* 5. Γυναικί — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σώματος O. *l.* 6. Βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & *M.* *l.* 7. Τακίνοις) Sic recte *M.* *B.* 2. *S.* Τακίνοις cett. cum *Ald.* in cuius marg. emendatio tamen additur. *ead.* Πορφύροτες) Sic etiam esse in *Fl.* notat Solan. Est & in *I.* *P.* aliisque. *l.* 10. Ἀκαρή) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ *M.* Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *I.* *B.* 2. *P.* *Fl.* *l.* 12. Τέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4, c. 41. *l.* 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται *W.* *l.* 15. Κατὰ ταυτὰ) Sic *P.* *P.* *Fr.* *B.* 2. *V.* 2. *S.* Κατ' αὐτὰ *I.* *Fl.* *Pag.* 288. *l.* 3. Μεσιτιν) Sic *M.* & edd. praeter *I.* & *V.* 2. quae μεσιτην. *ead.* Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἔστιαν *G.* *W.* *l.* 5. Μύνοι) μόνι *I.* male. *l.* 8. Γυναικεῖοι) Sic *Fl.* *H.* *I.* *B.* 2. *P.* & c. Γυναικεῖαι Vorst. *l.* 14. Λαμβάνοντας) λαμβάνουσι *W.* *l.* 15. Ἐκείνω) ἐκείνω *W.* *Pag.* 289. *l.* 11. Δύνανται) Sic *Fl.* *P.* *H.* *S.* Δύνανται *W.* *I.* *ead.* Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenult. brevi *I.* *Fl.* *V.* 2. Vulgatam habent cett. & *M.* Aldina 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum. *l.* 16. Ὀμιλησάτωσαν) Sic *M.* *Ald.* *Fr.* *P.* *H.* *S.* *B.* 2. Ὀμιλείτωσαν *I.* *Fl.* & *V.* 2. *Pag.* 290. *l.* 5. Ἀναίδην) Restitui ex *I.* & *Fl.* *V.* 2. & *W.* Ἀνεῖδην enim in reliquis, minus recte. *l.* 6. Καὶ) καίτοι marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐώκει) ἐδόκει marg. *A.* 1. *l.* 11. Καθαρίω) καθαρῶν *I.* & *Fl.* Vulgatam ceterar. edd. lect. tuentur *M.* *P.* *l.* 13. Τὸ ὀρθαλμῶ) τὸ ὀρθαλμῶ *Fl.* male. *ead.* Ἐφην) Ex emend. Solan. & *M.* Ἐφην edd. priores. *l.* 15. col. 1. Τριβήν) Exc. *G.* τρυβήν. *ibid.* *l.* 16. Οἶν) Ita emendarat Solan. cum ὅτη ante legeretur. *ibid.* *l.* 18. Φιλαινὶς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. *ead.* Φιλαινίδα) Φιλινίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταμστερίαν male editum fuerat. *Pag.* 291. *l.* 5. Ἀπαιτεῖν) Sic *P.* *H.* & c. & *P.* Ἀπαιτεῖ *I.* *M.* & *V.* 2. cum *Fl.* *ead.* Περικλεῖ δὲ πειθῶ) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *B.* 2. *P.* *H.* *W.* Περικλείον δὲ πειθῶ *I.* & *V.* 2. Περικλέους δὲ πειθῶ *L.* *S.* *A.* Περικλείον δὲ πειθῶ mutato accentu marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 7. Ἐνὶ) ἐνὶ marg. *A.* 1 *IV.* *l.* 9. Ἐώκει) Sic *Fl.* *H.* *P.* *S.* Ἐδόκει *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 15. Αὐτῶν) Sic *P.* *I.* *S.* Αὐτῶν Exc. *Fl.* *P.* *H.* *ead.* Ὅπόσαι πρ.) ὅπόσαι αἱ πρ. *W.* *l.* 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. *A.* 1. *Pag.* 292. *l.* 2. Μελιχρὸν) μελοποιόν *G.* & Schol. Nihil. mut. edd. nec *M.* *l.* 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου *W.* *l.* 6. Ἄνδρες) ἀνδρας *I.* & *Ald.* male. Cett. recte, ut edidi. *l.* 10. Ἐπενοήθησαν) ἀπενοήθησαν marg. *A.* 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. *W. ead.* Γὰρ ἂν) δ' ἂν marg. *A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀψάμενος)* ἀψάμενον marg. *A. 1. l. 3. Ὀροδάμνων)* ὀροδάφνων *W. & P. Vulgata est in I. P. Fl. H. &c. l. 8. Ἀπειλείμμ.)* Sic *S. Ἀπειλήμμ. cett. l. 10. Εἰζαντες)* νικηθέντες *P. l. 12. Παίζουσι)* παίζουσαι *W. Pag. 294. l. 4. Δεδόν)* Sic recte *Fl. P. W. & marg. A. 1. Δοθὲν ceterae edd. omni. l. 14. Παραυτικά)* Restitutum ex *I. & V. 2. Παρ' αὐτὰ cett. & M. Pag. 295. l. 5. Ἐνκαίρου)* Sic edd. *Εὐκαίρου P. l. 6. Ἐντελυστέρων)* Nil mutare *Fl. notat Solan. Sed nec I. H. P. S. l. 13. Ἐρρίφῃ)* Sic edd. *Ἐρρίφῃ L. l. 16. Εὐθύ)* Deest in *Ex. Fl. Ad est in edd. & P. Pag. 296. l. 2. Παλαιών)* Ex *I. & V. 2. Πάλαι edd. cett. In W. πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥοιζῶν. Παλαιὰ marg. A. 1 W. l. 5. Ὠκίσαντο)* ὠκίσαντο *W. l. 7. Κάλλιστον)* Ita restitui ex *L. Κάλλιον edd. hac priores. l. 12. Δύσεως)* Sic *I. Pell. Λύσεως edd. Sed pro μικρὰς est μακρὰς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις)* Vulgatam hanc etiam esse in *P. notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον)* Ita habent *M. & P. cum edd. plurimis. Ἀσπορον I. V. 2. Fl. ead. Φθαρή)* φανῇ *P. l. 3. Καὶ)* Deerat in *P. H. & Fl. Inferui ex I. l. 11. Ἐνεύσχολ.)* ἐνάσχ. *Fl. At vulgata est in I. P. H. S. &c. Pag. 298. l. 2. Ὑπεσταλμένῳ)* ὑπεσταλμένῳ τε *W. l. 11. Μέσῃν)* Sic *Fl. H. P. S. Μέσῃν I. ἀνμεσθὴν I. voluit? l. 12. Ἰδίων)* ἡδέων *I. sola. ead. Τοῖς κοινοῖς)* τῆς κοινῆς male *I. Τοῖς κοινῇ P. Τοῖς κοινοῖς P. Ald. Fr. S. &c. Pag. 299. l. 18. col. 2. Ἄλλ')* *M. Cod. ἀλλ' οὐδ' ἐνέχοις τοιοῦτον ἀπὸ της μιᾶς δειξας χρήσεως ταύτης, ὅ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτὰ βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1. Παιδοπ.)* πρὸς παιδοποιίαν erat editum. Sed praepositionem ducibus *V. & M. delevit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ')* οὐδ' edd. priores. *l. 13. Δύω)* Restitut. ex *Hesiod. Δύο edd. Lucian. & M. ead. Ἐπαινέσεις)* Ex eod. nam *ἐπαινέσεις edd. Luciani priores. Pag. 301. l. 3. Φησι)* Deest hoc verb. in *W. l. 4. Ἰνα πῶς)* Nihil mutant *I. Fl. Fr. P. & M. l. 7. Ὑπὲρ)* Ita dedi ex marg. *A. 1. l. V. 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. ead. Γὰρ)* Sic *M. & edd. omnes praeter I. & V. 2. quae δέ, cum marg. A. 1. l. 8. Αὐχένα)* αὐχένων *L. ead. Ἡμῖν)* ἡ μὲν male *I. & V. 2. l. 9. Πιθαρχεῖν)* πιθαρχεῖν *W. l. 10. Εἰκέτω)* Sic recte *Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Οἰκέτω male I. l. 11. Ἔστωσαν)* ἔστωσαν *Venera utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ead. Ἐν δὲ)* ἐπὶ δὲ *Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P. l. 13. Ὠραιζομένης)* Sic edd. & *P. Ὠραισμένης Ex. Fl. Pag. 302. l. 1. Αἰσχίῳ)* Sic *Ex. Fl. H. P. B. 2. Fr. S. Αἰσχίους I. V. & L. Item marg. A. 1 W. l. 2. Πρωίας)*

Sic L. & marg. *A. 1 IV.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλυδὸς νίστων) Hoc dedi ex *I. V. 2.* ex marg. *A. 1 IV.* & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων... edd. cett. omnes. *I. 5.* Καταφ—εύουσαι) καταφ—εύσαι W. *I. 9.* Ἀνδῆ) ἀνδῆ Fl. *I. 17.* Ἐρυθραῖκιν) ἐρυθραῖν Fr. Vulgatam firmat M. Fl. H. *I. 8c.* Ραγ. 303. *I. 4.* Ἀναλίσκ.) ἀναλίσκ. male Fl. *I. 8.* Ἐφειλκυσμέναι) ἐφελκυσμ. W. *I. 13.* Γογυμνῶσθαι) μὴ γογυμν. marg. *A. 1. I. 15.* Μαζῶν) Sic edd. omnes. Μαστῶν vult Solan. *ead.* Τί δεῖ) Incipit rursus O. *I. 17.* Ἡρτημένας) Edd. pertinaci consensu. Ἡρτημένους vero M. & O. Ραγ. 304. *I. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic M. O. B. 2. H. P. Fr. S. Περικαρπῆς Fl. *I. 1.* *ead.* Καί) Abest a Fl. *I. 7.* Περισφυρά) Sic *I. P. H. B. 2.* Fl. Περισφυρὰ M. eraso gravi accentu super περί. Περὶ τὰ σφυρὰ O. *ead.* Κάπειδ' ἀν) κ᾽πειδ' ἀν *I. 1.* Κα' πειδ' ἀν tribus verbis Fl. Nihil vulgatam mutant O. B. 2. Fr. P. &c. *I. 11.* Ἐπιφοινίξην) φοινίξην O. Vulgatam retinet M. *I. 13.* Ἐξοδοί) Sic M. B. 2. P. H. &c. Ἐξοδί *I.* Ἐξοδος O. *ead.* Θεατῆς) θεῶν τις marg. *A. 1.* male. *I. 17. col. 1.* Τοῦς θεατᾶς) τὰς θεατὰς Exc. G. Ραγ. 305. *I. 3.* Περιπλέκειν) Nihil mut. *I. B. 2. P. H. &c.* Περιβλέπειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *I. 4.* Εὐθὺ) εὐθὺς O. Vulgaræ faver M. & edd. vet. *I. 5.* Νη Δία) Restitui ex G. & M. Καὶ ἡδεῖα edd. *I. 11.* Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in O. atque M. notat Solanus. Διηγώμεθα invenio notatum in marg. *A. 1. I. 15.* Προμνηθεῖ) τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *I. B. 2.* &c. & M. *I. 17. col. 1.* Διασύρουσιν) Lege διασύρει. Solan. *ead. col. 2.* Κομιάσαι) Donec melius quid suggerant Codd. lege κομιάσας. Solan. *I. 18. col. 1.* Ἀωρολείους) In Exc. G. legitur ἀωριλίου. In V. ἀωριλίους. In M. ἀωρολήους. Ex quibus omnibus satis constat, scriptum fuisse ἀωρολείους, de qua voce consulere Suidam. Solan. Ραγ. 306. *I. 3.* Γίνετ') γένετ' male S. Deficit rursus O. fere usque ad fin. huius Dial. *ead.* Οὐδ' ἂν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδ' ἂν male aliae & Grot. *I. 4.* Ὁμοσεῖν) ὁδεμιο. *I.* male. & marg. *A. 1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. Solani. Ex quibus depravata & male divisa restituimus. *I. 7.* Λάθριος) Sic M. & edd. plurimæ. Λάθριος *I. Fl.* marg. *A. 1.* Μάλ' ἄθλιος Grot. *ead.* Γάρ) ἀρ' marg. *A. 1. I. 8.* Λέχει) λέχει τε marg. *A. 1 IV. I. 9.* Φαρμακείαι) φαρμακίαι *I. I. 13.* Ὀρθριος) ὄρθιος male *I. & Fl.* Ceteræ ὄρθριος cum Cod. P. *I. 15.* Καὶ χιτωνίσκον) Vid. nott. Solani. Ego καὶ alterum addo ex Gr. *I. 16.* Ἐπωμῖαις) Ex A. W. P. L. Ἐ—οις edd. Ραγ. 307. *I. 1.* Κάτω) Deest in Fl. *ead.* Ἀπαντῶντων) Restituit ex W. L. marg. *A. 1.* Gr. Ἀπάρτων edd. priores. *I. 5.* Κατα-

ψήχειν) καταψύχειν W. καταψύχειν Fl. l. 9. Φοιτᾶν) Bene P. S. Φυτᾶν male I. Fl. H. Ald. Sed emendat marg. ead. Λύρα) λίσρα perperam I. l. 15. Ἀποπάλλον) ἀποπάλων minus recte Fl. l. 16. Ἐγκονίζεσθαι) Sic edd. Ἐγκονίζεται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπιήφουσα) ἐπιηφούση W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. l. 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. I. Fl. H. P. S. l. 12. Τίσι) τίσι W. Sed vulgata praestat. Pag. 309. l. 2. Καλοῦντος) Recte sic edd. plurimae & M. Καλοῦντος I. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. Fl. I. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μεσίτην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ' ἀπ.) Non comparet coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐτημέλει) ἐτημέλει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἐτημ. l. 2. Πέπλων) πέπλων Eur. Nil mut. Fl. nec M. ead. Εὐπύκτους) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπύκτους I. Fl. ead. Ὑφᾶς) ὕφας Fl. Vulgatam tuetur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γενέσθαι in A. 1 W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψει Eur. Nihil mutant Fl. nec M. ead. Σοί) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθῆν) φιληθῆν male I. Fl. l. 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὁ.) Haec omnia omissa in Fl. l. 8. Ἡμᾶς) Sic Fr. Fl. P. &c. & M. Ὑμᾶς I. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἄμα) ὃς οὐχ ἄμα W. l. 10. Ἐράοιτε) ἐρώοντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Εἵνεκα) εἵνεκεν W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθαν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. 1. Φρονοῖεν certt. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἑκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου Fl. I. M. l. 12. Δί) Δία Fl. ead. Ἐρρωμένης) ἐσκεμμένης marg. A. 1. l. 14. Πολλῇ) Sic Fl. P. &c. recte. Πολλῇ I. l. 16. Ἐν δυνατῷ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκεῖνος ὁ Κῆθ.) Desunt haec tria in Fl. l. 7. Προμύωνται) Sic M. & edd. recte. Προμυώνται I. l. 9. Ἐρείσθω) Ex W. dedimus. Ἀρείσθω edd. priores. ead. Φιλοσόφοις) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὡς in editis. Inseruit Solan. ibid. l. 18. Ἀφροδίτη) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. ibid. l. 20. Παιδραστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδραστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσώπων) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. 1. Τρόπων enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τάπινικια) τὰ πινίκια W. male. Τὰ πινίκια Fl. B. 2. l. 11. Παιδίαν) Sic I. Fl. H. &c. Παιδίαν W. male. l. 15. Κόρυβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνίδω διατρίβειν ᾧ. ὁλ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ) Desunt in S.] l. 5. Παιδραστοῦ) παιδραστειῷ W. Cod. Fl. ed. Fl. Vulgatam retinent edd. certt. cum

Cod. P. l. 10. Διψῆν) διψεῖν Ex. Fl. Vulgarum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I. non adest. Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) εὐθύς marg. A. 1 W. l. 5. Παρηκον) M. & edd. recte, excepta I. quae παρεικον, quidd & in marg. A. 1 W. adscriptum. l. 7. Αἱ) ἡ I. male. Αἱ cett. & M. Marg. A. 1. habet ἡ. l. 8. Τῶν αἰσθ.) μετὰ τῶν αἰσθ. M. G. Μητὰ P. Non agnoscunt praeposit. edd. ead. Αἰσθητῶν) ἐσθαι-
 ῶν L. ead. Συμπεριπλοκαὶ) περιπλοκαὶ Fl. l. 9. Λαθρίως) λα-
 θραῖως Ex. Fl. Λάθριος marg. A. 1. l. 11. Ἀμφιλαφές) ἀμφιλα-
 φέσι L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. Κομψύμασι)
 Sic Fr. H. P. & c. Κομψύσμασι male I. Fl. ead. Ποιμαίνεται-
 σαν) Ita dedi ex P. Ποιμαίνεσθωσαν edd. male. l. 4. Εἰ τις περ)
 εἰπερ τις marg. A. 1. l. 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rursus O. l. 7.
 Κατ' ἀντικρὺ) Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαρτικρὺ edd.
 l. 9. Μεσίτις) Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores.
 l. 12. Καλλίων) Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P.
 l. 14. Φήσει) φησι W. Pag. 320. l. 4. Ἀφήμενοι) ἀφήμενος W.
 l. 5. Ὑπάπτεσθαι) ὑφάψασθαι O. Vulgatae ceterar. edd. le-
 ctioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκηρυχθεὶς τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furentem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22. ita loquentem legimus patrem: *θεραπεύειν προσταττόμενος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias*. Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: *μετὰ ταῦτα, μεμνηνῆσαν τὴν μητρίαν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται, post novercam insanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur*. Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mf. Reg. 2955 καὶ λόγων μὴ δύνασθαι: intactam tamen reliquimus versionem Gelfneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Mf. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. five § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, ἐργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, *τοὺς ἀδίκους ὀργιζομένους*, idemque reperitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ὀργισθῆναι & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώτη — ἐπὶ βοηθείαν) Conf. mox cap. 13, εὖν δὲ σωτήρα ἐναγχοῦ &c. SOLAN.

Pag. 4. l. 6. Προσώρων δὲ — μὴ δὲ ὀργίζεσθαι &c.) Pro M^a δὲ Marcilius legit μὴ Δί'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νῦν Δί'. Numquam fere μὴ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὴ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infirmatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Prævidebam autem tale quid, inquit, & profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira, & calumniae contra filium structae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine causa &c.* Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἑγκλήματα ψευδῆ συντίθεσθαι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemni, articulo sumuntur. IENS. Προσώρων δὲ καὶ — συντίθεται) Locus hic sanus non videtur. GUYET. Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio; nempe συντίθεται pro συντίθεναι, quod unde habeat, non video; συντίθεναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyetus indicare voluit, latet in μὴ δὲ, quod h. l. pro ἥδην legebatur in edd. de quo statim agitur. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτευσον μὴ δὲ ὥς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτευσον, μὴ Δί', ὥς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. MARCIL. Καὶ ὑπώπτευσον μὴ Δί') Non modo Marcilianam illam emendam a Iensio coniecturam probō, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Mὴ δὲ) Alii aliter: ego ἥδην legendum censeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. SOLAN. ἥδην) Μὴ Δί' recte Gesn. profecto verterat; sed quia ἥδην ex Cod. est, id recepi, & iam tum reposui. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem aspernam. GUYET.

Pag. 5. l. 4. Φιλοκρινούντων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, Ἀθήναιος μὲν ὁ

τῆς βίβλου πατὴρ, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auftorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. L. 1. Οἱ φασι) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. ἑκαστον) Videtur aliquid excidisse aut qui sit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. ἑκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἑκαστα.

ead. l. 8. τῷ μιστῖν) Usitatus τοῦ μιστῖν; sed uti tum subauditur ἔνεκα, ita iam intellige ἐπί. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελλήσας unico λ, ut & in Πητ. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Ταλ. α. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καὶν) Ita L. uti conieceram. In reliquis καίνον. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analogae exempla non desint, ut supra Prometh. § 41. καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire insuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, *si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus*. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, *Quod si, ut es, cessabis*, relinquit intelligendum, *ut es cessator*. Sallust. Jug. 66, 2, *Igitur Vagenses, quo Metellus praesidium imposuerat*, i. e. in quod oppidum Vagensium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν οὖσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae servare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud *ἐξίαν οὔσαν* varie accipi, *merebatur, digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: *ἀχθόμεαι — ἐπὶ τῇ μητρὶ σὺ χαλεπῶς ἐχούσῃ· χρηστὴ γὰρ ἦν*. REITZ.

Pag. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulo huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παρρησίας τάληθ' ἔλεγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἀνὸς τε ὃ, δικαιολογησομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politicissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, quae de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἶός τε ὦ) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἶός εἰ quidem occurrat; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. REITZ.

Pag. 10. l. 4. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι) Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hesterhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. ὅδε ἐγχεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15, ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibiq. commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἐγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. λόγος ἀποδίδεται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους δίδοναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ᾧ exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνίστασθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit lensf. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Probarem Pelleti coniecturam, sive ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio proculdit, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅτε separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὥς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὼν ὡς ἐπιπλᾶσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωρότα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. I. IV, p. 474, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. oleum ad unguendum; & Aristoph. Plut. 556, καταλείψει μὴ δὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, non relinquet, unde sepeliatur. Long. Past. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχήματι τράγῳ, ubi χρήσασθαι est, quod vel quia utebatur, adeoque paulo aliter, quam apud Nostrium. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου τεμείν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμφοροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

perſaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. REITZ.

Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi ſatis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio eſt, eas convenire. Verum ſolet Solanus noſter ſic obſervare conſenſum, quando ſuſpicatur aliter poſſe legi. An igitur, quia id olim vertebatur *abſolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* ſignificet? verum cum ſtatus permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena ſignificare, ubi poenae opponitur. At qui ſtatus permutationem ſubit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forſan difficultatem vidit Solanus noſter, cum Lucianus hic tranſitive uti hoc videatur, ſi pro *abſolvere aliquem* uſus eſt, id quod ſententiae apprime conveniret, meliusque reſponderet praemiſſo λύεσθαι τοὺς νόμους nam ſi *reconciliare* ſignificet, in eo dicas non eſſe legum diſſolutionem. Supra quidem *differre* ſignificat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Ariſtoph. Veſp. 1385, & alibi frequenter hoc ſignificatu apud utrumque: quare & hic ſic accipere licebit cum Gefnero, eoque magis, quod non reſpiciatur ad omnem legum diſſolutionem, ſed ad hunc abdicationis caſum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipſe indicat cap. ſequentē. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat priſtinum abdicationis decretum, recte quoque ſic reſpondet τῷ λύειν τοὺς νόμους diſſolvit enim, quod ante ſtatutum erat. Interim & *liberare, abſolvere*, non eſſet incongruum; nam ſic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος, tantiſ malis ſolutus ſignificat. Pro effugere, praeterire, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περὶ θορακείας ὀξείων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὴν κίνδυνον. Et ne credas forſan, ibi διήλλαξαντο, tranſilierunt, legendum, in edit. Oxon. additus eſt Xenoph. § 17 B. διαλλάξας Μακεδονίαν, praeteriens, tranſiens Macedonia. REITZ.

ead. l. 14. Προδεδαπημένη) Non haefitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Weſſelinganae, cum edd. minus apte haberent προδεδεαπ. Hoc enim ſenſum poſtulare, priſtinus iam ſenſit interpres, vertens, ante conſumpta. Senſit idem Gefn. ut ex eius verſione apparet: & licet προδεδ. quoque eo trahi poſſit, alterum tamen melius eſſe diſſitebitur nemo: quin, ſi prior lectio retinenda foret, ἐτι προδεδαπημένη potius dicendum fuiſſet. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀνέλπιστος) Perperam in omnibus ante S. legebatur ἀνέλπισ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum εἰ ante ἀποκρ. aut pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. GESN. Τὴν ἀρχ. hic significari initio, certum est; quare vides, non ubique valere *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituiimus itaque ex ed. *Iunt.* in qua sola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Aῦ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wefelinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὐ coniungi, aequae ac apud Latinos *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex Terent. aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam superfluum, eiicerent. Etsi Devarius de particulis, αὐθις αὐ geminatum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed *contra*, *rursus* significare contendit contra Budaeum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὐθις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν πάλιν αὐθις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut Il. B, 276, Οὐ δὴν μιν πάλιν αὐθις ἀνίσσει θυμὸς ἀγένητος: quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; sed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὐ Mf. Reg. 2955 legit αὐθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ἐργισθέντι, αὐθις ἐξῆν ἐς τὴν ἡμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ πάντας κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati comperebat patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam iudicis. Lege *Divus ff. de iure patronatus*, & *Lege Qui manumittitur 12*, Cod. de operis libertorum, & *Lege Si manumissus 2*, & *Lege Liberti 3*, & *Leg. Libertinae 4*, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐναγχος) Iubet Solan. in marg. conferri princ;

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiusdem; sed ibi per $\chi\theta\epsilon\varsigma$ & $\pi\rho\acute{\omega}\eta\eta$ effertur τὸ ἐναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἐναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς δερραπείας ἐκείνης, οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς δερραπείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verito, ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. L. Bos.

ead. l. 11. 'Ελαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικάιος, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint veri: — ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiiceretur. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. VITRING. 'Εφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotaram varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui iure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, qui iuri sit obsecutus, quasi legi vellet pro δικάιος δικάιοις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeso δικάιος delectari potest, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικάιοις locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum ς & μ itemque ϕ & ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἂν δικάιος: sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, adducturos esse, si essent & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. l. 14. Τυγχάνοι) P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μείζον — εὐεργεσίαν) Admissem lectionem marginis Aldinae μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, μείζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis coniiciat, etiam μείζον sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De μείζω Mercerus ad Aristaeon. epist. 1,

7, ubi ἑτέρα πολλῶν βελτίων — ἄγρᾱ legitur, ait: βελτίων nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. *Infra Ep. XII, τοῦ βελτίων βίου· XI, καλλίω· XIV, μοῖζω.* Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandum arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, hoc beneficentiam tuam in maius quid evekturum puto, vel maius quid redditurum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri affedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse eius valerudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθε παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπερτεῖντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: *Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhaustisse laborum? dum affideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admoventis, morbo paulatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdus. Πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, cedens morbi vehementiae. Ἀκμῇ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακόν, cum remissius est malum, cum inclinatur nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclinatur, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, securi sumus. Vide etiam Plut. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Τοῦτων) Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντεξέταζόμενος) Et sic habere cum *l.* etiam *B. 2. H. & Fl.* notarar Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιταζόμενος mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgatam lectio-

nem, quem vide, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) *Noûs* cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λογικοῦ *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluisssem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem*. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν, cum οἶμαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἀλπίσωμεν quod interpres recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliorese esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimat, atque artem eludit*. IENS.

ead. l. 9. Νόμους) *Lege de ingratiss filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur*. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vitruv. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, εἰ δὲ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inferuit: sed tum potius mutato accentu εἰδὲ demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgaram; sed mallet, ubi εἰ praeferas, αὐτὸς mox ei subiici, quam οὗτος, ideoque magis ad εἰ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciphron. I, Ep. 3 f. ἀσπάζασθαι ἀδελφόν, amplecti motu expertem viam. Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Dissert. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum v habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννησας τις tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem su-

pra pro Lapf. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic satis est spatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζῆμιον, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως faepiffime dicitur pro *non modo non*, fequente negatione in pofteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus fine ea. Thucyd. I, 35, τῶνδε οὐχ ὅπως καλυταί ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περίοψθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non poteft suppleri ex fequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina eft ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi poffent ex L. Bos de Ellipf. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito verfatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti poffint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. NON, p. 380 & feq. Unde nihil repetam, nifi hoc, adiri quoque poffe Dukerum noftrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modeste refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, exiftimantem, *non modo pro non modo non* dici non poffe, nifi fequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 11. Οὐδ' ἐ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὃ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκρητυτέτω) Sic, non ὅτι, fcribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcunque tandem criminatus, abdicet. IENS. Quod fic dividi pro vulgato ὅτι volebat Ienf. id in *Par.* iam ita editum erat. In *Iunt.* autem Solanus manu fua diviferat. In *Hag.* ed. in duo quidem verba diremtum eft, fed fine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἴτια;) Αἰτιᾶ. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἴτια non poteft. Legendum neceffario, ut Marcilii fuadet, & nos correximus, αἰτιᾶ. B. 2. αἰτιᾶται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιᾶ) Facile obfecundavi Marcilio & Solano fic legentibus, pro vulgato αἴτια, quia id plane neceffarium. Immo & fic iam videtur legiffe Eraſmus, vertens, quod accusat, etfi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in verſione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius fic interpungitur. Vide locum huic fimilem in Dearum iudicio feu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius fic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. Iudic. inſcripti; ideo paucis dicam, quid fit: erat in aliis edd. fic interpunctum, ἀπαρτεῖς, οὐ φησιν. In aliis ἀπαρτεῖς; οὐ φησιν' unde is fecit ἀπαρτεῖς; Οὐ, φησιν' quod fine haefitatione fic eddi curavi, etfi

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & οὐτω pro οὐ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio: Solanus enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Κελεύς) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοὶ ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάτῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφῃ &c.) Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque interpretes, *Iam si cui pater praecepiat pater, Haec pinge, fili, non illa* &c. Paulo post, ἀρὰ ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Excidit in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. Γραφεῖ emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In Fl. ed. tamen recte γραφεῖ. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos ICti probant ex L. 3 C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippum medicum servum regium — esse corruptum*. Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non credidit*. Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguenda nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus seiungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accubebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40,

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subiicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομίαν) Vorstius frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ ante ἀτελής quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneam, in ed. l. ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδεσθαι in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in l. punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili causa ab Solano interrum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελής ἢ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελής ἢ τέχνη· construendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. REITZ.

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδάξαντον) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnis illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. SOLAN. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine serius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀποτέλαυκας) Non bene ista continuatur, πρῶτος αὐτῆς ἀποτέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti, o pater, nihil habens a te ad discendum filius.* Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si delera unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀποτέλαυκας. Οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non infirior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρά: ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens.* Παρὰ enim sic usurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt.* Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. Ὅτ) Videtur Vorstius illud ὅτ accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, *cum, quando*, positum, & rectius quam ὅν de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτῆσαι δυνάμενος) *Reposcere possem.* Verte, *reposci.* GUYET.

ibid. Δυνάμενος) *Δυνάμενον* legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτῆσαι non media voce, sed passiva accipiat, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. Τὸ δουλεύειν) Et si primo intuitu multum adblatitur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen edd. lectionem praetulerim; non modo quia μοχ καὶ τὸ iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri necesse est; sed etiam, si & alterum τὸ in τοῦ mutassent iidem Codices. REITZ.

ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προσδεδωκότες) Necessario legendum προσδεδωκότες. GRON. In nota Gronov. antea editum erat, eum velle προσιδεδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admissum sit, & in variantt. & in eius nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor, non displicere eius coniecturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γὰρ) Ed. l. sola hanc vocem exhibet. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ δὲ — ῥαδίως ἀλίσκόμενα) De corporibus intellige, non de morbis. Ἀλίσκόμενα quod attinet, vide infra c. 28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύσται) Ratio postulat, ut, Mf. volente, legas, ἀναφύσται εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, proveniet, puto, fructus lactus, benenutrients, copiosus: non ἀναφύσται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τὰ νόσου διαφορὰν pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diversitatis morbi, quia diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύσται praeter Mf. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. Εὐθαλῆς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus principibus Fl. & l. in reiicienda earum lect. εὐσταλῆς, conferat supra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mf. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri διαφορὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. Εὐαλωτότερα) Confer supra c. 27. SOLAN.

ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. supr. Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μέσθ) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an sic satis etiam consulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid difficultatis obversetur Solano; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectione Codicis P. modo recte construas. Τὸν μέσθ enim signif. spatium medium, sive intervalum, quod intercedit; adeoque & discrimen, quod interest inter res vel homines, ut hic: cuius significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Gesneri iam satis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἐστὶ, καὶ ὄν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἔστι, καὶ ὄν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἐλάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἔστι καὶ ὄν; Ms. optime, ὥσπερ ἔστι καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὄν. Reliquae ὄν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὄν adspirare, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὄν spiritu leni habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυτῶν, καὶ μεμηνέναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπροσθῶσα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de muranda interpunctione moner, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μὴδ' ἦν ἐμαυτὸν ἐταξα τάξιν λιπών. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾶ quoque non in ἐπισπᾶς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾶ iam esse secundam personam ab ἐπισπᾶομαι. Ceterum novi, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ει terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, morose interrogas: ibid. 1056, Βούλεις — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλη. Et Equit. 1362, Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἰδὼ, πῶς πολιτεύσεις; cetera vero, dic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & εις forment, ut ibid. Pluto 21, Οὐ γάρ με τυπτήσεις (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὄλομαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξη. Item Σρήνησι pro Σρήνηση, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lectr. p. 63 ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομνήσκει reicerem pro ὑπομνήσκῃ, ab medio ὑπομνήσκει deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομνήσκω hic verior, quam ὑπομνήσκει; cum hoc sit recordor, illud, in memoriam revoco alteri: quod in ἀνασπάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noter, διατρίβῃ καὶ βοῇς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, aurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. SOLAN.

ead. li 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν) Male pro ὑμῖν, ut recte interpretes. GRON. Pro ἡμῖν Ald. & Basf. anni 1543 habet ὑμῖν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Peius in Flor. ὑμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti esitis & Dei Pythii asseffores. IENS. Ὑμῖν) Ersi Salm. ed. ἡμῖν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione eiusdem apparet, quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae-versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῖν etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. REITZ.

ibid. Ὅσῳ) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesivisse, num additum alicubi μάλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Dissert. pro Laps. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. REITZ.

ead. l. 12. Πατέρες) Qui in eodem folio fedent, eiusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & πατέρας vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Elsn. ad Apocal. III, 21, quem adiusse non pigebit. REITZ.

ead. l. 13. Ὁμωρόφιοι τοῦ Θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικεῖ) In συνοικῷ mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aequè in παρεδρεύω mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. l. 11. Ἀνθέκαστον) Ἀπρобоулеуτον, ἀπαρακάλυπτον, ut ap. Hesych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Ἀνθέκαστον, οὐδεὶς) Vid. Th. Mag. v. Οὐδεὶς, qui Οὐδεὶς Atticos, Οὐθεὶς Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Ἀνθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῇ Φάλαις πρῶτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαιόν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ ἀνθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλει με. Ubi in posterioribus verbis abijt ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. l. 8. Ταῦτ') Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα εὐστραφύν—. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mf. cum Anglicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. Laudat illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρησίαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρησίαστος) Anglic. ἀστασίαστος. BOURD. Ἀστασίαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omnibus est, ἀπαρρησίαστος. SOLAN.

Pag. 41. l. 7. Προεστῶτων) Suspico, Lucianum scripsisse προεφεστῶτων. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστώτες & praefectus ὁ ἐφεστώς. IENS. Non quidem spernerem, quod Iens. affert, προεφεστῶτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Iens. scribat προεφεστῶτων & ἐφεστώτων penultima correpta, non video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in *l. ω* iam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique *α* recte in omnibus conspici. Nam cum contrarium sit, ex *ἰσοσθηκότες* & *ἰσοσταότες*, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti eius obversabatur primigenium *ἰσταότες*, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuiusvis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumptis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, *ἰστώτες προσεύχασθαι*. Apocal. X, 5, *εἶδον ἰστώτα*. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholiastes monet, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκούσας) Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret, *aversor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi *ἀκούειν* pro *vocari* positum Bourdelorius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire te sic* ab aliis scil. *nominari*. Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, *πλοπλάβος ἀκούειν*, *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exigit; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτ' ἐζητούν ἐτι κἀγὼ) Ita interpungendum esse; monuit Th. Wopkens in *Leßt.* Tull. p. 296, (edd. enim *Salm.* & *Amst.* male sic habent: *τοῦτ' ἐζητούν ἐτι κἀγὼ μὲν* &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utique non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum ille iam* &c. Verum antiquiores edd. ut *Iunt. Par. Hag.* illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis typotherae deberi: unde fortan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem *ἐτι* vertit *praeterea*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro *inepto, deliro*, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. Nub. 912, — *σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ, tu delirus es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce *Κρονικὸς* obtinere, vid. apud eundem *ibid.* ad v. 581, — *Κρονικαῖς γυναικίς*. Et ad Callim. in *Pallad.* v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de obsoleto, inepto: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus iam indicavi*. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. REITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιώσθε περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλεύσαι) Perperam haec vertit interpres: Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem meum cogitatione versati sitis. puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiaitis. IENS.

ead. l. 13. Ἀφύλακτος) Forſan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adscripsit γυμνόν. Sic certe vult & versio apud Basileenses, *nudus & cruentis civibus caedem sustinerem*. Benedictus contumacior, ac potius *nudam caedem sustinere*. Opinor, mentem Luciani fuisse, potius autem *nudam iam iugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνόν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, *nudam caedem sustinere*; sed neque *nudus caedem sustinerem* commodum hic sensum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic *iugulum* significat, vid. testimonia supra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque *nudum iugulum praebere*, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est, totus homo ob id sit nudus: sic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans? REITZ. Laudo non mutatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe sumtum e libro putabam γυμνόν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënsis exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, annotatum observabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθύτας ὑπέχειν. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatum a me esse, aequi homines, spero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μὴ σε, φίλιν περ' εὐῶσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι

Θειομένην. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὀρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non esse, quod *superest*, ut vulgatus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id*, quod *inest*; sed significare, *quantum res, sive facultates ferant, — quam maxime fieri possit*; vide docentem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνεβουλεύσατε ἂν) Benedict. infelicitur verterat, hoc, *sat scio, consilium mihi dedistis*. Rectius Obsopoeus, haec — *suasissetis*. Esse enim hoc aoristis imprimis familiare, ut eorum indicativus subiunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Iens. Lectr. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit Iensius, subiungam ex Hom. II. N, 301, ubi — ὅς τ' ἐφόβησε τὰ λάφρονά περ πολέμισσιν, male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatorem*. Cui addo II. Z, 73, Ἐνθα καὶ αὐτὲ Τρῶες ἀρπύγιων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἰλιον εἰσανέβησαν, ἀνάλακτισι δαμέντες Εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, εἰσανέβησαν esse, *intro adscendissent*, s. *scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. Demosth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίησιν, οὐκ ἂν — ἔβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Nostrium Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel saltem, *laudare soleo*, ut Gesn. fecit. Et Long. Past. I, pag. 20, ῥαδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε, i. e. *lateat, latere possit*: & 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἶπεν ἂν τις, λαλοῦσθαι αὐτῆς, ἀκούειν Σειρήνος. Conf. supra Tim. c. 9, ubi ἡγανάκτει indignaretur, pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. l. 3. Καὶ — πέτρα) Mala distinctione hic laborabae

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγελάσαςδε) Sic ed. *Iunt.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγελάσαςδε* habet. In reliquis simpliciter *γελάσαςδε*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιος) *Lege ὁμός.* SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Λόγους) Vide *Plut. περὶ τοῦ Εἰ. 200.* Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὦν ἰ. in *Iunt.* est ὥς ἰ. quod videtur ex ὥστε ἰ. formatum. Sic *Dem. p. m. 144 C.* SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσφ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγ.) Addiderat marg. Graev. Hemsterh. consulendum Duker. ad *Thucyd. VI, p. 435, no. 5.* Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur ὥσφ καὶ λοιδορήσασιν, malle legere ὥσφ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μάλλον nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes *Thucydidis.* Et quia *Codices* nonnulli cum *Scholiaste* illud ὥσφ habent, non video, cur dubitarit *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μάλλον post ὥσφ vid. etiam *supr. ad c. 1* huius *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum ὥσφ — ἐκκόπτω-
μεν, ubi pro μάλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde *Herodian. 2, 3, 17.* REITZ.

ead. l. 11. Ὅσφ &c.) Haec pagina ex epistolis *Phalaridis.* *BOURD. i. e. p. ed. Paris.* quae ab ὥσφ incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Viti suspectum est mihi illud φέρειν. Excusat *Phalaris* obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciiis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res *Hydrae* videatur similis. Quanto enim plures, pergit, excindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates, sive occasiones. Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum *Iolao*, si confirmatum imperium habituri simus. Apparet, nihil minus hic, quam φέρειν, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces ἐκκόπτει καὶ ἐπιταίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum *θερίζειν*, demetere? Id certe optime respondet τοῖς, ἐκκόπτειν & ἐπιταίειν. De *Iolao*, qui *Hydrae* Lar-

naeae ἀναφουμένους κεφαλὰς exuffit, vid. Apollod. II Biblioth.
 IENS. Suspectum fuit Iensio illud φέρειν, pro quo legendum
 censuit δαρίζειν, *demetere*. Equidem levioze mutatione malim
 legere δέρειν, *caedere*. L. BOS. Nisi placet verbo φέρειν hic tri-
 buere auferendi significationem, ut II. B, 302, — οὐς μὴ κῆρος
 ἔβαν θανάτοιο φέρονσαι, ubi Scholiastes quoque φέρονσαι in-
 terpretatur ἀποφένονσαι nisi, inquam, hoc placet, videndum,
 an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρείν. GESN. Si *tolerandi*, *per-*
severandi sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim
 ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id,
 quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum
 est φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actio-
 nem involvit, veluti & πάσχειν de eo, qui facit, Demosth.
 adversus Leptin. p. Paris. 562 A. ὅτι παντάπασι φύσεως κα-
 κίας σημεῖον ἐστὶν ὁ φθόνος καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν αὐτῷ
 καὶ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. Quia omnino pravitatis natu-
 rae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit,
 (i. e. homo invidus) veniam adipiscatur. Ibi πεπονθώς non est,
 qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet pas-
 sio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut per-
 turbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰώθει δὲ —
 τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραϊπάλης quod ibi facere re-
 ste vertitur, quia *somnum capere*, *quieti se dare*, intelligitur, ubi
 aequae implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer 1
 Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi τί ἂν
 πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo:
 nam cum φέρειν modo sit *afferre*, ut ap. Long. Past. III, p. 125
 ed. Iungerm. δέμεθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam
 significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo
 est *afferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. satis diximus) ideo
 posteriore hoc sensu cum Gesn. accipere malim. Nam & hinc
 φέρειν ἀλλήλους, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exerce-*
re, *praedas agere*; vid. Scholiast. Thucyd. ipsumque Thucyd. I,
 c. 7. Locum Hom. II. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, &
 vulgatam sic stare posse, addidit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Παρὰ δ' ἄτα) Apophthegmata haec in
 versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἐπτα σοφῶν ἔρεω κατ' ἕπος πόλιν, οὐνομα, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστόν·

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γυνῶθι σσαντόν·

Ὅς δὲ Κόρινθον ἔνασε, χόλου κρατέειν, Περίανδρος·

Πιττακὸς, οὐδ' ἐν ἄγαν, ὅς ἐην γένος ἐκ Μετυληνῆς·

Τέρμα δ' ὁρᾶν βίοτοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις
 τοὺς πλείονας κακίους δέ, βίας ἀπέφηνε Πρηνεὺς·
 Ἐγγύην φεύγειν δέ, Θάλῃς ὁ Μιλήσιος ἡΐδα.

Haec addere visum fuit, ut appareat, Scholia satis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλεον) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. Τοῦτο βουλοίμην ἂν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδικίᾳ σώζειν τ. ἑ. incommode admodum dicitur, pro δικίᾳ κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur.

Accipere, quam facere, praestitit iniuriam, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἶν ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, βουλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρομαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὅς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet, προσφέρεσθαι τινί, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, Ἡμερώτατά, φασί, τὸν Ἡρακλῆην προσερχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδὺς προσφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Baf. μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον Σπριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Περίλαος) Qui *Perilaus* Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis *Perillus* audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari *Perilaus* etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περύλαος vero frater regis Casandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Gellner. quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Περύλλος afferat, quod iisdem verbis habet Hárpocratiō pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* De-

mostheni intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contra dictum videri posset. Immo ad quam Demosthenis orationem pro Cresiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen Περίλλου, sed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi iam sit suspecta. Nam & eiusdem *Perilai* meminit Demosthen. compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. Πέριλλος δὲ τέχνη χαλκουργός habet. Ita ut verisimile sit, Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum esse, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum est. REITZ.

Pag. 51. l. 8. Καὶ ἀνοίξας) Legend. interpr. Perf. BOURD.

ead. l. 11. Προστίθεναι) Ἀντὶ τοῦ προστίθει. Attic. BOURD. Προστίθεναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν καλεῖν) Quod Fl. quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρικακέειν, tu vero ibi cohibe. Hippocrat. Aph. 10, S. I, Ὀκέοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἡ ἀκμή, αὐτίκα λεπτὸς διαίτῃν & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commodè intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέμνησο intelligere queas, ita alibi καλεῖν omissum statuere pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386, qui plura congeffit, unde aequè atque ex his Hippocratis patebit, non solis Atticis familiare esse hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. Τοὺς αὐλοὺς τοῦσδε) Sic Long. Paft. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ παιδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. supr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hist. I pr. Et alibi non semel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηνλούμενον, id est, delentum, sensu manifesto & apto. PALM.

ead. l. 17. Κατακηνλούμενον) Hic vero mirari subit eruditissimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis scriptura imposuit, neque apud interpretem observavit inter modulandum, quod ad veram manu quasi ducebat. Eo magis etiam, quod Par. ed. quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usur-

par 'Ορχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. καταυλούμενος esse in H. B. 2. Fl. Ald. Fr. P. & A. sed male καταλούμενος in B. 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. 'Ορχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in Ald. & Salm. ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum siluisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obsopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delesteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. 'Εν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpretes, *in eleganti delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in Navig. ἐν καλῷ τῆς πόλεως. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple χυρίῳ. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibiq. & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δοριεῖς) Vide Thucyd. SOLAN.

ibid. Προσέσθαι) Sic impressi omnes. P. & L. προσέθαι & sic Dem. 173 A. μὴ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Notter. Φαλ. β. c. 3, N. Δ. XXIII, 'Ερωτ. c. 1, & Πητ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ιδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. 'Ιδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ιδ. sed miserum in modum interpolatum additione δ' Ἀπόλλων. Pro Phalaride secundo etiam primum dicit. Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem cre-

do innuit, quod Livius diserte docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Consule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἥδη ἀνατεθέντα συγῶν, τὸ μὲν δὲ τὴν ἀρχὴν τ. α. β. εἰ ἀσβεστότερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed alius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides verbi praemium impietatis, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4. Προσησόμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδίῳ) Sic L. melius, quam quod in reliquis est εὐδίῳ. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὲν δὲ τοῖς πεποθέναι φάσκουσι πᾶν πιστεύειν διηγουμένοις. ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἀπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro μὴ ἀ meliori ordine & μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi notavit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, *atenim incertum est, verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus*. Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat *nedum*. Verba, ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, *oportet vero, ut etiam ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accedamus, (incertum enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus*. LENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἀπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, *siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus*. Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἀ μὴ ἀπιστάμεθα κ. & vertit Obsopoeus, *ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusemus*. Certe haec lectio & vocum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab pra-

cedenti $\chi\rho\eta$) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. GRON.

ibid. $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$) Sic P. H. & B. 2. In reliquis $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$. Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) SOLAN.

ibid. $\alpha\ \mu\grave{\eta}$) Nullam hic varietatem notaverat Solanus noster; cumque lens. indicet $\mu\grave{\eta}$ à legi, idque recte immuter, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque asseclam *Ampl.* male dedisse $\mu\grave{\eta}$ à. REITZ.

ead. l. 13. $\tau' \ \alpha\lambda\lambda\alpha$) Etiam supra monuimus, *I.* & alias quoque nonnullas $\tau' \ \alpha\lambda\lambda\alpha$ circumflectere. Quod non imitatur, quia id in $\alpha\lambda\lambda\omicron\varsigma$ & $\alpha\lambda\lambda\alpha$ non fit, nec igitur per accessionem particulae $\tau\epsilon$ accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque *crasis* & *contractio* in uno verbo. Margo A. 1. rectius $\tau' \ \alpha\lambda\lambda\alpha$ habet. Ignoscet lector has minutias persequenti. REITZ.

Pag. 59. l. 4. $\Pi\epsilon\tau\rho\alpha\varsigma \ \gamma\epsilon\omega\rho\gamma\omicron\upsilon\mu\epsilon\iota$) $\Pi\upsilon\theta\omega\acute{\nu}\alpha \ \tau\epsilon \ \pi\epsilon\tau\rho\acute{\eta}\sigma\sigma\alpha\iota$ vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. $\text{"}\omicron\mu\iota\pi\omicron\tau\omicron\varsigma$) Vid. B. B, in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. $\Pi\upsilon\theta\omega\acute{\nu}\alpha \ \tau\epsilon \ \pi\epsilon\tau\rho\acute{\eta}\sigma\sigma\alpha\iota$. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. $\text{"}\Lambda\sigma\pi\alpha\rho\tau\alpha$ — $\kappa\alpha\iota \ \alpha\acute{\nu}\eta\rho\epsilon\tau\alpha$) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, $\text{"}\Lambda\sigma\pi\alpha\rho\tau\alpha \ \kappa\alpha\iota \ \alpha\acute{\nu}\eta\rho\epsilon\tau\alpha$ contingere dicunt Graeci. Id in *Paraf.* & *Rhetor.* *Discal.* natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. *Odyss.* IX, Horat. & Lucianus. COGN. Homer. *Od.* I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. $\text{"}\text{Ε}\lambda\lambda\eta\sigma\iota\nu$) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesseling. ita adscripta legitur, ut potius pro $\text{"}\alpha\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$ substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim $\text{"}\text{Ε}\lambda\lambda\eta\sigma\iota\nu$ probum est, ita iam adiecto $\text{"}\alpha\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$ carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num $\tau\omicron\iota\varsigma \ \alpha\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma \ \text{"}\text{Ε}\lambda\lambda\eta\sigma\iota\nu \ \alpha\gamma\alpha\theta\alpha$ in eo legatur, an $\tau\omicron\iota\varsigma \ \text{"}\text{Ε}\lambda\lambda\eta\sigma\iota\nu \ \alpha\gamma\alpha\theta\alpha$ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

tanti melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se seiuingeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Et si ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεται c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. REITZ.

Pag. 60. l. 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν Δεδν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Δεδν ἡμῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὸν Δεδν καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φιλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. per stirpes donaria discernere: sequitur enim, καὶ γενοαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4, quamvis ibi Fl. φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. Τὸ κατὰ τὸν Δεδν) Probe notanda haec phrasidis. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰεὶ) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari αἰεὶ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποίσομεν) P. H. B. 2. Alii ποιήσομεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μὴδὲ πώποτε) Et si confundi solet cum μὴδέποτε; plus tamen est: nam hoc nondum, illud nunquam signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 3 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποῖα καὶρῶ δεῖ γαμεῖν; ἐφη τοὺς μὲν νέους μὴδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μὴδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. Ἐτι) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν καθιστάται) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) An ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an facta sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβιωτὸν quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβιωτὸν ἡμῖν νῦν τε καὶ παροιθεὶ ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γινωσκ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὁ φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisconsulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρελήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *secta*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὁρᾷς ὡς διὰ τούτων οἰοῦσι παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὦν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Side-tae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἄλλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui;

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma specielque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ ἐπινοίας αὐτοῦ) *Ἐπινοία* vox a librariorum putilagine, pro Attica *ἐπινοία*. Lexicographi tamen eam obtrudere, quasi prox, sive proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est *ἐπινοία*. MARCIL. *Ἐπινοίας* L. Iunt. ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis *ἐπινοίας*. SOLAN. *Ἐπινοίας* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαργαρείας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. *ἐν κακίᾳ*. BOURD.

ead. l. 13. Αὐγείου βουστᾶσιαν) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — δεῦτερον ὑπὸ πίθηκ.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀρρίανδρος γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion. MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CEER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur; vid. not. ad *Ἀπαιδ.* c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. ΤΙΛΛΙΒΟΡΟΥ) Huius an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μόνην) Quae sit illa Minya regio, iuxta cum ignariissimis ignoro. Μινύας γῆ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μυσίας. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeti nott. Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρόσδετον) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic κομῶν προσδέσεις inter muliebria lenocinia apud Philostratum recensentur pag. 931, ubi interpretes & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Paedag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργόν) Τὸ σειμνόν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτροπαίει) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαίους, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολομίῳις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus Prometh. vincit. Ἐρ. χλιδᾷ ἔοικας τοῖς παρούσι πῆμασι. Πρ. χλιδῷ; χλιδῶντας ὥδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ Ἐχθροὺς ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Asin. Act. 3, Sc. Agedum. Ar. Hem, adspēta, rideo? utinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Act. 4, Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversis forma sit illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Ctesiphontem: οὔτε γὰρ Φρυγῶνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιούτους μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. Erasmus ad proverbium, ne in Iampygi incidas. COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. *εὐρυβατεύεσθαι* VORST. Scholiastae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυγῶνδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio: plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium. SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD. De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ B. 2. In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil ad nostram hanc*, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne comparandus ad illum est*. Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.) Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius consilium atque institutum nosse disces. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquires, si de magnis illis viris tam magnifice senferit, perpetuis eos infectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequaquam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimon. Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημέριον dici, ut editum in Thucyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλοτάτην) Vitiose legitur, ὅπως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλωτέραι αὐται &c. IENS. Ποικιλωτάτην Iensii emendatio, ut Ὅρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Βουλήσεως) Ibidem non multo post, pro τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως σοικυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic habet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολήσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à main vaïs jeu*. Sed utramque nunc B. P. & Iensium monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrent, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἔπεχειν modo esse ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi & καλύπειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elfner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὁ δὲ ἐπέειχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi commendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Elfnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tam est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνὶν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpretes, ut licebat ex stipula conicere; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpretes Graecus anonymus Homeri, ad Odyss. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἐνεστὶν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικού σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῦσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχυῶν) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπη ἡλικία, aetate effoeta; quemadmodum & καλάμην interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλεμ. A. P. & L. Reliqui Δεομένοις. V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπωδ.) Cf. supr. Μισθ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμνω, emitto, sursum mitto, Etym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturos. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφυν) Non quidem immerito varietatem quae-
sivit diligentissimus Solanus: nam *εὐφυν* requiritur ab recto
εὐφυν, si paradigmata grammatica spectes, ut *ἀληθία ἀληθῆ*
& *εὐφυν* Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum
neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae *ea* purum tam
in *a* quam *n* contrahi moner, sic *ὕγιῃ* & *ὕγιᾶ* utrovis more
dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradi-
dere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Anglic. *Θῶνος* & ita interp. BOURD.
Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. *Θῶνος* scribitur apud Hom. l. c.
ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam *Θῶ-
νος*. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete,
nomen id fuisse Tyanensi, (ad p. 148.) quem Aegyptium in-
super vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Phi-
lostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem partici-
pem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tra-
dit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud
Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos
imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant.
COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸς) Angl. *οὗτος*. BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάντῃ συγγενομένων) Τῶν
Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάντῃ. MARCIL. Huius vitam 8 libris
Philostratus describit: hunc Hierocles Christo aequiparavit:
contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emen-
dationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia
venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo
diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo na-
to annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur.
Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile pa-
ter, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod opti-
me convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum se-
ptuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Anto-
nini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico
habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam
existimavi, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάντῃ
non comparent in Ms. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγῳδίας) Non sic de eo sentiebat Philostratus;
qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non Euna-
pius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους
ἔειπε, librum eum inscribi iure potuisse censebat. Ante Lucia-

num vix reperiēs, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coaetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδὲν ἔπενόει) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthaginis iam excidia agitabas animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρησιμογράφῳ) Forſan χρησιμογράφῳ, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi καὶ ſυγγραφέας καὶ λογογράφους. Vel χρησιμογράφῳ, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Κατιόντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Κατιόντων aliquem legendum coniecere, Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intelligit αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχεῖς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. BOURD. V. Ariſtoph. p. 670 A. Et Noſtrum c. 9. SOLAN. Infra addit καὶ ἡλιθιοί, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχεῖς de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliſque aliorum teſtimoniis probat Elſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. Τοὺς πολλοὺς) Notum quidem, addito articulo *vulgus & res vulgares* ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὰ ὄναρ — ἐν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur πάντας, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. Amſt. (ed. Leid. p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas*; cum non ſufficeret Vulcanii verſio, in *Arabas, populofam gentem*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκαίροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, κακαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paulo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προξυρημέται. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Maceſtin* vel *Maceſtam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακέτιν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio.

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diss. IX, p. 655. Quem igitur aduisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαιμονος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpentibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET.

Pag. 71. l. 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ δυνεὶ τούτων) Metus & spes divinationem & auguria repererunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solarium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonact. COGN. Δυνεὶ edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. Δυνεὶ ait Solanus edd. habere; at Parisina habet δυοῖν. Vorst. in B. 2. etiam δυοῖν adleverat, frustra. Quid in Iunt. fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δυεῖν & δυοῖν inde conficere queas: quare edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iuntinae, quas tamen δυεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuisse in I. Sed Solanum correxisse δυεῖν, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δυεῖν rectum esse, si testimoniis indigeret, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. Basf. ubi δυεῖν σταδίων. Et δυεῖν νοῖν vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialectt. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφούς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχίδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. Ὅπερ μεῖζονας) Angl. ἐπὶ μεῖζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12 a me annotata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Χαλκιδόνα) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοικούν) Adscripsit Solan. vid. infra in Διψ. c. 2, Γαράμαρτες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adiuveretur, credo, coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσοικούν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur: quare πρόσοικον admittere malim, si quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἶκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς πολλοὺς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτούντα) Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aequè ac Latinorum *plaudo*; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut Alciph. I, Ep. 12, pag. 50, αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. Sed noster Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam Hom. II. O, 453, ubi κείν' ὄχρα κροτέοντες, est *vacuos curtus quatientes, cum strepitu*. REITZ.

ibid. Κοσκίνω — μαρτυρούμενος) Cribro vaticinans, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumta a divinationis genere, quod suspenso circumastroque cribro peragebatur. COGN. Paroemiogr. BOURD. Κοσκινομαρτία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροῖα τάληθέα κοσκινόμαρτις. GUYET.

ead. l. 11. Μέτεισιν) Praefens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται, & similia, vid. Ienf. & Hemsterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad Aristophan. Plut. 70, ubi ἀπειμι, abibo. Et vid. Hemst. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Past. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἀπεισι τοῖς Μθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμος, & veniat Methymnaeis hostis sat infestus, ut vertit Iungerman. Sed & potuisset hinc abibit vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc significatu agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpti, nunc non est ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγμεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praefens sit, an fut. 2, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κἄκεῖνοι) Sic ed. l. Reliquae ἐκεῖνοι. Sed malletm γοῦν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεῖς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προσισπένπεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προσισπένπεται, rompra inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσόμευκον) Qualem reges Persarum soli apud suos gestabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritis, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσόμευκον) Nihil de omisso illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti interesse dicet aliquis. At qui stilo Luciani est assuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paulo post omittitur ante ἔρπην. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλέθροι) Pestis, perniciēs, exitium. An infelices? malim ἐλέθροι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate edd. aut Codd. etsi adiectivum ἐλέθροι sic usitatus, & pluralis substantivi ὀλέθροι alibi nondum a me observatus est. REITZ. Sic iterum subst. pro adi. infra de Salt. c. 5, ἐλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Ion. Trag. c. 43, Pseudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non sit movendum. IDEM in Addend.

ead. l. 12. Περσείδης) Περσείδης. GUYET. Parum abest, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσείδης. Nam brevis est ap. Aristoph. Vesp. 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adiectivum quoque. Potest ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεύς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aequè ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτως) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὗτος, nullo, aut certe Luciano indigno, sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Ποδαλείριος) Podalirius Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκλης) Lege, si lubet, Orig. c. Cels. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύεσθαι) Male in Anglic. Cod. στέλλεσθαι. Vocem στύεσθαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλεσθαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύεσθαι. Sensum vulgariae aperiet Aristoph. Lyssistrata, eundem fere, quem alibi per οἰστρω φέρεσθαι, aut simile quid, effert. V. 'Ον. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλεσθαι, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νύγρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύεσθαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύεσθαι in versione servati. Sermo est de homine μάχλῳ & γυναικομαγεῖ, oratio satirica. GESN. Reposui edd. vet. lectionem στύεσθαι, quam agnoscit etiam Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εὔρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἶρητο. BOURD.

Pag. 75. *l.* 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλεξανδρος, vel ἀλεξητῆρ auxiliary, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non exscribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρ) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo dictionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque Ἀβωνουτεῖχος. Ausoniorum mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. Monas est Α, tres decades Λ & c. Ἀλεξητῆρ nomen retinendum fuit in versione. Meruebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiiceret, eas primas quatuor literas esse in voce Ἀλεξητῆρ. GESN.

ead. l. 3. Ἐκ πρώτης) Aenigma est, quo (ΑΛΕΞ) αἰδρος describitur.

A. 1.	4) 96}	
Λ. 30.	8}	24
E. 5.		16
Ξ. 60.		16
		00.

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald.* 1 W. ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Past. IV, p. 106 ed. Moll. Παρεκλείετο δὲ καὶ τῷ Δάφνι δι' ὃ Λάμων παίρνει τὰς αἰγὰς ὥς δυνατὸν μάλιστα πού, πάντως κἄκείνας λέγων ὅτι εἶναι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ, *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras*. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος) De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρωπόμορφόν τι) Figuram videbis in nummo; quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *πίστα*, *ποικίλη*. Κατάγραφος idem, quod *κατάγραπτος*. Catull. *Catagraphosque Thynos*. GUYET. Locus Catulli est in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat Ἀλέξανδρος; alioqui ἄνδρος corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim ἄνδρος mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae Λ & Ξ non sunt in ἄνδρος, ideoque prius verum esse existimo. Nam si ἄνδρος hic significat residuam nominis partem, ablato AΛΞ. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. *Metam.* XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῇ) P. non ut in reliquis αὐτῇ. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλεμβόμενον) Minus commode in Anglie. Cod. *συνθλεμβόμενον*. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθεάζοντες) Angl. *ἐνθεαζόμενοι*. BOURD.

Pag. 77. l. 1. Δειζομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειζομένην ἐναργῇ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῇ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δειζομένην. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τοῦ θεοῦ (ὁ Ψευδόμαντις) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεόν ἥκειν τύχη ἀγαθὴ εἰς τὴν πόλιν. Et *hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret*. IENS. Δειζομένην mihi fere melior videbatur, quam si δειζομένην dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, *eum apparitutum*. Tum etiam propter singularem verbi δεικνύμι energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba εἰδεξε τὸν Δία, quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis movet, & quod δειξ. non activa, sed media forma hic ponatur, ille δειζομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. II. γ, 700, Πηλεΐδης — θῆκεν ἄεθλα Δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro *data dextra recipere*, positum dicat Scholiastes, qui ad verba τὸν καὶ δεικνύμενος, ait, δειξιόμενος, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, *eos autem dextra prehensens* &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem iam praefero, relevo § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπεσαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνὰς) Hoc forsan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, Gronii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. & qui eam rem fuisse prosecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προωκοδομήμενην) Ceteri Codd. *προωκονουμένην*.

BOURD. In ed. *Fl.* ut edi curavimus, *προφκονομ.* In P. & Cod. B. mendose *προφκονουμην.* In rel. *προφκοδομημένην.* **SOLAN.**

ead. l. 10. Πηγήν) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in *Epict.* p. 239 C. Apollo πηγή τῆς ἀληθείας dicitur. **SOLAN.**

ead. l. 12. Τύχη ἀγαθῇ) Flor. τύχη τῇ ἀγαθῇ. **BOURD.** Non temerario consilio illud τῇ inferuimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Et si & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item *Catapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X, & *Timone &c.* **REITZ.**

ead. l. 16. Πώματος) P. & ed. *I.* στήματος, quod minime spernendum. **SOLAN.**

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δι', οὐδ' ἐκ κορώνης) **Miror** versiones virorum insignium. Ipse **Eratmus**, non ex *Coronide per Iovem*, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice: quae sic contraxit **Benedictus**, non ex *Coronide per Iovem*, hoc est, non ex cornice. At quae illa explicatio? an *Coronis* eandem exprimit, quam *Corone*? Certe non. *Coronis* enim *Larissaea* apud *Ovidium*, *Phlegyae* filia apud alios, mater *Aesculapii* ex *Apolline*: at *Corone* *Coronei* filia & *Phocaicae* telluris apud *Ovidium* ab *Neptuno* stuprata, nisi intervenisset per *Palladem* mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in *Gallica* versione **Sponius**, *tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille*. Neque mox satis bene οἰκίσκον reddidit *aediculas*, cum exigatur numerus singularis. **GRON.** Optime verterat **Eratmus**: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam **Sponius**. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater *Aesculapii* erat; v. c. 38, *Ovid. Met.* II, 569, & *Apollod.* III; quod nomen fere idem est cum *Κορώνη*, quod cornicem designat. Non, inquit, iam *Coronidis* filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. **SOLAN.**

ead. l. 13. Γεγεννημένον) Sic putavi rescribendum pro vulgato γεγεννημένον; nam est a γεννάω sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat *Abdic.* c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. *Abdic.* & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud *LXX*,
Lucian. Vol. V. C c

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo & alterum in compluribus edd. omissum est, ut iam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὁρχ. 56 γεγενημ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γένομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ gigno distincte opus est, ibi *vv* duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. Ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μίας ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdiu* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Past. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἐσθινόν. Iterum pag. 46 ed. lundgerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἰγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum velle, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. τοὺς ἑγχεφ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile est conicere; nisi forsitan pro eius ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt — *cor esset exariditum*. V. autem Δρατ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. καὶ τὰς καρδίας προξηρημένων) Προξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

ead. l. 12. Ἐκείνου) Τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. καὶ ταῦτα, ἀνθρώπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρώπου. καὶ ταῦτα καὶ διδασκόν, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgaris alio genere legitur haec vox; sed MS. Οκ. & illic τὸ habet. V. etiam Oik. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odyss. Π, 159, Στὴ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανείσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem invenis-

se, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est *αὐτός & αὐτομαί*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Deleverat Solanus ταῦτα & καί, quia aberant in Fl. Et ego merito abesse credo: verum quia facilius est omissio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσημειώσατο, & alibi non semel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα coniungi amant. Long. Paft. L. 2, p. 63, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παρόντες. REITZ.

ead. l. 9. Τὰ τοιαῦτα) Fl. ed. & P. Codex; cum nulla diverfitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. Εἰκόνης) Infra ad cap. 58 videbimus, nummos etiam cufos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzium in nomine erraverit, cum ΓΛΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. Γλύκων) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. Φῶς ἀνθρώποις) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἡ τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμφιλόχου) In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium Antilochum, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de Amphilochō praedicari eadem videas in Έκκλ. c. 12, oraculum, Cilicia, & duo oboli & c. v. etiam, si lubet, sub finem Φιλοφ. c. 38, in Dial. Mort. III, & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphilochi meminerunt & alii, Plut. 999, 2, & 771; Xiphil. in Commod. p. m. 290, ἐστὶν ἐν Μαλλῷ (sic enim emendandus ex Nostro aliisque Xiphil. pro vitio Μαλλῷ) πόλει τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾶ δι' ὑπειράτων. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam προτ. p. ρ, 1. — Haftenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilochus* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius*, innui videtur. Ἐναγούρῃ ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, Ἑκκλ. c. 12; & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Cels. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reiicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiam si Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem discrete *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilochus* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bactrum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Virae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. Pl. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinsii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilochi*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Το ἐνδ. λαβ.) Το ἐνδύσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Iulian. Ep. 41, p. 421 Lips. Ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδύσιμον μνηστέυεις κ. τ. λ. quem locum interpretatur Budaeus, & totum hoc ἐνδύσιμον copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπῆλλαξε) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δύ' ὀβολούς) Cf. iterum infr. Ἑκκλ. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22 & 54. REITZ.

ibid. Ἐκείθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεός, ῥητὴν τινα προσιπὼν) Mf. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνευ τοῦ προσιπὼν forte ῥητὴν τίνα ἡμέραν ἀνέστη προσιπὼν, definitam diem surrexit praedicenda. Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon fit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diss. III de Us. ant. numisf. GRAEV.

ead. l. 16. Ῥητὴν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus sic iussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. Ἐμέραν) Sic G. P. & ed. I. nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνευ τοῦ προσιπὼν, i. e. sine verbo προσιπὼν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προσιπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. I. habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. Ἐκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Ὁ μάλιστα) Sic Mf. Reg. 3011. In impress. aberat ὁ.

ead. l. 6. Ὄς) Ut Graeco textui ὥς, ita & Latino τὸ quasi inferui, quod Gesn. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεσημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrob. I, 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοφ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπογεγραμμένην) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ὑπεγεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγραμ. falsum esse: clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, differte prodit, pseudopropheta ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diff. c. 49 & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, καὶ ἡ ὕς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχούσα, occurrans: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, υπολαβὼν δὲ ὁ πῖθκος, & alibi. Sic *suscipere* pro *respondere*, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς ἔπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem appositae*: quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen *πρὸς ἔπος γράφειν* significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥίνα) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. I. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βηρυτίας) Saltem debuerant editores facere *Βηρυτίας*, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae ταν duplicatione odoror, dubium nulum esse posse, quin Lucianus scripserit *Βηρυτίας*. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Infulse ad oram libri sui retulit Sponius *poix Berittienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης Βηρυτίας καὶ ἀσ-

φελτοῦ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034, (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας: plane enim ita editio Flor. IENS. (Βρυττίας legendum cum Dioscor. vel Βρυττίας v. Strabon. Vorst.) Secuti sumus scripturam ed. Fl. qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis Βρυττίας legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 Βρυττίοι. Et AG. VII, 414. & IV. SOLAN.

ead. l. 13. Λίθου τοῦ διαφανούς) Suidae φεγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, crystallum fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὸν ὕαλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, Venetiaanschen Tripel vocata, cui figura imprimatur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τίτάνου) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγων) Celsi libri contra magos. GUYET. Perit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antistheni librum, cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae de magorum artibus habebat; quod versio Gesneri.

iam sponte correxit. REITZ. In marg. MSti Reg. 2954 adv. κατὰ Μαγῶν hoc legitur Scholion: ΟΥΤΟΣ ἴσως ὁ Κέλσος, καὶ οὐ τὰ Ὠριγενεὺς συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἐχρησιν, καὶ ἐθεσπιζε, πολλὰ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσαπτῶν) Verrunt: redderetur igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilis. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mf. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκαστικάι τέχναι Platoni in Sophista sunt artes, quae imitantur verum, & magna verisimilitudine exprimunt. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accesserat, apta inprimis ad mimum illum decenter agendum. GRAEV. Ἐχρη) P. In reliquis ἔχρη. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἰκὸς. SOLAN.

ead. l. 16. Λοζὰ καὶ ἀμφιβολαὶ) Vid. Orig. contra Celsum p. 53 ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. Ἐξδοκίμων) Addiderat Solanus legendum ἡνδοκίμων. Sed in hac diplithongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 13 ad verbum τετάχαστο. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμεν aequè dici atque νυχόμεν. (Immo frequentius) & sic εὐχοντο Homer. Iiad. f. 296, & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abiectum. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Maitair. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris ἡν magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmidēs, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpres, ex adipe suilla confectum, cum sit ex adipe ursina. Ἀρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. Sed in Mf. legitur αἰγείου caprina adipe: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus profunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec ἀκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *κντμίδα*, hoc est *ἄκοπον*, oraculum seu impostor iussit adhibere *πρὸς ὀδύνην πλευροῦ*, ad dolorem laterum. GRAEV. Benedi-
ctis *adipe suillo*. Certe accuratior Erasimus *urfino adipe*: etsi enim dicebatur *ἄρκτος*, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae *tau*, ipse Lucianus in *Demonaste* ostendit, a quo ait *Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δόρατι φιλοσοφούντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὀνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον* appellandum. In *Amoribus*, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, *λέοντες οὐκ ἐπμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ἔλην τὴν ποιμνὴν ἄρρενος πληροὶ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συνὼν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι*, in frequentibus reddit, *οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σῦες*. GRON.

ibid. Αἰγίου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum *ἀρκείου*, quod idem est atque *ἀρκειῖου*, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique urfinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis unitur I. Elsner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi *καὶ ἔσται ὑμῖν veritas, & dabitur vobis, impetrabitis*. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra *Icarom. cap. 22 pr. ἔσται πάντα, ἣν δ' ἐγὼ, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accefferit, ut in illo *Polyb. I, cap. 45, τὰς κατὰ κοινὴν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς*, quod idem Elsner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. l. 11. Δραχμὴ) In reliquis *Amphilochum* fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus *Amphilochi* obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ ὀβολὸν) Vid. supra c. 19, *δύ ὀβολούς* plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

sunt usi. Sic Noster Somn. § 6, δύο γυναῖκες λαβόμεναι τὰν χερσῶν. Ubi post δύο pluralem habet, ut millies alibi, παντες vero in duali collocat, quod quidem usitatus in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait τὸ δεινὸν ἀμφότερων, at contra paulo supra, δύο ὀφθαλμούς. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congeffit frater optimus G. O. Reirzius in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiaste notatum in edit. Hervag. pag. 161. Ἐγὼ αἶτ, δὲ λέγουσι συμπεπρεσβευκέναι καὶ Φοίνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμὸν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νῦν τοι οὐ χραίσμων ἔσσι θεοὶ εἰς ἓν Ὀλύμπῳ ἄσσαν ἰόντες, καὶ ὥς ἐπὶ, τὸ κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἰόντ', quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo ἰόντι positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius tacet; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, Τὸ δὲ βήτην, ad Aiacem & Ulyssē solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odyss. Θ, 48, est petiit, ubi Κούρω δὲ κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα βήτην, iuvenes vero electi duo & quinquaginta ibant, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum duo sine πεντήκοντα spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, illi duo ibant, & quinquaginta, intellecto altero plurali, ibant. Veluti Latinis non infrequens, illi multa, tu nihil dicebas, ubi pluralis dicebant omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialektum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — Χεῖμαρροι ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλλετον, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

ead. l. 12. Οἰνῶγς) Οἰνῶσις. GUYET. Quæstum, quem A:

Alexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, ait, Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολοί. μὴ μικρὸν οἰνεῖς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ἄλγος γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον· *constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaesitum hunc fuisse exiguum &c. quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰνῆς. IENS. Οἰνῆς L. In reliquis prave οἰνεῖς. SOLAN.*

ead. l. 14. Ἀρὰ L. ἄμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀνανήφορες) Servari poterat vulgata ἀναφέρτες. V. Suid. in ἀνέφερον sed si Codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀνανήφορες scriptum sit in optimis; ut Ένυκ. c. 7, Έμμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Όρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναφέρτες) Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀνανήφορες aptissimum foret, quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Past. III, p. 124, εἴτα ἀνέγχεον ἐθάρρει, dein se colligens animum recipiebat. Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur absentes, ut est in proverbio, absentem laedit, qui cum ebrio litigat. Ideoque vulgatam studiose porius conservandam, quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. REITZ.

ead. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnauiter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur: quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Μολυβδαῖνας) In omnibus legitur μολυβδαῖνας· quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut hic μολυβδαῖνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo edd. habent. Μολυβδαῖνας legendum notarat Solanus, sine auctoritate; utitur quippe Homer. Il. Ω, 80, Ἥ δ' ἔ, μολυβδαῖνι ἰκέλη ἔς βυσσόν ὄρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίνῃ, ὀρμιᾷ. At substantive ponitur apud Homerum. Revera tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid sit, erſi *μολυβδίνας* hic uſitarius eſſet, ego nihil mutare auſim. REITZ. *Μολυβδίνας* Mſ. Reg. 3021.

Pag. 89. l. 1. Καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδόντι) Petronius: *Ipſe pater veri, doctus Epicurus in horis*. Plura teſtimonia congeſſi ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀποργκτος) Sic rurfus infra utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. Τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, ſed ut mutavimus, Lepidum ipſum. Nota eſt phraſis. Sed quis ille Lepidus? Romanuſne magiſtratus, an philoſophus? aut privatus, ſed doctus tamen? De eodem cap. 43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino μάλβα, *μαλβακίς*, *μάλβαξ*. MENAG. Ne quis temere damnet verſiculum Latini, quem, licet abſurdum, ſic ſatis putamus ob id ipſum reſpondere Graeco, qui nempe ab ipſo auctore ut ridiculus & nullius ſenſus proponitur. Μάλβαξ forte eſt ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. *Χοίρεια* intellige *κρέα*, ut *σκυλάκεια* & id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui reſpondet *cuminare*, h. e. cumino adſpergere vel condire: *σίπυδον* fictum puto ex *σιπύη*, quae arcam aut vas quodcunque farinae aſſervandae notat apud Ariſtophanem. Licuit oraculo in *κυμίνε* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipſius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam aſſuere, plura id genus oracula, in quibus, ſi fidem interpreteris praestare debemus, non, quid recta ratio poſtulet, vel poëſis, videndum eſt, ſed quid Graecis reſpondeat. Itaque poſuimus interdum verſiculos multum deteriores hiſ, quos dederat Eraſmus, ſed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GESN. Menagii notam plane iſdem verbis in F. Guyeti Mſ. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. Μσιζδνως) Confer ſupra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράγων) Simili artificio callidus Angluſ, quem ipſi vidimus, Thomas Irſomus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipſe narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipſe viſo obſtupuit. Immurmurabat ſpectatorum aliquis ori iſtius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox reſponſum eadem lingua & ad rem accommodatiſſimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monſtri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quiſque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum

caput consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulitio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & vera inspirasse. Rem totam Irfonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίας) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginofas respirationi infervientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίη. REITZ.

ead. l. 8. Δείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευρητιῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκείνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀβρυάδου κατακοπεῖς. Nam hae voces, ἀπῆλλαξεν, κατακοπεῖς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecisset legato, caesis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem consecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haeq

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus & Priscus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σευηριανῶ) Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21 &c. Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet consonantem literam ignorant Graeci, saepe per Y exprimunt. Saepius per B: eandem non raro etiam per diphthongum ου. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inultam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντοῖνον ἀρχαῖος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ιστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποίησατο, ἔπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐλογαίσου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum voluimus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in eis gestas, obicuri aliquid inveniat. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re confuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτίνοισιν) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel h. loc. solus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur στρατεία, corrupte, nisi quod *l. στρατεία* habet. SOLAN.

ibid. Ὀβρυάδου) Idem est, qui in Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31, Ofroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadversum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarent, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Ofroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subdole administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, delebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξον) Verus itaque hic demum Severiani exitus; Si non meministi, cum de *Conscr. Hist.* librum legeres, perlege quaeso iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. *Θηλυχίτων* autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Perficis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in *Dial. Phil. & Alex.* seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρω, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in *Δικ.* c. 1, & *Orig.* c. Celf. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. *Ἀστρ.* c. 23, & *Δικ.* c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, *Βραγχιδῶν ἀδύτοιςι πελάγει* &c. sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. *Βραγχιδαί*, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub eius ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & *Currium VII*, 5. Qui fit ergo, inquires, ut hic Branchidae memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam refluuisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Celf. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. *Ol. ad Philostr.* p. 140. Notum illud oraculum Milesum; oraculum olim *Branchidarum* appellatum, postea *Didymaei Apollinis*, ut *Plinius* habet c. 29. *Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν* dicitur *Straboni* l. XI, p. 518, & *μαντεῖον Διδυμῶς τοῦ ἐν Βραγχιδαίς*, l. XIV, p. 634. Illud cum *Colophonio* oraculo etiam iungit *Lucianus* in *Pseudom. & Iamblich. de myster.* III, 13, ut & *Porphyrius* apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit *προφῆτιδα*. Qui locus praeteritus *Bulengero* &c. usque ad *Licinii* tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse *Sozomenus* meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme *Delphicus Apollo*. V. c. 43, & *Plut.* 988 B. SOLAN.

ibid. Μαλλῶν) Ibi oraculum erat *Amphilochi*, temporibus il-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Paus. in Att. 33, ἀφειδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiusdem Amphilocho oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Paus. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Arg. 93. l. 1. Ὁν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demosthenes dixerit, ὄν μεσσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Aristogit p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ρουτιλιανός) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superflitiosum. Ρουτιλιανός ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*: sic interpret. Sed Mf. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambiciose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, coniecturas proposuisse meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, *compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἀφείς τὴν ἐγκειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Spolinus, *il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit*; cum priora dubie reddidisset, qui s'étoit signalé en plusieurs occasions. At clare phrasin suam extērit noster auctor in principio Macrobiolum, (c. 7) ὃν ἕνα ἢ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη ἐἰς τὴν τελευταίτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur proeliis. Verte magistratibus. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. Graevii πράξει.

Sed *τάξεις* videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur *παρατάξεις*) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS. Vide Herodian, II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim *τάξεις* legitur. SOLAN. *Πράξεις*) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. *Πράξεις* enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιαξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκίμησας πράξεις. Sed & bellica & civilia negotia *πράξεις* vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen *πραξεις* hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum; quod *Ῥωμαϊκαῖς* additur, quod urbanis rebus magis proprium. *Ἐξοτάζεσθαι* autem pro *εὐδοκίμεσθαι* vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀληπιμμένον που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ζῶον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra *Ἐπισκ. c. 22*, infra *ἐκκλ. c. 12*. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principum Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de Baetyliis observatio GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mf. Reg. 3011 *εὐθύς*.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodο, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

co, rationibus rite subductis, usurpasseprehenditur Lucia². nus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Καθ' αὐτούς) *De suis rebus futuris.* GUYET.
ibid. 'Ο δὲ) Intellige 'Αλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 6. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ) Refert auctor miram Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. 'Ο δὲ, inquit, τοὺς ἀσικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ παῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucianum ξένιος, ut infra c. 56, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur ξένια vel ξεινια, quae Latinis *laetitia*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpretes plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare*; & sic verti debuit. Vide omnino, studiose lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodicas, c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere, parare*, usum eleganter, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap. 7, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἄμα, καὶ ὑγιεινότεον βίον, *paraveris tibi victus ratione longissimam iuxta & saluberrimam vitam*. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumtum pro *conquirere, comparare*, abs Terentio; apud quem in Heaurontimorumeno A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse *Ancillas, servos, nisi eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum*. Lis quidem inter cruditos est de huius loci cum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exsercirent*, auctoritate potissimum Festi nirentibus. Sed profecto cum τὸ *exercerent* sit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, ad stipulatorem afferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere sumtum* eodem plane modo occurrat. Ceterum non possum facere, quin hic opportune elegantem Aeliani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam at;

que illustrem. IV nimirum ποικίλων, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραψε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τέλεισις εἰργάζετο τὰ ἄθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄθλα est certamina subire, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed praeemia sibi comparare ex certaminibus: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Innuir nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praeemia tulerit & preria. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certasse, victoremque exstitisse; & adeo praeemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄθλον, praeemium, non certamen, significantis, id facile pariat. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄθλον inter, & ὁ ἄθλος distinxisse; ita ut hoc significetur certamen, illo certaminis praeemium. Est tamen, ubi contra τὸ ἄθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Χαῖρ' Ἰθάκῃ μετ' ἄθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα: quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. Ψ. IENS. Ξενίσις L. Reliqui prave ξενίσις. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. suis rebus favens; faisant cela pour son intérêt particulier. GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὐνοῦς, quod marg. Ald. Wess. habet; verum quia & Pelleti φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse labore ac-

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἀνθρώπον quodque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens*. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Συγίνσι) Forſan *συγίσι*. GUYET. Συγίνσι δὲ οἷα) Omnes libri, excepta *Fl.* ed. habent *συγίνσι δὲ οἷα*, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, annos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabar? Luciani acumine dignius, ut ad Celsum, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, lectori, quid sub imperatore Philosopho rogaturi fuerint optimates, coniiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more resignanti istud tribuere, aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. Cassium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus Cassius. V. Volcat. Cass. I & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis, sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio scriptam.) In *Fl.* est *συγίσις*, quod ad nostram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiatus est in parenthesi illa notae Solanianae, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in eius nott. Mss. inveni. REITZ. Omnes, quantum scio, legunt *συγίνσι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύστις πυθάνεσθαι*, & *συγίνσι* imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, intelligebat: sed vel sic *οἷα & τὰς πύστις* non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum *συγίνσι δὲ οἷα — τὰς πύστις*. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogiter, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vira imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πύστις πυθάνεσθαι) Huiusmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμψιν μέμφομαι, δικάζειν δικάς, τόλμημα τολμάτων, φίλημα φιλήσαι, Graecis aequè familiares esse ac Latinis, vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum Herod. c. 3,

λόγους ἔλεγον, & Scyth. c. 4, ἔρωτος ὃν ἐράσθης. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτέον. Item Long. Paft. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν p. 86, ἥριζον ἐριν ἐρωτικὴν. L. III, 113, rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαζίσουσα πάλιν. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lectt. Lucian. pag. 317, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8°, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Oik. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum merathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ.

ibid. Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἠλιὰς ἀκτὶς) Sic Dorice ἁλιὰς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἁλιὰς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciph. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit. (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub inirium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Cum Iunt. οὐ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae rextuū non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde coniicio, quod οὐ extre-

num paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typothetae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνην) Hac dere Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. "Ος κχι)" "Ος κπρ. habet V. Unde coniicio, scriptum fuisse εὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Ἐξηκοντούτης) Hoc imprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilus itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μείζων) Flor. μείζον ἀεὶ προσετός. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμῶ) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκροσεκόμης) Etsi & ἀκείρεκ. bonum, vulgaram tamen servavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. Il. 7, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capit. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, πυλῶων. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῷ χρησμῷ — συντ.) Durior phrasis. SOLAN. Τῶν χρησίων marg. I. adleverat Solan. Sed cum videret edd. conspirare in χρησμῶ, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθος τὶ ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Hemst. vertit, sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit. Itaque tamen χρησμῶ hic idem valebit, quod εἰς χρησμὸν, & significabit, nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum συντελεῖν proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8°, οὐ μόνον εἰς ἐορτὴν ὁψέως συντελεῖν δυνάμενον, qui non solum ad pascendos oculos *adiuvare* (contribuere) poterat. Et Alciphro. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν συντελούντες τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil adiuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adiuvari, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένους αὐτῶν) Lege αὐτῶν. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβάς. SOLAN.

ibid. 'Ακερσεκόμης) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam ἀκερσεκόμαν. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 885. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius 'Ακερσεκόμης. Nam ibi Codicem P. ἀκερσεκ. legere, in Iuntina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκερσεκ. habere, cum Cod. ἀκερσ. iam cum cett. edd. habeat. Cumque de *Flor.* quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. *Hag.* inverse quoque notarit, Cod. P. hic ἀκερσ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia prisca edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) B. 2. τοὺς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Mf. profiteretur. SOLAN. Viderur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. GESN. Intellige πόλεις. Guyet. De hac ellipsi cf. L. Bos, p. 132. REITZ.

ead. l. 14. Δαδουχίας) Sic infra de Mort. Peregr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τελουμένων) Μαλὶν-τελουμένων. GUYET.

ead. l. 16. Ὡς περ' Ἀθήνησι) Eleusine dicebant ταῖν θεοῖν, v. Casaub. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός, vel, ut habet Lampridius, nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde *Δήμων*. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. *Χριστιανός*) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis meruebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem factirabant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futes, aut otiosos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert huius rei causam Laëtant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congestit Iac. Elfn. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isdigerdem, Persarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiaris uteretur. Verba ipsa ex Iulian. Epist. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. l. 2. *Πιστεύοντες τῷ Θεῷ*) Formula iam a Christianis desumpta. SOLAN.

ibid. *Τύχη τῇ ἀγαθῇ*) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. *Ἐξω Χριστιανούς*) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diff. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. l. 15. *Πουτυλλία*) Fictum nomen putarim, quo superstitiosam feminam denotet: certe illud *τις* vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Ellner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poeticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Nostrium Tyrannicid. c. 17, ἐν ὀφθαλμοῖς δειξας. Sic eis & κατ' ὀφθαλμούς· vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. Ὁλεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός. Et ita interpretes legisse videtur. GUYET.

ibid. Ἐκείνου ἀνδρός) Leve est, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιληματά τε ἐγίγνετο· cum rectius Mf. ἐκείνης ἀνδρός, sc. Ρουτιλίας. GRAEV. Ἐκείνης) Auditoritatem Mf. G. secutus sum: libri enim, quos consului, ἐκείνου omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere κομπούς, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrium; vid. saltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut Long. Paft. I, pag. 27 ed. Iung. Καὶ ὁ τέτιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόνης ἐπήχνησεν. Iterum *ibid.* pag. 34, Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eundem L. IV, pag. 137, sive potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. Homer. Iliad. I, sive IX, 566, Πρόχην καθεζομένη, δαύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — Κήρ.) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui cum devoverant.* V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, viles crepidas. Catull. GUYET. Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σκοροδάλην) Vide Aristoph. ἴππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus risit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόντος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὲ φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μὲν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρογόν. καὶ πάλιν, Ἐς Δίδος εἶσι, Δίδος βληθεῖσα κεραυνῷ. Hi versūs haud dubie sunt murili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δὲ φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μὲν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρογόν. Καὶ πάλιν ἐς Δίδος εἶσι, Δίδος βληθεῖσα κεραυνῷ. Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59, προειπὼν δὲ ('Αλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἐν τεττηκοῦτα, καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori. IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Δίδος) Etsi eodem redit, legasne δίδος, an Δίδος, cum Schol. ego Δίδος tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Δίδος, ac sic dicatur *ex Iove* orta anima *ad Iovem* redire: verum quia forent, qui ter repetito Δίδος & quadruplici exiru syllabae in δς acutae offenderentur, vulgatam non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. Fl. sola. SOLAN.

ead. l. 6. καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc Ioco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. l. & S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &

novus versus ab 'Ες Διδς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & *rursum*, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi Iensium idem iam optime fecisse, in Lectr. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detrahiam. REITZ.

ibid. 'Ες Διδς εἰσι) Deest pes integer huic versui, adscripserat la Croze, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διδς versum quoque inchoari credebat vir clariss. At si iam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκύλους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in Fl. ed. Θεοσικέλους est. Ego Θεοπρέπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐποποίητο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ πεδῖον δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo prae-buissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐποποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δεδεγμένος est excipiens. REITZ.

ead. l. 16. Ὀκτωκαίδ. ἔτη) Conf. supr. 'Ιστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. l. 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐύχου) Si ab εὐχουμαι formatum esset hoc verbum, ἠύχοντο ex marg. Ald. recepissem, quia activum εὐχῶ non est in usu, nec εὐχέω satis probatum: sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. l. Reliquae ἀληθῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Τιανού) Μοχ ἐν Τίφ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίφ) Τίος πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἢ δ' ὅς Ἄσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐκ ἔστι. Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquid alius ab illo priore?* nam qui addit νέος, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contrigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctæ illa distinctio iam comparabat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοφδοῦντα) Ed. I. χρησμοδοτοῦντα: quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. Χρησμοφδοῦντα) Sic cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μὴ δὲ τοῦτ' ἐβελήσῃς εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Λεπίδω) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θηρίοις) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN. *ibid.* Ὑπὸ σοῦ) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπὸ σου & similia exhibeant, in encliticae accentu traiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositionem

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) Cum adolescentulus in Aegyptum ante adverso navigasset, provento ad inundationem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consuluisse, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco conicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνέγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, usque ad Clysmā adducto navigio. Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἐκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuninae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solira? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc peritam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγειν ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clysmā* navigationem referrent. Observat, & de *Clysmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνάγειν, quod *solvere*, *navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clysmā* portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandriae qui vixerat, in vestus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clysmatis*, unde navigare ad Indos solebant, etiamsi is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani abfuit. GESN.

ead. l. 14. Διεφθάρθαι) Sola *Amsl.* male διεφθάρθαι, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. γὰρ) Ed. I. in aliis δέ. SOLAN. Δέ) Cur illud γὰρ pro δέ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρους) Mallem Ἐπικουρείους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat Ἐπικουρείους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπικούρον proprie esse, qui adiuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρους maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. proferatur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τάξιν) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μιάς δέ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δὲ, in γὰρ mutat, ex una I. Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. Z, 47, δέ quoque usurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter versum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται. Quod S. Clarke reddidit: multae utique res pretiosae

in divitis patris domo reconditae iacent. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

cad. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. MARCIL.

cad. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότε. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat solum vertere, γῆν πρὸ γῆς cogito, i. e. de fugiendo, Cicer. ad Att. Vorfl.) & Cicer. de Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, pervagari terram. Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

cad. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas sententias; quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

cad. l. 5. κεφαλαϊώδως) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαϊῶδες legebatur, nisi quod in Fl. legitur κεφαλαϊῶδη. SOLAN.

cad. l. 7. Συκίνον) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαίδ. σ. ubi συκίνη γνῶμη & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

cad. l. 12. Τοῖς ἐντυχούσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ὑπὸ δαδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. Iunt. ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti Men. c. 7, Φιλοφ. cap. 12; ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὕπδ, quod ideo reieciimus. SOLAN. Qui ὕδατι intro- ducere, forſan decepti ſunt a voce ſequentē ſκίλλη, quam pro ſκύλλη monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credere. De illo autem luſtrandi ritu ope taedae & ſcillae, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

cad. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν) Intellige generum habens. GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, niſi quod in Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in eiſdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt καὶ. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν πάροδος; Aut ipſe Rutilianus πάροδος; Adituſne ad Rutilianum, aut ipſum Rutiliani aditum? At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiat, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censes Lucianum? aut *ipsum aditum* esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus *διὰ τὸν Ῥουτιλιανὸν τὸν γαμβρόν*. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρόν, lege *πρόσδον*, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, *gratia generi sui Rutiliani. Vel patroni sui*. Vorstius παρ' ὃν malebat, uti apud Ignat. emendandum censeo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. Εὐδοκιμούντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἐχόν γὰρ οὐ μὴ κρὰν ἐπιβασιν ἐπὶ τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλήν, καὶ τὸν Ῥουτιλιανὸν εὐδοκιμούντα πάροδον, διαπέμπεται χρῆσμον, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος duas voces, εὐδοκιμούντα πάροδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ, πάροδον, conspicitur τὸ, εὐδοκιμούντα. Voce πάροδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, percipio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον glossema videtur τοῦ ἐπιβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπιβασιν, rarioris usus nomen, relatum, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum lenio eiectum vellet, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδιον legere, acvertere, *habens Rutilianum adiutorem*, pro *fulcro* enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, affert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum πάροδος significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (sic enim pro πάρωδος recte scribendum docet ille; nam *ibid.* IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & *πάροδος* utrovis more accipere, & cogitare, an Rutilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praestigiatori suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum *πάρ-οδος* eiicere, quam nimis arguari, malo. Si vero probare possem, id *introdufctorem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετής) Sic *Fl. Ald.* cett. *Διηπ.* Vorst. Consentiunt Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. Eik. § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γενομένων) Facebant iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphilino, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam l. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi tantum huius belli terrorem fuisse ait, ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica professione sit: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, &, qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat l. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροίσου χρησμὸν) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιρρέοντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρέοντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσρέοντων Mss. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. παρακινδυνῶν τὸ ἐδῆλον. BOURD.

ibid. Ἐπελθόν) Sic recte ed. l. vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ἐπέρχουσαι de eo, quod mihi in men-

Lucian. Vol. V.

E e

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Prometh. cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliori plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagicum, & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἀγειν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At σαλαγεῖ, ταρασσει exponit Hefych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπύεις) Ὠπίεις. GUYET. Notaverat quidem Solan. Ὠπίεις esse in Fl. Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκις) Παυράκις. Hefych. Παυράκις, ὀλιγάκις. GUYET.

ead. l. 13. Λύειντο) Angl. δίδονται. BOURD. Δέδονται A. & P. Δίδονται L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. Λύειν χρησμούς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obfignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post χρησμοὶ ἐκτὸς sunt quaestiones, sive petitiones oraculorum OCTO. GESN.

ead. l. 16. Μόρφι) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, si-ve, ut ipse alibi dixit, ἀσαφὴ καὶ ἀσημα. Μορφεὺ βαργούλια ἰσχυὶ ἀγχινέγι· φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in Μακρ. c. 10. SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolata a Bourdelotio, aut certe verba εἰς σκίην uncinis arcerem: verum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omittis εἰς σκίην, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλως, effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omissum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. § XIV. *Moriturus* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marv* mori, *mork* mors, (unde forsitan *μορφὸς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsitan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbrica reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. III. l. 1. Ἄλλως) Ὅλως. Angl. *ἄλλω*. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud *προφανῶς* referendum est ad *κατασημνημένον*. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huins quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitatus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebatur; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἦκε) Frequentius *ἐφ' ὃ* hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889, *ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί*. Noster supr. Hermot. c. 50, *οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι*. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, *συνίστασθαι τινας — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου*. Idem VII, pag. 473, 39, *Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς*. Evang. Matth. XXVI, 50, *Ἐταῖρε ἐφ' ὃ πάρει*; ubi tamen nonnulli Codd. habent *ἐφ' ὃ*, quam

lectionem, Casaubono potiore visam, testimoniis Euripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elfner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & darivi exempla addens, ut prober, utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrium mox c. 56 f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀντι-
λῆψαι. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμιδα) Certe *κυτμιδα* recipiendum, ut conveniat cum *δροσιν*, quod substantive hic accipiendum, pro *δρόσιν*. Aut *δροσιν* scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui ἦν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli *δροσιν* & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus *Ἀντοῦς* pertinebit? quo ἦν respiciet? REITZ. *Δροσιν τε καὶ Ἡὸς* coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρῖσθαι) *Χρῖσθαι*. GUYET. Recte Guyerus contractionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & *χρῖσαι*, aequae ac *χρίσαν* & *χρίσει*, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Ἀντοῦς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἠκηκόει) Post hanc vocem sic legitur in Anglic. Cod. *ἐραμμένου τοῦτον καὶ πλευσούντος*. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὸ γιγν.) *Τοὺς ἐκκαίδεκα ὀβολούς*. Supra. GUYET. Recte Guyerus; etsi alibi *γυγνόμενον* & *γυγνόμενον*, *merces*, *reditus* est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer *Th. Magistr.* SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδ' ἐν πρὸς τὸν Ὀμηρον) Hoc Scholion ante ad verba *Μὴ σὺ γὰρ πλωμέναι* male relatum in sedem suam retraxit Solan. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit *φιλῆσαι*. Hinc forte Belgicum & Germanicum *kussen*, ut recte existimat frater G. O. Reirzius in Belg. Graeciss. p. 238. Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. REITZ.

ibid. Εἰώθει). Sic P. In reliquis εἰώθε. SOLAN.

eod. l. 14. Διγῆματι χριστῶ) Bene monuerat Solan. confendum infra Sympof. Invenies enim ibi c. 4 χριστῶ τραύματι similiter dictum de magno vulnere, vel potius opportuno, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καιριον τραύμα eadem ratione pro letali poni, tralaticium est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογήϊτο) Remiserat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius divisione. Ibi enim legas: βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. REITZ.

eod. l. 7. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλίανῳ συμβουλευόμενα) Erasmus, negans, se clari esse, quae suasisset Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliano suasisset. Etiam Sponius modo, il se plaint à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, dicens, sibi me esse probe notum, ut & quae suasisset Rutiliano. GRON.

ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem. usquam de hominibus dici. SOLAN.

eod. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνεκάλεις; REITZ.

eod. l. 13. Ῥαδίας) Flor. Cod. ῥαδία γενομένη μοῦ ἢ μεταβολή. BOURD.

eod. l. 15. Ξενοφῶντι) Non video, quid obstat, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortasse aliquantum natus & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histrionia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Lucinano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

eod. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9 patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipso Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγένετο) Cum iam mediam partem navigationis confecissem. Sic rectius ed. Flor. quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόρον) L. & Fl. Sic Ἰστ. α. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον ut Έν. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιαῖον ἐγένετο: minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταβήμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὃν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὅπισθ' ἀπῆλυνεν) Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Sic interpretes. Nec improbo, nisi quod in Aegialis vertendum, non Aegialos. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt casu nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus Il. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν κίον μακρὰ, πλείονων ἢ εκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητής, ὅταν φη· — Κρώμεναν τ' Αἰγιαλὸν τε καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθίνους. Γράφουσι δὲ τινες· Κρώμεναν Κωβιάλῳ τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & altos Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diss. 8, p. 90 Davis. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτων) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. ed. I. (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.) SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὀρμῆς. SOLAN.

ibid. Ἐνδέοντι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc derulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκώπτην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμεν, οὐκ ἐνδέοντι θρασυόμενος, ἐφ' οὗτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. Ald. nempe οὐκ ἐνδέοντι θρασυόμενος, supple καιρῶ. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morfu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in traiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se fero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐνδέοντι pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τῆμερον ἡμέρας, οὐδὲν πώποτε ἐνδέοντι κέχρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectt. hic notare; qui in I. ἐνδέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & Fl. nihil ab ea abire, in marg. eiusd. I. indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & ἐνδέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore vertit. Est.

que locutio f. ellipsis τοῦ καὶ αὐτῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipsis. p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Pag. 117. l. 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera ΓΛΥΚΩΝ Ἰωνοπολίτων· vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολίται. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. Diff. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. 3) L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romanus describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. Aur. Viët. Cf. Harduin. numm. Anr. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Αβονοτεϊχίτων exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam corona laureæ, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῷ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere &c. iubet V. G. Celsus 4, 2. GESN.

Pag. 118. l. 2. τοιοῦτον) Mf. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferrī solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἄγων. Vid. Bos de Ellips. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Iens. restituit, male abesse a quibusdam, non annotarat Solanus. Sed edd. confers cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιῶδης) Etsi nescio, qua auctoritate Salmurien-sis ed. id exhibeat ab omnibus priscis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic iam Erasmus legisse verosimile est, qui caput vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιῶδης unus scriba dederit πολιῆδης, alter id non intelligens necessario credidit πολιίτης, quod poëtica idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen & πολίds, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιδ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιῶδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτῶ τὴν) Lege αὐτῶ. GUYET. Αὐτῶ) Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Tropho-nii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῶ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. Θανμάσας ἔχω) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I, & Dem. § 32. At priore loco legas, καὶ τοὶ τί ἄλλοι ἐν σῶ

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic εἶχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἐκ γὰρ τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic Hesiod. Ἔργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. ληρῆς ἔχων, & similia, quae vid. collecta apud Maittairium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.
ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχουσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

I N D E S A L T A T I O N E.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcilii conjectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsā adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuicumque, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λέλθας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut Belgice dicimus, sive *te ipsum fefellisti*, vel, si mavis, *imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem*. Vel potius, *nesciebas ipse, quid faceres*: omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λαμβάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγυῶτες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cuiadde λήσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σεαυτὸν ἔλαβες γενόμενος; & Aelian. V. Hist. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαβόντες ὕσκηάμου φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. καὶ τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιλεῖται discipuli, vid. Liban. Epist. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis deditus est, ut Epiſt. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ εἰσικεν ἀενάῳ πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναικας μὴ ὁμιλεῖν οἶνον. Aristoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis studere*. Hippocr. de Art. p. 589, 44, καὶ οὐκ ἀρκέει μούνον λόγον εἶδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμ.

αὐτὴ ἐμμελῆσιν. Vid. & Nostrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιληκῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθσαι καταυλούμενος) Ἀφέμενος, ὡς Λυκίῃ, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθσαι καταυλούμενος, δηλῶν τὴν ἀνθρώπων ὁρῶν. Vertit Obsoepus: remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sanpnas excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέῳ· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λειοτῆν καὶ κατακλίναντες εὐωχίσομεν ἀεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον, canit & tibiarum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχημονι μέθῃ καταυλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans. Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicus: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accusf. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, καταυλούμενον, sine diphthongo; cum sit α καταυλέομαι, — οὔμαι, neque καταύλομαι usquam reperiatur, neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. Ἐταμβρ.) Commodius legeretur ἐναβρ. — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Πάρθ. καὶ Ῥόδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssē spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ῥόδοπας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τρεπίσμασι) Mallem ad pulsationes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum citharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad tibiam & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούματι κιθάρας vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466.

VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud Alciphrr. I, ep. 12, Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ ὅτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλήτας enim ibi κυκλίους vocat. Philostratus pag. 589, ὁπότε οὖν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, δίας ὀρχηστῶν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαι, φαίνεται ἂν &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔγχομα) Τὰ ἔγχομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra ἀνομα. Νόμος enim, quando de re musica sermo est, modum denotat. Veritit interpres, legibus consentanea. L. Bos. Recte Bos νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστῶτων, sitne construendum, ex lege interpositorum tibicinum; an νόμῳ αὐλητῶν coniungendum, ut significetur modus Musicorum, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Αὐδή τις) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνου) Sic optime M. & Fl. Reliquae edd. μόνου. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεύα) Vid. Hom. Odyss. I, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅλος) W. non ut in reliquis ὅλος. SOLAN. Etsi vulgatum ὅλος quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedit ex Cod. W. ὅλος danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παπαί, Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα) Vertunt: Παρὰ, Craton, quam asperum canem

suum in nos solvisi, nescio quam Latine. *Asper dens* apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. *asperare arma*, pro famiare. Melius fane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων, *novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus*. GRAEV.

ibid. Κάρχαρον) Qualis Appii canina *facundia*, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν καρχάρων. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὴν καὶ καρχαρον. Rurfus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς κάρχαρον Mf. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυνηκὸν φιλόσοφον διατίθεται, διὰ τὸ ἐλεγκτικὸν (ὑλακτικὸν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτίμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοὶ ἐπαν.) W. solus optime. SOLAN. Noli omittere illud σοὶ, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprime hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοὶ, μοι & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmō, pro Ctesiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὀρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ — πρέπονδε. Verum & μοι, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud Nostrum satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς εἶμὶ σοι, ὦ Πόσειδον. Vid. & c. seq. f. & c. qualia plura collegit lens. in Lectt. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. lensii not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odyss. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὕγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχροῖ) Persuasi antiqui, *saltationem* umbram esse luxuriae. Patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγέννη

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti*, inepte, & sine sententia. Vertendum, *siquidem viāsses, paria nobiscum fecisses*. Mox sequente pag. de histrione, εἰς οὐδ' ἐν δέν κατακλωμένῳ, est, indecore se frangenti, non, ut vertunt, in nihilum usum fracto. Paulo post μὴ ὄραισιν ἀρα ἰκοίμην, est male peccam, ut supra notavi: interpres invenuisse, *nunquam ego venustatem consequar*. Nam quamvis *venustus* interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obiciās, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πόνῳ) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

ead. l. 12. Ὁλέθρῳ) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. supr. Alex. c. 11. REITZ. At ὀλεθρίῳ Ms. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ addit, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fateatur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μὴ ὄραισιν ἀρα ἰκοίμην) An sic? μὴ ὄραισιν ὀρέσχοιμι. Τὸ ἀρεσχοίμην n. pl. locus videtur e poeta quopiam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim imprecandi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. *Lystr.* 1036. Μὴ ὄραισιν ἰκοισθε, ait, Εἰδὸς τι κατάρas ἀρχαῖκῶς ταῦτα γινέσθαι φαίνεται, ᾧ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο. ὡς ἐν τῷ Ἦρας καὶ Διὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως μὴ ὄραισιν ἰκοίμην, εἴτι τοιοῦτον ἀνασχοίμην καὶ αὐθις ἐν τοῖς μὴ ὄραισιν ἰκοίτο ὁ λήρος ἐκεῖνος at in ipso Aristoph. legitur, Ἄλλὰ μὴ ὄρας ἰκοισθε, quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquirō. Patet saltem, apud Lucian. vulgaram se recte habere, & ὄρας pro ὀραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *peffime peccat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἥδη ἔλεω) Interpres, *ut me tui nunc miseret*. Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet*. Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. Max. Tyrium Dissert. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμε-
 905) Interpres, cum sine cera res malas audire possim. Non expres-
 sit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter
 audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non au-
 diat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὥς μὴ δὲ ἀκούοντός
 τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθές καὶ πρόην) Vide Paroemiogr. BOURD.
 Sic Long. Past. III, p. 97, sive p. 73 ed. Moll. qui in nott. plu-
 ra huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nu-
 per actum denoteretur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem
 profert frater cariss. in Belg. Graeciss. p. 337. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et
 Long. Past. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὔτοι παῖς ἐγώ,
 καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc
 iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad
 l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεύσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio
 armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὄπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνόπλιος
 παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνόπλιος & hic recipien-
 dum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικόν) Hanc saltationem πύλην vocat Calli-
 mach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὅμηρος) Vid. Il. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηριόνη) Iliad. Π. BOURD. Homer. loco mo-
 do indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦ-
 το ἔργον πεποιημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pau-
 san. BOURD. V. Thes. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae
 Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae sacer. In eo
 eius Deae festa cum cantu solemnī chorus virginum celebra-
 bat, contententibus inter se citharoedis. Polemon. II: *Exes-
 1000 des citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lace-
 daemonia.* Unde Statius: *Plaudentique habiles Caryae resonare
 Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati*. Denique
 meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thesaur.
 l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Ca-
 ryatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178,
 40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Κάρναι. Καὶ
 ἀγάλμα ἐστὶν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ
 ἑταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθέναι κατὰ ἔτος ἐστᾶσι, καὶ ἐπὶ

χόριος αὐταῖς κατέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὄρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 483 extr. Putsch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transtulerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum commonuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typoth. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia proferit vir clar. L. C. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e. L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plut. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδιδῶσιν) Fere suspicor, Solanum quaesisse varietatem, propter usum rariorem huius phraseos; quia ἐνδιδῶσιν alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro *een Toon aangeven*. Sic Long. Pañ. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθεζέτο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πάπ) ἐνδιδῶσιν ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδῶντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, *similis impertienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [καὶ τοὺς ἐφήβους]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepsit. SOLAN.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. SOLAN. Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι) Vertunt, Erasmus, ubi enim iam summis colluctati sunt digitis, Benedictus, cum enim summis digitis colluctari desissent. Annotavit pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν καὶ παγκρατιάζειν ἀνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Παισάντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκομάζειν) Hic pariter & paulo post ad συγκομάζειν & κομάζειν interpretationem addit; hic testius, apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, quibus accensetur Lacedaemonii, verbo κομάζειν utri de saltatione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16,

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: Ἐνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθεν νέοι κόμα-
ζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγ γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὄρχηθμῳ καὶ αἰοδῇ
κ. τ. λ. Hinc apud Hesychium κομαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος,
εἶδος ὀρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κομάξατε) Ita optime Fl. pro eo, quod in reliquis
est κομάσατε. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pin-
darium frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth.
IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑνα) Quid hoc sit, discite ex Καταπλ. c. 4, &
v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alter-
nis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὕμνον) An idem sit cum Homericæ saltatione
II. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Miles.
X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis
ea videtur, quod ὅρμος, in quantum monile est, habet bacas,
uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque
eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione
nomine eodem, Reihe, & lineam margaritarum & chorum
saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρία) Et si ἀνδρία, pro fortitudine hodie vulgo
usitatus est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admo-
nitionis H. Stephani, cuius verba in Thes. T. I, p. 439, sunt:
*Invenitur autem scriptum modo ἀνδρία, modo ἀνδρία, quæ scri-
pturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam
tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀν-
δρία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρία ψυχῇ. Ac sane in emen-
datis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία.* REITZ.

ibid. Καὶ αἱ γυμνοποδίαὶ δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχήσῃς) Erant &
illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpretes. Sed legendum
καὶ αἱ γυμνοπαῖδια δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχήσῃς, & erant Gymno-
paediae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum pueror-
um, cuius meminuit Athenaeus, Hesychius, Pausanias. Plu-
tarchus in Apophthegmatis Agefilai ἐτι δὲ παῖδα, inquit, ὅντα
αὐτὸν γυμνοπαῖδια ἀγομένους ὁ χοροποῖς ἔστησεν εἰς ἄσπινον
τόπον. Agefilam adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur,
in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in purum hone-
sto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num.
MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse
γυμνοπόδια, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu sal-
tatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide Meursii La-
con. lib. 41, c. 12. GRAEV. γυμνοπαῖδια) Vide Meursium in
Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-
Lucian. Vol. V. Ff

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agesil. Thucyd. etiam l. V, 82. Adde etiam Plut. de Musica: *τούτων γὰρ εἰσηγησαμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαίδας τὰς ἐν Λακεδαιμόνι*. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco. *γυμνοποδαί*, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores *γυμνοπαίδαι*, *γυμνοπαίδαι*, *γυμνοπαίδαι*, *γυμνοπαίδαι* ὀρχήσεις, ut non probemus emendationem Meursianam, quo duce Kusterus apud Suidam etiam *γυμνοποδαί*, *γυμνοπαίδαι* substituit. *Γυμνοπαίδαι* sunt apud Herodorum 6, 67: Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Paris. *Γυμνοπαίδων τε εὐσῶν* (i. οὐσης) *τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακτοῦ χοροῦ ἔδον ὄντος κ. τ. λ.* designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agesil. p. 118 H. Steph. & qui etiam caelibes *γυμνοπαίδας* spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agesilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. *ἡ γυμνοπαίδαι*, inquit, *παρεφερέσιν ἐστὶ τῇ τραγικῇ ὀρχήσει*. Et p. 631 B. de eadem, ut *erymon* indicare velle videatur, *Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ.* sunt enim plūscula. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut *γυμνοπαίδας* hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro *γυμνοποδαί* posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua *φαινομηρίδας* ludibrii causa appellabant Lacaenas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. Ὀμοίως) Graev. in nota *ὁμοίως* legit, nescio num dedita opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. REITZ.

ibid. Ὀμῆρος) Vid. II. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπίδι) *Ἀσπίς* Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars II. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβισστηπῆρας) Vid. Homer. II. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) W. solus. SOLAN.

ead. l. 2. Κοῦροι δ' ὀρχηστέρας ἐδίνεον) Homer. Iliad. XVIII, ubi est *ἐδίνεον*. MARCII.

ibid. ἑδίνεον) Locus est in cypreo Achillis Il. Σ, ubi ἑδίνεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἑδίνεον. BOURD. Vid. Hom. Il. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἑδίνεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἑδίνεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πιδήματα, συνεχίς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hefych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singularem numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυῖσθαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὀρχημοῖσι scripsisse dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim folio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὀργια σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Perron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἦδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τοῦτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῇ τύχας, ac testibus his enuntias mortuorum fortunas. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμείβετα μὲν αὐτὰ καὶ ἀχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sanctis sanctorum prodas, a plebeiis eis intacta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διαγῶρας. Mox obscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρα οἱ μὲν ἐχώρευον, ὑπὸ ῥα οὐνο δὲ ἀρίστοι, προκρίθentes ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia cithara que ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis praestarent, ex eis delecti erant. Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod verus poeta dixit redamtruare de Saliis, ut praeful amtruas, sic populus redamtruas. Et usus est Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonias irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξορχησαμένη allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilium secutus ad Chrysosth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum coniecere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera semur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, contra proditores mysteriorum, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciph. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν παρὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt, (substituerunt editum, errore typographico, credo.) REITZ.

ead. l. 6. Δηλώ). Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. I. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὅτι) W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ αὐλητῶν. Adde Nostrium c. 72, ὑπ' αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Etsi ἐν αὐλῇ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βομοῖς χοροῦντα

ὁμοῦ βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύριγγι &c. Iterum ibid. c. 5, 9, προήει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δὴθεν ἐργιάζων. Noster infra hac Dissert. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Vitranga, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rursus tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπορχεῖντο) Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare*, vel *saltationem* aliis accommodare, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συνέταττον αἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ἀδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλαί, qui tibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurf. Orch. SOLAN. Ὑπορχήματα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδομένον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρική. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *saltatione salutans Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim proficientes*. Σχήμα enim vel σχηματίον erat saltationis genus, quo quis nunc profiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαιμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἀλλ' ἐγὼγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὅφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινούντος, αὐτὰ τὰ σκέλη χορεύειν. L. BOS.

Pag. 134. l. 1. Μιμούμενοι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. l. 1. Καὶ δένδρου δόνημα) Et arboris quassum ventis
 interpres: mallem arboris motus, cum ventis agitur. GRAEV.

ead. l. 13. Βιβυὺς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione, Neque
 (Bithynia fabula) multum ab instituto Italicum abhorret, quae per-
 hibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Da-
 dtylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem,
 Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur
 sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν,
 τῶν Τιτάνων οἶμαι ἓνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πε-
 ποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας
 τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est
 sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agen-
 di forma, pro artem facere, seu exercere, cum tamen Lucianus in
 eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πε-
 ποιημένον. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μυνῶν κινήσεως, διὰ
 τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, per medicos facientes medicinam.
 Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὸς δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκίπτεν
 τὰς φαρμακῶδεις βοτάνας &c. ὁποῦς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον
 πεποιημένον εἶδέναι καὶ κομιζέσθαι καθ' ὅραν Attalus Philome-
 tor herbas venenatas ferebat &c. & semina & fructus eorum elabora-
 bat videre & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνην Τέχνην
 πεποιηται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προκοχίωρκε.
 Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Lu-
 ciani sunt: Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Ti-
 tanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem fecisse aiunt, ut in armis sal-
 tare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acci-
 pitum. GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simi-
 le. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λέ-
 γουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videba-
 tur. GESN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὲς,
 βριαρεὺς, Βρίμω, ὀβριμος, Βριμῶ &c. Πρίω, πριάω, πριάμοι, πρια-
 μος, i. e. βριαρὲς, ισχυρὲς, & sic porro. Item a πριάω, πριάτω,
 πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) De his Pollux, & vir cla-
 rissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Arhen. BOURD.
 Animadverte fides, quam lepide possint interpretari. Obso-
 poeus, unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militari-
 bus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Grae-
 cis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum
 ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-

nem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum; ubi posteriora recte mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημένον, & verte, unum ex Idaeis Daetylus, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON. (Gronov. allegat pag. suam 396. Sed c. 9 eiusd. Dial. de Salt. eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De 'Ιδ. Δακτ. vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll. Argon. I, 1129, eiusque Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrald. Syntagm. I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congeffit. SOLAN.

ibid. Πεποιημένον) I. e. ἡσκηότα, exercentem. GUYET. Πεποιημένον) Sic ed. I. quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένον; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. SOLAN. Sive πεποιημένον legens ad Priapum referas, sive π—ον, tamen active accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, essetne πεποιημένον masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum, ad quod referatur. Iam vero sic procedet: quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Daetylorum, illud opus exercentium, (nimirum armatum saltare docere) assumptum ab Iunone Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιεῖσθαι τι significare idem, quod Belgae dicunt, zyn werk ergens van maken, mihi non est dubium. Et frustra Gronov. πεποιημ. corrigere, assentior I. Ellnero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significato afferunt. At sine auctorit. Sed Plut. in Thes. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr. pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex Steph. de ling. Gr. & Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Comment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.

Pag. 136. l. 1. Ἄρη) Quia utrumque bonum, unam Fl. reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένην supra quoque iam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad Encom. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διουρσιακὰ) Copiose Long. ποιμεν. lib. 2. BOURD. *ibid.* Βακχικὰ) V. Meurs. Orch. Platoni βακχεῖα dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτάτων) B. 2. γον — prave. Sic iterum c. 34 Diogen. Laërt. 178 D. γενικωτάτων δὲ ἐστὶν ὁ, γένος δὲ, γένος οὐκ ἔχει. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quae generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γονικωτ. legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Satyri, Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἑμμελείαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. De Demosthen. interpres ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, interpres Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribe Σικιννίς. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. in Neph. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περὶ ἀπορροίας. Meurs. Orch. SOLAN.

ibid. Σικιννίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta sicinnium. Reines. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praeceptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio eirrhική, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, haec Satyrorum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. Fl. B. 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variantt. notasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ita Solanus in marg. Hag. ed. manifesto notarat. At in Junt. contra scripserat, M. cum Exc. Fl. & B. 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδίαν video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura pueritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδείαν institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia de-

lectatio & lus, ut Bened. παιδιὰν legens vertit, fere bis idem, & *institutio* (scopo Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Dissert. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. Ὑπνον καὶ φιλότητα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότιτος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχημοῖο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὀρχημὸς, pro vulgato ὀρχημοῖς, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡδὴ γλυκ.) Respicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci supra laudati. Legebatur autem ὀρχημοῖς. SOLAN.

ibid. Ὀρχημὸς) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὀρχημῶ καὶ ἀοιδῇ. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλα) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 — 31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur Barnesio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλα δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδῇν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὀρχηστὺν τε καὶ ἡμερδессαν ἀοιδῇν. GESN.

ead. l. 12. Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλα δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδῇν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis assuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὀρχηστὺν τε καὶ ἡμερδессαν ἀοιδῇν Τρεψάμενοι τέρποντο. Sed in priori loco pro ὀρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστὴν, quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὀρχηστὺν scribendum, non ὀρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano commonstratis insipienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra § 8 recte erat ὀρχηστὴν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Περὶ κρήνην ἰοιδ.) Hesiod. in Theogon. Καὶ τε περὶ κρήνην ἰοιδεῖα πῶς ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βοᾶν ἐρυσθενέος Κρονίωνος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos vexavit. Nam cum Oblopoëus reddidisset circa fontem floribus oblitum, Benedictus postea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur πῶς ἀπαλοῖ cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρίτη, ut la causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel Obsopoeum probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes norat dicere, οὐπω οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδῆτι βαδίζειν. Vide, quae in hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit doctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. Θεογ. 3. SOLAN.

ibid. Ὀρχεῦνται) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus secundum versum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Posset etiam sine praepositione dici: sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὑβρίζοντα εἰς τοῦ ἐκπῖνα ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθὶς ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς θεοὺς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σωκράτης) Oraculum ipsum habes Ἐρωτ. c. 48. Vide etiam Πητ. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tradit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41 B. ἐτι τε ὀρχεῖτο συνεχῆς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξία λυσιτελεῖν ἠγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησιν. Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511, & 5 ed. Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon. Συμπ. 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἀδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert Noster infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐμελλέ γε) Sic supra Quom. hist. c. 12, καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ἐταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τότε) Ex W. haec vox est, quae in impressis decrat ante τὴν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. SOLAN. Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huius locus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltationem constituisse dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἢ ἐκ αὐτοῦ κρόαξ, καὶ τῆς τραγικῆς ἢ ἐκ αὐτοῦ ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐκ αὐτοῦ σίκινις. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea. GESN. Facile pater, a sequenti Σ praecedens fuisse absorptum; quod scribae dictantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsitan credidere ἐστὶν denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet τρίτον, quod Gesn. non visa nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertia assumpta Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. 'Εν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίου) At supra § 2 habuimus ἀλλήτως κυκλίου. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibitum credamus. REITZ.

ibid. 'Εναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrium Ἀπαιδ. c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερόν δῆμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. 'Ησκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleti scripturam ἐσχηματισμένος. At forsitan Lucianus dederit ὑψημένος. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thes. REITZ.

ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulat. ALMELOV. Vertunt, *aliis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam πρόσωπον ἐπικείμενος, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενος; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verito igitur illa posteriora, *persona testus longiore, quam pro modo capitis*. L. BOS.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infringens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλᾶν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: κατακλᾶν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. περιάδειν autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

tum & profundum eadem syllaba cantici. Quod *ιαμβεῖα* hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solum legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoedias &c. GESN.

ead. l. 12. Καὶ μόνος τῆς φωνῆς ὑπεύθυνος παρέχων ἑαυτὸν) Interpres, *ac soli voci semet obnoxium praeſtans*. Quis intelliget? malim, *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie *reus* sit *ὑπεύθυνος*, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico auctori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poetae. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίαν* interpretantur, quidquid sit perperam: *σολοικία τὸ ἀμαθές*. BOURD.

ead. l. 4. Μιμῆσθαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ γενέμμεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγέτρων πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Oblopoeus: (*videlicet lampadum & ribicinarum & coquorum personas*) supine sane, immo ridicule: putavit scilicet legendum *δάδων*, vel ex *δάδων* per crasim posse fieri *δάων*, ut ex *κεράτων*, *κεράων*, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae nugae & aegri somnia. Lege cum maiuscula *Δάων καὶ Τιβίων*. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam *Δάοι* Herodoto sunt quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. *Τίβιοι* vero sunt Phryges. Nam teste Suida *Τίβια* erat *Φρυγία ὅλη*. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάος* suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut ribicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Palmerii notae subscripserat Solanus: Philostr. *Εἰκ. Αἰσωπ.* pag. 767 ed. Olear. de vulpe: *χρηται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπος διακίον τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ καμφοδία τῷ Δάφ.* Quibus hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strabon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Δανί* ἀπὸ τῶν *Δάων* deducunt, Scythico populo, & id a *Δάκοις* derivare, qui *Δάυοι* sint dicti antiquitus. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῇ γενέμμεν) An αὐτῆς γενέμμεν; GUYET. Ne

ὁμικον W. recte, ut cap. 35. In impressis *νεμένηκον*. SOLAN.
ibid. Οἱα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei ver-
 sionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem
 non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis
 vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim
 initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέται, καὶ Τιβιοί, καὶ Φρύ-
 γες, καὶ Θράκες ἀργυρώνητοι. Philostratus in imaginibus, ὅσ-
 περ ἡ κομωδία τῷ Δαῶν & Lucianus in Mercede conductis,
 Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κομω-
 δίᾳ οἰκέται Πυρρίας, Ξανθίας, Τιβίος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Sy-
 nesiuss, ὁ δεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους
 ἀπέδoto. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τιβίος τάρ-
 κων αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠφώνηκεν ἐχθὺς; Praestat etiam, ut sta-
 tim veritas οὐ κεκνήδης δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμνῆς, ποτ-
 hians ut illa, sed occlusa. Illae hiantes personae dicebantur
Manduci. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum,
 ut arbitror. Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid. *Vorst.*) (Τιμ. c. 14
 inter fervorum nomina & Τιβίος recensetur.) Idem adducit
 etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde:
 οἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλέον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον
 Σύρον, Καρίωνα, Μίδα, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ
 ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ
 τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστόν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν
 δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ἣ ἀνήσαντο τὸν οἰκέτην ἐξ οὗ καὶ τοὺς
 Νουμνίας ἀνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυ-
 ρισβ. *Vorst.* Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, *Par.* ed. T. V,
 p. 29, ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in scenam productos
 nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi-
 σικ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς
 διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κομωδία τῷ Δαῶν.
 SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. P. S. A.
 I. B. 2. *Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus est.
 Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nora sua id addis, nec in
 Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus
 esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγειρών) De hac voce neque Palmerius quid-
 quam, nec Graevius, qui erudite de reliquis disseruerunt. E-
 go personam *coqui* in comoediis vulgaram fuisse, ex Athe-
 naeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vi-
 de VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ποικιλώτεροι) Ita iam recte omnes. Merito
 igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. 'Εραγώνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. 'Οτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymniciis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut norat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen edd. habeant, forsitan & hic πολυμαθίας quoque, non πυλυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδιάν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. 'Οψιμαθῆν) 'Οψιμαθείς, *seri studiorum*. HORAT. Sat. I, 10. Huic ἀντιθέτον παιδομαθείς. VORST.

ead. l. 8. Γεννικώτερας) Mutarunt B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praeterlatum sit prae γεννικώτερας duplici exarato. REITZ.

ead. l. 12. 'Επιδιδόναι) Conf. supr. 1 Ver. Hist. c. 6, & Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae*. Fraudis fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas litteras praefigere neglexerint. Dicere debuit, *praecipue circa Augusti tempus*. BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrobian. Sat. 2, 7, tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustum induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit, Αὐλὼν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὁμαδὴν*.

τ' ἀνθρώπων. Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13. Poranus, de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Δυσδῶν non cogitasset. GESN.

ead. l. 16. Ὅπερ) L. & P. ni fallor; noratur enim hic, ut a Fl. diversus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστριζειν) Furiosam saltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Eustath. ad Od. Θ. Meurs. Orch. Helychium iubet videre Vorstius. SOLAN. Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meursius, quamquam ita, ut potius materiem congestisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim iucundam putavi quibundam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς θερμαῦστριδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. ἀναπνεύσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατανεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποιοῦν, ὃ δὲ θερμαῦστριζειν ἔλεγον. Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos capreolos a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γέρανον dictam puto a gruum volatu, vel gyris, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, f. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, f. ad Hymni in Del. versum 144, ubi θερμαῦστραι τε βρέμουνσιν ὕψ' ἠφαίστοιο πυράργης. Unde concludit, θερμαῦστρις etiam legendum, πον θερμαστρις, apud Hefych. de quodam nempe fervidae & velur lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum θερμαῦστριζειν de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Instituta haec salratio fuit a Theseo, repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit Polux IV, 14, & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Hefych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Rusticorum temulentorum, Athen. XIV: VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. ν.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L3 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam afflui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφέστηκεν) Significatio haec, pro abhorrere, alien-

num esse, probatur a Dukero ad Thucyd. VI, 88. REITZ.
ead. l. 16. τὰ τ' ἔορτα) Hom. II. A, 70, ὅς ῥ' ἦδ' ἡ τὰ τ' ἔορτα, τὰ
τ' ἐσθόμενα, πρὸς ἔορτα. M. etiam τ' ἔορτα. SOLAN. Itaque ex
Homero & Cod. M. vulgaram mutavi, quia ἔορτα per dialy-
sin magis Homericum, quam ὄρτα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II,
60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis vi-
deri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid
voceat dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit,
quae sentiat?* SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 &
seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte do-
cet, perinde est, ac si nunquam cogitasset.* Ceterum verum est,
καὶ ἑρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem sine norata varietate. Sed
cum Luciano etiam in Thucydide mallet legere αὐτά. Nam
& sic iterum apud Nostrium infra Rhet. § 1, eadem ad verbum
repetuntur: γινῶναι τε τὰ δέορτα, καὶ ἑρμηνεύσαι αὐτά. REITZ.
ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucy-
did. II, 60: Καίτοι ἐμοὶ τοιοῦτον ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὅς οὐδέ ποτε ὅ-
σων οἰομαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέορτα, καὶ ἑρμηνεύσαι ταῦτα. l.
τ. A. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονάς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Ἀητοὺς ὠδίνας) Vid. Spanh. ad Callimach.
Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi gene-
re a virginibus peragi solito satis multa. REITZ.

ibid. Τίτυοῦ ἐπιβουλὴν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae
stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere.
Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσιν τῶν ἀε-
τῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium
Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV.
Eur. Or. 331, 591, & passim. SOLAN.

ibid. Πτήσιν τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera
sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρακα &c.) Arca Deucalioni tribuitur. An
a Noë habet? GUYET. De qua fusius Sur. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαργμὴν) A Titanibus puerilibus do-
nis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur
ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tra-
dit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Bi-
blioth. GRAEV. Ἰάχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN.
Phurnutus s. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220
ed. Galei, de Baccho s. Dionysio. Is enim Iacchus non minus,

quam Osiris. Sic igitur Phurnutus, *Μυθολογείται ὅτι διασπασθεῖς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχεν τοὺς βότρυς κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes apud Laſtant. Orig. c. Celf. Homeri Scholiaſt. ad Il. B, Catal. 54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. norr. ad Φιλοφ. c. 3, & Oik. cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mf. Reg. 3011 ſecuti edidimus καὶ ὅσα περὶ Ἡφαιſτ. Ita mox pag. ſeq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρεſθιδίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαιſτ.

ead. l. 13. Ἐριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipſum Ἐρμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. καὶ Ἀλιρρόθιον) Et *Halirrhothium*, de quo ad Pauſan. Haec omiſit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἀρείος πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Nepruni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago iudicata eſt: quamquam corruptus eſt Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κελſεὺς Ξενίαν) Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C. Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleuſine ſepul-
tarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Faſt. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡριγόνης) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Theſei is filius, cuius fabula mihi ignota eſt. V. Pauſ. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem ſententia eſſe, qua Tzetzes ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commiſſam, quam reliqui, in quibus eſt Ovidius Hero. 2, narrant de fratre ipſius Demophoonte. Aliam Acamantis hiſtoriam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzetz. ad Lycophr. l. c. quam viciffim ad Demophoontem refert Plut. in Theſeo pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Theſei &c. Utraque res aptiſſimum ſaltationis argumentum. GESN. An Ἀθαμάς quaſi-
ſit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. I. Armz. ad Aur. Viſt. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαλ-
τῆσιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et ſic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθαμάς, ut ibi videbimus: nam duo diverſi ſunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλιδῶν κάθοδος) V. Perav. Rat. temp. I, 12. De priore autem intelligendus hic Noſter, cum ad Athenienſium res geſtas referat. SOLAN.

Lucian. Vol. V.

Gg

ead. l. 16. καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μινωὶς πόρος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus*. Legendum censeo, καὶ Μινωὶς πόρος, & *Minois desiderium, seu amor*. Scribit enim Ovidius in Met. & Virgilius in Ceiri, *Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse*. GRAEV.

Pag. 149. l. 4. καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et satorum exortus*. Nimirum ex satis serpentum dentibus homines profilierant armati. GRAEV. Vinc. Obsopoeus *Spartanorum retributio*, per-ridicule. Benedictus, *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ita sit περιέρχως, ut supra notaverit καὶ Ἀλιβρόθειον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam siue omittant, siue ita interpretentur, tantundem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus*. GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Laëtant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρες μέλλειν ἀναδύσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους &c. pag. 26 A. & III, p. 70 B. ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἄροπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere plerasque edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti. prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos πύχαις*, & *Digitos Δακτύλους*. Vid. ad Rhet. praec. c. 6. GESN.

ead. l. 6. Μανία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscentis. V. Ovid. Met. VI. SOLAN.

ead. l. 7. τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πίνθει στήθῃ) Cic. Tusc. D. III, 26, & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium*. Ad quem vid. Davis. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγῇ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκην) Creontis haec filia, Medae pellex &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Sthenoboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἠλίον μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἔλθεῖν Ἠλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μάγαν) Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamante*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furis Athamas & imagine falsa*. Adde IV. Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριῦ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniiciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυσδιάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μηκέτι λημμαλούς εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτώσεις. Sed quamquam fabulis vulgaris id sit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσῃω. τὸν δὲ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθόονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀερόπη) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegysthi admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀρνίον W. & Fl. (L. etiam inserit ἀρνίον.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. H. ed. distincte notarat. Sed in *Iunt.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inferere ἀρνίον; ita ut credas, & δέρας & ἀρνίον in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa poruit esse prognatum. REITZ. Χρυσοῦν ἀρνίον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρῶν. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατίαν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Benediſti, & profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio, immo vitioſa eſt. Recte Obſopoeus, & generorum exſulum Adraſti ſuſceptio. GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiftoriam habet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀρτρυόνος) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑψίπυλην) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltres dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & HI, 78 B. SOLAN.

ead. l. 10. Γέννησιν) P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. SOLAN. Γέννησιν ut hic recte ſcribitur, ita infra § 50 recte γένεσιν. REITZ.

ead. l. 11. Προφημῆεν) In M. Fl. & l. προσημῆεν, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προφημῆεν. Confer Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡς οἰκία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum fit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Καſſιόπεια) V. Ὑπ. εἰκ. c. 7. In M. & plerisque edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius Καſſιόπειαν reponere iubet. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat Καſſιόπ. forſan fruſtra. Eſſi enim Latini Caſſiopea conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Καſſιόπ. teſtatur Stephan. in Lex. Hiſt. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. Ptolomaeus ſcribi. Καſſιόπειαν iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum invenio Καſſιόπειαν. Contra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Καſſιόπειαν: ubi Th. Gale etiam Caſſiopeia Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic editum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυνδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88 AB. Laſt. I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sext. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Παρύασις δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναſτῆναι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. h. l.

Tzetzes Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia asserere liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscribere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχίλλεος ἐν Σκύρῳ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οἰνύμαον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλων) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανὸς γοναί) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera Υ, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedicte recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρου ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Taurum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαυκὸν, τὴν Πολυίδου μαντικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere sortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαρτυκὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἦσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Τάλλω) V. Φίλοψ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περιτολόν) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελεαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantam, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis absentibus esset, Sic tuus ardeat stipitis igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalanten, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὕτω δαλόν τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σεῖρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inseram. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. inter argumenta saltationis, quae Actolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is l. 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἑρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Εἰς ὑλιμένας fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσιν, observat ibi Spanh. REITZ.

ibid. Ἀνάδοσιν) Mutavit vulgatam lectionem Salm. editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Etsi *Salm.* lectio ἀνάδουσιs bona, quia proprie emersionem ex mari significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servant, aequae ac supra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra reddidit etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere productione, ac sursum exsurrectione, emersione, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδυσις, & ut supra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in mort. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδυσσάσαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis ruto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν) Vide Thucydidem fine lib. II, Philostr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilus in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων Ἐχιδνάδας εὐρὺν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echidnabibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, siue fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. GRAEV.

ead. l. 5. Οἴκησιν) Fabulam Alcmaeonis fuisse narrat Apollod. III, 81. SOLAN.

ead. l. 9. Ροδόπην) V. supra c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλκυστίη) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. τὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argonavim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: Ἰστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μίαν νηῖ, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργεῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλευσάσαι τὸν Εὐξείνιον κ. τ. λ. Contra quinquaginta exfulibus Asiam penetratam a Iasone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add. 8, 274, ubi quinquaginta animae vocantur, numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorentur nomina. GESN.

ead. l. 12. Νηῶν) Thessaliam inter alla suppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον, quinquaginta navium classem. Ductum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnusille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα γέων στόλῃ, *quinquaginta iuvenum navalem expeditionem*, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ παρευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νεὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & FL ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit νεῶν.) REITZ.

ibid. Λάλον — τρόπιν) Quam hic λάλον τρόπον navis appellat Noster, ea est εὐλάλος Ἀργὼ apud Orpheum v. 242. Propius ad nostrum Apollon. I, 524: ἡδὲ καὶ αὐτὴ Πηλίας ἱεὺς Ἀργὼ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δ' ὄρυ Ζεῖον ἐλύλατο, τὸ ῥ' ἀνὰ μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἡρμωσε φηγοῦ. Similia sunt IV, 580 seqq. Λάληθραν χίσσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδάων χαοντικῶν ἀπο βροτησίαν ἰεῖσαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: *Mox, ubi visla gravi ceciderunt lumina somno, Visa coronatae fulgens iuxta carinae Vocibus his inflare duci* &c. GESN.

ead. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protefilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae ex filio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὄμιος) Adscript Hemsterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὄμιος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθείς. Ad quae sic Fabric. *Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Salt. h. l. Tibullus L. I, 4, 57, — carmina ni sunt, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt. Non addidisset, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsitan aliud*

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσα) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicitè in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare quotquot, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσα θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguibus, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. Leedes.) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον) *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orphi est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἀρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μενείκειον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζώσας, Idyll. XV. Patet nunc, quis sit ille dimidiatus Assyrius luctus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid. Μεριζόμενον) Μεριζόμενον hic alternum vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾗ δὲ, quamdiu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρον) Post matrem interfectam ad Lysimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in Evang. Luc. cum Quintil提高 Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. l. 5. 'Εαυτὸν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. In Fl. & veteribus plerisque *ἑαυτῶν*, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. 'Αναγκαιὸν & ὅπερ) Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum I. & H. Forſan ὥσπερ quaeſivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obsopoeus in Latina versione fecit, vertens, *quod & rhetores fastidare consueverunt*. Sed apertius potuisset reddere, *quod & rhetoribus necessarium*. Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥσπερ, non ὅπερ legeretur. REITZ. Ὡσπερ Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησμεὶ) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Cels. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clio p. 11 f. apud quem pro λαλέοντες, quod in reliquis est, legitur φωνεῦντος. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κωφῶν) Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut. καὶ κωφῶν συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντες ἀκούω. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Iove consultato. Exstat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Basil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε· Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφῶν συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Λαλέοντος) Operae pretium videtur existimasse Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videretur, licet λαλέοντες ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenset, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 29, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Τόξ. c. 27. Suet. etiam Vespas. c. 13, & Noster Δημων. c. 3, & Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen *ἐκατηγόρει* edendum iusserrat: sic enim in *Iunt.* adscripsit. Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam *κατηγόρει* verum, *ἐκατηγόρει* falsum esse, vid. nos supra ad 2 Ver. Hist. c. 7, ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοντευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torisit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe *γοντευομένων* pro vulgato *γοντευομένοις*. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, quae ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod ἀνακλόουθον dedit, operae pretium erit, eam veritasse. Ait ergo Demetrius: Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulum conducit, at moveat insulsum, solidum, nihilque ingeniosum habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaeque & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil. Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοντευομένων) Em. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. *γοντευομένοις*. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμίσι δαίμηδ' ἐν τῷ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα) Obsopoeus, quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus, quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legisset hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non haecenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδέσθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἷμαι, τὴν δέσιν) Petiit a Demetrio acquissimam, ut mihi videtur, petitionem, rem acquissimam postulavit. Sic Aeschines κατὰ Κτησιφ. δεσθόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέσιν, rem non magnam a vobis petemus. GRAEV.

ead. l. 7. Κτυπεύει) Interpositum *scamilla* (fluctuant libri in-

ter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat Noster infra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Lesbonax Mirylenaeus vocavit eos χειροσφόους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4 Cetera, quae ad saltationem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. Βασιλικός τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim legas, καὶ ἦν τις βασιλικός &c. Ad quae Bosius ita commentatur: *Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quendam, sive ministrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tattius L. VII, p. 447, dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φριζ μὲν γενεῇ, γένος δὲ βασιλικοῦ. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Reges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum videsur Valefius. Addo Chrysost. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τοῦ γένους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώμα τι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω καλούμενον ἔχον.* REITZ.

ead. l. 9. Ἡμιόλλην γάρ τις ὢν, ἐτύγχανε συνεῖναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmuriensi, cum optime Basileensis (ἡμιόλλην γάρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνεῖναι. GRON.

ibid. Συνεῖναι) W. recte. Reliqui συνεῖναι. SOLAN. Συνεῖναι) Vix dubitarem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte supra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνεῖναι quoque edd. priores pro συνεῖναι. Sed recte συνεῖναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo συνεῖναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi videmus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καθίκετο αὐτοῦ) Sic supra Έρμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Πρ. λ. cap. 2, Τμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶδε) Interpres Obsopoeus legit ἢ δὲ, vertit enim per haec. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. Iunt.

pro οἶδε vulgato legit οἶδε. M. οἶδε. Legendum οἶδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intractus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forfan satius fuerit legere ἡδε. SOLAN. Puto dedisse Lucianum εἰθε, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἶδε transisse potuit. Certe ira interpretatus sum. GESN. Illud οἶδε certe intolerabile videtur, sed quia variis modis corrigi potest, & aequae in οἶδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἶδε — εἶναι, aequae, inquam, in εἰθε, quam in ἡδε mutari, ideo nihil muto, quia incertum est, quid Lucianus reliquerit. Gesneri εἰθε, optimum videretur, si cum ἐπαινούμενη satis commode cohaerere posset. Etsi enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id Noster saltem adhibere non solet. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ τοιόντοι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις) Benedicis, ut propositis personis gestu respondeat. Obsopoeus, ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat. At nec id agit Lucianus, ut ostendat, id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe respondeant personis propositis, sed mens eius est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant: *Novit enim* (π. ὑπεκρίσας) *se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subiectis personis.* Innuit, vim ὑπεκρίσεως maxime curari & valere in istis saltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exferatur. GRON. Τῷ τοιόντοι, id est, quasi ἐν vel ἐπὶ τῷ τοιόντοι, dum, vel propterea, quod similes se gerant. Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὲν ἔχειν μισθοφόρους, si quidem mercenarios milites non habent. Plura similia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισθῷ ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστεύων) Non satis assequitur una vox Latina vim, quae subiecta est τοῖς ἀριστεύουσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene tantum, sed optime, comparatione aliorum, gesserunt rempubl. Latina declamatorum schola fortes vocat simpliciter, aut fortiter fecisse dicit. GESN.

ead. l. 16. 'O) Ita W. solus: vulgatam qui sequuntur, solum vertant necesse est. Qui eundem vertum, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciam. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὁ παῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter scriptum: Πορτίου θηρόδχαρτὶ Μάλιστα νόον προσφέρων Πάσαις πολεσσειν ὁμίλει. Εξ

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polypi, Theognis.* LA CROZE.

ead. l. 6. ἴσχον) Illud ἴχον, quod W. suppeditat, nihili esse, patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Desumptum enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. *περὶ πολυτελείας* citat, (teste Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) *Παυλοπόδος νόον ἴσχε πολύφρονος* ubi certe ἴσχε in versu locum non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: *Παυλοπούην ἴσχε πολυπλοκόν, ὃς ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδὲν ἐφάνη.* Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀερότη) Vid. c. 43, & *Συγγρ. c. 8.* Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνδὲ ἐκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt.* Ἐκαστος non est *quispiam*. Legendum ἐνδὲ ἑκαστοῦ ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit. Ἐκαστον, sc. ἀκουσμα, vel θεάμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβῶναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσφόδους τοῦ ὀρχηστᾶς ἀπενάλει) Hoc damnat ipse Lucianus in *Rhetorum magistro*. GRAEV. Lesbonaeti cuidam scribit Apollonius Tyannenensis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τινὶ ἑτέρῳ) Lege *τιμωτέροις*. SOLAN. An potius *ἐν τοῖς ἰνεωτέροις*; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκράτης) Heracleota. *Δημων. c. 3.* Memoratur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) § 35, & describitur ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic tradit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat *Chronologia Sophistarum Philostrati*, in qua circa annum 130 floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. *Polit. p. 506 A.* SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γὰρ) *Ἀπὸ τῶν χαλπαγωγῶν τὰ πάθη*; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in rebus firam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. *Hθ. Nic. l.* SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in *Eunuchō*: καὶ μὴ σφόδρα κατα-

φροσῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο εἶσθαι.
MARCIL. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos
habuit, est § 3, non longe a fine. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανισμένον
ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπειῶν σιωπῆς, ὅτι καὶ αὕτη Πυ-
θαγορικὴν τὴν δόγμα αἰνιττεται) Ceterum quendam audiui magis
etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter
affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare.
Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipno-
soph. Οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυ-
σιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ
οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκουσιν, *enimvero*
hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythago-
ricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indi-
caret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττότερόν τι νεανισμένου) Magnificentius quid dicen-
tem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίον γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐ-
ρυθμότατον τοῦτο φαίνει ἂν ἐγὼ γε εἶναι) Interpres absurdissi-
me, Etenim illud ego Gymnastiorum pulcherrimum & aptissimum ef-
se affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymnasticis exerci-
tiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixerò. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὅτι αὐλοῖς) Conf. supra § 16 huius Dissert.
REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφυν) Alibi erat εὐφυν. Sed hic iam recte &
constanter εὐφυνά invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκαίτου κανόνα) Confer infra de Mort. Pe-
regr. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante
τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀρτιστοχεῖς) lul. Imp. Misop. BOURD.

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἑκτορα) Exstat epigramma in statuam
Helladae Hectorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meurs.

Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) Legendum omnino οὗτος Ἀστυά-
ναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scri-
bere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὡς transire
potuerit, considerantibus illius formam apparet. GESN. An
οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa coniectura Ges-
neri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non
habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur,
ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἡβασιας

pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. & Latini quoque ad verbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo, *ne parum leno fies*. Tamen ὅς Ἀστυάναξ vix ita subsistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, *o quam ille* (pro qualis, vel quantus) *est Astyanax!* scilicet habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὗτος legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπαρία) V. Aufon. epigr. 83, & Anthol. II, 38. Meurs. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τεύχεσιν) Est impetum facere in Thebanorum moenia: nobis, *bestormen*. Herodianus in V, καὶ προσέβαλλε τοῖς τεύχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλεν ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τεύχεσιν. Xenophon in III Hellenicōn, ξενικῷ μὲν Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τεύχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμελῆς) Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diversa a saltatione. GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit tamen & coniungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etsi ego cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat sobrius*. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσσι καλῶν) Lego ἐν ἀρχαῖς, & sic etiam legisse videtur interpres. Aliquis posset etiam iure suspicari legendum esse κακῶν: nam pugillatus, in quo plagas multas pari necesse erat, potius videtur dici debere ἀσχεῖς κακῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectura, cum αὐλήσσι sic corrigebat: verum cum edd. cett. habeant ἀθλήσσι, eius emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra §73. Cur itaque ad eius & reliquorum facta heroica non respiceretur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioso* usurpari, Stephanus in Thes. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσσι) Verissima lectio, quam non vidit Palmer. Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡροδότῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δὲ ὀμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus testis unus, quam auriti decem*. Ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ἅτα ἐν

πρὶν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221. SOLAN. De hoc Homericō *nepenthe* vid. eruditam G. E. Strahlī Dissertationem. Item Petr. Petiti Dissert. de *nepenthe* Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχίρωται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Ienī. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὦ Ζεῦ, ὦ Ἰuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὦ γᾶ, ὦ terra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in Nigr. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἀλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετὰ χρόνα ἢ πρόχρονα) Obscure interpres, illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte, illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις) Interpres vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est, *nativitatem, natalitia*. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκην) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Misit Medea inductae sibi a Iasone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ δὲ ἀμφοισμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρω καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glaucē Medae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλος δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπικριβῶσθαι, ὥς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον σύμμορον σύμμετρον· αὐτὸ δὲ αὐτῷ εἰκός· ἀσυκοφάντητον ἀνεπίληπτον· μηδ' αὖ μῶς ἐλλιπές· ἐκ τῶν

ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὁξὺν τὴν παιδείαν. *βαθὺν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.*) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Pater, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malae distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, *Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὁξὺν τὴν παιδείαν βαθὺν τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα.* Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summam dicam, oportet saltatorem undiqueque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subastae eruditionis, (sic verito τὴν παιδείαν βαθὺν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβαθυὺς, mire confirmat hic Luciani locus, ira restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἐλλόγμοι καὶ ἀνδρείας. Coniiciunt eruditi ἀνδρείοι.) cogitationes homini maxime convenientes habens. Eleganter sane ὁξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὁξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικὸν τε γὰρ καὶ εὐφυνᾶ, καὶ ξυρετόν, καὶ ὁξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστὶν χαῖσθαι φημι δεῖν αὐτοῖς.* Sic in Iove Tragoedo cap. 27, *συριέναι ὁξὺς.* Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὁξὺς τὴν ῥίνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὁξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ὁξέεις τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures caprip: dum Satyrorum acutias.* (addo Long. Past. L. 2.) Commode afferendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhnii. Ver-

ba Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὅξυν γενέσθαι, ὥστε &c. Kuhnius *legeret* ὅξυν. ὅξυν βλέπειν enim esse, quod Horatius dixerit cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videretur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὅξυν βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμὺν βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὅξυν βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c.* hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c.* Nempe ὅξυν βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὅξυν ἐπινοῆσαι, συνιέναι, dicitur; quod idem ac ὅξυν τὴν βλέψιν, ἐπινοῖαν, συνισιν ut ὅξυν τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque II. E, 344, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἥελίος περ, οὐ τὸ καὶ ὅξυντατον πέλεται φῶς εἰσοράσθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. IENS. Iensii interpunctionem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *Iunt.* ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. Ὡς περ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατόπτριζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥς περ κατόπτρον docet signif. *probe considerate, & ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic simile de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

ead. l. 14. Παραπαλόντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαλεῖν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nimium εὐφρατασίωτος est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, παραπαίει, propria simul & translata significatione. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Ταυτῇ) Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταύτην Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτη. REITZ.

Pag. 172. l. 11. Καταβᾶς) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descendit. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώσῃ) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssēm. Unde & titulus Αἴας μαστιγώφορος, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνώσμενον) Vere ob insaniam notandum, vertit Iac. Elſner, ad Ep. ad Gal. 2, 11, (notatum voluit) aitque Bezam durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνώσμενος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, reprehensione, vituperatione dicens. Quod ut non improbo, ita tamen condemnandi notionem saepe parum differre ab improbandi, vituperandi significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo κατεγνώσμενον poni. Nam cum καταγινώσκειν proprie sit, cognita causa iudicor, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriore; condemnatio autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro condemnare, & pro deridere, perstringere, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, κατεγνώσκον — γραμματικῶν ψυχολογίαν, damnabam &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet improbabam, reprehendebam, ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, καταγινώσκοντες τινὸς ἀναιδρίαν esse, condemnantes, vel vituperantes alicuius imbellem animum? At hic in Luciano verterem ὡς ἀλ. ἑ. μ. κατεγνώσμενον, tanquam qui se vere (iuste) insanum iudicatum, vel insaniae damnatum, accusatum, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. Αἰτούντων γὰρ αὐθις τῶν συστασιωτῶν) Interpres rursus ita vertit, siquidem postulantiſibus iterum aequalibus; sed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, ſau:

tortamen maxime accedit, sed generalius sumitur. *Συστασιώτης* ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi faver, & est ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de causa in theatro *στάσεις* fiebant, unde *voxστασιώτης*, & composita *συστασιώτης*. Verte igitur, *postulantibus iterum partium eius fautoribus*. PALM. Sed Benedict. iam sic dedit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν) Benedictus, *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Obsopoeus, secutus Luciani ordinem, *adhibito repraesentatore*: quem sensum sane probem, modo Latine effertur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Obsopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. GRON. In *Λ. παραιτησάμενος* sed nihil muto, elegans enim est sensus vulgatae; *Ἰκαρ. cap. 17, Z. τρ. cap. 29, & passim apud Nostrum*. SOLAN.

ead. l. 16. Κίρχης) Apud Homer. pro *οὔτι* legitur *οὔτε*, quod reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. SOLAN: Usus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani sic usurpant, casu, an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graecissanti inserere. REITZ.

ibid. οὔτι) Non modo adscripserat Solanus, *οὔτε* esse in Homeri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male *οὔτι* habere. Mirabar utrumque. Nam aequae ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud *οὔτι*, tam in ed. Amst. an. 1650, quam in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1511 *οὔτε* quidem est. At in Frobeniana anni 1559 *οὔτι* etiam conspicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed *οὔτι* divisim scribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπροσώτως) Vid. Homer. Il. Z, 352. Et Od. K, 240. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα δέλγει) Homer. Odyss. E, 47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM

Pag. 175. l. 1. ΑΞΕΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaste Luciani ἀνενδότης legere apud Isaacum Vossium τὸν πᾶν. GRAEV. (Hic liber ingeniosissime confectus velut laterculum quoddam est omnium dictionum ἀδοκίμων, quas semidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum fastidio, soliti usurpare. *Cas. ad Ath.* 168, 18.) De hoc opusculo ego non tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congesta erant. Quod non res tantum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum *Lexiphanis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse ἀντοπόσσωτες loquitur, insulsa & inficera prorsus videntur? Si ergo Luciani opus sit, a iuniore scriptum censeo; & Athenaei magni illud opus derisum. Viderint alii: mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipsum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus M. Aurelio imperante prodiisse. Vid. 2 C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem istam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? sola personarum nomina discrepant, quae ridiculi- causa a Nostro conficta sunt: Unde liquet, aut eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a Luciano hic derisum. SOLAN. Dubitabam initio, aggredederne versionem huius Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi posse, desperarem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poetica, a puro & simplici sermone aliena, consecretantur, & tum mirifice se credunt esse locutos, cum sermo illorum a communi ratione maxime abhorret: frustra fuerit, si quis speget, ea sic posse quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor sibi voluerit, aliquis Graece non doctus assequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri docti, (post Hemsterhusianam praefationem equidem putare desii, & postquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sentiunt, ut quisque est magis iudex idoneus, plane non debuisse ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello existimem, quem non magis bene quisquam interpreteretur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena sermones, quam obscurorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quasi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multissime superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptionis utcumque inde intelligat. *Utrumque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poetis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quodies ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεοχμδς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de αὐχμδς putare illum voluisse dicere. Nempe *av* ea aetas sono ad e inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequae κακίζηλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem, siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad αὐχμδν, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi unguis omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aequae κακόζηλα. Quin sunt ἀπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditj esset, &, nobis certe, non iniucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis If. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

fuo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui κακοζήλοις. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De similibus; Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθεςινόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαίνει τὸ ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατῆς, unde σατάριοι πυροί. Leg. Scholiast. Aristoph. ad Nub. BOURD. Τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινόν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riferint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Ms. Reg. auctior voce una, nempe κομιδῇ per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥήμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet ἀντὶ τοῦ νέον, προσοῶται. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Ms. Regius habet κυψελούντα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ κυψελίς. Κυψέλη, κυψελίς & κυψελλίς (sic enim ap. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὠτων ῥυπος λέγεται dicitur etiam τὸ ὀστρακεῶν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀρτους ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἑλὴν, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. εἶρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῷ κυψέλῳ. Cuius posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὔτε Κύψελός τις οὔτε Περικλῆς. V. Scal. ad Euf. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad Ῥητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petatum: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumerim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολυδεύκη) Pollux non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodio Impp. Vtrum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. l. 1. Τὸ νεχμὸν) Corrige νεαχμὸν. GUYET. Νεοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. I. (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. l. 3. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestius. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstiti satis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemularum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δρματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος ζήλω Πλατωνικῷ. Οὕτως γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis, qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἐρωτικά, de quo Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν μὲν εἰρώνα) Τὴν εἰρώνειαν. GUYET.

ibid. Πεδοῖ) Antiquè dictum pro χαμαὶ, πρὸς τὸ πέδιον. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plur. BOURD.

ead. l. 13. Ἡ κυψελίς) Ὁ ῥύπος, Hesych. GUYET.

Pag. 177. l. 1. Διαπεραίνονται) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. BOURD.

ead. l. 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitari illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον Χρὴ θέμειν τηλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippia c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώματος. Qua de re copiose differit tractatu Quomodo conscribenda sit historia. BOURD.

ead. l. 5. Ἡ δ' δς) Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in Alex. cap. 43. Et occurret in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philop. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poetis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιδινησμένα) Περιέλθωμεν, γυμνασάμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαές) Usitatum magis ἡλιοκαυστον, κεκαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica unctioe usus*. BOURD.

ibid. Πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι) Alciph. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὐ δυναμένοις τῇ εἰλῇ θέρεσθαι, *cuius est, sicubi possimus apricari*, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Eccles. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Persii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Καὶ βύρσαν) De hac balnearum suppellectile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. Καὶ φασώνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive *κουμάτιον*, diminutum a φάσσων, τὸ λινὸν ἄρμενον. Hesychius. BOURD. Alias φασσώνια. Etym. φάσσων, σινδών. φασσώνιον λινὸν τι ἥτοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἰστίον τῆς νεῆς &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiast. Aristophan. Acharn. BOURD. Hesych. Ῥύμμα, σμήμα, καὶ ἡ σμηματοδοκίς, σμηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πλουτέω κομίζειν, δις τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iunxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ πλουτέον) Mercedem ablutionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam*. REITZ.

ibid. Ἐχεις) Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in I. erat, Solanus parenthesin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολῶ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγγυοθήκην) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἑλινύσεις) Διατρίψεις Hefych. Dicitur etiam ἑλινύσεις, ἥτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. BOURD. Leop. 20. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem εὐλογίαν, quae mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarrat voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiastes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispendendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταθεῖται) Aut ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθῆς legendum est. SOLAN.

Pag. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. Λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. Οὐκ εὐπύρος) Ἀδυνάτως. BOURD.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφροδῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lysimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἰρη. Vocat postea τὸν ὄρρον sine huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούνα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμίονου sequitur enim ἀστράβη-λάτης ἐπέσπερχε ἥτοι ἵπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐθὺς ποτομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiasta Luciani, aliisque Lysiae, Demosth. & Athenaei testimoniis docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, curru non iunctam, sed qua vehimur, equitatus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκολιάζων) Ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκολίζων Hefych. apud quem rescribe ἀλλόμενοι ἀσκολιάζειν. Illud est, quod Galli dicunt *aller à croche pied*, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ κεκμηκός. BOURD.

ead. l. 5. Ἀργυρίζοντας) Ἄδοντας, quia ᾧδὴν ἀργυρῆν dice-
runt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Long.
lib. 2 & 4 ποιμεν. BOURD.

ead. l. 7. Ἄνδρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi
ad lib. 1 Heliod. BOURD. Hesych. ἄνδρον, ἄκρον, καὶ τὰ χεῖ-
λη τῶν ποταμῶν. GUYET.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Animad.
ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud
Georgic. *Boreae penetrabile frigus adurit*. Sic apud Long. lib. 3
ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαΐσιον καὶ αὖρα βόρειος ὑπέκασε. Písid.
Colmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως Ἐκ τῆς τυρ-
άγρας τοῦ κρύους μαραινέται. BOURD. Pompeiano tribuit A-
thenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χεῖλη) Hunc locum vocum est macu-
latur, prout in Mf. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum
inficitia librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret sub-
sidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem
coniiceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad ver-
bum apud Suidam legantur: Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἄνδρα
λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἄνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώ-
ματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδρα, μέρε-
τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed in-
ter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae
sunt, latet vox γηπατταλους, cuius sine dubio a Scholiasta
interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox
illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLER. Recte haec
omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui
fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimo-
nia Clerici erat iusta: octo enim vitiiis unum hoc Scholion la-
borabat in V. quae iam sublata non repetam, ne nauseam le-
ctori moveam. REITZ.

Plg. 179. l. 1. Τὰ καύματα) Uredines. Plin. L. XVIII, cap.
28: *Plerique dixerent rorem inusum sole acri frugibus rubiginis cau-
sam esse, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falsum arbitror,
omnemque uredinem frigore tantum constare. Τὰ καύματα, uredi-
nes, des jarsures. GUYET.*

ead. l. 2. Ἀρώματα) Τὰ ἀρώτρω ἐξεργασμένα πεδία, ἀρω-
τοιήματα, γεννήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac.
BOURD.

ead. l. 3. Γηπαττάλους) Γηπαττάλοι, εἶδη λαχάνων. BOURD.
 Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce *impages*, dicuntur agricolae pangere plantas, *id est infigere*, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST.

ibid. Σκανδικών) Hefych. Σκάνδιζ, λάχανον ἄγριον. Aristophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βρακάνων) Hefych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὅσπριον. BOURD.

ead. l. 6. Ἐδάρρην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάρρην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum Ἐδάρην. Nota vocis δέρω significatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit *astrivi summum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολούμ. SOLAN.

in Schol. col. I. l. 1. Ὅσπρια) Ὅσπρια hic & alibi in Scholiis, hisce adspirate invenio. Suidas autem in *λεκιθόπωλις ὅσπριον* bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiastes etiam interdum ὅσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέζομαι) Quidam legunt ἀποθρίζομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, curriculo puerum ablegabo. Emenda, curriculo ad puerum ibo. GUYET.

*ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem; legendumque, ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter distantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζήλια non videtur in omissa praepositione, sed in composito ἀποθρέζομαι. Λεκιθόπωλιδα, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *onorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.*

*ead. l. 2. Λεκιθόπωλιδι) Τὰ ἀληθευμένα ἢ βεβεργημένα ὅσπρια πωλοῦσθ. BOURD. Forte λεκιθόπωλιδι. Hefych. Λεκίς, παρο-
 †ς. GUYET.* Ego nihil mutandum censeo, nisi quod maius Λ, quod in Parif. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur *Lecithopoli-
 dem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus *onorum venditricem*, eiusmodi enim conditio-
 nis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γυν

μαισπώλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λευκόπαιον occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel βοτάνας, vel κακοζήλους formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere pæ. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) um Atticos olim ea usus fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit.* Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egi. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρ:μαισπώλη) Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἢ τῇ ἰχθύϊ ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quisquilias, quæ γρυμαῖαι ἢ γρυμέαι. De qua dictione Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρυ *hilum*, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hesych. Γρυμαῖα ἐσθῆς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἥδη δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud Hesychium. GUYET.

eud. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέλγη) Locus hic, ut alii multi in cacozelo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλγη πάλαι ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου καλῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοιτώνουν, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κυτὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes, sive viles, de quibus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσελγῇ mendose. BOURD. Τὰ Σέλγη, loci nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X, 11, emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Exstat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέλγη reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

eud. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον· alii tamen πυριάτην idem esse dicunt, ac πύρον, quod convenire cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quæ Gallis tarteletes. BOURD. Πυριάτην τὸ Hesych. πυριάτης, coctum, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpretes. GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid. igitur ibi v. 708. At πυαρίτη ibi legitur, & Scholiast. Biser. ait hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem significet. Alter autem Scholiast. πυριάτην legit, & exponit, τὸ ἐξ ἡγάλα· sive generaliter τὸ πυρίεσθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem iridem exstat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρόμνα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεια, γήθια, γήτεια. De quibus Hes. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύσας) Legendum φύσας. Hesych. φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τὸ ἐπιτράχλον, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βοῦς κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βοῦς τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λωγάνιον) Ἀπ λαγόνιον, seu λαγώνιον; Hesych. λαγώνεια, λαγοῦ κρέα. GUYET. Lege λαγόνειον, i. e. λαγῶνα κρέα. VORST. Hesychius, λαγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον χάλασμα. Suidas, Λωγαῖος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στῆθος. GESN.

ead. l. 7. Φώκτας) Ἀ φώγω, i. e. φρύγω, seu φώζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἄβατον ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo ἀχρηστος & ἀφῆρτος, cum hoc non intolerabilem, sed nondum gestatum, illud non inutilem, sed nondum usurpatum significat. Ita nempe ἄβατος ὁδὸς non inaccesa, sed quam non opus fuit facere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur Atticionem studio vocasse hunc servum Lucianus, ut absurdam Atticisismi affectationem notaret, ac deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, principemve nominum dicas: sic Hellenicum, ut germanum Graecum. GESN.

ead. l. 9. Ἡ δ' ὄς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est; Strabo, idem quod ἱλλος apud Eust. cuius sem. ἱλλίς. Hesych. δεινδίλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 6. Εὐθαλεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxuit Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτήπωλις vel γρυπόπωλις mutandum foret, si γρυτόπωλις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καὶ ματα ἦν. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύτταν) Α ψύττω. Quod etiam *spiro* significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hesych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνας, ταχέως δραμῶν. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hesych. aut. Epist. Saturn. 2. c. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nort. ad' 1στ. α, c. 35. Vorthius coniecit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Κυ. 565 A. SOLAN. Suspicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ὀνιματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hesychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc καλόζηλον maxime in scripto serio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatic. Cod. in Alciph. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγη. REITZ.

ead. l. 3. λαταγεῖν κοττάβους) Παίζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Hesych. λάταξ, φόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γένεστος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogebant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenes porrectum veneni potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuerat iocubundus illisum humo clarum edere sonum coëgit.* Copiose de variis cottaborum generibus Tzerz. Scholiast. Aristoph. Arben. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcul. ad Horat. Hic iusus apud Gallos *casse-pot.* BOURD. Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo. Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 35. *H ἐπὶ) Deest μάλλον. SOLAN. Possimus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ξηραλοιφήσω) Vid. Hesychium, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctioibus Theodor. Marcul. ad Pers. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνώμων) Vid. Ἀλ. c. 9, & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνώμων ostendebat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πῆλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstina tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πάνυ. SOLAN. Alciph. III, Ep. 4 pr. ὁ γνώμων

σκιάζει τὴν ἔκτλην. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.

ead. l. 5. Μέσην πόλιν) Ἡ πόλις, i. e. περιφέρεια τοῦ ὁρολογίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλιν hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. Πουτρίω) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπῶδει ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? composit. ex Κάρι, & ἱμάς *locum*. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καριμάτης vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ἔχλου καὶ χυδαίου. BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθλόωσον) Ταράττετον, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκῶ) De hac voce a me dictum antea. BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακῶ) Φαρμάκων δεῖται. BOURD. Quid si φαρμακία legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυνθιάσαι) Ἀποκαθῆραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Δημαλέους) Διήγρους, ἀπὸ τοῦ δηῶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς καθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συστάσεις, ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίας. Sic *pag. 371. BOURD.*

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirare. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπποδημένοι) Ἀποδυάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD. Ἀπποδέομαι, εκκογ. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμός, quae solebant ἀκραις χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδρόφθοι. BOURD. *A pointe des bras.* GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἀγείν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant βάστραχῆλιν. Vocabant enim Boeotii βάστραχας τοὺς τραχήλους, Hesych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. BOURD. *En se colletant. Lutter debout en se brassant par le milieu du corps.* GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυνίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιελάμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide Lucian. Vol. V.

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum κορυκομαχία. BOURD. Exercebatur illa, quam κορυκομαχίην vocat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f. 17, 23, 8. Κορυκοβολία est Aretaeo diuturn. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllo apud Orisibium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλῃται κορυχαμίδων, ἢ ἀλευρών, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρὸς τὴ δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμολογεῖσθαι. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσούτον, ὥστε τῇ πυθμείᾳ κατὰ τὸν ὁμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον δὲ χερῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτῃν ἡσυχῆς, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσίοντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσσιν αὐτὸν ἐξω τῶν χερῶν ἀπώσσαντες, ὥστε ἐπιστρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videtur leg. ὀκείλαντες vel ὀθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιτο) ἀποστρέφασθαι, (f. ἀναστρέφασθαι.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσίοντι, ποτὲ δὲ τῷ στήθεϊ, τὰς χεῖρας ἀναποτάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετάρηρον. Corycus (sacculum, δῦλακον, dilerte interpretantur Hesychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arenis. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodatur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacculi ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex portione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore

re, passis manibus, interdum averſi, tergum obſciunt. GESNER.
ead. l. 6. Μολυβδαίνας χαρμαδίου) Virgil. 5 Aeneid. Plur.
 in Theſ. BOURD. Conf. ſupra Alex. c. 25, μολυβδαίνας — πέ-
 δας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam ſim auſus.
 REITZ.

ibid. Ἀράξῃν ἔχον) Τῷ τοῦ ἀράξοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Ἔτα συντριβέντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc
 integram periodum interpretatur Caſaubon. ad Athen. cap.
 19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφές) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυλῶ βαπτι-
 σθέν. BOURD.

ibid. Δελφίνισαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλοσε.
 SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυόμην) Ἐκτενίζομην. Hanc lineam proferit & in-
 terpretatur Caſaub. loco citat. ut & illud ſequens οὐ κηπίον.
 Duæ fuerunt apud Graecos uſitatiffimæ tonſurae ſpecies,
 σκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν
 χρῶ, ὃ δὲ κῆπος τὸ πρὸς μετώπῳ. Scholiaſt. Ariſtoph. ad aves
 Heſych. Polux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησί) Quia fere ubique ſic reperi accen-
 tum ſervatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic &
 alibi in hac Diſſert. eum intactum reliqui: nam videtur ſtudio
 ſic ſcriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam
 hic, ut aliquanto maior emphafiſ tribuatur τῷ dicit, & dicunt,
 vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ſerunt, ponitur.
 REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὀδοντωτῇ) W. In reliquis ὀδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος ſeu κηπίον tonſurae ſpecies. GUYET.
 Duplex genus tonſurae hic indicari clarum eſt. Etiam hoc ap-
 parer, qui κηπίον tondetur, illi non opus eſſe peſtine, opus eſ-
 ſe, qui σκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον eſſe ſimiae genus, notum
 eſt, loca veterum proferente Spanhemio Diſſ. 5, p. 243. Ita-
 que notatur forte tonſura ἐν χρῶ, brevis admodum, qua qui
 utuntur, non habent quod peſtant: Scaphion forte liberat
 frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes
 poſſint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tan-
 tum, quod peſti poſſit, relinquit. Metuo, ne parum accura-
 tus, aut certus ſit Scholiaſtes Ariſtoph. Bourdelotio laudatus,
 cuius locus eſt Ὀρνιθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόττον) Τὸν τῶ γωνα, menti barbam, Heſ. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμωτράχει) Τοὺς δέρμους ἐτρῶγαι. BOURD.

ead. l. 4. Τὴν νῆστιν) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. BOURD. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomunt solent? GUYET.

ead. l. 5. Ἐμυστῖλατο) Ἐμυστῖλατο legendum videtur a μυστῖλαομαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μεμιστυλημένοι habet, i & v inverso ordine, quam apud Nostrum, collocat. Ubi vid. Scholiast. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μιστύλην & μυστίλην a Scholiaste confusa; cum posterius sit *panis canavus*, secundum Pollucem &c. prius vero *canium minuta diffusio*: dein vero fatetur, utrovis more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη· & μιστυλλᾶν scribi ac μυστιλᾶσθαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστυλᾶσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed μεμυστυλημένοι etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μιστύλλειν & μιστύλαι afferens interpretetur *τεμεῖν, κοῦαι, μορίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κτλ.*, non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam μυστίλειν simplex aequae rectum esse, ac μυστιλᾶσθαι contrarium, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. REITZ.

ibid. Τοῦ ἰχθυοῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἰλαίας λευκάς. Plin. Cels. Varr. de Re rust. BOURD.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. Vesp. τῶν φακῶν ῥοφήσομαι. BOURD.

ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. GUYET.

ead. l. 7. Ἐλαττο δὲ καὶ ὀκλαδίαι) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδίαι, δίφροι, sive churamaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδίαις, δίφρος ταπεινὸς ἐν οἷς ἀκλόουθαι φέρεται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ ποιεῖται αὐτομα παρὰ τὸ ὀκλασθαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντενέμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius profequi non est otii. BOURD.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Aristophan. σκλμπεδα vertit. BOURD.

ead. l. 8. Δεῖπνον ἢ ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; Nos ut ad iam viles accessimus cibos. BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανόν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Iocus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. SOLAN. Συμφορὰν; quae *calamitatem* significat, posuit pro συμβολῇ collatione, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἔρανον τὸν οὐρανόν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a visis doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex Mf. iam correxi. REITZ.

ead. L. 9. Τεῖα) Πίδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκολίδες, pernae, jambons. GUYET.

ibid. Ἡτριά) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἡτριά, τεμαχίη Comicis. Pollux. GUYET. Ἡτριά) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem suillorum intestinorum ἠτριά vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. L. 10. Τανάδες ὕδς) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *νύνα*) foetaeque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λοβός ἐκ ταγήνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hefych. Poll. Videtur autem λοβός ἐκ ταγήνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hefych. Sed fortean Luciani stilo fuit λοπάς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λοβός, *du foie cuius*. GUYET.

in Schol. col. x. l. 10. Διχηλαί ὕσαι) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕσαι spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Ἡσγ.* accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim διχηλαί ζῶα. βοῦς. ἑλαφος &c. REITZ.

ibid. L. 11. Ἐδωδίμα) Ἐδωδὴν V. Πρὸς ἑδωδὴν M. Sed vulgarior melior. Suid. ἑδωδὴ. βρώσις. ἑδωδίμων. βρωσίμων. Sed in Suida ἑδωδίμων, βρώσιμων, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγήνου) Ita omnes impressi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθύς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάου. SOLAN.

ibid. Μυττωτός) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστὶ ἐκ σκοροδίων. BOURD. Moretum. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρώμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσον & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποιός, ὁ τρύμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτακοποιῶ. τοῦ τρύμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. GUYET.

eod. l. 2. Καρυκῆσαι) Aliis καρυκῆσαι, quod idem est. Intel- ligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dul- ciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τριβεσθαι, Hesych. Ef- fertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐθρυμματίς. BOURD. Placentiae ge- nus: aliis intritum. GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτις. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιτόσσαι) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδυμένοι, quae & μελιτόσσαι. BOURD.

eod. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὕδα- ποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginofum a σελάω, σελάχω, σελάχος, σελάχιον quod nocte luceant. σελάς. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginofum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχειν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σελάς quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σε- λαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῶων (σελα- χίων). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Ari- stotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de le- mine. MENAG.

eod. l. 4. Τεμάχῃ) Κόμματα dernes. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δεσμοὶ καὶ πλέγματα γυναι-

τῶδῃ, καὶ κοπαίδας, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐγγέλεις.

De quibus Scholiaſt. Ariſtoph. Acharn. & Heſych. BOURD.
ead. l. 6. Ἀποδός) An ſenex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altilis, domi enutritus in piſcina? Placet. GUYET. Verteſatur tam in Pariſ. quam Salmur. Piſcis paſſus, cum vertendum fuiſſet obſonium, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Οἶν ἕλον ἱπποκλῆ) Ἐν κλιβάνῳ ὑπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Λειπογνώμονος) Qui ne marque plus. GUYET.

ead. l. 9. Τρύβια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀνδρῆς. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. ad illud cecidit menſa cum arſento. Caſaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τὸν ποτὸν δελφίνος ἐξεργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιδος τραπ. i. e. Delphicae menſae, ſeu Delphicae ἐλλειπτικῶς. Martial. gloſſ. VI. GUYET. Menſam poculorum Servius vocat. Caſaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέταπος) Κρύπτων τὸ μέταπον τοῦ πίνοτος. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύω, cano, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut a ξύω ξυήλη, i. e. radula. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? ἀ τρύω, τρύπω, τρύπα, ſeu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Heſych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδος) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Ariſtoph. ad Veſpas. BOURD. In Excerptis a Caſaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: Θηρίκλειον Ῥοδιακόν, οὗ περὶ τῆς ιδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον δέλουσι, τάχις τ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν ſτάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶον τι. SOLAN.

ibid. Γηγενῇ) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὄπτα) Interpretatur hunc locum vir cl. Caſaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κίλιξ. Citat hoc diſtum Athen. quem vide & Eraſm. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Caſaub. Thericlem alii πορρευτήν, alii figulum faciunt. Conſule etiam Bentleii Diſſert. de Phalar. Epiſt. quam Angliſo idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχαδῆ) Πλατέα. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμόφορ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθία. BOURD.

Pag. 187. l. i. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικά) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλίδος, Εχούττα. Γραμματικὸν ἔκπομα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαρῆμένα. Αλεξίς. τὴν ὅψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἢ γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαῖον, ὥτα συντεθλασμένον σφίδρα, ἔχον κύκλω τε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικόν, Latini *litteratum* dixerunt. Sic Plautus, *frons litterata*; & in Rud. de urna, *nam haec literata est, ab se cantat cui fiet*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam existat ποτήριον γραμματικόν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλικίον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον· εἰρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριολήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλικίον, in vitis libris: non modo admonitu Solani, qui in *Iun.* eius superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. adstruit L. C. Valkenaer, in Animadv. ad Ammonium Grammat. pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰππολέβης) De quo Flor. Christ. ad Vesp. Interpretes Macrobiani de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπάτρεπε) Ἀναρρίπιζε. ἀνέπεμπε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροθώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντριμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ δαμάσκηνης, εὐώδης, καὶ στεφανοματική. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισεν τις) Lego εἰσεκύκλησεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδεκτύπην) Τύμπανον. BOURD. Saltatricem. GUYET

ibid. Τριγωνίστρια) Ὅργανον μουσικόν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hefych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστής & τριγωνίστρια, ut καθαρίστρια. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, κλίμακα. Hefych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, κλίμακα exponit Hefych. GUYET.

ibid. Ἀναρρίχης ἡ ἀμεινός) Ἀναρρίχης. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφορήματα) Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπι-
φέρεισθαι τοῖς ὄφιοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν) Παρὰ τὸ ληκίῃν, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν,
βοᾶν, πρὸς ᾧ δὲ ὄν ὀρχεῖσθαι. BOURD. ληκίνδα ἔπαιζε, i. e. ὀρ-
χεῖτο. Hefych. ληκᾶν, τὸ πρὸς ᾧ δὲ ὄν ὀρχεῖσθαι. An ad digito-
rum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐρρίκνουτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν) Diceret Petron:
risu latera commovebat. Lego enim ἔρρικνουτο. ῥικνουσθαι, *insul-*
tando lumbos agitare: inde ῥικνός, de quo Grammatici. BOURD.
Ἐρρίκνουτο) An ἔρρικνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. 1 IV.
erat, ἔρικνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror.
At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non muta-
rit: sed cui ipsum ἔρρικνουτο non satis barbarum, alterum
praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ νότον) An iniustus in dorso notis, *μαστι-*
γίας, flagris? GUYET.

ibid. Πικίλος) Non notassent l. πικίλος habere, nisi ut mo-
nerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta
dictantium pronuntiatione ortum, qui φιλοὶ proferunt φι-
λί. REITZ.

ibid. Ὁκατάξις) Id est, ὁ ἀποθλαδίας, *παγκρατιαστής*.
GUYET. Corrige, ὠτοκάξις, & vid. nos ad Laërt. in Lyco-
ne, pag. 208. (I. ed. p. 128 B. C.) MENAG. iam probaveram
Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, mul-
tis rebus firmat ὠτοκάξις, hominem, cui in certamine gy-
mnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea
Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culi-
na operam dedisse Damasias athletae, potius est, ut credam,
ad normam quasi illius confectum & eadem percussum mone-
ta, forte per ludum, deinde ea cacozeλο scriptore usurpatum,
ὠκατάξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epithe-
ton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Λαῖρον) Intelligit *γυναικείον ὄρμον*, παρὰ τὸ ἡ-
δὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. Ληρόν τινα lego.
Hefych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι περυσώματα.
GUYET.

ibid. Ἑλλάβια) Ἐνάτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de
his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροπέδα. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιδείπτιος) Ad *repotia* vertitur. Verte, post coe-
nam. GUYET.

506 ANNOTATIONES

ead. l. 4. Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικόν, *cum* iustitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχεγλωττίας) In qua linguis dantur seriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαι τὴν γλώτταν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερόλογον ὥς) Ἡμερολόγιον legendum videtur, vel ἡμερολογιδόν. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundare videtur. GUYET.

ibid. Τδρονομεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ γεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὅπτος) Ὅπτος *assus*, & *visibilis*. Iocus in ambiguo. GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστα) Καινά, οἷς οὐδείς ἐχρήσατο. BOURD. Nova, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vestī subtili ac bene textrae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὑψοςμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐνήριους θεαίνεσθαι σινδόνας. Hic fatuus εὐ — ὕ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφόρητα) Μήπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro exii. ἐξέφρησα, quod valet ἐξέβρησα, in perniciem abiit. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρήτοποιοῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδην) Τάκτικος. Vox Cretensis, de qua vide interpr. 12 tabul. BOURD. Obtorto collo, *par les epaules*. GUYET.

ibid. Ὠνόμαζεν αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοῦνομα, οὐ μοι δέμις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὀμηρος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐάλει δ' οὐν με τοῦνομα) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκειραφείοις) Τοῖς κυβευτηρίοις, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τὴν διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Hesych. Σκειράφειον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαφιδάλος) Κιδάλον, κρήμνον. Hesych. GUYET.

ead. l. 4. Ἀυτοληκίδων) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (confusum potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vocem copiose explicat) I. Clericus ad fragm. Menand. pag. 75 C. SOLAN.

ibid. Ἀυτοκαβάδαλον) Simpliciter αὐτοκαβάδα dicunt Grammatici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελῆ. BOURD. Ἀυτοκαβάδαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθέν, unde αὐτοκαβάδαλον σκάφος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hesych. Tertull. BOURD. Ἐνδρομίδας calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρομίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirmant Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακίζηλον. Diserte enim Pollux 7, 93, αἱ ἐνδρομίδας ἰδίον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94, αἱ δὲ βαυκίδας πολυτελεῖς ἢν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, annotare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hesych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικίον πολυτελεῖς. Erant etiam albae baucides apud effeminatos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλον) ἱμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἑλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, servorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμνηγῆ) Κατὰ τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. BOURD.

ibid. Λαξπατήσας) Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud Homer. λαξπαδὶ κινήσας. BOURD. Gaignant au pied. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὲν ὁ τῶς αὐλούμενος ἤδη ἔμπεδός ἐστιν) Micyllus, ac vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrebat, iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu, qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vinculus sit, nequeat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vinculus quoque compede fossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγους βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedit pater, dum adscripsit, se correxisse ἀλώμενος, ἡδίστους vagans. GRON.

ibid. Τῶς αὐλούμενος) Λόγους βαλλόμενος. BOURD. Verti, quasi legeretur ἄλλόμενος saltans, exultans lascive, ut respon-

deat illi λέξ πατήσας. Si quis αἰλούμενος melius intelligat; libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπεδος) Δεσμῶτο. BOURD. Ἐν ταῖς πέδαις. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὁ τῆς ἀγέλης ἐξοιστῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπώδεσμα & περιδέραιον intelligit χερσίδεσμα & τραχηλῶδεσμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est solitatio, a grege separato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς possum est pro incarcerato, vincto. GUYET.

ibid. Καρπώδεσμα) Lege καρπιδέσμα. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Τὸ ἀκροκνεφεῖς) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασίας) Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. X; bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκη) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν) *Nosli hominem, qui aereus stat in foro.* GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciph. I, Ep. 30 f. χρυσοῦν σε στήσαιμεν, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων) Παραμιμῶδες videtur. GUYET. Πιττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *piceus*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ἀοκάταξις, quasi tu dicas ονισφαστορ, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. *Εὖων*, quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui *πίσσω*, *πέττων*, *πέπτων*, *coquens*, cognatum significatione est, & a *πισσῶν* vel *πυσσῶν* non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, *πιττῶν* & *εὖων* ad infamem prope artem dropacistarum & *glabiatorum*, pice & psilothris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ἀοκάταξις, aut etiam ἀτοκάταξις huc convenire possit. GESN. An ludit? ut Aristoph. *Plut.* 1094, Ἰκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττον χροῖον, *satis diu ante isthoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν) *A troublé la fête.* BOURD.

ead. l. 11. Θεοσχία σχεῖς) Ὑπὸ Θεῶν ἐχθραθεῖς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Ἀβρόχες ἐμβροχῆ ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλᾶξ) Homerica dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόῳ καμθεῖς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, naeniae. BOURD. Βαυκός, ἡδύς. Βαύκαλος idem. Βαυκαλῶν est κατακοιμίζειν, μετ' ὧδ' ἡς κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ φοφούδεις εἶεν, ἢ εἰ φόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀγτὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδωνίστος, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἀκρα) Ἀκρα ἑλλειπτικῶς προ ἀκρα πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Διεπίσσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συσχῆς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίσσα in Mf. Cod. reperitur διόσσα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχέαν) Λακκόπρακτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hesych. verb. λακκοσπέδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρωνα) Turpem illum & mollem: sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lysistr. BOURD.

ibid. Σχινοτρώκταν) Τὴν σχῖνον ἐσθιόντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes candefierent: εἰδῶσι τὴν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ὥστε τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στῦνιν, ἢ μαλάττον, ut Hesychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῦς ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρ' αὐτοῦ εἶναι τὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περιβδελυρ. Ὑπαντήσας γυναῖξιν ἐλευθέrais ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλῶν interpretantur χεῖρας

τριβείν τὸ αἰδοῖον, quam significationem secutus est Iac. Mic-
cyll. interpres. BOURD.

ead. l. 3. Βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo He-
sychius interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde
βλίμη προπηλακισμός, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter
Suidas. Suidae potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ
ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἄπτεσθαι, ὥσπερ ἐποιοῦν αἱ τὰς
ὀρεῖδας ἀνούμενοι. BOURD.

ibid. Παιῶδη) Ms. παιῶδη. BOURD.

ibid. Πόσθονα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici:
quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos
vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis,
& vocis ψωλοῖ ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἐὼν) Ἀν καὶ μὴν οὖν, ἐκείνος &c. Locus depravatus
videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem alii
manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non
contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἐὼν. Retinui
Micylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis ni-
mium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλέφιος, *patinarius*, ut Vitell. apud
Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἀρτεμὶς γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σχοπέ-
δειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum
nulla editio has voces exhibet velut parenthesis & notis eius
inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna ma-
nus. GRON.

ead. l. 6. Σχοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιῶ.
De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* insignis
marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum cae-
laverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuae, quas
facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius
in Maximo p. 85. post quasdam caerimonias in Hecates tem-
plo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμι-
δία τὸ ἀγαλμα, εἴτε (εἰ εἴτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαιρόμενον. De
Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congeffit plura
Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obi-
ciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) *Et voti compos* GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνομεν. SOLAN.

ead. l. 14. Περὶ βηκότος) Ὡίνου παλαιού. BOURD. Vini vet-
ris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πε-
πλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hesych. Τρυφαλίδες ἢ τρυφα-
λίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ δρύπτεσθαι.
GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp.
v. 835, & Kuster. nott. Mss. At cum illas non possideam, ad-
dere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τρυφαλίδα τυροῦ
Σικελῆν reperio. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit:
Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρὸν οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. l. 1. Σφραγίσσι δριπιδεστάτοις) Sigillis vermicu-
latis. Dico ad Pausan. BOURD. Unice huc facit Hesychius v.
δριπιδόβρωτος (leg. δριπιδόβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγίσσι ἐχρῶντο
ξύλοις ὑπὸ σπητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστὰς) Distinguit ἐλαιὰς χαμαιπτερεῖς five
ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant
Grammatici, & Colymbades Latini. BOURD. Alias κολυμβά-
δας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξύστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὀξύς λιθός;
asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Mf. Regius εὔπυιδάκωτα, πυθμένα κα-
λὸν ἔχοντα. BOURD. An ἐμπυιδάκωτα; a πύιδας, πυθμῆν.
Hesych. GUYET. Εὔπυιδας. praeter Mf. R.G. etiam W. Qua-
re & in textum pro vulgato ἐμπυιδάκωτα recepinus. P. vero
ἔπυιδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλάδῃ) Ὁ χόρδῃ νῦν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυθλήσομεν) Συνφλυαρήσομεν. Confule Gram-
mat. BOURD.

ead. l. 9. Ἄττα) At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim.
c. 28. Ἄττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra
Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοιοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρεῖν,
cenir table; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρί-
ζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λαλῆσθιγάνῃ) Παρὰ τοῦ λάλος, ἡδύμαι, & γάνος.
GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam λαλῆσθιγάνῃ, nec
vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, nugis mutuo pro-
vocare nos voluptatem quandam affert. Nemo, puto, nimiam au-
daciam nostram accusabit, si dicamus λάλης θιγάνῃ legen-
dum, solo i in u mutato, quod iam Luciani aetas, nedum po-
sterior librariorum, miscere solebat. Σιδηροβρώτι utitur θιγάνῃ
Sophocles, cuius vocabula affectant Artisticæ. GESN. Fir-
mant, ut video, coniecturam nostram de λάλης θιγάνῃ libri
quo minus illius poenitet. IDEM in Addend.

Pag. 193. L1. Χειροσφόρον) In hoc verbo consentire edd. notat Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. §69, χειροσφόρους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Et infra Rhet. c. 17. med. χειροσφόρον exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. Λογᾷ) Τούτῳσι λέγειν ἐπιθυμῶ. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀνηγόμεν) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατανίψων) Ἀκατανίψω ducendum videtur. Devincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, κατανίψω hoc non a κατανίπτω derivandum, quod fecere, qui abluturus reddiderunt, sed a κατανίψω, respicique ad Homericum Nestora, eiusque ἔπειανιφάδεσσιν ὀικέτα χειμαρῖνσιν ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui *hibernas cana nive conspuit Alpes*, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένη. BOURD.

ibid. Ἀκροκυματοῦσαν) Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. BOURD.

ibid. Ἐκτορες) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὀμήρου Ζεὺς) Hom. II. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) Φαλάκραι vel φάλακρα speciatim Idaei montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. Ἰδὺθεν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. l. 2. Πρύμνηθεν) Le vent en poupe. GUYET.

ibid. Κατουρουμένην) Id vitium est, quod Philostratus λόγῳ Ἰδέαν κατωρυγαντισμένην vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere κακὸςζηλα sunt, ita hoc praefertim: κατουρουῖσθαι est *permingi*, sed de nomine οὐρος & οὔρος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔκτορες, ἰσχάδες, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermissi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen plene, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. Ὀλοιο) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

in Schol. col. 2. l. 11. 'Ομήρου) Π. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νόσφ ξυνόντα) Ita συνεῖναι λιμῶ, *fame laborare*, supra in Phal. altero § 8; *ξυνεῖναι πενίᾳ*, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ σύν & ξύν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppediet. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοῦ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοὺς φρονεῖ, qua de re Scholiaστ. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἀνδρας πεφρονημένους ὁλισθογραμμεῖν οἴεται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρῦ καὶ τοῦ φρεῖ) Minimum quiddam significat, aut fordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. Φρεῖ) An κνῦ; Hesych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. 'Οττεύομαι) Statuo, ominor. Hesych. ὅττεσθαι, κληδονίζεσθαι. ὅττεύεσθαι τὸ αὐτό. GUYET.

ead. l. 5. 'Ρινανστήσειν) *Iraſci*. Martial. *Fumantem nasum vivi sentaveris urſi*. GUYET. Verbum ῥινανστήσειν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte somniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt austera*; quae molesta sunt *corrugant nares*, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥιναυλήσειν, q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GERN.

ead. l. 7. 'Ακάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. 'Ο δ' ὀνοματοδῆρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεῖα. Observat tamen Cataub. ἀκαθαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διαστρέφον τὴν γλώτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλώτταν ποιεῖ τὴν γλώσσαν. ὃ γλώσσης ἀληθὺς νόσημα. Conqueritur ibi, γλώτταν pro γλώσσαν dici; iam γλώτταν ipse ait & c. 25 &c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

tinebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrium, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhet. praec. c. 16, ubi γλῶττης ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶν ἔσῃ) Vertebatur olim, minus difficilis eris, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶν ἔσῃ signif. sanaberis, melius te habebis. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶν ἔξει (ἢ γυνὴ) κἂν μυριάκις τῇ τοῦ φαρμάκου. Sic levare pro sanare vel minuere, Latimis usitatissimum. Ut contra gravior factus dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλείουσαν μαντείαν καὶ διάνοιαν εἰς ἄλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κομφιδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ εὐροκλῖται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίμβον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμβον. GUYET. Lege ἐγγαστρίμβον. Quod a Vorstio etiam animadversum fuisse video. Et adi Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίμβους. SOLAN. Ἐγγαστρίμβον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἄπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lufit igitur, & ex ἐγγαστρίμβῳ concinnavit ἐγγαστρίμβον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμβον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστρίμβοις Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπίδημ. 6 affert, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπερφέειν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμβοι λεγόμεναι. Quod Galenus edisserens ait, ἐγγαστρίμβοι οἱ κεκλεισμένου τοῦ στήματος φεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φέγγειν. Engastrimantis (pergit ille) autem & sternomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uri, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στερνόμαστιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρηστέη. ὡς περ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem facerem historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cressolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. ἄττα) Sic supra cap. 14. Arc. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σκορδινᾶσθαι) I. e. pandiculari. GUYET.

ibid. Τευτάζεσθαι) Hesl. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιληπορδία) Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. Sic certe apud Hesychium, Σιληπορδεῖν, & Athenaeum lib. V, Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiasten, Σιληπορδία & Σιληπορδεῖν. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. IENS.

ibid. Σιληπορδία) Hesych. Σιληπορδεῖν, σιδηροπορδεῖν, στρηναῖν, ἀβρύνεσθαι, δρύπτεσθαι, χλιδᾶν. GUYET.

ead. l. 13. Προοδοποιῖται) An προοδοποιῖται; GUYET. Προοδοποιῖται W. Cod. Impressi omnes. προοδ. SOLAN. Vulgo editum προοδοποιῖται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iens. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmō infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κἂν) Leve est, quod monendum habeo. Κἂν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine *iota* scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Pass. I, p. 13, κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, κἂν ταῖς πηγαῖς ταύταις λουομαι. Idem III, p. 118, ἢν κἂν ἰφ' αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa *iota* addo. REITZ.

Pag. 200. l. 8. Ταῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομέναις) Sane interpretes, quae a lutifigulis ad forum finguntur. Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit ad vendendum. GRON.

ead. l. 13. Μεταμαρθάνων) Vulgo vertebatur dediscere, non male quidem; sed plus ineſt in Graeco: signif. enim simul nova discoprioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo, ex Aristoph. Plut. v. 925, eiusque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὴδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμῆσθαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri dignus sis. Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatissime referre satagit, facit se obscurissimum. Micyllus, qui ne cum barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit. Nulla parte melius. Lege βαρβαρὸν, quem genitivum sic solet auctor praeponere: qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui sunt, recenseri dignus sis. GRON. Gronovii emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam, sequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μιμεῖσθαι) Sophistae passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat, eos esse evidentem discipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περιεσθῆεν) Interpretantur depascere: neutrum bene percipio. Suspicionem περιέπειν fuisse, quod studium & curam intentiorem significat; cum facile fuerit manu intricatiore aetatis posterioris π in σθι transire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Hesiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. COGN. Χάρισι — δύε) Xenocrati tristiori idem Plato suavit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Casaub. notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μόνῃ θυτῶν τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξων) Lege λεκτίων. Certe sic ratio postulare viderur, ut primo res, deinde verba accurate perpendantur ab iis, qui ad scribendum animum appellant. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & B. 2. recte. In reliquis προπαρεσκ. ut ipsa Fl. prave etiam Tur. c. 21 scribit. SOLAN. Editt. vulgo male προπαρασκευασμένος: sed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat Ienius ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλαπα) Ἀνθυμάλωπα; i. e. tottem. GUYET. Non valde spero, me assequi posse, quid haec sibi velint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud Ho-

fychium inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄκα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit οὐ μάλ' ὄκα. Verum abieci εὐρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & εἰκότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεραττικίζουσιν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἶον ἐκεῖνα) Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον &c. Luciani sunt haec. GUYET. Verbebantur olim, qualia sunt illa πὸς οἷσι &c. Sed pessime, ut la Croze etiam animadverterat. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δύναι ἡνυχῆμιν) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτώνιον) Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν. Hesych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodatur, lege μέτοικα. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώτταν) I. e. ξενικοῖς & inusitatis verbis scribentes. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Dissert. c. 17, λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiastae optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλὰς γλώτταις μεμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) Dosiadae ara. Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obscurum. COGN. Lege Δωσιάδου. Exstat autem hodieque haec Ara inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iubet Meursius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου. Lect. Att. p. 141. Scholiastes autem ille non compareret in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad Ovum Simmiae. Primus edidit Salmasius, atque eruditiss. Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dofiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio ostensum. LÖRD.) Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσιάδης scribitur apud Clem. Alex. in Προτρ. SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Λυκόζαρος Ἀλεξ.) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Ραγ. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit illē, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiatorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἷγε ξυμπέσόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἀμάξαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiatorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Leët. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ὑποφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepisse stru-
ram Gesnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. I, 3, 12, Κρατίσας ἦν τοῖς ὀτλοῖς, pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrium in Afin. cap. 30, Οὐ γὰρ ἦν καταβάς, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

teor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Elsner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpres aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν iungens cum ἀριστοί, non cum προσφροῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

ead. l. 14. Συντέτακται) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatu est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλείας) An M. Antonino Philosopho? GUYET. Ita ἐκ pro ὑπὸ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praebeatur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, ἡγεμὼν ἐκ βασιλείας Δαρσίου καθεστῆκός. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνων Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιός εἰσι ἀμοιβή. Sic ἐκ τινὸς παθεῖν pro ὑπὸ, Long. Past. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡγαγάντων ὅτι ἄρα ἔχουσιν ἐκ συγκλήτου βασιλείας, quod vertitur, *gravabantur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes e senatorum numero datos*. Nam praemittitur, *populum laetatum patriciis principibus*. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορά τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. Μύρια δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. s. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. Δοκ. ψήφω τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. SOLAN.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant*. COGN. Affert eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' *ισπῆιον*) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus *ισπῆιον porcellum* verterat, dum legit *ἰσῖον*. BOURD. II. X, 159, ἐπεὶ οὐχ *ισπῆιον* οὐδὲ βροσιν Ἀπύσδην, ἃ, τε ποσσὶ ἀέθλια γίνονται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarius, satis firmant interpretationem nostram *ισπῆιον*, quam *porcellum* reddidere alii. GESN. Etsi nihil interest, quomodo hic legas, *ισπῆιον*, an *ισπῆϊον*, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βροσιν; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. L. 7. Μῦραι) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνεῖους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotari. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit. De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus inducti viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque.* Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe *ἑξακοσίους χρυσούς*, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus*, inquit, & *Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo, ait, factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur.* Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse, eisque annuum salarium tribuisse*: qui μισθοὶ ἐτήσιος erant μύριας δραχμαί, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco, Μύριας autem

efficiunt monetae Romanae quadraginta sestertia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo ampliorem eorum modum agnoscit. Nam ἐτησίους χρυσούς ἑξακοσίους eos in stipendium acceperisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας δραχμὰς, sed μυρίας καὶ δισχιλίας continet. Quid igitur statuendum? Ἀν τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. *Λ. πεντακ.*) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίας Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum tamen darentur μυρία καὶ δισχιλίας. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρίας δραχμὰι talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diff. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄλλα B. J. Io. Mass. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellips. Drachmarum. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἕτερον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἢ δὴ ἦν ἐκείρους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκόπτει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτον τι ἀγαθόν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγώας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώνας) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quia Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est dominam servandæ cura Bagoum*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλη, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἀρρ, tamen Ἀριστοτέλην usitatus, quam Ἀριστοτέλη. Vid. Diog. Laërt. L V, § f. & 8 m. & 10 Δημοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένη, Δοτέλη, & 18, 19, Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. L 9. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι) *Neque principio fas esse*. Quam potest, quaelo, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erastinus, *nefas esse vel consari aut proponere Bagoam*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. ἱερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιῤῥαντηρίων) *Vasa lustralia* vertit Gesn. in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον θέαμα) Vid. Thes. Cr. II, 509, & Nostrum Ἐρωτ. c. 39, & Ἀπορρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Eik. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noster Eik. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαργυλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τis — Εὐνοῦχος) *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δήμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectt. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαϊκός) Pro Ἀκαδημαϊκός, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνούχος ἢ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonastis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de *Phavorino* praedicantem, cum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi *ibidem* Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνούχος ὃν μοι-
χίας κρινέσθαι. Videtur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex Demon. & Eunuch. cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μεταποιεῖτο) H. Valesius ὁ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ περιῖν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut citavi; tum nosse oportet, egregium Brissonium libro II de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. Εἰ περιῖν L. & ed. Fl. uti coniecerant Valesius & Brissonium. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Masson, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινάς, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινάς καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, alique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciph. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorstius pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθών, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἀξιος. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Vide Suidam, qui Ἑρμείαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parī Mysiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνεὸς τύραννον) In marg. *Ald.* 1. additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Consule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον, *Atarneus est Hermeiae tyranni regia:* cuius historiam Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.

ead. l. 12. Διαφθείρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρᾶσ. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσὶ) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vit. Soph. L. I, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisset, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Legc ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀζών φησιν) Azo leges Solonis, ut pater ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφέλ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροισι) Κακέμεφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασιν αἰδεῖται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπυίειν. GUYET. Securus sum scripturam Cod. W. & ed. *Fl.* ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine ι. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην) *Que la cause fut renvoyée en Italie.* BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὸν υἱὸν) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

INDEASTROLOGIA.

Pag. 215. I. 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd.
 *A—αs. (Non est Luciani. Kust.) Immo vero Luciani foetus
 genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. I. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est
 Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata;
 quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum
 initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περί οὐρανοῦ, scriben-
 dum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. Salm. 991 E. 993 A.
 995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990
 C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέω.
 Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοισι,
 ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖς
 pro αὐτέοισι pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existi-
 mo ἀληθείης scriptum pag. 984 A. pro ἀλιθίνης, ut pag. 490
 A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀπιζόμενα, pro ἀπί-
 κστο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A.
 & alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur ἐαυτου, pro ἐαυτοῦ,
 ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988
 E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mu-
 tavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo
 loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. corre-
 xi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impres-
 sis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτέων
 ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox αὐτέου § 16 & 22, ubi
 pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ περί) Cum saepe de corrigenda dialecto monue-
 rint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum relinqui-
 rint. Et fateor, in singulari crasim hanc Atticam vel frequen-
 tius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum e in-
 terposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quo-
 que & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omit-
 tam.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis.
 Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοῖς, τούτων, τούτους, τούτοις in com-
 pluries. Verum cum & τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas *ibid.*
 & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τουτέων
 in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in No-
 stro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut
 postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare

sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video; quories demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίᾳς § 24, αὐτῇ τῇ μητρὶ. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὀκῶσοι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοὺς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116, pag. 144, Λυπούμην ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπαχίρει λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὀκῶσοι similis est ellipsis Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui insani occipiunt ex iniuria*. Ubi quoque intelligendum relinquuntur illos, veluti in phrasi, *mittere qui nuntiet*, omitti solet, αἴματα. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπικετο) Recte monuit lensf. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενος, ἀπικέσθαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαρτενομένοισιν) In impressis est μαρτενόμενοι sensus & dialectus poscunt μαρτενομένοισιν. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαρτενομένης. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Etsi Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: 'Ὀκῶσοι σιν εἴουσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τούτοις σιν ἀπογυράσκουσιν ξηραίνονται. ὀκῶσοι δὲ τέτοις σιν εἴουσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, ταῦτοις σιν πρεσβυτέροις γινομένοις ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγορέουσι) Lege κατηγορέουσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὦν) W. uti Dialectus poscebat. In impressis ὦν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὦν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὦν pro οὖν scribere, vid. apud Maittair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὦν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφή) In Flor. Cod. ἄλλη μορφήν. BOURD.

Pag. 217. l. 7. Ἐν δὲ) Corruptas cenfeo has voces. SOLAN. F. οἱ δὲ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκουν, ἀλλὰ σημεῖα) Non quae essent utcunque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant,

Sic Benedictus. Erasmus vero, non illis quidem utcumque visum est confictis, sed quae notae rerum essent. Non attingunt nucleum. Verbe, non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius, quid essent, quidque efficerent. Ἐδόκειον non refer ad Aethiopia, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεία. GRON.

ead. l. 12. Μίζον) Recte pro μείζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialect. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

ead. l. 13. Μηνῶν) Ἀν μηνέων, ut supra? GUYET. Μηνέων scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. SOLAN. In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μηνέων recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαντο) Ἀ μήδομαι. GUYET. Non addidifsem, nisi ut appareret Scholiastae ἐμψαχάνεσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἄμα) Corrige οὐδ' ἀμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδ' ἀμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλανήτες κινεῖσθαι. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione haudquaquam dedi; quod Gesn. qui nec simul ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

ead. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. GUYET. Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινεῖσθαι, ac paucis interiectis κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκεία) Ὀκεῖα lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκεία nondum reiicio, quia videtur respicere ad coelestes domus, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

ead. l. 7. Ἀπὸ τίων) I. e. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. Ἰπὰ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialektus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. ὥς ἕκαστοι) Illa verbi εὐτυχῶ vel similis ellipsis post ὥς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeceunte Solano, qui iubet conferre Ἰστ. Α, cap. 15, ubi ille vulgatam ὥς ἕκαστοι tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ὁ Ἄπης) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. Ἀμμωνος) Ammon Iovis epitheton, hoc est arenarius. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytæ, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. COGN.

ead. l. 5. Εἰρητο) Ἀν ἥρτο, ab ἀίρωμαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius dissertationis ex Callimacho & Manilio reperit in Cronii. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Έκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' ὅ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando securus sum. GESN.

ibid. Κριοπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. REITZ.

ead. l. 8. Δοκέει) Ἀν δοκέειν; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὥς, ut ὥς εἰπεῖν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgaram ideo non mutarim: nam & sic *ibid.* de Dom. cap. 4. πρ. ὁ μοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, ὦν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδ' ἕτερον ἐπαυτέσται. Idem XIV, 4, τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκείνος — φέρων. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὥς addit, dicens: αὐτοῖς, ὥς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπον. Aristoph. Plut. 736, ὥς γὰρ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπίκετο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀπ-

κετο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπίκτο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφεία ἰδὴς ἢ λίθοισιν ἢ χρυρῇ μεμιμημένον) Uterque interpres, *vel fuxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politioem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonaete, & λίθων πλάκας λείας tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Sponius. GRON.

cad. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat *en* in impressis, & ipso M. SOLAN. *ibid.* Ἰκελος) Etsi apud Homer. utrumque aequè frequenter invenitur *εικελος* & *ικελος*, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

cad. l. 9. καὶ τῶν ἕκαστον) Sic omnes, nisi quod aliter interponunt. Mihi N. L. SOLAN. Ms. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον.

Pag. 221. l. 10. Ἄρνα χρύσειον θυέστη) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

cad. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus apie. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν. REITZ.

cad. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) i. e. ταῦτη. GUYET. An etiam feminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solanus ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B, 515, — ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάβρη, *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim*. Praecessit enim Ἀστύοχη παρθένος αἰδοίη. Iterum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἢ οἱ Λακεδαίμονι ναισταῶση Ἦσκειν εἶρια καλά. — Il. Z, 273, 4, — Ἀθηναίης — καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ. Sed quoniam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens, Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλάδ' Ἀθηναίην, δεινὰ δὲ οἱ ὄσσε φάνθηεν, — *terribiles ei oculi apparebant*, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aequè construere, *ei* scil. *Achilli* sic videbantur Deae oculi, ac *ei* *Minervae*, pro eius Minervae, sic lucebant oculi. REITZ.

cad. l. 10. Ἐόντου) Servavi lectionem ed. P. quam recte se
Lucian. Vol. V, L1

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere possis *ἑαυτέου*. Puncta vero diaereseos, quae in edd. antiq. in ὕ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est, ubi in vet. tamen recte *ἑαυτὸν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hisce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vet. habent *ἑαυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρέμενος) *Ἀν χρέμ.* vid. infra ad c. 29. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in *S. & Basf. 4.* quibus adstipulatur *ML Reg. 3011.*

ead. l. 6. αὐτέων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτέων* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαέθων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 3 Metam. Plat. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἡλείου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. βαλεῖν) Nihil mutavi, etsi *βαλέειν* scriptum suspicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἡγῆται*. REITZ.

ead. l. 7. τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electro Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰνεῖν) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat Solanus; & lect. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰωνία) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositione;

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maître de Dialect. p. 134 & præced. REITZ.

ead. l. 10. Ὁρέσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀράσθαι, quia & ὀρέων non ὀράων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διδὲ δὴ μιν ἐστάναι λ. δ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διδὲ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἰκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, Ὀμηρον putide abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessel. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam Ὀμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. Τὴν σειρὴν τοῦ Διδος) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσὴν σειρὰν (H. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὀμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσεὴν σειρὰν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὰς πόλιας) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis II. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλιας) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι Ἡφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere ausit? ubi ἐαυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἐαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, εὐτός & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοις, non τουτέσις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιούτοις iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν *ibid.* Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τούτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἑὼν & ἐοῖσι, pro ὧν & οἷσι, vid. apud Maître de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ σύγ) Vid. Homer. Il. E, 429 & 430. SOLAN.
ead. l. 10. Μαντήσιον) M. Suspicabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλις) Vide, quae de urbibus auspiciato condendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόνους ἐργ.) Iensius, εἶργ — ad Ἑρμ. cap. 71. Sed quid de φόνους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide Tarian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illustr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obsecutus forem Iensio in Hermot. monenti εἶργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta iam temporalia, quam syllabica, negligere, ut ἀμειψατο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe iam laudatum Maittair. de Dial. p. 124 — 5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκούσαι) De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκων) Conf. historiam Danielis de dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medicato ab ipso interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macroh. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἰπώτατον) Recte hic Cod. W. ἱρ. Peccant ubique impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅφρα ἰδῇ νέκυας &c.) Homer. Od. Λ, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λύκουργος) Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare, scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasmi. in Adag. *Acessari luna.* COGN.

ead. l. 2. Νέμω) Huius exemplum insigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρχάδες) In summam morum immanitatem effertati sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam, ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu mantueſcunt

hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὠρην) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exster; vid. Συρ. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciphro. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδὲμίαν ὤραν ἔχεις ἐμῶν & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, ἀφῆρατ, μηδὲμίαν ὥρην ἔχειν ἀρπασθεύσων. Nam praestat observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὤραν curam, & ὥραν sive ὥραν, horam, pulchritudinem; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsitan & ego praetermissem, ni monuisset frater G. O. Reirzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maittair. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρεόμενους) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maittairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἔχρουντο quoque hac Dissert. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφιζόμενα) Id utilitatis, ait auctor, offert Astrologia, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότες ἀφιζόμενα, πολλὰν ἀπὸ προσδοκῆς εὐφρανέσι, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχοντα· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοοῦσι (quam Bas. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitrator: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: Bona quidem, inquit, eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque pro vulgato ἡγεῖται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγεῖται· ut § 3, περιέεται, & ἀπηγέται § 22. IENS. Ἀφιζο-

μστα) Sic dedi pro vulgato ἀφιζόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικομένους & ἐσαπικνέσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. Τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται) Sic commodè Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quae longe accommodatior illa Erasmi: mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt. Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscriptis περιτόουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt &c. GRON. Τὰ δὲ φαῦλα ἰ. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Παρ. 230. l. 3. Ἠγάται) Ita cum Iensio credidi legendum pro vulgato ἠγείται et si contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογεῖται legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιούνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismus hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque —άται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀναισιμούνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλῆν, ubi & βαλέιν potuisses coniicere. REITZ.

I N D E M O N A C T E M.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarrant, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agentis. Huiusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil sacrum profanumve intastum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samofustensem* se dicit, alibi *Patrensem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epiſtērus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. (Ο καὶ ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καὶ ἡμᾶς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 p. REITZ.

ead. l. 4. (Ἵπερφυᾶ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφυᾶ. Sic Alciph. II, p. 270. Et Noster supra ὑφυᾶ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιωτὸν Σώστρατον) Huius fortasse meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Sostrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathon* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Sostratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiss. Philostrati interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μάλιστα) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπορος εὐνή) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sostrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descriperit. Qui libellus hodie λαμπρὸς φῶς ἡλίου non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπορος εὐνή in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae asuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπορος, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπεδος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πῶας εὐνή, *cubile in gramine*. Plane enim ita Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πῶας. Et sic Homerus II. Π, 235, χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidorumitiones*; vide If. Casaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπται μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγθος) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαίθριος) Vid. Plut. 483 f. Noster Mar. cap. 7 ὑπαίθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπορος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrat. l. c. SOLAN. An ἐπὶ πῶας; adscriperat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημώτακ.) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. *Iuvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse*. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες) Interpres, & ad

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμησεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀθανάτων, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμησεν) *Vergenda sunt: Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est excelsiorem fieri, ut interpretes transtulerunt, sed *despicere, contemnere.* Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, vulgi laudes & gloriam contemnere. Plutarchus in apophthegmate Agefilai: ἐγὼ γὰρ μοι δοκῶ τῶν τειούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδρотаτὴν τῶν ἀντιτεταγμένων πόλει κατὰ κράτος εἶναι, *ma- lo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδε τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Iensf. not. ad Vit. Aucl. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἐστὶ τις ὁρτὴ &c. pro, *sed &*, vel *praeterea.* *Nihilominus.* *Verumtamen,* Bergl. ad Alciphr. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemptus* hic locum habere: quae enim *facile superamus, contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorstius, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Deme- xio iuniorē fuisse indicat. Vid. Ἰππ. cap. 2 similem phrasin;

& 'Ορχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Demetrium, constat. Confule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato, meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. 'Αλεξ. c. 57, & 'Ορχ. c. 69. De eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφρόνως εἶχε, καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοιμῶς. Circa an. Chr. 130 floruisse traditur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. 'Ορχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud dubie sermo est. SOLAN.

Ραξ. 233. l. 1. 'Αλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἀλλ' ὁ γὰρ Δν. SOLAN.

ead. l. 9. 'Ανίπτοις γε πρὸς) Neutiquam inexercitatus, neque rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept. COGN. Vide Paroemiog. BOURD. 'Ανίπτοις γε L. H. B. 2. Fr. P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio erat. SOLAN.

ead. l. 10. ἤξευ) Sic mutavi: minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἤξεν. Vid. & Δρωπ. c. 6, ubi iidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri, & nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀκρὸς τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f. Hoc vero Luciani adducit Elfner. ad Evang. Matth. XXIII, 4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινήσαι αὐτά. Tum etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ αἰσχύνης, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δέ) Illud καὶ δέ, quod frustra alibi suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10, § 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c. Adde modo laudatum I. Elfner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit, & vos iidem, aut, quin & vos testabimini, aliaque ex Xenoph. Thucydid. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, adducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχέδιας) Ita restituiumus ex Ms. Reg. 3011 pro vulg. ἀποσχέδιας.

Pag. 234. l. 3. 'Ες τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς ταῦτο, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gesn. coniecit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχαράττων τὰ) Dicit, Demonastem imitari

tum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχάρατ-
των τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν
ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδιαίτος ἅπασιν. Vertunt: Non tamen
adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae
gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum com-
muni cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχάραττειν τὰ ἐς
τὴν διαίταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non
mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Io-
sephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἢ δὴ τὰ πάτρια, καὶ τὴν
οἰκίαν διαίταν παρέχ' ἀρασσαί ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, eiurabat
patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrino-
rum morum. Rufinus sic vertit: Transcendebat iam leges patrias,
& edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius:
καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ
δόγμα τὸ θεῖον παραχάραττοντες, ut nummos divinam doctrinam
mutantes. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἰρωνῶν
utebatur enim, ut ait Cic. l de Off. libenter ea diffimulatione,
quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Πατοίους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N.
Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδέποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε,
vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver.
Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκείον) Homo sum, humani nihil a me alienum
puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δέ, ἢ ἔλαττον ἔχεις συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις
ἐξιστάμενος, ὅπως αὖ ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας
ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iun-
ctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. In-
terpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, plus autem, mi-
nusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quot-
quot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil insul-
sius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, plus au-
tem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (qui-
buscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus,
non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se absti-
nens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delin-
quere. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emen-
datio sperari poterat; qui erant ἀνηκεστοί; &, ut Belgae di-
cimus, daer geen saly meer aen te smeren was. IENS. Distinguen-
da mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δέ ἢ ἔλαττ

τον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ἐπὶ σοὶ ἂν δαίῃ
h. e. plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis,
devitans solos, quicumque. Quemadmodum hic Lucian. ἔχαιρε
συνὼν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἡδόμεαι συνὼν τούτῳ. L.
Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam
abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς Στραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνει)
Benedictus, propter spem obsequii delinquere, ex Obsopoeo, qui
largius, propter spem exhibitii obsequii delinquere. Mirabiles ver-
siones. Intellige supra spem emendationis delinquere. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciph. I,
Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικὸν) Eupolis. Vid. fragmentum allatum in
notis ad Nrgp. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὴ τοῖς χείλεσιν &c.) Utitur & Alciph. I,
ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἀχροῖς μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς
ἐκάθισεν ἡ Πειθὴ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani alia-
que afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κρεῖττόνων) Verte ex Düs. KUSTER. Vid. Ἀ.
μισθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μείων τοῦ παρὰ τοῖς πλῆθ.) Delendum censeo il-
lud τοῦ, cum sententiam obscurer. SOLAN. Non satis haec in-
telligo. Si τοῦ absit, μείων respiciet ad amorem & admiratio-
nem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen
Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε δύων ὥσθι πάποτε) Contrarium docet Xe-
noph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum So-
crates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se
putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus
multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσινίαις) Scilicet τελευταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναλαβὼν) Forſan ἀναβαλὼν certe Nostro ἀνα-
βολῇ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδ' ἐγὰρ δεῖσθαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβωρίνου) De quo Philostrat. lib. I
Sophistar. COGN. Φαβωρίνος Latine scribendum Favorinus,
(non Phavorinus) ut iam pridem monuit Ienius: est enim Ro-
manum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius
ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec ver-
ba bonus Obsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν
de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam ri-

dicule. At tu verte, & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. PALM.

Pag. 239. L. 4. Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, instante vero quodam Sophista. Vertendum, instantie vero Sophista, hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὁρχαίς ἐφη) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. EUN. N°. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrium EUN. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. αὐτοῦ) P. L. & ed. I. Reliquae αὐτῶ, nisi quod B. 2. αὐτῶ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. αὐτὸς πάγωσα οὐκ ἔχων) Ἀγασίως γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γηράσκων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλῃν) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλῃν. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφων) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαινῇ) Legendus Flor. Christian. ad εἰρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcef. 104 F. V. Muret. Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαινῇ est dialecticum, significatque, ut Latinum efficere, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπεραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαινῇ etiam obscoenum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἀνδρὰ ἔχεις) Vertitur, etenim virumne habes? pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ. LA CROZE.

ibid. Ἀνδρὰ ἔχεις) Dixi ad illud Petron. quaeque virum quaerunt. BOURD.

ead. l. 13. Ἐοῦττα — ἀνθεῖν) Innuit hifce Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νύγρ. c. 8 a me sunt annotata. SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURN. Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voilà bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solemne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. Ὁνώρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspirare tamen nolimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. uti malis, qui Ὁνώρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ' Ὁνώρατον, Latinum nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. Ἀρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἀρκτω convenientem allusio. Sed sunt plusscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Artaxilas*; nam ἀρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκίος & ἀρκτεῖος. Quare si Par. ed. hic Ἀρκεσίλαον pro suo Ἀρκησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis dixerit, praefletne Ἀρκετος — an Ἀρκος —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυνᾶς) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φουσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενοι) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Eύχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & iocum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) H. e. postquam excitasset, (Phyiscum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. L. Bos.

Pag. 243. l. 1. Θαυμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; quo

quid absurdius dici potest? Nisi forsan *δαῦμά γε* a prima manu fuerit. SOLAN. *θαυμάζω* voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius coniicit, etiam *δαῦμά γε* legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) Atticus. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδύκη) Atqui I. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalamium* Commodi Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrato interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnum discipulumve, cum inter *τροφίμους*, quos impense amaverat, ibi recensetur. De luctu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀχημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: *εἰκόνας γοῦν ἀντίθει σφῶν θηρώντων, καὶ τεθηρακόντων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ζῆν ἀραις τοῦ περικόψοντος, ἢ κινήσαντος.* SOLAN.

ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) An Πολυδύκη; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὐτῷ adspirare.

ead. l. 8. Δείπνον παρασχ.) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἐστιᾶν. Sed in Aët. Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γυμνασθαι παράσκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elfn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι esse parare quid in prandium. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Vorstius τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Τὸν πατέρα) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium; qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait, οὐδὲ ἴσα γνησίοις ἐπέβησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπιεῖον) V. Ἑρμ. c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδευτούς) Forſan ἀπαιδευτός. SOLAN.

Pag. 245. l. 1. Ἀγαθοκλέους) Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. cap. 16. Cynicum alium Τεξ. c. 12, & ἑ. Alium medicum Καταπλ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπ.) Anno Chr. CLXXII Cethegum Confulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβύτων τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἑταίρων τις ὄρων ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δῖ, ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὁ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic B. 2. recte. Reliqui libri ὁ, prave. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲ μέγα vide apud Diog. Laërt. 148 C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοφ. c. 16, ὁ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπεμπτος) Capitolinus in Antonino Pio cap. 20, cuius *avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide Casauboni ad eum locum notas.) Hinc est, quod eum hic Demonax cum agmine suo aureum vellus petere ait; ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος) Interpr. *ut regis esset praeceptor.* Pro regis potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appel-

hari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, δ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, Imperator me Romanorum civitate donavit. VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) locus est in voce Argonautae. Nam Apollonium & eius discipulos infimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poema omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius Argonautica hodieque existant. SOLAN. Dubitat Cresollius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poeta, Non nautas puto vos, sed Argonautas (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, oviculae, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὥς πάντα) Ut enim nihil sit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπώλυνται μὲν οὐδὲν ἀπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνονται, ὅ, τι μὴ καὶ πρόσθεν ἦν. Συμμισηγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦνται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη) Ῥηγίλλαν καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδεύκη, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilla enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuisse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem Attici a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem Atticum vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, coniicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obuisse constat. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei extruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπεπρωσθαι ἀποθαροῦσαν, ait ibid. 556;

Lucian. Vol. V.

Mm

& paulo post, *παρὴν αὐτῷ ποτήρως διατιθεμένῳ τὸ πένθος*. Inſcriptiones has Herodis iterum prodiſſe audio Londini an. 1722 cum ſelectis Caſauboni & Salmaſii notis, novisque editoris Maittaireii, inter Miſcellanea Graecorum aliquot ſcriptorum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδύκη) Vide ſupra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἑστιάη &c.) Heroibus id quorannis publice fiebat. Vid. *Μακρ.* c. 21, *Thucyd.* III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, *Plut.* in *Timol.* 464, 2, & *Plat.* 353, 2. Privatis etiam licuiſſe, ſi cui tantae ſuppeterent facultates, ſuis parentare ad eundem modum, probabile eſt. Quae autem filii parentibus mortuis praeflare legibus Atticis tenebantur, ſemel fieri ſatis erat. Vide *Potter.* 164, 2. Orationem tamen funebrem quorannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis iſtis vid. *Ἑπιſτ.* c. 22. SOLAN.

ead. l. 3. Προρρήσεως) Ergo integra ea non eſt, quam habemus. *Ἀλεξ.* c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Inſignis ea de re eſt Euripidis locus, interpretibus non ſatis intellectus in *Rheſo* 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barneſio aliter viſum fuerit, qui *Thamyrin* intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευſεν ἀσχεῖν, καὶ γυμνάζεſθαι) Benediſtus, ſuaſit, ut exercitationi incumberet. Obſopoeus, ut frequenter exercitio incumberet. At quis negare audet, ſaepius id ab illo factum? Sed praeclarus luſus eſt in Graecis, quae non tam ſuaſent exercitium vel exercitationem, quam manuarum & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in *Amoribus* de *Callicratide*, ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναſτικὸς. Et rursus notabili diſtinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοſόφοις *Λυχῆς μαθήματα* *λεπαρῶς ἐναθλήſας*, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήſεſιν ἐκπονεῖ. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάρτειν δέ ποτε εἰδὼν) Scribendum *ιδὼν* quod ſequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. LENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐβόλιον αὐτῷ μάχην) Vid. ſupra *Ὀρχ.* cap. 8. SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit *Theophrastus*, ſi eius quidem foetus eſt, cap. Π. ὁψιμαθίας, pag. 7 B. cum ait, eum καὶ μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στῆſον — τὴν ſποδὸν) In ed. *Blancard.* Th. Magiſtri τὸν ſποδὸν male legitur, ubi is ſub verbo ἵſτημι haec *Luciani* affert, ac verbum id recte exponit *ζυγοſτατῶ*. Et hoc ſenſu ap. LXX perſaepe, ut *Eſdr.* VIII, 25, καὶ ἵſτηſα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυſίον. Verum apertius 2 *Reg.* XIV, 26

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut Iob. XXXI, 6, Esai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sotades ap. Stobaeum idem dixit. Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἀκουσον. Ἄν μακρὰ πτύης, φλεγματῆς (γρ. κρατῆς) κρατῇ περισσῶ. Ἄνευμάτης, ταῦτα πρὸ σοῦ πρόβατιον εἶχεν. Vid. Grotii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτι πατρίδος αὐτὸ πείσσειται ἔμμελλον) Non inepte ad sensum transtulit d'Abblancourt, *il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour sa patrie*. Quasi diceret: nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuisset, nunc nolo esse male fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτῳ) Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod refert non fuerit deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas, quod refert ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. noster in Diptad. c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρονσι ἐπιεικῶς γίγνεται) Benedictus, cum vidisset quispiam cum cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Obsopoeus, cum vidisset quispiam crura eius tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epitheta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ὁμοτίμον σουτοῦ τὸν δούλον) Uterque interpres, *servo tuo similem te*. Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σουτὸν τῷ δούλῳ; Sed facetissime alludit ad διαμαστιγῶσιν Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meursius in Graecia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant, (vid. Icar. c. 16) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. SOLAN. Verbebatur, *desine servo tuo similem te ostendere*. Sed frater G. O. Reitz. bene animadvertit, vertendum, *servum tui similem*. REITZ.

ead. l. 4. Δανάης δὲ τίνος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἴ Δανάη ἢ Ἀκρίσιου θυγάτηρ) Iocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρίσιος ἀνευ κρίσεως. Nisi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κριθῆτι) Vid. Suid. v. ἀκρισία, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγόντα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγόντα &c. nempe Κυρικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem falis habent. Sed unius voculae emendatione patebit facetus satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Iocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonacle irrissus est & subfannatus. Immo (inquit) Hyperidis videris esse discipulus. Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est innitor, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀντὶ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγόντα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὕπερον, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπηχυ fuisse nonnunquam, h. e. trium cubitorum, hoc instrumentum, docet Hesiodus *Εργ.* f. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπερον cum suo ὄλμῳ recte expresse: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὕπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, conii certe formam habens &c. Ut μοχλὸς vestis, κέρπθρον scopae, sic ὕπερον, pistillum, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἑρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὕπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπερον, ὑπέρογκον κεκραγόντα, &c. ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπερον, κεκραγόντα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monactis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρω comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me lateret. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὃ παῖ, κεκινδυνευμένη προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαιόντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῶ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παιεῖν καὶ ἐνάλια εἶναι ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δρωπακισθῆναι, ubi ταῦτ' ὁ recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει fana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παῖοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας. Sed propter additum παῖοντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

ead. l. 12. Δρωπακισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilium tua exussit*. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἔθους τοῦ μεγίστου) Palam n-
gatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen
fecit aemulatione Obsopoei, qui *castra & magnum exercitum*.
Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Pessima au-
tem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλείας) Pro ὑπὸ βασ. Conf. Eunuch. c. 3,
ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀόργητος) Lege ἀοργήτως. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκῇ) Erat quidem Athenis statua Cynae-
giri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic allu-
dit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodot.
Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὲν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χαλκῶν,
τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρί-
βοντα, οὐδὲν ἐστίν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χαλκῶ περιπατητικῷ)
Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quinetiam*
cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset
diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico, inquit, *nihil est im-*
pudentius. Περιπατοὶ non sunt *pergulae*, sed *ambulationes*. Ἐνδια-
τρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare*, *ambulationibus vacare*.
GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοὶ καὶ § 56 rursus καὶ μὲν καὶ
mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ
Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi persaepe, ut ex In-
dice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea
illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὲς μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων) Coelebs enim &
Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tiro iam
Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exfulare iussus
est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam,
qui cum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a
L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego
quid existimem, ad titulum huius opusculi iam noravi, factum
hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματός καὶ) Sic ed. Fl. quem verbo-
rum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ
δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσαισθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέου τὸν βωμόν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 anno-
tata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νόμων) Videtur scripsisse τινὰ, non τὸν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. l. 1. Κάτθαν') Homer. Il. I, 320. SOLAN.

ead. l. 6. Ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὼν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίων nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differuntur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem senio confectum in quamcunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγούμενων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πόδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kuft.) Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. Loyd. ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, & , mutatis pauculis, clauderant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantoclari notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχεῖ vel λήγει, prout inchoabant clauderantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expresit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kuft. ad eiusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὸς, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἀθλῶν ταμίης) Uterque interpres, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non potuerunt reddere, iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnal.

bus hic adscripserat la Croze sequentia : (unde vides δ ante τῶν inferendum)

Ἄρχε μὲν ἀγῶν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὅ τ' αὖ καλλίστων	Δουλωσάμενοι	Ἰσταθε κρίειν.
Ἄθλων ταμίης·	Ἐθνεα πολλὰ	Οἱ τε φρόνησιν
Καιρὸς δ' ἐκαλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ἐλβίστους
Μικέτι μέλλειν·	Δάϊον ἔγχος	Θέμενοι βιωτῆς
Ἄλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὐς τ' ἀντὶ βίου
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξεν
Κήρυκα βοᾶν	Πινυτόφρονα νοῦν	Καὶ χρηστὰ φίλους

Τίμαρ βίβλου. — cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. Adi Pollucem L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Esse autem praeconum carmen, Solanusi marg. notarat, iusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλίγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in notis ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. Ὀρνέοις) Apophth. Leopard. exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se proiici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fusius etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum luctu publico extulerunt: ut Lyfias Rhetor in Epiraphio, ἡ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπένησεν καὶ ἔθαψε δημοσίᾳ, publice, sive funere publico, sive publico luctu. De luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisfactum a Martial. & Perf. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν Σῶκον τὸν Ἀθῆνον) Bona fide, potuistine nāsum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse τῆς εὐμαρίας εἵνεκα Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

I N A M O R E S.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videretur esse Aristaeneti. Incertus interpretes lectorem curiosum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: ἐπέχω tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianeus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus effer. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Superscripti personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea; ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιάς) In W. Fl. & I. παιδείας, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione παιδείας; fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδιάς legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θόμνηστος) Larva sit, an verum nomen, parvi refert. SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. διηγημάτων. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης) Milesiacorum is auctor, de quo Plut. in Craffo p. m. 411, & Arrian. ad Epiφ. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milesia, s. Μιλησιακὰ ἀλόλαστα βιβλία, apud Rustium illum in Craffi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milesias. BOURD. In marg. A. 1 W. adscriptum erat: vid. Politian. c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς εὐρέθῃ σκοπῷ) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnetus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse εὐρέθης, vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum sequatur σκοπός. GESN.

eud. l. 4. Εἰ περιττὰ μὲν) Interpositio, *εἰ περιττὰ μὲν λέγειν ἔοικας*: sed rescribe, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας*. MARCIL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, *si abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis sit *μοι* vel *ἐμοί*, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας*. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sentius Luciani clarus est, *si vana, otiosa, futilia, & inutilia, me dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, *ἢν τις αὐτῷ ἀρελὴ τοῦτο, ἀτεχνοὶ αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν*. Et rursus ibidem, *καὶ ἂν ἐν τι τοῦτων ἡδὼς ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπύβλητος καὶ περιττὸς εἴη*. GRON.

eud. l. 7. Ἑρταστικὴν ἀγομὴν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caesar. BOURD.

eud. l. 10. Προσῆσσεσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

eud. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

eud. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. *ἀντίπαις* ἔτι ὢν, modo pueritiam egressus, ut Ienius observat in Lectt. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum *ἀντίπαιδα* exponunt puberem, dum intelligendus sit *ἐπιπαιον* puer. Exempla appositionis eiusmodi substantivorum, ut *ἀντίπαις ἡλικία*, *τέχνη βάναντος*, *στρατιώτης βίος*, ἄρρη πόντος, vid. ap. eund. Ien. ibid. Etsi eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio *ἀντί* ostendit; quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. *ἀντίπαις* optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus*. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Κάρινα) Unde habeat nescio. SOLAN.

eud. l. 8. Οὐ γὰρ Ἑλιάδης ἐγώ τις) Inducit Lucianus Theomnefum aliquem, referentem, quemadmodum idemdem novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. *Καὶ συνεχὲς*, inquit, *ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὀχλός; οὐ γὰρ Ἑλιάδης ἐγώ τις*. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiastes de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsæ. Verba eius sunt, *Διὰ τὴν Πασιφάνην ἐπὶ*

Ἡλίου οὖσα ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἡράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ἐργιασθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγίωσεν Πασιφάνην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρασκεύασεν. Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit. Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum Soli ob indicium (concubitus cum Marte) Venus ad progeniem eius semper fuit inimica. Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, Venus vehementer dolens, inquit, stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit. Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicitissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiaste facit Seneca in Hippol. v. 124: Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probris omne Phoebeum genus Onerat infandis. ORTW.

ead. l. 9. Δημοιάδων ἔρις) Leg. Α—τις. Vide Ἑτ. Δ. XIII, Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam τις pro ἔρις legentis, nisi iam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ praferrem, ex cuius compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. Τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciph. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἀνὴρ τις ὁ διδούς ἢ, πειρήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κρετοσολ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 5. ἄλλας) Sic Coll. & edd. ἄλλας vero M. & V. utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραι παλαιστραι) Ait Lycinus Theomnesto; λιπαραι παλαιστραι μέλουσι σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφήν καθειμένην. Vertit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa*. Mallem pro *delicate* hic per *luxum*, sive *prae luxu*. Sed Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφήν mallet hoc loco legere παρυφήν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφήν καθειμένην, sit vestis ad pedes usque cum purpureis clavis demissa. A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθῆς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic ποδῆρης χιτῶν, Aristaen. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφήν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse παρυφήν. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφήν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφήν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσκημένης κῆμης) Athen. XII, 526 A. διησκημένοι τὰς κῆμας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Usus eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἑκαστα, ut ab eodem dicitur, διειρομένην, & inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, navigationemque distincte inquirat. Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm. διακριδὸν δ' ἡσκημένης κῆμης, eximie autem composita coma. Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχήν μεγαλῶς, & quomodo proinde praecipue aut maxime verbi hic ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare eximie. Sic enim & Homer. II. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἰσαρτο διακριδὸν εἶναι ἀριστοι — eximie fortissimi ceterorum. Et sic iterum II. O, 108. Verum in eo ipso significatio distincti, vel discriminis, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρειν eadem ratione signif. eximium, quia differt ab aliis, ita δια-*

πρὸν *eximie*, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum vel capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἡσκημένη additur; adeoque parum intererit, vertasne *eleganter, eximie, an discriminatim*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. Ἡσκημένης κῆρης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσίοδῳ) Recenset Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ε', quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribatur ἡοίας. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus differt. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἷν πότε' ἄρ' ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ὁμμάτων αἱ βολαὶ) Sic infr. cap. 15. Aristaen. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακερῶς ἀνυγραίνοντο) Alciph. I, Ep. 28, τακερῶς βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adspectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. l. 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. sis Ἀρτεμ. fabularur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Πάυσας ἀδηφάγους, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντετο Θεοδάμαντι. Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvom, Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti. Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουβοῖνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Laetant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουβοῖνος etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrard. 282 f. Vid. Apollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀλάτοις) Legend. Athen. lib. 1. BOURD.

Pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obicuriſſimum, non temere quiscquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παλαιᾶς. Prius cum sola divisione vocum confitet, facile concedetur. Sed quantillum distans ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Ἐγὼ γ' οὖν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui coniicio, illa λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum præcedens ὑπογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ ψάμην, εἰδὼς ὅτι λῖαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte iudicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim*: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo.* GRON. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse pater; quid sibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λῖαν) Vorst. οὐ λῖαν ἐκ παλαιού. In M. nihil subfidii. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sanatione. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 7. Συντόνως) In O. W. Fl. & I. συνίων ὥς. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. l. 6. Ἐπαναστὰς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγματος Διαικίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset ab δῆρης, foret διήρσεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur διχροτών. Nempe δῆρης vocantur etiam διχροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Διβυρροί) De his navigioliis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. ἰσχυντο) Legendum videtur ἰσχυντο, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἡσκηντο, quod vertit *instruſſae erant* Aemilius Porrus. CLER. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἡσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruſſae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiaſten ex Suida emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἡσκηντο quoque in C. reperiri testetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadversionem sic abire sit passus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιάς) Sic omnes. Ego malletm στρατίας. SOLAN.

ibid. ἄστος) Athenas intelligere, cum ἄστν audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylium sinum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. *ἐποιμαῖνον*. BOURD.

ibid. Μεσσηκοίλων) Hic deest τὸ ἄρantes participium, aut quid simile. GUYET.

ibid. Ἀπάranτες) In impr. & Schol. ἀπαρῆ. In M. ἀκαρ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράnτες. Vorstius coniecerat ἀράnτες. SOLAN. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in I. ἀπαράnτες adscripserat. Recte autem Guyetus divinarat deesse participium. REITZ.

ead. l. 10. Προσστείλαμεν) Malim προσστείλαμεν. GUYET. Προσστείλαμεν Vorstius & L. Kusterus emendare iubent, quibus obsequor. In M. & impressis προστείλαμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod scilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτό recte, uti coniecetat L. Kuster. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχίς) Quam felicitatem hic intelligat; nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, exspectato. SOLAN. Nempe respicit ad foedus illud Atheniensium & sociorum cum Persis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum est, μηδὲ ταῦν μακρὰν (Περσῶν)

πλαῖν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac rep. 890. H. Steph. p. 124. Βρυα. ἐν δὲ Κυανέων, αἰς, καὶ Χαλιδονίων μακρᾷ ὀπὶ καὶ χαλκευμβόλῃ μὴ πλάττω. Quorum illud οὐκ ἀμολχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἡλιάδος — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Nostrium Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumxissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν ὁλίγων διάφοροι) Sic edit Benedictus secutus Bourdelotium, & vertit, statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere, idque exemplo ed. Bas. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροεῖρήσαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum urique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces propemodum praecipui virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse parvo diversi, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituiamus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem enarrantium discrepantia. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituiamus, voce utitur in Ἑρμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διάφοροι) Sententiam huius loci affecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον pretium, pecunia. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Ms. τῶν διαφόρων. Ostendit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οἱ in οὐ legere liceat ὀλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt par-

vo venales, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιῆι, parva mercede hoc facit. Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel περιηγητὰς φράστορας ἐγχαρῶν appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate mystagogos vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. Monstrator talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diff. I, pag. 6. Antiquarios hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγούμενος γὰρ πολιτικῶν λόγων προϊστάτο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelotius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis apparet, quod pater interpreteratur in primis. Sensus est, nam praecipue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοί, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρηται) Veteres edd. ἐγείρηται, prave: mutavit B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obrudit Vorstius ὀπότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposita) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογραφόντος αὐτοῦς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & I. In P. vero & reliquis ὑπογραφέντος αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniicit, Lucianum scripsisse ὑπογραφέντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεμόνες) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus: & Palladii I, 6, 18, Agri praesulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpaе praesentis exspectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀκαρῆ) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ γόμην) Male antea legebatur ἐπεργόμην. Emen-
daram ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπὶ γόμην. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπὶ γόμην.
Lucian. Vol. V.

μην, *tecum duxi, assumse comites*. Vulgatum ἐπειγ. ne quidem significat *acceperam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GESN.

ead. l. 10. καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lips. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παίδας — προσελαβεῖν καλεῖται. Ita καλεῖσθαι eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrum 1 Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχρησίας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promittundinis vere amabilia*. An τούτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τούτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, Ὑμνεῖται δὲ τούτο τῆς Πραξιτέλους εὐχρησίας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του natus est. *Ac ubi decrevissemus in Cnidum spectandi causa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (celebratur enim id Praxitelicae deo-ritatis opus vere veneri & gratia spectabile) placide terram adven- sumus*. IENS. Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχρησίας Πραξιτέλους Ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traiectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensu emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles dicere- tur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tan- tum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Πρωτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupi- dinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 221 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς, i. e. συνεχὴς, aff- duus? Placet. Sic infra c. 13. GUYET. λιπαρὰ hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. συνεχὴς, affiduus. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν, i. e. affiduis, frequentibus osculis. MENAG.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακείραι,

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiaſtes, *χρησὶ λαμβάνουσαι*. CLER. Legendum *καίραι*, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. Τὸ ἑρωτικὸν ζεύγος) De quo Marcil. ad Horat. Mercer. ad Aristaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. Κεραμευτικῆς) Quid figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide Meurf. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur *κεράμια Κνίδια* ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obscoena respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant *figilla lascivissimarum figurarum* in Tiberii cubiculo disposita, Sueton. cap. 43. Huc forte pertinent obscoenae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod *κεραμεύς* apud Hesychium explicatur per *λυχνουργός*, ut legendum monuere viri docti pro *λυχνουργός*. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverforium: in *Κωλιάδι* Atticae promontorio, ubi Veneris *Κωλιάδος* templum, figlinae item praestantissimae. Vid. Meurf. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. Σωστράτου) De quo supra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης) De qua vide Eik. cap. 4, & Τ.Τ. σικ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν — ἑρώτα) Eiusdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. Εἰς ἑδάφος) Non sprevissem ἢν pro eis ex marg. Ald. Weff. nisi mox rursus sequeretur ἢν. REITZ.

ead. l. 14. Καρπῶν, &) Conf. mox *κλισίαι* — eis 2, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Etsi suspecta habet haec & similia, quae ipse adducit, Iens. ad Revivisc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. A) Quasi iam scripsisset *δένδρα*. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. Πολιά) Πολιά θρίξ, ἁλλειπτικῶς. GUYET. Nimis festine haec verba inspexit Guyetus, qui pro femin. sing. accepit. Alibi vero *πολιά & πολια* intellecto θρίξ ac *τρίχες* dici, vix operae erit notasse. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralantium est. Infra cap. 23, *πολιά προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ*. REITZ. Iam vero Guyetum recte construxisse credo. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 4. Σφρηγῶντα) Sic Schol. & W. ut in suo Codice commendarat Vorſtius. In reliquis σφρηγ. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦττον εὐφραίνουσιν) Ἦττον εὐφραίνουσιν. MARCIL. *ibid.* Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscunque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. Κλισίαι — ἂ) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex ἂς haberet, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus ἂ post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver. Hist. c. 43 f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, εἰς ἂ κλισίων. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Dukerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποινισάμενοι, ἐφ' ᾧ cuius paulo alia est ratio. Genus autem neutrum, & in aliis locutionibus subiungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, ἂ — ἡ γῆ ἀνέδωκε (sive δένδρα f. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 π. φλεγμασίη καὶ πρήσις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφοτέρω συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἀσκούς. Bengelius tamen ἀμφοτέροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. *Ibid.* XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἣ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic versa vice *ibid.* c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτούς. Aelian. I, 20, χρυσοῦς βοστρύχους, κελύσας ἀποκτεῖραι τὰ αὐτά. Quod etsi ad ἄγαλμα referri queat, cum aequae dicatur κτείνειν τινὰ, κτείνειν κεφαλὴν, quam κτείνειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etsi mascul. praemittit: ait enim, *Ex secessibus praecipue frequentavit maritima.* Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, Nox atque

praeda — remotata sunt. Ubi plura Cornius. Adde c. 66, 2, *Vagenses — quo praesidium imposuerat*, i. e. quo loci, vel oppido. Cf. Vechn. Hellenol. 158, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Τῶν μὲν ἀστικῶν) Τοῖς ἀστικοῖς opposuit τὸν πολιτικὸν ὄχλον, notabili discrimine. MARCIL. Mirum est, Lucianum opponere τοὺς ἀστικούς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστν urbem significat. Etsi hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmora & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra, — *voluptates commendat rarior usus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM. Vide omnino Dionem Chrysost. m. 68 C. apud quem opponitur βαναύσφ. SOLAN. Τοὺς ἀστικούς & τοὺς πολιτικούς ita distingui posse putabam, ut ipsum ἄστν & πόλις differant. Nempe ἄστν urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοί, urbani, ut sit, negligebant, cuius quotidiana erat copia; reliqui cives & populares, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem essent. GESN. Ἀστικῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias lecit. aut emendatt. in marg. solet addere, in ipso textu v superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 4. Πηλίας δὲ λίθου) At verus utique Lucianus in Z. Tr. cap. 10, e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομειδιῶσα) Veneris Cnidiae templum, & lucum, & statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut & Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. Λαληθότως) Perperam redditur, *oblita sui.* Est enim *latenter*, ut Anacreon Od. 28. L. Bos. Quod L. Bos in pristina versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, & res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβόσας) Fateor, ἀναβόσας usitatus esse, eo-que iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. lectionem non sequor: nam & ἐμβόαν recte se habet, iterumque sic infra Noster, de Luctu c. 15, μεῖζον ἔμ-

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφορζάμενος Eun. cap. 7. REITZ. *ead.* l. 14. Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. assiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c. 11, λιπαρῇ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρῇ positum non negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua specie aiant. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis*. Nam frequentibus labiis pro frequentibus osculis, durius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conveniens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irreperit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλεληθῶτος scriptum fuerit. SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit, hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.) Cum non satis distincte notarit Solanus, quid Cod. W. hic immuter, id ex Iensii emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundiora, ait is *pag.* 158, sunt in Mf. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νότον τὴν δὲ δὴν ἰδὲν ἀκριβῶς· ἵνα μὴ δὲν αὐτῆς ἀβαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλην) Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoscunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σὰρξ, quando de musculis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrar. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis librum περὶ σάρκων. Et Aristot. *Histor. anim.* I, 1 pr. τὰ μὴ ἴσθιν ἀσύνδετα, ὅσα διαίρειται εἰς ἡμισμερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα δάμβους ἐλγὺν δεῖν ἐπεπύγει, τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασιν πάθος ἀνυγραῖνον) Interpres; Charicles prae vehementi stupore propemodum dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colligens. Pro πάθος in Mf. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi huius auctor. Τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι πάθος ἀνυγραῖνον, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est, lascivi morus indice, Τακερὸν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur putres oculi, Petronio petulantes: Ipse Paris Dearum libidinum iudex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis. Graecum acceperunt ex Theocrito *Idyl.* 1: Ὁ πόλος ἔκκ' ἰσμερῇ τὰς μυκάδας, οἷα βατεῦνται, τάσσεται ὀφθαλμοῖς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. Caprarius quando capras inuenerit coeuntes, Oculi distillant, quod non ipse hircus est. Verus Scholiastes exponit

διαρρεῖται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαίδρῳ καὶ περὶ αἰσμένη, oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχνεύτω ἢ γλῶττα, τηκίσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19, τὸ ὀφθαλμὸν ἐκτετηκώς: pro quo Iustinus, cum oculorum lascivia omnes feminas anteiret. Τάκται οὐφθαλμὸς Latinus Theocriti interpres inepte vertit, tabescunt oculi: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur mobilis oculorum petulantia. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἡσθετο ποτηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἥδη τῷ ὕδατι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, posquam sepsit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem. Sic alibi Nostro τακερὰ κῆραι sunt purientes puellae. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπίλον) Meminit Plinius statuae nobilis, quam Spilumenen vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod Spilumene Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur σπιλούμενον τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Ὑπέκρυψεν) Ἀπέκρυψεν Solanus edī voluit: sic enim in *lune*. vulgatam immutarat. Et fateor infuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, ὁπρὶον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. Ἱστορίαν) Apud Posidippum existisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, mi fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρ-
έδωκεν ιστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, f. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia infanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένης. MARCIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκῆς) Inter delicatam suppellectilem δορκადείους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit Casaubonus p. 167. Politae duritiei causa in prelio fuisse videntur. Verti autem non capream, quod genus Africae negat Plinius 8, 58, f. 83 extr. sed damam, de qua idem 8, 52, f. 79, quam δορκάδα Λιβυστήνην vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. l. 1. Δορκῆς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκადείους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Casaubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inartificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυθμίσας. Certe parum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forfan ἐπεσκέπει. SOLAN.

ibid. Τὴν δὲ αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN. Iactum Veneris dictum fuisse iactum felicissimum, ut canis deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad Casarb. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: Talis enim iactatus, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem iecerat. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium Venerum, aporem impurum, hoc Luciani aliisque testimonia docet I. Elsner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταρώμενος) Verbum deest post τὸ καταρ. GUYET.

ead. l. 8. Τὸν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδός, *reditus, regressus, sive via retro ducens*. Sic τὰ ἐκεῖ, *id quod illic est*, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loci enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν ἀθάβιον & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματον, *laborem insequentem*. Sic ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ibidem c. 36, solutio, *quae non fit*, atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbis quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc est, *praecedentes*, legas I, 293: *Quae (venti flamina) veluti validum flumen, cum procubuerit Quamlibet in partem, trudent res ante, ruuntque Impetibus crebris*. Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita. Nec soli poëtae ita, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dictator cum iam — videret — urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis*, hoc est, *bellis ante gestis*. Sic apud eundem frequentissime circa pro circumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populorum*, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτὸν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπόδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib. II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non sensu sensus*. — IENS. De adverbis sic adiective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapso c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφόδρα δάμβους c. 33, τῆς παραυτίκα χρείας & 36, τῆς ἄγαν φιλονεικίας. Sed exempla apud Nostrium aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοῖος) Notum ex Theocrit. Virg. Aristaen. BOURD.

ead. l. 14. Ἐπενόησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπενόησαν. SOLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Verrunt *masstrupatrix*; malim *lena*. GUYET. Scribitur & *μαστρωπὸς*, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξωθεν) Atqui non vulgò solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄλλος) An ἡ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5 pr. ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγούμεαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. *A. 1.* διηγούμεαι subiunctivum exhibentis. Sic supra Pisc. c. 38, τί ποιοῦμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut *ibid.* c. 37, τί γὰρ ἀν εἰπεῖν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam*. Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἀν γονοίμην; ethi indicativus quoque interduum locum habet in similibus, ut *ibid.* cap. 5, τί γὰρ σοι — ὁήσῃσι τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγούμεαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς Ἑλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγούμεαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δαῖγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργὲς) Corrige ἐναργὲς. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργὲς ἐστὶ τοῦτο δαῖγμα, non ἐναργὲς, ut vitiantur posteriores. Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam afferenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressionem de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ομοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς Θεοῦ, καὶ τὸ σημεῖον τῆς Παρθένου Ῥωμαίων ἐθαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐνεργὲς at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὲς δαῖγμα est *signum manifestum*, ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τῆς Θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13 Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸν Θεόν.

(Reſte contra Fabrum aſſeris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. T, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ θεοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαίνόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve ſigna manifeſta dabant ſuae efficaciae, *praeſentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de uſu & praeſt. numiſm. p. 387 &c. Ortwinius.) Male Caſaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δεῖγμα) Sic edd. principes cum ſequioribus habere, notarat Solan. Neſcio quare; neque varietatem deſidero. REITZ.

ead. L. 11. Πέρας οὐδὲν) In obſervatt. Iac. Elſn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in edit. Traieſt. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. ἄττ') Conf. ſupra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbiſque, non ſolis poetis in uſu eſſe. Verum ἄττα, ſpiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriuſque uſu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἄττα pro ἄ τινα interpretatur quaeſcunque, ἄττα vero nonnulla, quaedam. REITZ. *An poſt ἄττ' addidimus ex Mſ. Reg. 2956, ſenſu ita poſtulante.

ead. L. 9. Προπομπίας) Ego προπομπίας malle. SOLAN: Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιάειν) Reſeras forte hoc certamen ad Daedala, ſolemne Plataecenſium, de quo Pauſan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀναξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuiſſe. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας) Dixi alibi, hoc ſaepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 ſeq. Cum iudex dicere de cauſa iuſſeris, leniter conſurgendum, tum — paulum eſt commorandum — non protinus eſt erumpendum, ſed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunſtatione ſunt quaedam non indecentes morae, caput mulcere &c. GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπορον infra c. 32. REITZ: *ibid.* Ων ἀξίω, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, quae propoſito. Pater, quae ſentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱστίαν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copioſe interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς ſπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὕτῃ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν ſπέρματος ἔλαβε ad quem l. L. Boſ haec Luciani quoque aſſert, ut monuerat in marg. Graev. Hemſt. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mss. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adscripserat Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμή, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in Catapl. cap. 15, & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrium. Vel idem, quod πᾶσας δεινὸς δειταί μου ap. Alciphr. 2, 3, p. 226. Alibi interpretere omnis generis, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. πᾶσαις τὸ γεραίρει εὐφημαῖς. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni supplicio excruciatum necruis*, i. e. summo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edidit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet, *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obveriatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Aët. Apost. XXVIII, 10, καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et Menand. Fragm. XII, 1, Βούλου γονεῖς πρὸ πατρὸς ἐν τιμαῖς ἔχουσιν. Quid ergo haeserit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσι) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *l. μέλουσι*, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ἐνας ὁδοῦς) Sic Latini istud obisconum *viam* & *locum* dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρῶτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis sexus. Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. Ἡδοντο) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annotarat Solan. addens tamen, ἡδοντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἡδοντο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiore, indicant sequentia: non enim οὐδ' ἡδοντο, non *delectabantur*, dixisset, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγόνων) De hoc prov. Paroem. BOURD.
ead. l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus im-
 pressis εἰποῖς. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN.
 Εἰποῖς γὰρ μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non me-
 lius τούτοις. Legendum ἐνίοις γὰρ μὴν, ut interpretatus sum.
 GESN. Maluissē Gesneri emendationem recipere, nam vul-
 garum εἰποῖς intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est,
 & vulgato saltem praeſtat, ac Solan. in textu ita mutarat, id
 edi pallius sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sen-
 sum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεπῶς) Ἡ μὲν τρυφή — μέχρι τῆς οὐ-
 δὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατὰ λίσθεν. Legendum
 esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videturprehendisse inter-
 pres, recte vertens, *ſcelestus* (sive *impura*) illa *mollities* in eum
morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est. Idem iterum in
 verbis subsequentibus (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν,
 ἡμᾶς ἕκαστος ἰδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens,
Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque no-
strum sese firmaret. IENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Iensius, ita
 emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox.
 Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M.
 abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur
 blandius, quam pro ὧν legere ὅν, quae nimis facili inter dictan-
 tem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in
 ἡμᾶς mutari paulo difficilius fuerit. Phrasis τὰττειν τινὰ ἐπὶ
 θεσμὸν ita naturalis est & solemnis, ut res difficultatem non ha-
 beat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata
 tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an
 quis dixerit, τάσσειν θεσμὸν ἐπὶ τίνος πράγματος κ.τ.λ. GESN.

ead. l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut conieceram legendum, habent
 Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis:
 recte enim habet. SOLAN.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Iunt.* adscripserat Solanus, cre-
 dens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam
 ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd.
 carebant, apposui. Meliore iure Iens. ἡμῶν legebat, dum θεσ-
 μὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit,
 ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦρος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. BOURD.

ead. l. 7. Ἀνῆξιν) Mansionem non male reddidit Bened. ἀνῆγα,
 quiesco, permaneo. Nec enim cessandi, definendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. *Past.* p. 71, καὶ τῆς τέρας ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήξω pro λαγχανῶ derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significato disputantes *Comment.* ad Callimach. *Hymn.* in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) *Ox. ἐστί.* In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διώκοντες) Sic infra cap. 43 ε. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *seclari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem *Hermot.* c. 77. REITZ.

Pag. 283. l. 3. Φειακίζονται) W. recte, in impressis φαιακίζονται. SOLAN.

ibid. Τὸ δ' ἦδη &c.) Ὑποφορά adscriptum in marg. A. i. & duobus versibus inferius, ἀνυποφορά. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτούς) Lege αὐτοὺς. GUYET. Αὐτοὺς) Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτούς. SOLAN.

ead. l. 11. Μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσσεται κρίσιν ἔχόντων) Verto potius, cum ratio ipsius necdum iudicare queat, quo se convertere debeat, quam cum interprete, cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἔχόντων, non ad τραπήσσεται & ἔχει κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 sensu contrario dixit auctor, τὴν ἦδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίας & c. 24, φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμὸν. *Apost.* Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γογυμασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθύ) Eodem redire, scribasne hic εὐθύς, ἢ εὐν, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pelleti licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de pulchro homine agitur, & hic τὸν καλὸν servandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἶδός τις &c.) *Hom. Od. Θ, 169.* SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσουςιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θέν) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξι) Forſan λῆξι, ut ante c. 22, legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam α λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξι rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾷξις & τάξις ap. Callim. vid. interprett. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. "Ον προῦδωκεν) Reſert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem reſellit Socrates. De alia proditiōe nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἡκρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. Ald. 1. remittit ad Thucyd. 4. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciph. III, Ep. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἡκρωτηρίαζε reſpondet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτετιγχομένης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, & vitae tyrannidem videret. Immo, vitae inhiantis tyrannidem, vel, ut prior, tota vita ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὄραν; & ſubiicit, καὶ μὴν μοι πρῶτον ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πάργωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἶτω τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἦ, ὃς ἐφη χαριεστάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἦν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed proeſtae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ ſοφώτατον κάλλος φαίνεσθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. Εμπίπλατο) Solanius correxerat ἐπίπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι, quam ἐπίμπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι. Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίπλατο. Compositum quoque ἐπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐπίμπλαται editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερέπιπλατο sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8 ἐπιπλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri Il. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐπίμπλαται & ἐμπίπλαται. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, scribarurne compositum ἐπίπλ. an ἐμπίπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθεῖν. Ad quae verba I. Ells. haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare integrum, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Διηνεκής) Servavi scripturam ed. Salm. ut veriolem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέλκοντα) In marg. A. 1. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In Iuni. additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἐχθι) Eurip. Phoeniss. 532: Ὁ τέκνον, οὐχ ἄπαντα τῷ γήρα κακά, Ἐτεόκλεες, πρόσσστιν ἄλλ' ἢ ἡμπερία Ἐχθι τι (alii δειξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: scris venit usus ab annis. SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Ὑμῖν W. B. 2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Τακίνθοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. στυφαισκους ἀκίρθων. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, nigrum colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλεκτρον) *Electrum* de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕλου) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastica dicamus. Ita mox ὁ διαθεῖς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. Διατιθεῖσιν monitu Gesneri edi curavi, etsi διαθεῖσιν sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὗρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραβέμενοι) Non est credibile, vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Mf. recte scribitur, καὶ φιλίας μεσίτιν ἐστίαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἰσὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις: *sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regerentur legibus.* Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐστίας ἐξέρχεται, *ex patria domo prodit.* GRAEV.

ead. l. 3. Μεσίτιν τραπ.) Plut. 274 f. φιλιῶν θεῶν βωμὸς καὶ ξενίων. SOLAN. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατίθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro foculum, quo soventur epulae. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χροῆς ἔφασκεν ἡδύμου. XP. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ὤκει Στάχυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶκος &c. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖοι) Assentior Vorfio γυναικεῖαι legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adiectiva composita aē derivata in ας communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrium adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopatr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, γυναικεῖα δειλίφ. Alique passim. Nihil interim immuto,

Lucian. Vol. V.

Οο

quia analoga exempla afferre possim haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adfiscunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, ὁρέξαι χεῖρα σωτηρίαν, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίαν, verum & 105 femin. idem Herod. 2, 3, 3, αἰδινίδιον μεταβολήν (mitto αἰώνιον ζώνη, Evang. Luc. XVIII, 18, & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aprius, quod Thucyd. adiecit. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I. c. 2, τῆς δὲ καὶ ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. Dionys. Hal. Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lips. vers. fin. τῆς ἀναγκαίου συνίξεως τροφῆς. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαῖα exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμικτίστον ἄρχην inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephanio tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικείας συνόδοι etiam convenit Suidae illud, Θουκυδίδειος γραφὴ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — ἀγγελλεῖσά μοι Γενναῖος. Quem laudat Bergl. ad Alciph. III, Ep. 23, p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. Hom. II. A, 98, ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut II. H, ἀμφιλύκη νύξ. Et B, 389, A. 489, K, 404, Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. REITZ.

ead. l. 14. Του) Enclitice vel potius ἀτῶως positum pro τινός, vid. supra, ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. REITZ.

ead. l. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παῖδων) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro οὐκ, ὥς, nemo ita insaniat, ut, in pueris ita se rem habere, dicat. GESN.

Pag. 289. l. 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. SOLAN.

ibid. Ἀποτειχισάμεθα) I. e. intasli sumus. GUYET. Gesnerus vertit, a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus. Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρεῖσιν τῆς γυναικός, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. REITZ.

ead. l. 14. Χρόνε) I. I. Werstenius suspicatur, pro χρόνε legend. Κρόνε. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. *Ὑπὸ Διδνυσοῖς*. REITZ.

Pag. 290. l. 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit *I.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπύραν ponens, quod ramen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσπύρων usque ad ἀνής. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures edd. in re tam sordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. Φιλαινίς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. *Προτρ.* 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. Δημοχάρης. Ἀστυάνασσα βοστροστάγη ἔρη. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Nostrum Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrald. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. Καθαρίων) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *I.* καθαρίων. Supra aliter usurpaverat, καὶ καθαρίων τάχα δέησαι. Vide etiam Ἀποφρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφη) Γρ. ἔφην. GUYET. Ἐφην M. optime. In impr. ἔφη, quamvis recte verterit interpres. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. Περικλέους δὲ πειθῶ) In plerisque impressis & W. legebatur Περικλῆϊ δὲ πειθου. L. & *Salm.* Περικλέους δὲ πειθῶ quam sequitur *A.* Ed. *I.* autem & *V.* 2. Περικλείον δὲ πειθῶ. SOLAN. Περικλείον δὲ πειθῶ legendum ex *Ald.* a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum Περικλείος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείον τε πειθῶ, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo post, pro ἐν τῷ σὺ λόγῳ διατρέψαι, ἐν ἐνι κατ. λ. Repetitio literarum earundem εν omissioni occasionem dedisse potest. GESN. Περικλέους δὲ πειθῶ) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum, hoc recepi. Licet is enim Περικλείον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius Dissert. c. 27, ubi γυναικαῖσι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus editionum *I.* & *V.* 2. accentus, quae Περικλείον praeferunt, suspicionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. Τηλέσιλλα) Consule Meursium Gr. fer. in ὑβριστικά, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam Telefillam eandem esse poetriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoeckianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtiarum octo fragm. pag. 62 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα) Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίαν Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum. Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt mellita illa, qua se iactat Lesbos, Sappho. GRAEV. Μελίχρουν αὔχημα) Hanc puto veram lectionem. Μελιχρὸν mellitum, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubiro. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. At μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperiat in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Gellnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstineo. REITZ.

ead. l. 4. Θεανῶ) Vide Menagium, & Nostrium Eik. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν συγκατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphy. N°. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνηγόρησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξητήσατο πολλὰ πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὥς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφείς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiam Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σωκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἡρέμα προσάντει ἰκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. GESN.

Pag. 293. l. 1. ἱερὸς) Platonem hisce designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium Dodonaeum, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ιεροφάντα) Ordo, παράστηθι ὦ
εὐγνώμων ιεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς) Vide Aristoph. Avib. v. 700
& seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδήρειαι &c.) Homer. Il. Θ, 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεθὲν) Ἐκείνο (Χάος) μὲν ἐς ἰσχάτου ταρτάρου μυ-
χοὺς ἐκρυάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαι τε πύλαι, καὶ
χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δοθὲν φρουρᾶς, τῆς ἐμπαλιν
δοῦ εἵργηται. Is, qui encomium παιδραστίας est dicturus,
invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse:
eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in
ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen
aheneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincum,
reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse
puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum
esse δεθὲν, non δοθὲν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidi
contineri in ed. Flor. Sicuti hic ergo δεθεῖς ὑπ' ἀρρήκτου φρου-
ρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεῖς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, &
infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate No-
ster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupi-
dinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7.

Ἄμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὄλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀνα-
φύναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἐρωτι συναναφανεῖσθαι. Simul cum pri-
ma universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una
cum antiquo illo Cupidine editam. Idem in Deor. dialogo II, ubi
ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἐρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ
πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio:
Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ,
ὡς Ἐρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημι νεώ-
τατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀσινεῖον. Ego vero multa alia Phaedro
assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto an-
tiquior. Verum aio illum Deorum esse natu minimum, semperque iu-
venem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse
Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupi-
dinis vide etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δεθὲν recte in
W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis δοθὲν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραντίκα) Sic recte ed. I. & V. 2. nisi quod di-
visim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. 2. S. nempe παρ' αὐτά.
SOLAN. Παραντίκα) Nemo mirabitur, hanc lectionem a me
receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam
inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec
opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιᾶς. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphron. I, Ep. 13, Πότεν γάρ ποτε εἰς ἀλίαν δούστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζου-
τα διατροφὴν ἔρωσ ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquirit, amor imperium fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse vix, aegre. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαιαῖς ἐλπίσιν αἰωρούμενοι — ἀγαπητῶς δὲ ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν, debere unumquemque suis rebus contentum esse. Et VII, 8, 9, οὐν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic inest huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praefens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, *vor liefnemen*. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam vix, aegre interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ πα-
δία βουκολοῦσα — sola ego cum Syra liberos aegre alens. Et quamvis locutionis ratio non appareret, satis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγινωσκόμενοι) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum ἐντελεστέρων habere. Et interpretes Parisinae sic videtur legisse, qui vulgaribus & inferioribus vertit, cum Benedictus contra absolutissimis; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in ἐντελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πῶς scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίσθη) Ἐρρίθην Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίσθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἔρρίπην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίπω formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ῥίφεις. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ (βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. f. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χωρεῖν εὐ-
θὺ τῆς πόλεως c. 46, ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Πάλαι ριζῶν) Legitur, σκέπης δεηθέντες ἄν-
θρωποι, τάκη, θυρία δειραντες, ἡμφιέσαντο, καὶ σπῆλυγγας
ὄρων κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ πάλαι ριζῶν, ἢ φυτῶν
αὐτὰ κοιλώματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in
posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro
πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi,
& utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic
commode potest esse olim, ut intellexit interpretes, reddens, ho-
mines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatas, induerunt; &
speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarent: aut
olim radices, plantarumque siccas cavitates. Vir quidam in his li-
teris insignis suggerebat mihi, πάλαι ριζῶν posse verti anti-
quarum radicum; sed desiderabam articulum, qui vulgo vocu-
lae πάλαι solear apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo.
IENS. Παλαιῶν ριζῶν) Recta omnino haec scriptura, quam *l.*
& *V. 2.* debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι
legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam face-
ret, aut saltem tentaret. In *W.* etiam πάλαι. Sed ibidem vide-
tur fuisse prius ριζῶν. SOLAN. *Ἡ πάλαι ριζῶν). Suspicor le-
gendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo seruiat. Non semper
iterationem aut reciprocum quiddam significari hac particula, sed
connexioni s. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex
Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137,
ἐπειδὴ ἐν τῇ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῃ δὲ ἐν ἐπικινδύνῃ πάλιν ἢ
ἀποκομιδῇ ἐγένετο. Sic Latini contra adhibent ac rursus. Sic
Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἀ δὲ αὐ-
τίς — ὁ βίος ἐξέφυεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ρίζαι
aeque Graecum esse atque παλαιαί, tamen obsecundavi So-
lano, qui a sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ
πάλαι sunt quidem antiqui, sed ii, qui non amplius sunt. Iam
non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt
amplius; sed inveteratae & robustae. Quod in marg. *A. W.* est
παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιαί habuit, aut
dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non
conveniente, propter sequens αὐτὰ κοιλώματα. REITZ. Πα-
λαιὰς ρίζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an ali-
quis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poeni-
tet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant.
GESN. in Addend.

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) *Benedictus, tanquam a parvo occasu.* Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet. Alii a parvo fomite, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguum παλαιae solutionem* vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφωτος, & βαθεῖαν ἐπιταθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonium illud Socraticumque dogma, quo discere est remissioni. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta *Ald. 2.* quam Gesn. indicat. In *Ald. 1.* autem aequae est λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. δύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. Ἀύσεως. Guyet. Sic diserte in nott. Mss. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμία) An glossema est τοῦ ποικίλαι σοφίαι; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. id eoque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίαι sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνοδοι) At supra c. 27 γυναικεῖαι σύνοδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exerceanr. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομιζομεν) Frater iunior Carolus malit νομιζομεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπῆει) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἑρημίαν) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἀγαν φιλονεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpretes verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φεγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν, ex ignoratione Hellenismi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, palam pervertit. Alia hic est syntra-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quasi contraria loquens iis, quae dicere erat aggressus*. Integra fuisset Graeca locutio, ἐναντία φεγγόμενος τοῦτοις, ἀ (vel etiam οἷς, ut notus est Graecorum mos) ἐπεχειρεῖ λέγειν. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in Revivisc. c. 14 f. ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν ἐδράκε, ut subeat dignam poenam eorum, quae fecit. In Hermot. cap. 53 f. οὐ μνημονεύεις ὧν ἔσθην. In Sacrif. οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In Prometheus es in verbis, ἐμμενέτεον οἷς ἀπαξ προσιλόμεν. Aristophanes in Pluto, Ἐχὼ τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἶπέ μοι. Isocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενόηθη πρᾶττειν. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον, δαυμαστὸν οὐδὲν volebat H. Stephanus excidisse οὕτω [οὕτω διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾷ με. Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae praefixa, docens, ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον positum esse pro ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον. Ceterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiastam Theocriti ad Eid. X, v. 96, ἔχεις ἅπερ ἐπέθυμεις, voti compos factus es. Notum est, τὸ ἐπιθυμεῖν fere semper cum secundo casu construi. Ita & apud Sophoclem, αἰτεῖς, ἀ τεύξῃ· pro αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas, quae consequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ ἀ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto & sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, οὐχ ἀ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male Dionys. Vossius ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris interpret. pro καὶ ἢ φόβου παρείχον δόξῃ legens καὶ ἦν &c. IENS.

ibid. Oἷς ἐπεχειρεῖ) Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad Astrol. c. 1, μέμφομαι ὁκόσοι σοφοί. REITZ.

ead. l. 3. ἔκλεπτεν) Non vereretur vertere abscondidit, etsi proprie sit subtrahit, scilicet audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τοίχισιν. REITZ.

ibid. Λαρυγγίζων) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obicit Demolthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθῶς, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. GESN. *ead.* l. 7. Δι' ἀφροσύνης) Sic Populia M. F. apud Macrobi. 2, 5 extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumtam responderet, *Vestiae enim sunt.* GESN.

ead. l. 11. Καὶ μέσση ἐστίαν τῶν — οἴκων) Addi potest hic locus, de Vestia in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vestia & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἐστία etiam appelleretur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ πατρὸς τὸν μέσσην λαχοῦσα τόπον ἢ γῆν, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Ceterum ἐστίαν s. Vestam hic respondere *Penatibus, Laribus;* iuc Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatim revera pluribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud proprius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσση ἐστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἴκων praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens.* Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cuius media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio, ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὁψέ μὲν ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV, c. 33, ibique Davis. quem adeundum Hemsterh. in marg. notaverat. REITZ.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικόν) Unde habeat nescio. SOLAN. Ex Sophocli. Antig. adscriptum in marg. *A. I W.* quem evolvere typhothetarum festinatio prohibet. REITZ.

ead. l. 11. Αἰδώς) Hesiod. Ἔργ. 317. Vers. sequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Hesiodici & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαυήσεις, posterius enim recte in W. Οὐ μὲν οὐδὲ autem reliquimus, & ἐστὶν ἔν, pro quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μοῦρον ἔστ. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδέ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαίᾳ· Εἰσὶ δὲ δύο· τὸν μὲν κεν ἐπαι-
νέσεις τοῖσας, ἥ δ' ἐπιμωμένη· διὰ δ' ἀνδρῶν θυμὸν ἔχουσιν·
parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδέ legen-
dum: in secundo vel ἐπαινέσεις, ut pleraeque editiones He-
siodi; vel ἐπιμώσεις, quod ex duobus Mss. affert, magisque
probat in Lectionibus Hesiodeis Graevius, legendum. Sed &
δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum.
Vers. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in
Ἔργοις v. 111 legitur, Οὐκ ἄρα μόνον ἐν ἐρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Τὸ μὴν οἶσι) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν
ἀνθρώπων. REITZ.

ead. l. 4. Ἴνα πῶς μείνωμεν) Iam vidit prior interpretes, le-
gendum εἴτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda
omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto
618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ
γὰρ, inquit, βρόττιον ἔθελες σπείραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν
χρὴν παρασχέσθαι τόδε, Ἀλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν γαῖᾳ βρο-
τούς· ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παίδων πρίασθαι
σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque ma-
gis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi
tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poetam ipsum
adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, &
ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatio-
ne ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod red-
dunt, a successione? Ὑπὲρ ad finem referri, propter quem ali-
quid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad prae-
missum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex con-
suetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2,
σύρίσκομεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad par-
tes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non ta-
men adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si
sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At cum pro-
pter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua,
facilis est scribarum aberratio, nihil definitio, sed ad δὲ magis
inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico,
nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus dis-
crimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι πε-

στύειν χρῆ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τῷ τοιούτον. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus*. Euripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτήρ) Ἀπ ἀληθῆς; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθῆς legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πάνυ τρυφή, τῆς ἀγαν φιλοφεικίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτήρ quoque non dicatur, aequae ac Latine, *qui vere*, vel *revera est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in lud. Voc. § 11, ὡ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθῆς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαράκτῆρ) Χαράκτῆρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet Iac. Elfenor. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Αἰσχία) Ad Θηρία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίων — δυσκληδονίστων) Simias intelligi, illud mihi me suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφύμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὀραθῆναι. Sed neque nominare infausi ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos*. GESN.

ead. l. 2. Πρωίας ὥρας — δυσκληδ.) Ex L. est illud πρωίας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκληδονίστων autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgatam reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur Geisner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi invenitur, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὑψιλὸν) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρων, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθραίνειν) Sic scribitur & mox c. 41 versus finis ubi & ipsa Fr. cum rel. ἐρυθραίνουσιν habet, non ἐρυθρ. REITZ.

Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνθοβαφῇ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flos* audit purpurae, sive purpurae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *flos liliis* vocatur, quod pinguisimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. huius cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίζει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνωσθαι) Fluctuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidisse, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudae esse videantur*. Atque hanc rationem subiiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudae dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudae sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, recepiſſet, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmaram invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμ. non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud μὴ, recipiendum omnino cenſeo. GESN. in *Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταινίη δὲ μαστῶν. L. Bos. Conf. Έτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poetica est, ut permul- tae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno Solano, μαστῶν legere iubenti in margine Iunrinae, ut infr. Dial. Meretr. XII ante med. Verum quia n ulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia, quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἠρτημένους) Sic omnes edd. At O. & M. ἡρτημέ- νους, quod observari utique meretur. SOLAN. Γυναικας intel- lige. Guyet. At iam, dicas, cum ἡρτημένους habeamus ex duo- bus Codd, nihil opus erit ad γυναικας referre. Sed recte con-

struxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciph. III, 1, p. 276, τὸ χεῖλ' δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὴν πῆραν in Vitar. auſt. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Paſt. II, p. 42, πῆραν ἐξηρτημένος, & Alciph. pag. 360, alique dixere: nec non ἐπικίμαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrium. Alex. c. 3, ἐπικείμενος κόμην πρόσδετον. Sic ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ Alciph. 360 f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) Ὅφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὅφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξοδοι) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτριβὼν τοὺς γεγαμηκότες, ὧν εἰσὶ οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὄνματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότες ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint. aut tale quid: γεγαμηκότες, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς θεατῆς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit Palmerius, ubi pro spectatoribus, Dios habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός: videtur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρίβουσθ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας: αἰεὶ γὰρ τίνα Ἄγειν ἑορτὴν ἔστ' ἀνάγκη; a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Erſi Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciph. III, 11, ubi is scribit, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπείσάγουσα θεοὺς — πῶ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi isdem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad eiusmodi

Veneros Deos, Ἡ'ς Πανδς, ἢ πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος. *Nec non Lucianus in Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεᾶς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γυγαμηκότητας, ὧν ἐνίων &c. vertoque: statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas. In edd. locus est corruptius, quae, — εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεᾶς τῆς ἐπιτρίβων τοὺς γυγαμ. — quasi spectatorum, nescio quorum, ignorent eiusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κωλιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. Mens igitur Luciani satis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεᾶς & θεᾶς, cui omittendo θεᾶς occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.

ibid. Γεγαμηκότητας, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. GUYET. Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεᾶς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεᾶς προσαγορεύουσαι ἅπιασι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφύστῳ; vide Eὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyaen. Strat. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti potest commode, ut puta. Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia*. Quin & si usus posceret alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρόκλησις δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, si res ita ferret. Hic tamen recte redditur *exempli gratia*. REITZ.

ibid. Γενετυλλιδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt ap. Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσρωτος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiast. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaste vet. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. comissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre velit scenam enarratam a Luciano ↓ευδομ. c. 39. GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. Εὐθύ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθύς adverbialiter ponitur, modo εὐθὺ. Εὐθύς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciph. II, ep. 3 f. Γλυκερίον εὐθύς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I, 1, p. 6; sed εὐθὺ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθύς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua ε sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθύς & εὐθὺ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in *Add. & Corrig.*

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὲς μὲν καὶ ἡδέϊα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδέϊα; Repone ex Mf. καὶ πολυτελὲς νῆ Δία τράπεζα, & sumptuosa per Iovem mensa. GRAEV.

ibid. Νῆ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδέϊα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud νῆ Δία, quam καὶ ἡδέϊα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Απογύνονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Potest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

sertim, narrare in conviviis, quae forte ἐτερόχρωτας ὕπνου aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσταθοῦς βίου, de quibus hic agitur, Σηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore διηγούμεναι, sed una syllaba minus διηγούμεναι. Quo in genere facilius peccari, per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. GESN. Si ex Mf. est διηγώμεθα, quod in var. Lect. ex marg. A. 1. proferitur, illud adopraverim prae coniectura mea διηγούμεναι, quae eandem sententiam efficit. IDEM in Addend.

ibid. Τοὺς ἐτερόχρωτας ὕπνους) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*. An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. Λουτροῦ) Consule Casaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. Ἔστι) Ἐχει legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obloq. Sed potiore iure Guyetus quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem *χρεῖαν* vel *χρὸς*, pro *χρεῖος*, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum *χρεῖος τις*, i. e. *indigus alicuius rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentt. etsi male exponit *χρεῖος* in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Thes. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. l. 1. Εἴτ' οὐ δικάιος) Refertur ex Menandro execratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

Εἴτ' οὐ δικάιος προσπατταλευμένον

Γράφουσι τὸν Προμηθεά πρὸς ταῖς πέτραις,

Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδ' ἐν

Ἀγαθόν. ὁ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,

Γυναῖκας ἔπλασεν, ὧ πολυτίμητοι θεοί,

Ἐθνος μιᾶρὸν. γαμῆ τίς ἀνθρώπων; γαμῆ

Λάβριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία. καὶ γαμψή

Λέχει μοι χδς ἐν τρυφῶν. εἴτ' ἐπιβουλή

Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος

Lucian, Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.
 In versu tertio pro vulgato γίνετ', ex Basileensi scripsi γίγνετ'.
 In quinto quoque ἐπλασεν, non, ut vulgo ἐπλασσει, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἰτ' οὐ δικάϊως προσπεπατταλευμένον
 Γράφουσι τὴν Προμηθεά πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδέ ἐν
 Ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἐπλασσειν ὃ πολυτίμητοι θεοί,
 Ἔθνος μιᾶρὺν γαμεί τις ἀνθρώπων, γαμεί;
 Λάθριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμῖαι, Λάχης,
 Γαμηλίφ λέγει δὲ μοιχὸς ἐντρύφων,
 Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη
 Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethæa
 * Clavibus affixum ad rupes Caucaſi?
 Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
 Ei ſacratur? Quod omnes credo Deos odiſſe,
 Mulierem finxit. Proh Dii immortales,
 Gentem impuram! Uxoremne quiſquam ducit? Uxorem?
 Deinceps enim occultæ ingruunt cupiditates, o Lache,
 Et geniali lecto illudens adulter,
 Et veneficia, & morborum graviſſimus

Invidia, quæcum mulier vivit per omnem ætatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipsum, edimus, ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petatum non ex Grotii recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clericus nihil hic de suo adduxit, præterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite tranſtulit, ſcribunt. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud Senecam in Controversiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Versu ſecundo Grotius ſic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
 Ἀγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni præterea.

Non recte hæc accepit vir magnus: neque enim γίγνεται rei

pertum est Graecis unquam significat : neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtrigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quorannis ἐν Προμηθεΐσις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriaram in ΛΑΜΠΙΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναῖκας ἔπλασσαν, unde Grotius refinxit γυναῖκας ἔπλασαν nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασσαν unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, δ' μισεῖν δ' οἷμ' *interposuisse* δ' ait, *ad sensus connexionem*. Atqui illud δ' iam verum sentum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄθλιος· λοιπὸν γὰρ αἱ 'πιθυμίας
Γαμηλίῳ τε μοιχῶς ἐντροφῶν λέχει.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μὲθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν
Βίον γυνή. —

Μάλ' ἄθλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, quod nullo sensu legatur. Sed veteres edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloeisismum incidisse τὸν πάνυ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, *gravissima morborum invidia*.] — Hinc δαδούχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuthi. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἶτ' οὐ δίκαιος) In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudari viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliter quidem dividit hos versiculos Iens. in ple-
risque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corripgebatur, aliam iniunxeram viam, maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γινετ') Lege καὶ γινετ'. GUYET. Quod Guyet. monet, id edd. I. P. aliaque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omitemus; quia si quid vett. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. "Ο μισεῖν) An sic? ὁ μισεῖν δ' οἴμ' ἄπ. τ. θεός. Γυν. ἔπλασσαν; GUYET. "Ο μισεῖν οἴμ' Fl. Fr. B. 2. P. S. In Vin. utraque inferitur δὲ post δ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναῖκ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attingi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἐπλασσαν) Ἐπλασεν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἐπλασσαν, quod & servandum. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ — Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inferuit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιβ.) An sic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίας καὶ καὶ μοιχῶς ἐντροφῶν γαμηλίῳ λέχει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμηλίῳ) Ante legebamus male καὶ γαμηλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inferuit post λέχει. REITZ.

ead. l. 9. Εἰτ' ἐπιβουλαὶ) Εἰτά τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακείαι) In ed. P. hic versus ita inchoabat:

Εἶτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἶτα δ' ἑ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τὰ τη.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

eud. l. 11. Διώσει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

eud. l. 15. Ὑδατι λιτῷ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterfuit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας. ἀπὸ τῆς πατρῷας ἐστίας ἐξέρχεται, *scram chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Mss. sic refinges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, & tunicae lenam in humeris fibulis connectens. Χλανίς utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. I, 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, neminem obviatorum ex adverso adspiciens. Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Ἀπτεα legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

eud. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρπη stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio 116. SOLAN. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Pag. 307. l. 1. Κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντῶντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmanē Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντῶντων) Sic fere videtur dare voluisse *Iunt.* spiritum enim lenem haber, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissem syllabam non animadvertant. REITZ.

eud. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. *Lyfistr.* v. 1064, ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τιμερον. Noster Hermot. c. 32, εἰς Πλάτωνες, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδά-

σκάλου, non eis διδασκάλους Nostro dici solere, contra Bou-
delotium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de
Ellipsi. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in
transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag.
48, ἔς τε ταπήτων τινῶν ξονικῶν καὶ ἐφεστρίδων καταλίνεις
ubi pro ἔς τε Berglerus legi vult ἐπὶ τε. Sed vulgata videre-
tur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς; verum quia
τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr.
ἀκούω γὰρ σε λοιδοροῦ, (vel potius λυρφοῦ) γυταικὸς ἔρα, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur, & ad il-
lam iriones dampnosas instituendo, nam φθεῖρεσθαι significatum
abeundi habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκεί-
νης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἔς
legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro eis
vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen
accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo invenire-
tur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem.
REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου,
ut a. l. ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλόσοφος
esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine
fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἰθ' αἱ λιπαραὶ παλαίστραι, καὶ πρὸς ἡλίου με-
μβρῖνον δάλπος ἑγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Ms. le-
gitur ἑγκονίζεται, quod frequentius est illo: utitur etiam Xe-
nophon, & alii non raro simplici κονίωμαι. Est proprium pa-
laestrae verbum, exerceor in palaestra. Dein unctae palaestrae,
& ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum. Nota sunt
omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. l. 2. Ἰδρῶτες) Haec Luciani Berglerus componit
cum Alciphr. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non
repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἡσπάσαντο) Conf. supra Abdic. cap.
18. Adde Alciphr. III, Epist. 24 f. οἷόν ἐστι — σωφροσύνην
ἀσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἠδῖους ὕπνους) Ὑπνους plur. num. ne mireris. Di-
xit & Long. Past. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξεθορεν. Ut poetas
omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ὀμμάτων βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem
phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, ἰλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ
βολαί. Alciphr. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κυαν-
αυγής. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρβμῖαι καὶ πυρῶ:

ἴσῃς βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & caeca oculorum acies dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλεσίον ἢ δὲ λαλούντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπι-ψεύσειν αὐτῷ. BOURD. in Schol. Ἀλγῆμα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Κωφὴν) Ἀν κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κωφὴν vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arripit. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνέξέπνευσεν) Correxerat Solan. συνέξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallet, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς) Delphis obsessus Furis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. Wess. REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἀφρὸν ἀπέψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτήμ.) Ex Euripide restituiimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, pro me pugnantem, & alibi passim. De hoc significato praepositionis ὑπὲρ, exponendo per pro & propter, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Iac. Elsner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latinj *litterae*. Ita apertissime Alciphro. II, Ep.

4 pr. 'Ὡς διεπέμφω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐθὺς ἀνέγνων. REITZ.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. l. 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap. 1. REITZ.

ead. l. 10. 'Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Lexiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὡς ἀκριβῶς Hermod. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior versus non exstat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, de Salt. § 25 pr. Habebimus rursus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. "Ὅς ὑπὸ μιᾷ χλ.) Vide B. πρᾶσ. c. 15, & quae illic a me annotata sunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38, p. 176, scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμωμένη χλαρίσκιον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a Benedicto conversa esse, qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum cattus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympol. affert, ulterius legenti. Philostr. Epist. 44. ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὴν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque cum induxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῶν δῆμων Ἐρχιεύς. Nempe poëtae Ἐρχιος est, qui alias Ἐρχιεύς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεῖα dabit Meurfius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praefertim Xenophon-tis locum respexisse videtur Callimachus, (inter cuius fragmenta sedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρόντες. BOURD.

ead. l. 12. Εἰνεκα) Poëticum esse aiunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo ramen hic nihil muto. Nam & apud Nostrium infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σεμιράμιος εἰνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶνεκα pro ἔνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἶνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. Ἐνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἔνεκα. Adde Nostrum de Dom. c. 8. Quod W. autem εἶνεκεν habet, nihili est: κακὸφρονον enim hic foret propter duo sequentia in v terminata. Nam ἔνεκε & ἔνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἔκευεν καὶ invenio in Inscript. quàm exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia vero pag. 38, ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ, ut alia obvia omittam. Ἐνεκε tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζήλουντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀφθαρτον) Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθανόντες, & vertitur, qui meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἀμείνον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impres-
sis est, οἱ δὲ ἀμείνον. SOLAN.

ibid. Ἀμείνον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖν) Sic Ven. utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὅ, τι φρονοῖεν legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter distantes, vela describente, in φρονοῖεν mutari φρονοῖν, praesertim cui Attica forma φρονοῖν pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male recesserunt. GESN. φρονοῖν) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gesnerus tam sponte, quam ex Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deserenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θηραμένως — Κόθορρος) Vide Xenoph. ed. Sr. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 258 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ὁ Κόθορρος) Cum edd. κόθορρος haberent, ego
Lucian. Vol. V. Q q

Kob. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θυραμέντης — Κῶς δὲ ἐλάχιστο εἶναι, καὶ Κίθοντος. Λευκιανὸς Ἐρωσιν Ὡς καὶ ἔγωγ' ἂν εὐζαίμων, εἴπερ ἦν ἐν δυνάτῳ, γενέσθαι Θυραμέντης αἰεὶνός ὁ Κίθοντος &c. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenni significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

ad. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν οὐκταῖον κακὸν, optabile malum hominibus sunt nuptiae. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Aristoph. Av, 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & Nostrum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

ad. l. 8. Παιδραστοῖν δὲ ἐφείσθω μένοις φιλοσόφοις) Davif. (quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc. Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Sympol. de amore scripsit ille philosophus, qui παιδραστοῖς nimis amicum se praebuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobet: adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas. Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Davisii, ubi tamen addit Augustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ παιδρὸς ἀναπνέσας, προῦσι σφόδρα σοβαρῶς) Sed Mf. ἱλαρῷ προσώπῳ παιδρὸς, quod quis non amplectatur? Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate. GRAEV.

ad. l. 2. ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpretes; nec male. BOURD. ἱλαρῷ scribentem Bourdelotium reliqui; nec enim semper eius festinantem calamum corrigere volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

ad. l. 5. Τάπινικια) Perperam in novissimis edd. legitur, ἐστιάσαντες αὐτοῦ τὰ πινικια, pro quo recte in antiquioribus τάπινικια. IENS.

ad. l. 15. Μελετίδης) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & consule ibi notas: perperam in ed. Tor-

naefiana legitur Μελητιάδ. SOLAN. Scholiastae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia Μελητιδην δὲ τὸν εὐθύη dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι sic dictum ait. REITZ.

ibid. Κύριον) Idem Scholiastes l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. Τῷ παιδραστῶν) Florent. Cod. τῷ παιδραστῶν. BOURD.

ead. l. 12. Κλίμακα) Si non tangendi copia est, cho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est. Ter. Eun. III, 2. Linea ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro gradu sumitur. Vide Donat. & Nonnii σύμμικτα. VORST. Sic Philemon. fr. 65: Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἰθαύμασαν, Ἐπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα Ἐνέπεσον οὕτω γίγεται ἐκ τούτων ἔρος. SOLAN.

Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) Eodem redire, legasne εὐθύ, an εὐθύς, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.) Ex Ms. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. Vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προσημασάμενος κατὰ τὴν κομικὴν αὐτὸ ἐπάταξεν) Interpres: dum ducto a tumoribus exordio iuxta Comicum ipsum percussit. Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρεῖαις εὐμόρφου μαιράχιου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστριζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μριζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμυρισμούς ἔχεις μαιράχιον Hecaton autem in Chrys inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστριζει, etiam in femina verberans μριζει, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habe inter-feminales pulsationes. Nimirum μριζειν est inter praetextata verba, de παιδρασταῖς vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus Emendar. XVII, c. 32. GRAEV.

ibid. Κομικὴν) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. Μετωρᾶλέσχει) Vid. Πρ. λ. 7. SOLAN.

ead. l. 2. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους) Alciph. I, Ep. 34 pr. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενήσασε, σεμνὸς τις ἐγγένου καὶ τὰς ὁρῶς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὁρῶς) ἐπῆραν. Aliaque, ubi daz

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilia supra capitis verticem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione philosophorum, παιδερμαστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπήτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Aeuidae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μοῖσῳ ἢ δονῇ) Lege μοῖσῳ. GUYET. An μοῖσῳ; MENAG. Politissimus Menagius emendat μοῖσῳ. Nihil verius. Supra c. 27, *φιλίας μοῖσῳ τράπεζαν παραθέμενοι*. IENS. *Μοῖσῳ* Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. *μοῖσῳ*, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μηρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicum Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κωμαστὴς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 *κωμαστὴς* Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GERN.

ERRATA.

Pag. 243. l. 17. ὑαμάστις, l. ὑομάστις.

Pag. 262. l. 6. ἀπαλαστὴς, l. ἐπαλαστ.

